

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

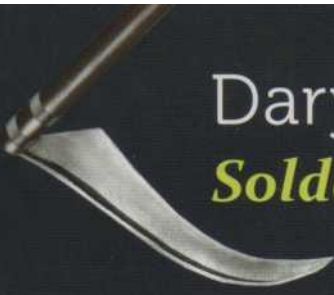
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Ask / Macera

Soldan İkinci
MEZAR

Darynda Jones

Darynda Jones

Soldan İkinci Mezar

İyilerin kahramanı kötülerin korkulu rüyası... Yarı zamanlı dedektif tam zamanlı ölüm meleği Charley Davidson yine işbaşında...

Charley bu kez ardında şifreli bir mesaj bırakarak ortadan kaybolan Cookie'nin arkadaşı Mimi'yi bulmaya çalışıyor.

Mimi'nin arkadaşları art arda ölüyor; izler Charley'yi ünlü bir politikacıya götürüyor.

Charley'nin gizemli âşığı Reyes ise ortalarda yok. Charley onu en son yoğun bakım ünitesinde bırakmıştı. Ama Reyes oradan kaçtı ve insan bedenini artık Charley'ye göstermiyor. Çünkü iblisler onu kullanarak Charley'ye de ulaşabilir, yani cennete giden yolu bulabilirler, ki bu dünyanın sonu olur.

Başı beladan bir türlü kurtulmayan Charley her şeye rağmen hâlâ eğlenceli...

Ve hâlâ Reyes'a âşık...

Darynda Jones, beş yaşındayken eline kalem kâğıt alıp karalamalar yapmaya başladı ve bu hayali öykülerini annesine okudu. Okuma yazmayı öğrendikten sonra arkadaşları için oyunlar ve kız kardeşi için öyküler yazdı. New Mexico Üniversitesi'nde işaret dili çevirmenliği eğitimi alan Jones, eşi ve iki oğluyla New Mexico'da yaşıyor. Yazarın Charley Davidson'ın hikâyelerini anlattığı serinin ilk kitabı *Sağdan Birinci Mezar* Doğan Kitap tarafından yayımlandı.

Birinci bölüm

Ölüm melekleri uğruna ölünecek kişilerdir.

Olağanüstü Ölüm Meleği Charlotte Jean Davidson un
üzerinde sıklıkla görülen tişört

“Charlie, çabuk uyan.”

Omuzlarıma batan sivri tırnaklı eller, içinde demlendiğim uyku sisini delmek için her şeyi yaptı. Bu eller beni, Oklahoma’dan New Mexico’ya kadar küçük bir depreme sebep olacak kadar sarstı.

Sesinin rengine ve tizliğine bakılacak olursa, uykumu bölen kişinin en iyi arkadaşım Cookie olduğundan kesinlikle emindim. Öfkeyle derin bir nefes aldım; hayatımın, bölünen uykular ve taleplerle dolu olduğu gerçeğine teslim olmayı tercih ettim. Çoğunlukla taleplerle. Bunun sebebi muhtemelen Mars’ın bu tarafındaki tek ölüm meleği, ölenlerin -en azından öldükten hemen sonra geçiş yapmayan, dünyada hapis kalanların geçebileceği tarafa açılan tek kapı olmamdı. Bu, epeyce sık olan bir şeydi. Ölüm meleği olarak doğan ben, ölülerin kapımı çalmadığı -ölüler pek kapı çalamadığı için, mecazi olarak bitmemiş işlerini bitirmek için benden yardım istemediği bir gün hatırlamıyordum. Yakın zamanda ölenlerin çoğunun ocağı kapatmayı unutmaları beni hayrete düşürüyordu.

Benim vasıtamla geçiş yapanlar, çoğunlukla dünyada yerince kaldığını hisseden kişilerdi. Bu noktada Ölüm Meleği, yani ben devreye girerdim. Ölüler beni dünyanın her yerinden görebilir, benim içimden geçip diğer tarafa gidebilir

lerdi. Bana bin güneş kadar parlak bir ışığa benzediğimi söylerlerdi; bu da fazla martini içip akşamdan kalmış bir ölü için berbat bir şey olmalı.

Ben Charlotte Davidson; özel dedektif, polis danışmanı, sertlik abidesi. En azından dövüş sporları kursuna gitmeye devam etsem sert olurum. O kursa tek bir kâğıt parçasıyla adam öldürmeyi öğrenmek için gitmiştim. Ah, evet; ölüm meleğini de unutmayalım. Ölüm meleği olmanın o kadar da kötü olmadığını itiraf etmeliyim. Uğruna adam öldüreceğim, bazıları sağ, bazıları pek de sağ olmayan arkadaşlarım; bazılarının sağ olduğuna minnettarken bazılarının sağ olduğuna pek de minnettar olmadığım akrabalarım; Şeytan'ın oğlu, yarı insan yarı süpermodel olan, dünyanın en güçlü varlıklarından Reyes Farrow adlı biriyle muhabbetim vardı.

Ölüm meleği olarak ölü insanları anlıyordum. Zamanlamaları genellikle berbattı. Bu benim için sorun değildi; ama yaşayan, nefes alan, tırnaklarını Bıçak Dünyası'nda düzenli olarak bilettiren biri tarafından gecenin bir yarısı uyandırılmak hoşuma gitmiyordu.

Beni sarsan ellere, kız gibi kavga eden bir oğlan gibi tokat attım, o ellerin sahibi dolabıma doğru koştuğunda da havayı tokatlamaya devam ettim, iddialara göre Cookie, lisede aldığı oylarla Her An Ölebilecek Kişi seçilmişti. Ona kötü kötü bakmayı çok istesem de, gözlerimi açacak cesareti bulamadım. Sert ışık yine de gözkapaklarımm arasından sızdı. Odamdaki ampulün vatı belli ki fazla yüksekti.

“Charley!..”

Ama bu kez *ben* de ölmüş olabilirdim. Belki nalları dikmiş, filmlerdeki gibi çaresizce ışığa doğru süzülüyordum.

“Şaka yapmıyorum...”

Süzüldüğümü hissediyor sayılmazdım, ama tecrübelerim bana ölümün ne kadar zamansız gelebileceğini unutmamayı öğretmişti.

“Gerçekten, kalkmalısın.”

Dişlerimi sıktım ve bütün enerjimi dünyada kalmak için kullandım. Işığa... gitmemem... lazım.

“Beni dinliyor musun?”

Özel eşyalarımı karıştırmakla meşgul olan Cookie’nin sesi boğuktu. Öldürme içgüdülerim devreye girip onu yere mıhlamadığı için çok şanslıydı. Onu orası burası çürükler içinde bir kadına dönüştürmediği için de. İstirapla inleyen bir kadına. Arada bir can çekişen.

“Charley, Tanrı aşkına!”

Karanlık birden beni bir kıyafet gibi sarıp sarmaladı ve yüzüme vurdu. Bunu kesinlikle hak etmiyordum. Uykulu bir sesle, “Asıl sana Tanrı aşkına” derken başımın üzerinde gitgide büyüyen giysi yığınıyla boğuştum. “Ne yapıyorsun?”

“Seni giydiriyorum.”

“Zaten yeterince giyiniğim. En azından saat...” komodininin üzerinde parlayan rakamlara baktım, “sabahın ikisinde olmak istediğim kadar. Saat gerçekten iki mi?”

“Gerçekten iki.” Üzerime bir şey daha fırlattı, iyi nişan alamadığından, komodininin üzerindeki lamba yere uçtu, abajur ayaklarımın dibine indi. “Giy şunu.”

“Abajuru mu?”

Ama gitmişti. Bu tuhaftı. Cookie kapıdan çıkıp gittiğinde arkasında tekinsiz bir sessizlik bırakmıştı. Bu, insanın gözkapaklarını ağırlaştıran, nefesini düzene sokup derinleştiren türden bir sessizlikti.

“Charley!”

Cookie ciyaklayınca yerimden sıçradım, az kalsın yataktan düşecektim. Aman be, Cookie’nin amma güçlü ciğerleri vardı. Karşıdaki dairesinden bağırıyordu.

Ben de, “Ölüleri uyandıracaksın!” diye bağırdım. Sabahın ikisinde ölümlerle başa çıkmakta pek başarılı sayılmazdım. Kim başarılıydı ki?

“O yataktan hemen kalkmazsan daha fazlasını yapacağım.” Cookie en vakm arkadaşına/en iyi komşuya/çok ucuza çalışan bir sekretere göre fazla ısrarcı olmaya başlamıştı. Karşılıklı dairelere üç yıl önce taşınmıştık. Ben Barış Gönüllüleri’nden yeni ayrılmıştım, Cookie de kucağında çocuğuyla yeni boşanmıştı. Daha ilk görüşmede birbirlerini uzun zamandır tanıyormuş gibi hissedenden insanlardandık. Ben dedektiflik şirketimi açtığımda, Cookie birini bulana kadar telefonlara bakmayı önermiş, olaylar birbirini takip etmişti. O zamandan beri onu köle olarak kullanıyorum.

Yatak odama saçılmış kıyafetlere baktım, iki tanesini şüpheyle aldım. “Tavşanlı terliklerle deri bir mini etek, ha?” diye seslendim Cookie’ye. “Birlikte, ha? Kombin gibi?”

Kadın ellerini beline koyup büyük bir hışımla odaya daldı; kısa, siyah saçları aşağı dışında her yönü gösteriyordu. Sonra Cookie bana, üvey annemin ona Nazi selamı verdiğimde baktığı gibi dik dik baktı. O kadın, Hitler’e olan benzerliği konusunda çok alıngandı.

Kızgınlıkla iç çektim. “Herkesin pelüş hayvan gibi giyindiği o müstehcen partilerden birine mi gidiyoruz? Çünkü o partilerdeki tipler beni korkutuyor.”

Cookie bir eşofman altı buldu, onu üzerinde ÖLÜM MELEKLERİ UĞRUNA ÖLÜNECEK KİŞİLERDİR yazan bir tişörtle bana fırlattı. Sonra odadan yine aceleyle çıktı.

“Bu hayır demek mi?” diye sordum odanın geneline.

Bugs Bunny yorganımı dramatik bir hareketle ittim ve yataktan kalkıp bacaklarımı eşofmana sokmaya çalıştım —insanlar sabahın ikisinde giyinirken öyle yapardı—sonra da son zamanlarda bayağı sevmeye başladığım o göğüs dikleştirici sutyenlerden birini taktım. Benim kızlar, verebileceğim her tür desteği hak ediyorlardı.

Ben sutyenin içine girerken Cookie’nin geri döndüğünü fark ettim ve ona soru sorarcasına baktım.

“Koca göğüslerini sağlama aldın mı?” diye sordu, sonra tişörtümü silkeleyip başımın üzerinden aşağı çekti. Ardından en son lisede giydiğim bir ceket elime tutuşturdu, yerden bir çift tavşanlı ev terliği aldı ve beni kolumdan tutup odadan çıkardı.

Cookie beyaz bir pantolona dökülen portakal suyu gibiydi. Beyaz pantolonu kimin giydiğine bağlı olarak, sinir bozucu da olabilirdi, komik de. Cookie beni merdivenlerden aşağı sürüklerken tavşanlı terlikleri giydim, beni kapıdan dışarı iterken de ceketini üzerime geçirdim. “Dur!”, “Ay!”, “Serçeparmağım!” gibi itirazlarımın faydası olmadı. Ben, “Parmaklarının ucuna jilet mi taktın?” diye sorduğumda, Cookie elini hafifçe gevşetmekle yetindi.

Cookie’nin arabasına doğru seğirtirken serin ve karanlık gece bizi sarıp sarmaladı. Albuquerque’de yaşanan en önemli davalardan birini —insan kaçakçılığı yapan bir şebekeyle bağlantısı olan üç avukatın öldürülmesi olayını aydınlatmamızın üzerinden bir hafta geçmişti. Fırtınadan sonraki sessizliğin tadını çıkarıyordum. Belli ki saadet bitmek üzereydi.

Cookie’nin dengesiz davranışlarını komik bulma çabasıyla onun itip kakmalarına, beni Taurus’unun bagajına tıkmaya çalışıncaya dek -bunun sebebini henüz öğrenmiş değildim— katlandım. İşin başında iki sorunla karşılaştık, ilki, saçımın bagajın kilit mekanizmasına takılmasıydı. İkincisiye bagajda ölü bir adam olmasıydı; hayaletimsi imgesi loş ışıktaki siyah-beyaz görünüyordu. Cookie’ye bagajında ölü bir adam olduğunu söylemeyi düşündüm, ama sonra aklım başıma geldi. Kadının davranışları işe bir ölüyü karıştırmadan da yeterince dengesizdi. Neyse ki ölüleri göremiyordu. Ama o bagaja girip adamın yanına yatmaya hiç niyetim yoktu.

Bir elimle uzun, kestane rengi saçlarımı bagajın kilidinden kurtarıırken diğer elimi teslim olur gibi kaldırıp “Dur” dedim. “Birini unutmuyor musun?”

Cookie zınk diye durdu —mecazi olarak— ve bana kafası

karışmış gibi baktı. Komikti.

Henüz anne değildim, ama bacaklarının arasından çıkarmak için otuz yedi saat boyunca dayanılmaz bir acı çektiğin bir şeyi unutmanın zor olacağı kanısmdaydım. Ona ipucu vermeye karar verdim. “Adı A harfiyle başlıyor ve *mber ile* bitiyor.” Cookie gözlerini kırpıştırdı ve bir an düşündü.

Tekrar denedim. “Hmm, rahminin meyvesi?”

“Ha. Amber babasının yanında. Bagaja gir.”

Dağılmış saçlarımı düzeltip bagajın içini inceledim. Ölü adam sağken evsizmiş gibi görünüyordu. Cenin pozisyonunda kıvrılmış, tepesinde dikilen iki kadına da bakmıyordu. Bu tuhaftı, zira benim parlak, ışıltılı olduğum iddia ediliyordu. Bin güneş kadar parlaktım, falan. Varlığım en azından adamın başını sallamasına sebep olmalıydı, ama o hiç tepki vermiyordu. Sıfır. Hiç. işinde başarısız bir ölüm meleğiymdim. Kesinlikle tırpana ihtiyacım vardı.

Nerede tarım aletleri satan bir dükkân olduğunu düşünürken, “Böyle olmaz” dedim. “Sabahın ikisinde, bir arabanın bagajında nereye gidiyor olabiliriz ki?”

Cookie elini uzatıp ölü adamın içinden geçirdi, bir battaniye aldı, sonra bagajı çat diye kapattı. “Tamam, arkaya geç, ama başını eğ ve üstünü ört.”

Onu yavaşlatmak için omuzlarını sıkıca kavrayıp “Cookie” dedim, “neler oluyor?”

Sonra onları gördüm. Kadının mavi gözlerinde biriken yaşları. Cookie’yi yalnızca iki şey ağlatırdı: Humphrey Bogart filmleri ve sevdiklerinin incinmesi. Cookie hızlı hızlı, panik halinde nefes alıp vermeye başladı ve kokusu denizden yükselen bir sis gibi bedeninden yayılmaya başladı.

Dikkatini çekebilmişken soruyu tekrar sordum: “Neler oluyor?”

içini çekti ve titrek bir sesle “Arkadaşım Mimi beş gün önce kayboldu” dedi.

Çenemin göğsüme düşmesine engel olamadım. “Ve bana şimdi söylüyorsun, öyle mi?”

“Ben de yeni öğrendim.” Cookie’nin alt dudağı titremeye başlayınca göğsüm sıkıştı. En iyi arkadaşımı acı çekerken görmekten hoşlanmıyordum.

Yumuşak bir sesle, “Bin” diye emrettim. Ben anahtarları ondan alıp sürücü koltuğuna geçtim, Cookie de arabanın etrafından dolaşıp yolcu koltuğuna geçti. “Şimdi, bana neler olduğunu anlat.”

Cookie söze başlamadan önce kapıyı kapatıp gözlerini sildi. “Mimi geçen hafta beni aradı. Dehşet içindeydi, bana seninle ilgili bir sürü soru sordu.”

“Benimle ilgili mi?” dedim şaşkınlıkla.

“Senin... onu yok edip edemeyeceğini merak ediyordu.”

Bu işin üzerinde resmen bela yazıyordu. Kaim puntoyla. Büyük harflerle. Dişlerimi sıktım. Son kez birinin yok olmasına yardım etmeye çalıştığımda -bu geçen haftaydıolabilecek en kötü şey olmuştu.

“Ona, sorun her neyse, senin yardımcı olabileceğini söyledim.”

Tatlı, ama üzücü bir biçimde abartılı. “Bana onun aradığını neden söylemedin?” diye sordum.

“Amcanla bir vaka üzerinde çalışıyordunuz, birileri seni öldürmek istiyordu ve çok meşguldün.”

Cookie haklıydı, insanlar gerçekten beni öldürmeye çalışmıştı. Tekrar tekrar. Neyse ki başarılı olamamışlardı. Yoksa çoktan ölmüş olabilirdim.

“Ofise gelip seninle baş başa konuşacağım söyledi, ama gelmedi. Sonra, kısa bir süre önce şu mesajı aldım.” Telefonunu bana verdi.

Cookie, lütfen bu mesajı alır almaz kahvecimizde buluşalım.

Yalnız gel. M

“Ben onun kaybolduğunu bile bilmiyordum.”

“Senin kahvecin mi var?” diye sordum.

“Nasıl bilmezsin?” Cookie’nin göğsü sıkıştı.

“Dur, peki kaybolduğunu nereden öğrendin?”

“Mesajı aldığımında cebini aradım, ama Mimi cevap vermedi, ben de evini aradım. Telefonu kocası açtı.”

“Eh, herhalde o biliyordur.”

“Adam çıldırdı. Neler olduğunu, karısının nerede olduğunu öğrenmek istiyordu, ama mesajda ‘yalmz gel’ yazıyordu. Ben de adama bir şey öğrenir öğrenmez onu arayacağımı söyledim.” Altdudağı ısırdı. “Pek memnun olmadı.”

“Bahse girerim olmamıştır. Bir kadının ortadan kaybolmak istemesinin fazla sebebi olamaz.”

Cookie bana düşünceli düşünceli bakıp gözlerini kırıştırıldıktan sonra öyle hızlı nefes aldı ki, birkaç saniye öksürmesi gerekti. Toparlandığında, “Ah, hayır, anlamıyorsun” dedi. “Mutlu bir evliliği var. Warren ona tapıyor.”

“Cookie, emin misin? Yani...”

“Kesinlikle eminim, inan bana, o ilişkide sömürülen bir şey varsa, o da Warren’m banka hesabıdır. Mimi’ye ne kadar taptığına inanamazsın. Çocuklarına da.”

“Çocukları mı var?”

Cookie sesinde ani bir umutsuzlukla, “Evet, iki çocukları var” dedi.

Daha fazlasını öğreninceye kadar, evlilikte şiddet ihtimali konusunda Cookie’yle tartışmamaya karar verdim. “Yani adamın Mimi’nin nerede olduğu konusunda hiçbir fikri yok.” “Hem de hiç.”

“Peki, Mimi sana ne olduğunu söylemedi mi? Neden kaybolmak istediğini?”

“Hayır, ama çok korkuyordu.”

“Eh, bir an önce cevap alacağımızı umuyorum.” Arabayı çalıştırıp Cookie’nin maalesef sahibi olmadığı Çikolata

lı Kahve adlı kafeye doğru sürdüm. Çikolata ve kahveyi bir araya getiren kişi Nobel Barış Odülü kazanmalıydı. Ya da en azından *Reader's Digest'e* üyelik.

Otoparka girdikten sonra, kimse bizi görmeden etrafı gözetleyebilelim diye karanlık bir köşeye park ettim. Cookie'ye yalnız gelmesini söyledikten sonra, Mimi'nin beni görünce ne yapacağını kestiremiyordum. Elimdeki azıcık bilgiye göre, aklımdan kadının peşine düşebileceklerin listesini yaptım. Kocası, listenin başındaydı, istatistikleri göz ardı etmek güçtü.

Cookie kapının koluna uzanırken, “Sen burada beklesen?..” dedi.

“Ofiste bolca evrak işi var ve onlar kendi kendini dosyalayamaz; o yüzden, hayır, hanımefendi. Seni kaybetmeyi göze alamam.”

Cookie bana baktı. “Charley, bir şey olmayacak. Mimi bana saldıracak falan değil. Yani, ben sen değilim. Her gün ölüm tehlikesi atlatmıyorum.”

“Ben de atlatmıyorum” dedim, gücenmiş görünmeye çalışarak. “Ama kadının peşindeki kişi aynı fikirde olmayabilir. Ben de geliyorum. Üzgünüm, ufaklık.” Arabadan indim, Cookie inince anahtarları ona fırlattım. Neredeyse boş olan otoparkı bir kez daha taradıktan sonra kafeye girdik. Tavşanlı terliklerimle halimden azıcık utanmadan edemedim.

“Onu görüyor musun?” diye sordum. Kadının neye benzediğini bilmiyordum.

Cookie etrafına bakındı, içeride sadece iki kişi vardı; biri erkek, diğeri kadın. Saatin kaç olduğunu düşününce, işlerin kesat olmasına şaşırmadım. Adam kafasındaki fötr şapka ve üzerindeki trençkotla kırkların film yıldızlarına, kadınsa geceyi kötü geçirmiş bir fahişeye benziyordu. Ama ikisi de ölü olduklarından müşteri sayılmazlardı. Adam beni hemen fark

etti. Pırlıta lanet olsun. Kadınsa bana hiç bakmadı.

“Tabii ki görmüyorum” dedi Cookie. “Burada kimse yok. Nerede olabilir? Belki geç kalmışımdır. Belki kocasını ara-mamalı, senin o sıska kıcını yataktan kaldırmamalıydım.”
“Anlamadım?”

“Ah, kötü bir şey oldu. Bunu biliyorum. Hissediyorum.”
“Cookie, sakın ol biraz. Cidden. Polisi çağırmadan önce biraz araştırma yapalım, olur mu?”

“Tamam. Oldu.” Elini göğsüne koydu ve gevşemeye çalıştı, “iyi misin?” diye sordum; onunla biraz dalga geçme arzuma engel olamamıştım. “Valium’a ihtiyacın var mı?”

Cookie, “Hayır, iyiyim” dedi ve sualtında doğan bebeklerle ilgili belgeselden öğrendiğimiz derin nefes alma tekniklerini kullandı. “Kıcımın kenarı.”

Bunu hak etmemiştim. “Kıcımdan söz etmişken, onunla ilgili düşüncelerin hakkında adamakıllı konuşmamız gerek.” Tezgâha doğru yürüdük. “Sıska mı? Cidden?” Retro kafe yuvarlak, turkuvaz bar tabureleri ve pembe tezgâhlarla dekore edilmişti. Garson bize doğru yürüdü. Üniforması, taburelerin renginden daha açık turkuvazdı. “Sana söyleyeyim...”

“Hey, millet.”

Garsona dönüp gülümsedim. Yaka kartında NORMA ya-zıyordu.

“Kahve ister misiniz, kızlar?”

Cookie’yle birbirimize baktık. Bu, güneşe parlamak isteyip istemediğini sormaktan farksızdı, ikimiz de birer bar taburesine oturduk ve başımızı bir VW minibüsün ön panelindeki kafa sallayan hayvan figürleri gibi salladık. Hem kadın bize kızlar demişti, ki bu çok şirindi.

Kadın sırtıtarak, “O zaman şanslısınız” dedi, “çünkü Rio Grande’nin bu tarafındaki en iyi kahveyi ben yaparım.”

O noktada, âşık oldum. Birazcık. Zengin aroma burnuma geldiğinde salyalarımı akıtmamaya çalışarak, “Biz aslında

birini arıyoruz” dedim. “Uzun süredir çalışıyor musunuz?” Kadın fincanlara kahve doldurup demliği kenara koydu. “Ay, inanamıyorum” dedi şaşkınlıkla göz kırptırarak. “Şimdiye kadar gördüğüm en güzel göz rengi, seninki. Gözlerin...” “Altın rengi” dedim yine gülümseyerek. “Hep öyle derler.” Anlaşılan altın rengi gözlere nadir rastlanıyordu. Gözlerim bolca iltifat alırdı. “Ee...”

“Ah, hayır, çalışmaya başlayalı çok olmadı, ilk müşterilerim sizsiniz. Ama aşçım bütün gece buradaydı. O size yardımcı olabilir.” Arka tarafa ancak bir garsonun seslenebileceği gibi seslendi. “Brad!”

Brad arkasındaki servis penceresinden başını uzattı. Ben tıraşa çok ihtiyacı olan sakallı, yaşlıca bir beyefendi beklerken kendinden büyük garsonu muzip bakışlarla, flörtçü bir tebessümle süzen, en fazla on dokuzunda bir çocukla karşılaştım.

Çocuk kedi gibi mırılayarak, “Bana mı seslendin?” dedi. Kadın gözlerini devirip çocuğa anaç bir tavırla baktı. “Bu kadınlar birini arıyor.”

Çocuk, gözlerini bana çevirdi; bu gözlerdeki ilgiyi saklamak için hiç çaba göstermiyordu. “Eh, Tanrı’ya şükür beni buldular.”

Eyvahlar olsun. Kıkırdamamak için kendimi zor tuttum. Bu, çocuğu yüreklendirmekten başka işe yaramazdı.

Cookie son derece ciddi bir sesle, “Otuzlarının sonunda, kısa kahverengi saçlı, beyaz tenli bir kadın gördün mü?” Çocuk, eğlenmiş gibi kaşlarını kaldırdı. “Her akşam, hanımefendi. Ayrıntı vermeniz gerek.”

“Fotoğraf var mı?” diye sordum Cookie’ye.

Cookie’nin omuzları hayal kırıklığıyla çöktü. “Aklıma bile gelmedi. Evde bir fotoğrafı olduğundan eminim. Yanıma almayı neden akıl edemedim?”

“Hemen kendini suçlama.” Çocuğa döndüm. “Adını ve nu

maranı alabilir miyim?” dedim. “Sizden önceki garsonunkini de” diye ekledim Norma’ya bakarak.

Kadın başını tereddütle yana eğdi. “Bu bilgivi sana vermeden önce, kadına sormam gerek, canım.”

Normalde insanları konuşturmak için gösterebileceğim tamamen gerçek, bir dedektif kimliğim vardı, ama Cookie beni evden öyle acele çıkarmıştı ki, onu yanıma almak aklıma gelmemişti, insanlara kimliğimi gösterememek hiç hoşuma gitmiyordu.

Çocuk gözlerinde şeytani bir pırıltıyla, “Ben sana garsonun adını söyleyebilirim” dedi. “Adı Izzy. Numarası erkekler tuvaletinde, ikinci bölmede, erkek memelerinin trajedisiyle ilgili duygusal şiirin hemen altında yazıyor.”

Çocuk burada harcanıyordu. “Erkeklerin memeli olması gerçekten trajiktir. Yarın akşam tekrar gelsem? Yarın çalışacak mısın?”

Çocuk kollarını kaldırarak etrafını gösterdi. “Hayalimi yaşıyorum, bebek. Bunu hayatta kaçırmam.”

Durup birkaç saniye etrafıma göz attım. Kafe şehir merkezinde, işlek bir kavşağın köşesindeydi. Kavşak en azından iş saatlerinde işlek olmalıydı. Fötr şapkalı ölü sinema yıldızı hâlâ bana bakıyordu, ben de onu görmezlikten gelmeye devam ediyordum. Şimdi benden başka kimsenin göremediği bir adamla muhabbet etmenin sırası değildi. Şimdiye kadar içtiğim en iyi kahveden —Norma şaka yapmıyordu— birkaç büyük yudum aldıktan sonra Cookie’ye döndüm. “Gel, biraz etrafa bakmalım.”

içtiği kahve neredeyse Cookie’nin boğazında kalacaktı. “Tabii ya. Aklıma bile gelmedi. Etrafa bakmalım. Seni getirmemin bir sebebi de buydu zaten.” Taburesinden fırladı ve... gerçekten etrafına bakındı. Kıkırdamamak için bütün gücümle kendimi tuttum.

“Tuvaleti denemeye ne dersin, Magnum” dedim, gücüm tükenmeden.

Cookie, “Tamam” diyerek doğruca depoya ilerledi. Eh, bakmaya oradan da başlayabilirdik.

Birkaç dakika sonra, kadınlar tuvaletine girdik. Norma, kafeyi aramaya başladığımızda neyse ki yalnızca kaşlarını kaldırmıştı. Bazı insanlar, özellikle de erkekler tuvaletine girdiğimizde —ne de olsa orası öncelikle erkekler içindi— sinirlenebilirdi, ama Norma hiç mızımız değildi. Şeker kavanozlarını doldurmakla meşgul olup bizi göz ucuyla izledi. Ama mekânın her yerini iyice gezdikten sonra, Elvis’in burada olmadığını fark ettik. Cookie’nin arkadaşı Mimi de burada değildi.

“Neden burada değil?” diye sordu Cookie. “Sence ne oldu?” Yine paniğe kapılmaya başlıyordu.

“Duvardaki yazıya bak.”

Cookie tanı kapsamlı panik modunda, “Bakamanı!” diye bağırdı.

“İçsesini kullan.”

“Ben senin gibi değilim. Senin gibi düşünemiyorum, senin yeteneklerine de sahip değilim” dedi kollarını sallayarak. “Bırak özel dedektiflik yapmayı, kamuda bile dedektiflik yapamam. Arkadaşım benden yardım istedi, ama ben onun basit bir isteğini bile yerine getiremedim. Ben... dır dır dır.”

Kadınlar tuvaletinin duvarlarından birini süsleyen keskin hatlı, yeni yazılmış harfleri incelerken Cookie’yi tokatlamayı düşündüm, ama o kendini kaptırmış konuşuyor, ben de lafını bölmek istemiyordum.

Bir iki saniye sonra kendiliğinden sustu ve duvara baktı. “Ah” dedi mahcup bir sesle, “gerçekten duvara bak demek istedin.”

“Janelle York’un kim olduğunu biliyor musun?” diye sordum.

O isim kamu mallarına zarar vermek isteyen bir gence ait olamayacak kadar güzel bir yazıyla yazılmıştı. Altında aynı

belirgin harflerle, HANA L2-S3-R27 yazıyordu. Bu bir grafiti değil, bir mesajdı. Bir parça kâğıt havlu kopardım, Cookie'den bir kalem ödünç alıp duvardaki yazıyı not ettim.

“Hayır, Janelle diye birini tanımıyorum” dedi Cookie. “Sence bunu Mimi mi yazdı?”

Çöp kutusuna baktım ve yakın zamanda açılmış bir keçeli kalem paketi çıkardım. “Bence bu epeyce yüksek bir ihtimal.” “Ama bir duvara mesaj bırakmaktan başka bir şey yapmayacaksa, neden benimle burada buluşmak istesin? Neden mesajı doğrudan bana göndermesin?”

“Bilmiyorum, canım.” Çöpü tekrar karıştırmak için bir parça daha kâğıt havlu aldım, ama ilgimi çekecek bir şey bulamadım. “Bana kalırsa burada olmaya niyetliydi, ama bir şey ya da biri fikrini değiştirdi.”

“Aman Tanrım. Ee, şimdi ne yapacağız?” diye soran Cookie'nin yine paniğe kapıldığı açıktı. “Şimdi ne yapacağız?” Ellerimi yıkarken, “Öncelikle” dedim, “aynı şeyleri tekrarlamaktan vazgeçeceğiz. Gülünç oluyoruz.”

“Tamam.” Cookie başını olumlu anlamda salladı. “Üzgünüm.”

“Sonra Mimi'nin çalıştığı şirketle ilgili bilgi toplayacaksın. Sahipleri kim, yönetim kurulunda kimler var, CEO'lar kim? Binanın planları... ne olur ne olmaz diye.” Omzumun üzerinden duvardaki adı işaret ederek, “O adı da kontrol et” dedim.

Cookie gözlerini düşünceli düşünceli yerde gezdirdi; o çantasını omzuna atarken kafasının içindeki çarkların döndüğünü, aklından bin türlü şey geçtiğini görebiliyordum.

“Ofise gittiğinde Bob Amca'yı arayacak, Mimi'nin soruşturmasına kimin atandığını öğreneceğim.” Bob Amca, babamın ağabeyi ve tıpkı babam gibi, Albuquerque Polis Departmanı'nda (APD) dedektifti. Gelirimın büyük bir kısmını, APD'nin danışmanı sıfatıyla onunla çalışarak kazanıyordum. O adam için, ondan önce de babam için birçok vaka çöz

müştüm. Ölülere, kendilerini kimin hakladığını sorabildiğinizde, cinayetleri çözmek daha kolay oluyordu.

“Karakolda kayıp vakalarıyla kimin ilgilendiğinden emin değilim. Kadının kocasıyla da konuşmamız gerekecek. Adı neydi?”

Peşimden tuvaletten çıkan Cookie, “Warren” dedi.

Tuvaletten çıkarken aklımdan bir liste çıkardım. Kahvemizin parasım ödedikten sonra Brad’e gülümseyip kapıya yöneldim. Maalesef, eli silahlı, sinirli bir adam bizi tekrar içeri itti. Yalnızca kafeyi soymaya geldiğini sanmak, biraz saflık olurdu.

Cookie birden durdu, sonra içini çekti. Hayretle, “Warren” dedi.

Uysal yüzü öfke ve korkuyla çarpılan adam, “O burada mı?” diye sordu.

Burnu kalkık bir 38’lik önüne çıktığında, en sert polisin bile dizlerinde derman kalmazdı. Belli ki Cookie’de, Tanrı’nın sincaplara verdiği kadar bile akıl yoktu.

Cookie adamın tepesine bir tokat patlatarak, “Warren Jacobs” dedi.

“Ay!” Adam, Cookie’nin vurduğu yeri ovarken, Cookie silahı alıp çantasına attı.

“Biri kazara ölsün mü istiyorsun?”

Adam en sevdiği teyzesi tarafından azarlanan bir çocuk gibi omuzlarını düşürdü.

“Burada ne işin var?” diye sordu Cookie.

“Sen telefon ettikten sonra apartmanına gittim, seni takip edip buraya geldim ve Mimi’nin ortaya çıkıp çıkmayacağını görmek için bekledim. Ortaya çıkmayınca, içeri girmeye karar verdim.”

Adam günlerdir yaşadığı endişeden perişan ve aç görünüyordu. Ve karısının kaybolmasından ben ne kadar suçluysam, o da o kadar suçluydu, insanların duygularını son derece doğ

ru okuyabiliyordum ve bu adam masumiyet saçıyordu. Bir şeyden pişmandı, ama bunun sebebi yasadışı bir iş değildi. Muhtemelen karısının gitmesine sebep olduğunu sandığı hayali bir suçtan dolayı kendini kötü hissediyordu. Her ne oluyorsa, adamın bununla ilgisi olduğundan şüpheliydim.

ikisine birden kafeye girmelerini işaret ederek, “Haydi” dedim. “Brad” diye seslendim.

Çocuk yüzünde şeytani bir tebessümle başını açıklıktan uzattı. “Beni şimdiden özledin, ha?”

“Sözünün eri misin, bunu görmek üzereyiz, yakışıklı.” Çocuk kaşlarını kaldırdı ve elindeki spatulayı, bir rock grubunun davulcusu gibi salladı; belli ki gözü korkmamıştı. “Sen arkana yaslan ve izle” dedikten sonra geri çekilip kollarını sıvadı. Bu çocuk çok can yakacaktı. Ardında bırakacağı kan banyosunu düşününce ürperdim.

Uç kahvaltılık burrito’nun ve yedi fincan kahvenin ardından - yalnızca dördünü ben içmiştimhâlâ endişe ve şüpheden ölmek üzere olan adamın yanında oturuyordum. Adam öyle endişeliydi ki, kahvaltısını midesinde tutamayacağına bahse girebilirdim. Adamın pek şansı yoktu.

Bana yakın zamanda Mimi’nin davranışlarındaki değişikliklerden söz ediyordu. “Bu büyük değişimi ne zaman fark ettin?” diyerek, yaklaşık yüz on ikinci sorumu sordum. Aşağı yukarı.

“Bilmiyorum. Çok yoğun çalışıyordum. Bazen çocuklarım alev alsa, onu bile fark edeceğimden şüphe ediyorum. Sanırım üç hafta önceydi.”

“Konu açılmışken” dedim başımı kaldırıp, “çocuklarınız nerede?”

“Ne?” diye sordu Warren bana dönerek. “Ah, kardeşimdeler.”

Bu kesinlikle iyiydi. Adam berbat haldeydi. Norma sayesinde peçetelerin üzerine not almayı bırakmış, sipariş fişle

rine yazmaya başlamıştım. “Karınız hiçbir şey söylemedi mi? Sıra dışı bir şeyler sormadı mı? Endişeli olduğundan, takip edildiğinden falan bahsetmedi mi?”

“Rosto budunu yaktı” diyen adamın yüzü, sorularımdan birine cevap verebildiği için biraz aydınlandı. “Ondan sonra, her şey altüst oldu.”

“Anlaşılan yemek yapma işini bayağı ciddiye alıyor.”

Adam başını önce olumlu, sonra olumsuz anlamda salladı. “Hayır, öyle demek istemedim. Rostoyu asla yakmaz. Hele de budu.”

Cookie kıkırdamamın iyi olup olmayacağını düşündüğümü görünce, masanın altından beni çimdikledi. Ona kötü kötü baktıktan sonra yüzüme endişe ve anlayış dolu bir ifade yerleştirdim.

“Siz profesyonel bir dedektifsiniz, değil mi?” diye sordu Warren.

Gözlerimi kısıtım. “*Profesyoneli* tanımlayın.” Derin derin düşünmeye devam eden adam bana boş boş bakınca, “Hayır, cidden, diğer dedektiflere benzemem. Benim iş ahlakım, etik değerlerim ve silah temizleyicilere düşkünlüğüm yoktur” dedim.

Bu itirafımdan etkilenmeyen adam, “Sizi parayla tutmak istiyorum” dedi.

Ben zaten bu işi Cookie için para almadan yapmayı planlıyordum

-ona ancak yemek alacak kadar para verdiğim için ama alacaklılar geldiğinde, para bayağı işe yarardı. Konsomatris gibi konuşmaya çalışarak, “Çok pahalıyım” dedim. Adam bana doğru eğildi. “Ben de çok zenginim.”

Bunu doğrulaması için Cookie’ye baktım. Cookie kaşlarını kaldırıp başıyla onayladı.

“Ah. Tamam, o zaman, sanırım birlikte çalışabiliriz. Bir dakika” dedim hızla düşünerek, “ne kadar zenginsiniz?”

“Sanırım yeterince zenginim diyebiliriz.” Cevabı biraz da

ha muğlak olsa, okul yemekhanelerindeki yemeğe benzeyecekti.

“Yani, son zamanlarda kimse sizden para istedi mi?” “Yalnızca kuzenim Harry. Ama o hep benden para ister.” Kuzen Harry umutsuzluğa kapılıyor olabilirdi. Ya da cesaret kazanmış. Harry’nin bilgilerini aldım, sonra, “Aklınıza başka bir şey geliyor mu? Karınızın davranışlarını açıklayabilecek bir şey?” diye sordum.

Adam Norma’ya kredi kartını verdikten sonra, “Pek sayılmaz” dedi. Cookie’de de bende de bırakın kahvaltılık burrito’ları, içtiğimiz ekstra kahveleri karşılayacak kadar bile para yoktu. Kafenin de tavşanlı terliklerimi ödeme olarak kabul edeceğinden şüpheliydim.

“Bay Jacobs” dedim birden cesaretlenerek, “size bir şey itiraf etmem gerek, insanların duygularını okumakta çok başarılıyım ve alınmayın ama, benden bir şeyler sakladığınızı hissediyorum.”

Adam altdudağını ısırđı; gözeneklerinden vicdan azabı ve suçluluk akıyordu. Karımı-öldürdüm-ve-arka-bahçeyegömdüm türünden bir suçluluktan ziyade, bir-şey-biliyorumama-söylemek-istemiyorum türünden bir suçluluktan bu.

Adam derin bir iç çekerek başını ellerinin arasına aldı. “Onun biriyle ilişkisi olduğunu sandım.”

Bingo. “Eh, bu da bir şeydir. Neden bu kanıya vardığınızı açıklayabilir misiniz?”

Fazla çabalayamayacak kadar yorgun olan adam, omuzlarını silkti. “Sadece davranışları yüzünden. Benden uzaklaşmıştı. Ona bunu açıkça sordum, o da güldü ve bana hayatındaki tek erkek olduğumu, çünkü başka bir erkeğe katlanmak istemediğini söyledi.”

Bu durumda, Mimi’nin ne kadar değiştiğine bakılırsa, adamın gizli bir ilişkiden kuşkullanması doğaldı.

“Ah, bir de kısa bir süre önce arkadaşı öldü” dedi adam,

sonradan akima gelmiş gibi. Ayrıntıları hatırlamaya çalışırken alnı kırıştı. “Tamamen unutmuşum. Mimi onun öldürüldüğünü söyledi.”

“Öldürülmüş mü? Nasıl?” diye sordum.

“Üzgünüm, hatırlamıyorum.” Adamdan yine suçluluk dalgaları yayıldı.

“Yakın arkadaşı mıydı?”

“Mesele de bu ya. Aynı liseye gitmişler, ama birbirlerini arayıp sormuyorlarmış. Mimi kadın öldürülene kadar onun adını bile ağzına almamıştı, bu yüzden Mimi’nin bu kadar etkilenmesi beni şaşırttı. Yıkılmıştı, ama...”

Adam yine düşüncelere dalınca, “Ama?” diye sordum, işler ilginçleşmeye başlıyordu. Adam şimdi susmamalıydı.

“Bilmiyorum. Yıkılmıştı, ama onu üzen şey arkadaşını kaybetmiş olması değildi. Farklı bir şeydi.” Adam geçmişi düşünürken çenesi kasıldı. “O sırada üzerinde çok düşünmedim, ama dürüst olmak gerekirse Mimi arkadaşının öldürülmesine pek şaşırmamış görünüyordu. Sonra ona arkadaşının cenazesine gitmek isteyip istemediğini sordum. Yüzündeki ifadeyi görmeliydiniz... Sanki ona komşunun kedisini boğmasını söylemişim.”

Komşunun kedisini boğma fikri, bana yeterince ipucu vermemişti. “Yani kızdı mı?”

Adam gözlerini kırıştırarak bana bakakaldı. Uzun bir süre. Dişlerimin arasında bir şey kalmadığından emin olmak için dilimi üstünden geçirmeme sebep olacak kadar uzun bir süre.

“Dehşete düştü” dedi adam sonunda.

Kahretsin, adam keşke ölen kadının adını hatırlayabilseydi. Ve Mimi’nin kadının öldürüldüğüne neden şaşırmadığını. Cinayet, işe karışan herkesi şaşırtırdı genelde.

Adlardan bahsetmişken, adama tuvalet duvarında yazan adı sormaya karar verdim. Dişlerimin arasında bir şey kal-

maçlığından emin olunca “Mimi, Janelle York diye birinden hiç söz etti mi?” diye sordum.

Adam şaşkınlıkla, “Bu o” dedi. “Mimi’nin ölen arkadaşı. Nereden bildiniz?”

Bir şey bildiğim yoktu, ama onun bildiğimi düşünmesi beni daha da etkileyici yapıyordu.

İkinci bölüm

Nehirleri aşmayın. Nehirleri asla aşmayın.

— Tampon çıkartması

Cookie arabayı eve sürerken, “Ne dinliyorsun?” dedim, uzanıp radyonun sesini kısıtım. “This Little Light of Mine” o anki mevcut durum için fazla neşeliydi.

Cookie ARAMA düğmesine bastı. “Bilmiyorum. Klasik rock olması gerekiyor.”

“Ha. Ee, bu araba ikinci el mi?” diye sorarken bagajdaki ölü adamı ve adamın oraya nasıl girdiğini düşündüm. Cookie’nin benimle tanışmadan önce bir karadul olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu. Saçları siyahtı. Ve saçını kısa süre önce kestirmişti. Kılık değiştirmeye mi çalışıyordu? Tabii bir de sabahları, Cookie’nin kahve içmeden önceki, trafik canavarlarından bile daha sağlıksız ve mutsuz görünmesine sebep olan asabiyeti vardı. Ölüler dünyada nadiren sebepsiz yere kalırlardı. Bagajdaki Ölü muhtemelen vahşi bir ölüm tatmıştı ve onun diğer tarafa geçmesini sağlamak için adamın nasıl ve neden öldüğünü öğrenmem gerekecekti.

“Evet” dedi Cookie dalgın dalgın. “Hiç olmazsa Janelle York olayını araştırmaya nereden başlayacağımızı biliyoruz. Amcanı mı aramalıyım? Belki bir de adli tabibi?”

“Kesinlikle” dedim büyük bir soğukkanlılıkla. “Ee, nereden aldın, peki?”

Cookie bana bakıp kaşlarını çattı. “Neyi?”

Omuz silkip pencereden dışarı baktım. “Arabayı.”

“Domino Ford’dan. Neden?”

Ellerimi iki yana açtım. “Merak ettim, hepsi bu. Bir kayıp vakasını araştırıp eve dönerken insan böyle garip şeyleri merak ediyor işte.”

Cookie’nin gözleri dehşetle açıldı. “Aman Tanrım! Arka koltukta bir ölü var, değil mi?”

“Bir dakika, ne?” dedim hayretle kekeleyerek. “Yok canım. Böyle şeyler aklına nereden geliyor?”

Cookie bana bir an için bilgiç bir bakış attı, sonra lastikleri cayırdatarak bir benzin istasyonuna girdi.

“Cook, eve varmamıza beş saniye var.”

Cookie ön camdan dışarı fırlamama sebep olmak üzereydi ki, “Bana gerçeği söyle” diye ısrar etti. “Ciddiyim, Charley. Ölüler peşini hiç bırakmıyor, ama onları arabamda istemiyorum. Ayrıca yalan söylemekte de hiç başarılı değilsin.”

“Başarılıyım.” Sözleri tuhaf bir şekilde beni derinden sarsmıştı. “Mükemmel bir yalancıyım. Dişçime sor. Düzenli olarak diş ipi kullandığıma yemin edebilir.”

Cookie vitesi boşa alıp bana dik dik baktı. Sertçe. Hapishanede olsa, hiç zorlanmazdı.

Derin bir nefes alıp, “Yemin ederim, Cook, arka koltukta ölü yok” dedim.

“O zaman bagajdadır. Bagajda ceset var, değil mi?” Sesindeki panik komikti. Ta ki arabadan dışarı fırlayana dek. “Ne?” dedim ben de onun arkasından inerken. “Tabii ki yok.” Cookie beyaz Taurus’unu işaret etti ve suçlayıcı bir ifadeyle dik dik bana baktı.

“O bagajda bir ceset var” dedi. Çok yüksek sesle. Yanımızdaki arabada camını açmış oturan polisin duyabileceği kadar yüksek sesle.

Gözlerimi devirdim. Ekim ayının sonlarındaydık. Adamın penceresi neden açıktı? Polis, arabanın kapısını açıp bütün haşmetiyle dikildiğinde, başımı eğip bir avuca bıraktım.

O neyse ki benim avucumdu. Böyle bir şey olamazdı. APD dedektiflerinden olan Bob Amcamı, beni polislerle yaşamaya meyyal olduğum bir tatsızlıktan daha kurtarması için gecenin bir yarısı yine ararsam, beni öldürebilirdi. Bunu bana kendisi söylemişti. Portakal soyucuyla. Bunun sebebinden emin değildim.

“Bir sorun mu var, hanımlar?” diye sordu polis.

Cookie kaşlarını çatıp bana baktı. “Neden ona bagajda ceset olmadığını söylemiyorsun? Hmm?”

“Cook, cidden mi?”

Kadın ellerini beline koyup cevap bekledi.

Kirli Harry’ye döndüm. “Bakın, Memur O. Vaughn” dedim, adamın yaka kartına bakarak. “Cookie’nin söylediği şey kulağa kötü geliyor, biliyorum, ama o mecazi konuşuyordu. Biz asla gerçekten...” Adamın yüzüne ve kibirli bir ifade taşıyan ağzına baktığımda, onu hayal meyal tanır gibi oldum ve tüylerim diken diken oldu. Stephen King’in *O* romanındaki gibi. “Siz Owen Vaughn’un akrabası olamazsınız, değil mi?” Adamın dudakları inceldi. “Owen Vaughn benim.”

Olamaz. Owen Vaughn yalnızca kendisinin bildiği sebeplerden, lisede beni öldürmeye çalışmıştı. Arazi aracıyla. Sonradan polise beni yalnızca yaralamak istediğini söylese de, bunun sebebini açıklamayı reddetmişti. Belli ki canını sıkımsıttım, ama ne yaptığımı kesinlikle bilmiyordum.

Soğukkanlı olmaya karar verdim. Geçmişteki suçlarını yüzüne vurmaya niyetim yoktu. Köprünün altından suların akmasına izin verme vaktiydi. Bunun sebebi büyük ölçüde onda silah olması, bende olmamasıydı.

Gülümsedim ve eski dostlarmışsınız gibi adamın koluna vurdum. “Görüşmeyeli uzun zaman oldu, Vaughn.”

Bu işe yaramadı. Adam gerildi, bir an yumruğumun koluna değdiği yere baktı, sonra gözlerini yine bana çevirdi ve beni boğup öldürmek istercesine gözlerimin içine baktı.

Kaba.

Sonra adamın lisede Neil Gossett'la arkadaş olduğunu hatırladım. Neil'la kısa süre önce tekrar görüşmüştüm; bu bilgiyi Vaughn'un içinde durduğu buz kalıbını kırmak için kullanmaya karar verdim. “Ah, bu arada, geçen gün Neil'i gördüm. Santa Fe'deki hapishanenin müdür yardımcısı.”

Adam sesinde katıksız bir aşağılamayla, “Neil'in nerede olduğunu biliyorum” dedi. “Hepinizin nerede olduğunuzu biliyorum.” Bana doğru eğildi. “Bundan hiç şüphen olmasın.” Adam dönüp devriye arabasına doğru yürürken, tam bir dakika boyunca geçirdiğim şokla kalakaldım. Cookie de adamın arabasına binip gaza basışını ağzı açık izledi.

“Bagaja bakmadı bile” dedi.

“Bana mı öyle geliyor” dedim adamın uzaklaşan fren lam-balarına bakarak, “yoksa adam sapıkça bir şey mi söyledi?” “Ona ne yaptın ki?”

“Ben mi?” Cookie'nin sözlerinin canımı ne kadar yaktığını göstermek için elimi göğsüme koydum. “Neden her şeyin benim suçum olduğunu düşünüyorsun?”

“Çünkü hep öyle oluyor.”

“Sana söyleyeyim, o adam lisede beni öldürmeye çalıştı. Arazi aracıyla.”

Cookie inanamıyormuşçasma bana baktı. “Hiç başka bir ülkeye taşınmayı düşündün mü?”

“Tuhaf ama evet.”

“Bagaj! Ceset!” Arabaya gidip bagajın kilidini açtı.

Üzerine atıldım ve ölü adam beni görmeden bagajı kapattım.

Cookie geri geri giderek arabadan uzaklaştı ve “Biliyordum” dedi. “Bagajda ceset var.”

İşaretparmağımı tekrar tekrar dudaklarıma götürerek onu susturmaya çalıştım ve sarhoş bekârların barda yaptığı gibi yüksek sesle fısıldadım. “Bagajdaki ceset değil. Ölü bir

adam. Arada fark var. Onu görebildiğimi fark ederse beni rahat bırakmaz, cinayetini çözmemi falan ister.”

Cookie’nin yüzünde birden suçlayıcı bir ifade belirdi. “Son-suza kadar bagajda o adamla dolaşmama göz yumacaktın.” “Ne?” dedim alaycı alaycı soluyarak. “Yok canım. Yani, sonsuza kadar değil. Birkaç günlüğüne, ben onun kim olduğunu anlayana kadar.”

Cookie bana o kadar yaklaştı ki ayak parmaklarımız birbirine değdi. “Bu pek çok bakımdan yanlış.” Sonra arkasını dönüp eve yürümeye başladı.

Lanet olsun. Koşar adım onu takip ederken, öfkeli bir kadının bu kadar kısa sürede bu kadar uzaklaşabilmesine hayret ettim. “Cookie, eve yürüyemezsin. Hava hâlâ karanlık. Biz de Central’deyiz.”

“O arabaya binmektense bir düzine karanlık ara sokakta on kötü adamla karşılaşmayı tercih ederim.” Duraksamadan arkasını işaret etti.

Kafamda hesaplar yaptıktan sonra, “Ya karanlık otoparklar?” dedim. “Ya da karanlık geçitler? Korkutucu olur, değil mi?”

Cookie yürümeye devam ederek, arka cebindeki beş dolar için kendisini bıçaklattırma pahasına ölümlerden kaçma yönündeki soylu çabasını sürdürdü. Bu olayda mantık göremesem de, korkusunu anlıyordum. Bir dakika —hayır, anlamıyordum.

“Cookie, etrafımda sürekli ölümler var. Ofisteler, bekleme odasında oturuyorlar, kahve makinesinin etrafında dolaşıyorlar. Bu şimdi neden sorun oldu?”

“Mesele de bu ya. *Senin* etrafında sürekli ölümler var. *Benim* değil. Benim arabamda da değil.”

“O zaman sana dairendeki küçük oğlardan bahsetmemeliyim, ha?”

Cookie yüzünde hayret dolu bir ifadeyle kalakaldı.

“Tamam. Doğru ya. Bunu söylediğimi unut.”

“Dairemde ölü bir oğlan mı var?”

“Bazen.”

“Her zaman değil.”

Cookie başını salladı, sonra tekrar yürümeye başladı. Ben de tavşanlı terliklerimle ona yetişmeye çalıştım. Çok fazla enerji harcadığımı fark edince derin bir nefes aldım. Bunu daha sonra pasta yiyerek telafi etmeliydim.

“Dairemde ölü bir oğlan olduğuna ve senin bunu bana söylemediğine inanamıyorum.”

“Seni korkutmak istemedim. Galiba çocuk Amber’a vurgun.”

“Aman Tanrım” dedi Cookie.

“Bak” dedim, ceketini tutarak kadını durdurdum. “Arabayı eve götürelim, sonra bu işi hallederim. Arabanı burada bırakamayız. Onu çalarlar.”

Cookie’nin gözleri parladı. “Öyle mi düşünüyorsun? Hayır, dur, belki gidip anahtarları kontağa taksam daha iyi olur. Bilirsin işte, hırsızın işi kolaylaşır.”

“Hmm, tabii, o da bir fikir.”

Cookie yeni bir amaç hissiyle arabaya doğru ilerledi. Bense azıcık endişeliydim. Cookie hiç olmazsa doğru yöne gidiyordu.

“Satranç kulübüyle çıplak yüzmeye gittiğim geceyi saymazsak” dedim biraz nefes nefese, “bu hayatımın en yoğun gecesi oldu.” Düşünceli düşünceli yukarı baktım, tökezledim, yalpaladım, dengemi buldum, sonra bunu yapmayı kendim istemişim gibi etrafıma bakındım ve “Hayır, sözümü geri alıyorum” dedim. “Sanırım hayatımın en yoğun gecesi, babamın otuz iki insanın ölümüne neden olan gaz patlaması gizemini çözmesine yardım ettiğim geceydi. Olay aydınlatıldığında hepsi öbür tarafa geçmek istedi. Aynı anda, içimde çalkalanan onca duyguyla başa çıkmak için bütün gece uğraştım.” Cookie adımlarını yavaşlattı, ama bana bakmadı. Onu suçlayamazdım. Ona küçük oğlandan uzun zaman önce söz

etmeliydim. Onu bu tür bir bilgiyle şaşırtmak doğru değildi.

“Gaz borularını patlatan üniversite öğrencisini gören adam olmasaydı, o olayı asla aydınlatamayabilirdik. Ama daha yedi yaşındaydım” dedim; havadan sudan konuşarak Cookie’nin dikkatini dağıtabileceğimi umuyordum. “Olanları anlamakta zorlandım. Hey, hiç olmazsa arabın güvende” diyerek arabayı işaret ettim.

Cookie Taurus’una doğru ilerledi, sonra bana döndü. “Üzgünüm, Charley” dedi.

Durup Cookie’ye kuşkuyla baktım. “Bir tonbalığı esprisi mi yapacaksın? Çünkü on iki yaşma geldiğimde, o esprilerden çoktan bıkmıştım.”

“Ben de bagajımdaki cesedi düşündükçe deliriyorum...” “Ceset değil. Ölü. Adam.”

“Sense elinden geleni yapıyorsun. Bana bu hikâyeyi hiç anlatmamıştın.”

Yine kuşkuyla, “Hangi hikâye?” dedim. “Patlama hikâyesi mi? O bir şey değil.” Bunu ona yalnızca etrafta dolaşan ölüleri düşünmesin diye anlatmıştım.

“Bir şey değil mi? Sen pelerinsiz bir süper kahramansın.” “Ay, çok tatlısın. Hayırdır?”

Cookie alçak sesle güldü. “Bir şey yok. Bana bagajımda ceset olmadığını söyle, yeter.”

Anahtarı istemeye istemeye alıp bagajın kapağını açtım. “Bagajında ceset yok.”

“Charley, dürüst olabilirsiniz. Her şey yolunda.”

Gözlerimi şaşkınlıkla kırpıştırdım. Adam gitmişti. Bagajı tarayarak, “Hayır, cidden” dedim. Daha iyi bakmak için geriye adım attığımda soğuk, kıpırtısız bir şeye çarptım. Etrafımdaki hava sıcaklığı düştü, sırtım ürperdi. Bir buzluğa girmiş gibiydim, ama Cookie’yi korkutmak istemedim. Yine. Omuz silkerek, “Hayır” dedim, “burada ölü yok.”

Cookie kuşkuyla dudaklarını sımsıkı kapattı. Yana çeki

lip etrafı tarıyormuş gibi sağa sola baktım. Gözümün ucuyla, yanımda duran kuleyi inceledim. Bagajdaki Ölü bana tepeden bakıyor, ama bir şey görmüyordu; yüzünde zerre duygu yoktu. Elimi sallayıp parmaklarımı şıklatma dürtüsüne karşı koydum. Bu zaten muhtemelen adamı ürkütmekten başka işe yaramazdı.

“Yanında mı duruyor?” diye sordu Cookie.

Adama fazla dikkatli bakmış olmalıydım ki, Cookie soğukkanlı yüz ifademi yutmamıştı. Suçlulukla, pes etmiş gibi iç çektim ve başımı salladım.

“Acele et.” Cookie anahtarları kapıp sürücü kapısına seğırtti. “Charley, acele et, adam tekrar arabaya binmeden gidelim.”

“Ha.” Koşup yolcu koltuğuna yerleştim. Cookie hâlâ ölülerden kaçmanın mümkün olduğunu sanıyordu. Motoru çalıştırıp otoparktan çok kararlı bir ölüm perisi gibi fırlarken buna inanmasına izin verdim.

“Ondan kurtulduk mu?” diye sordu Cookie.

Kararsızdım. Bir yandan, Cookie’nin gerçeği bilmesi, öbür dünyanın nasıl işlediğini anlaması gerekiyordu. Öte yandan, kafama, gövdeme ya da her ikisine birden araba parçaları saplanmadan, sağ salim eve gitmek için yakıcı bir arzu duyuyordum.

“Tabii” derken dik dik bakmamak için kendimi zorladım. Bu durum bana üniversitede derse giderken köşeyi döndüğümde, çırılçıplak koşan bir adamla karşılaştığım anı hatırlattı. O zaman da şimdi de dik dik bakmamak gücü, çünkü Bagajdaki Ölü, Cookie’nin kucağına yerleşmişti.

“Brrr” dedi Cookie. Apartmanımızın otoparkına girmek üzere olmamıza rağmen uzanıp kaloriferin ısınıp artırdı.

ikinci kattaki dairelerimize vardığımızda, “Bir duş alacak, sonra Janelle York’a ne olduğunu öğreneceğim” dedi. Saat daha dört buçuktu. “Sen neden biraz daha uyumuyorsun?”

“Cook” derken hafifçe sola kaydını, çünkü Bagajdaki Ölü bana biraz fazla yaklaşmıştı, insanların bana çok yaklaşması hoşuma gitmezdi. “Üç fincandan fazla kahve içtim. Bu durumda tekrar uyumam mümkün değil.”

“Hiç olmazsa uyumaya çalış. Seni iki saat sonra uyandırırım.”

“Yine suratıma giysi mi fırlatacaksın?”

“Hayır.”

“Tamam, ama sana söylüyorum, tekrar uyumama imkân yok.”

Çalar saatime göre, iki saat sonra uyandım. Saat yediye geliyordu. Duş alacak, kahve yapacak ve birkaç dakikalığına internetteki seksi erkeklere bakacak vaktim vardı. Belli ki Bagajdaki Ölü’nün de duş almaya ihtiyacı vardı.

Üçüncü bölüm

Büyük göğüsler büyük sorumluluk demektir.

— Tişört

“Buna delilik denmez de ne denir?”

Duşta durup, dayanabileceğim en sıcak suyla yıkandım, ama yine de vücudumdaki bütün tüyler diken diken oldu. Ölüler benimle duş alırken genelde böyle olurdu. Cookie’nin bagajındaki ölünün, evsiz adamın kör gözlerine baktım. Adamın omuzlarındaki saçları paspas suyu gibi kahverengiydi, bakımsız bir sakalı ve ela gözleri vardı. Bu tipleri mıknaş gibi çekerdim.

Nefesimin buharlaştığını gördüm, buharlar duşakabinin duvarlarından sekti. Etrafımızda dalga dalga buhar yükselirken gökyüzüne bakıp kollarımı kaldırma dürtüsüne karşı koydum, ama bir okyanus tanrıçasıymış gibi davranmak havalı olurdu. Daha büyük bir etki yaratmak için, biraz araya da söyleyebilirdim.

Bunu yapmak yerine, “Buraya sık gelir misin?” diye sordum ve kendimden başka kimseyi eğlendiremedim. Buna değermi.

Adam cevap vermeyince, parmağımla göğsünü dürterek kendinde olup olmadığını kontrol ettim. Parmak ucum, benim için etrafımızdaki duvarlar kadar sert olan lime lime paltosuna dokundu, ama parmağımdan damlayan sular adamın içinden geçip yere düştü. Adam dürtülünce tepki vermedi. Hiçbir şeyi görmeyen gözleri beni delip geçiyordu. Bu tu

haftı. Adam, Cookie'nin bagajımdayken aklı başında görünmüştü.

Saçımdaki kremi durulamak için istemeye istemeye geriye uzandım; gözlerimi zorla açık tutarak adamın beni izleyişini izledim. Hiç olmazsa, beni izlediğini düşünüyordum. “Daha kahvaltıda çılgınca başlayan ve yokuş aşağı giden bir gün yaşadın mı hiç?”

Deli olan ve belli ki pek konuşkan olmayan adam, cevap vermedi. Adamın ne zaman öldüğünü merak ettim. Belki o kadar uzun zamandır dünyada avare avare dolaşıyordu ki, aklını kaybetmişti. Bir keresinde böyle bir film izlemiştim. Tabii adam öldüğünde gerçekten evsizse, akıl hastalığı hayatında büyük bir rol oynamış olabilirdi.

Ben suyu kapatırken adam yukarı baktı. Ben de yukarı baktım. Çoğunlukla, o baktığı için. “Ne oldu, koca adam?” Tekrar ona baktığımda, ortadan kaybolmuştu. Ölülerin sıklıkla yaptığı gibi aniden gitmişti. Bir veda bile etmeden. “Öbür tarafta görüşürüz” demeden. Gidivermişti. “Saldır bakalım, oğlum.” Öyle kalacağını umuyordum. Kahrolası ölümler.

Havlıyu almak için uzandığımda, kolumdan kızıl damlalar süzüldüğünü fark ettim. Yukarı baktığımda tavanımda yarası hâlâ kanayan birinin kan lekesi gibi yayılmakta olan koyu kırmızı bir daire gördüm. Ben daha “Ne oluyor b..” deme fırsatı bulamadan, biri tavandan düştü, iri ve ağır biri. Adam resmen üzerime düştü.

ikimiz birlikte, gövde, kol ve bacak yığını halinde yere düştük. Maalesef salt çelikten yapılma birinin altında yere mihlanmışım, ama bir şeyi hemen fark ettim. Adamın imzası gibi olan, gelişini müjdeleyen sıcaklığını hissettim. Evrendeki en güçlü varlıklardan biri olan Reyes Farrow'un altından debelenerek çıktım ve tepeden tırnağa kanla kaplı olduğumu fark ettim. Onun kaniyla.

“Reyes” diye seslendim korkuyla. Reyes baygındı, üzerin

de kana bulanmış bir tişört ile blucin vardı. Onun başını tutarak, “Reyes” dedim. Koyu renk saçları sıırıslıkladı. Yüzünde ve boynunda, pençe izleri gibi büyük kesikler vardı, ama kanın çoğu göğsündeki, sırtındaki ve kollarındaki derin, öldürücü yaralardan akıyordu. Kendisini savunmuştu, ama neye karşı?

Kalbim yerinden fırlayacaktı. “Reyes, lütfen” dedim. Onun yüzüne dokunduğumda kandan kızıl bir renge bürünüp sertleşmiş kirpikleri kıpırdadı. Reyes bir anda bana saldırdı. O homurdanırken siyah cüppesi etrafında, etrafımızda şekil buldu ve bir el boğazıma uzandı. Kalbimin tekrar atmaya başlamasına kadar geçen sürede duşakabinin duvarına savruldu ve yüzümün önüne jilet gibi keskin bir bıçak uzandı.

Şuurumu kaybetmeye başlarken güçlkle, “Reyes” dedim; boğazımdaki baskı çok kesin, çok ısrarcıydı. Artık onun yüzünü göremiyor, yalnızca karanlığı, Reyes’m bir parçası olan, onun kimliğini benden bile koruyan, dalgalanan cüppeyi görebiliyordum. Dünya bulandı, sonra dönmeye başladı. Onun çelik gibi elleriyle mücadele ettim ve yiğitçe dövüştüğümüne inanmak istesem de, kollarım ile bacaklarımın kendi ağırlıklarını taşıyamayacak kadar güçsüz olduklarını hissettim.

iyiden iyiye kendimden geçerken, Reyes’in vücudunu benimkine yasladığını hissettim. Bana duman gibi dolanan sesiyle, “Yaralı hayvana dikkat et” dediğini duydum.

Sonra birden kayboldu, yerçekimi beni etkisine aldı ve bir kez daha, bu kez yüzüstü yere düştüm. Aklımın derinliklerinde bir yerde, kendimi berbat hissedeceğimi biliyordum.

Doğduğum gün çok tuhaf bir şey oldu. Karanlık bir figür beni annemin rahminin hemen dışında bekliyordu. Üzerinde başlıklı bir pelerin vardı. Pelerini etrafında dalgalanıyor, doğum odasını yumuşak bir esintiyle uçuşan duman gibi yükselen siyah dalgalarla dolduruyordu. Yüzünü göremesem de,

doktor göbek bağımı keserken onun beni izlediğini biliyordum. Parmaklarını hissedemese de, hemşireler beni temizledikten sonra bana dokunduğunu biliyordum. Sesini duyamasam da, o derin ve boğuk sesiyle adımları fısıldadığını biliyordum.

Öyle güçlüydü ki varlığı bile takatimi kesiyor, nefes almamı zorlaştırıyordu; ondan korkuyordum. Büyüdükçe onun korktuğum tek şey olduğunu fark ettim. Çocukların normal fobileri beni hiçbir zaman etkilememişti ve sanırım bu iyi bir şeydi; ne de olsa etrafım ölü sürüleriyle çevriliydi. Ama ondan korkuyordum. O kendisini ancak umutsuz durumlarda gösteriyordu. Hayatımı birçok kez kurtarmıştı. Peki ondan neden korkuyordum? Ona çocuğumda hiç de hak etmediği halde neden Büyük Şeytan adını vermiştim?

Belki sebep ondan yayılan, ne zaman yakınımda olsa bir parçamı emdiğini hissettiğim güçtü.

On beş yıl öncesine Albuquerque sokaklarındaki buz gibi bir geceye, Reyes Farrow'u ilk gördüğüm ana gidelim. Ablam Gemma'yla ikimiz şehrin epeyce berbat bir yerinde, oku! projesi için çekim yaparken ufak bir dairenin penceresinde bir hareketlilik görmüştük. Bir adamın genç bir çocuğu dövdüğünü dehşetle fark etmiştik. O anda aklıma çocuğu kurtarmaktan başka bir şey gelmemişti. Bir şekilde. Nasıl olursa olsun. Umutsuzluktan adamın penceresine bir tuğla fırlatmıştım. Bu işe yaramıştı. Adam çocuğa vurmayı kesmişti, ama maalesef bizim peşimize düşmüştü. Karanlıkta koşuyorduk ki, çocuğun da kaçtığını ve bir çöp konteynerinin arkasında iki büklüm olduğunu gördük.

Geri döndük. Çocuğun ağzında biriken kan dudağının kenarından süzülüyordu. Adının Reyes olduğunu öğrendiğim çocuğa yardım etmeye çalıştım, ama o teklifimi reddetmekle kalmayıp gitmezsem beni tecavüzle tehdit edecek kadar ileri gitmişti. Bu, erkek aklının saçmalığıyla ilk karşılaşmamdı.

Ama olay yüzünden, on yıldan uzun bir süre sonra Reyes'm son on yılını, o adamı öldürdüğü için hapiste geçirdiğini öğrendiğimde çok da şaşırmamıştım.

Bu, yakın zamanda Reyes hakkında öğrendiğim birkaç gerçekten sadece biriydi; diğeri de Reyes'm beni takip eden, doğduğum günden beri bana göz kulak olan Büyük Şeytan'm ta kendisi olduğuydu. O, hayatımı tekrar tekrar kurtaran şeydi. Beni gölgelerin içinden inceleyen, kendisi de gölgeden ibaret olan, beni uzaktan koruyan şey. Çocukken en çok korktuğum şey. Çocukken korktuğum tek şey.

Çocukluğumdaki dumansı varlığın et ve kandan yaratılmış bir erkek olduğunu öğrenmek, aklımı başımdan almıştı. Ama Reyes bedeninden ayrılıp cisimsiz bir varlık olarak zaman ve uzayda yolculuk edebiliyor, bir salise içinde şeklini kaybedebiliyordu. Göz açıp kapayınca dek kılıcını çekip bir adamın omurgasını dağıtabiliyordu. Koyu renk kirpiklerinin altından attığı tek bir bakışla kutuplardaki buzdağlarım eritebiliyordu.

Tüm bunların yanı sıra öğrendiğim her gerçek, yanında başka sorular getirmişti. Daha bir hafta önce Reyes'm doğaüstü yeteneklerinin nereden kaynaklandığını öğrenmiştim. Parmak uçlarını kolumda dolaştırdığında, ağzı tenimi ateşe verdiğiğinde, içime gömülüp orgazm dalgasının geçmişinin kilidini açmasına, perdeleri geriye çekip her şeyi ortaya sermesine sebep olduğunda, onun dünyasını görmüştüm. Babası -gerçek babası, yaratılmış olan en güzel melek— cennetin odalarından atılmadan önce, evrenin doğuşunu kendi gözlerimle izlemiştim. Lucifer büyük ordusuyla mücadele etmişti ve Reyes bu büyük karmaşa günlerinde doğmuştu. Bir süpernovanın ısısından yaratılan Reyes, kısa zamanda yükselip saygı gören bir lider olmuştu. Babasının sağ kolu olmuş ve milyonlarca askeri yönetmişti; hırsızların arasında bir generaldi, babasından daha güçlü ve güzeldi, cehennemin kapıları

nın anahtarı da bedenine işlenmişti.

Ama babası gururuna yenik düşmüştü. Cenneti istiyordu. Evrende yaşayan her varlığı tamamen kontrolü altına almak istiyordu. Tanrı'nın tahtını istiyordu.

Reyes, babasının bütün emirlerini yerine getirmiş, dünyada cehennemden doğruca cennete açılan bir kapının açılmasını beklemişti. Kusursuz bir gizlenme ve takip yeteneği olan Reyes, yeraltı dünyasının kapılarından geçmeyi başarmış, evrenin en uzak köşelerinde kapılar, aynı şekilde ve nitelikte bin ışık bulmuştu. Dünyada hizmet etme ayrıcalığını elde etmeyi bekleyen bin ölüm meleği.

Ama Reyes daha dikkatli bakmış, altın iplikten işlenmiş, pırıl pırıl parlayan güneşin kızını görmüştü. Beni. Dönüp onu görmüş, gülümsemiştim. Ama Reyes kaybolmuştu.

Babasının cehenneme dönüp yerimizi bildirmesi emrine karşı çıkmış, asırlarca benim gönderilmemi beklemiş ve kendisi de dünyada doğmuş, bildiği her şeyi benim için terk etmişti. Çünkü insan olarak doğduğu gün, önceden kim olduğunu, ne olduğunu unutmuştu. Daha da önemlisi, neler yapabildiğini. Benimle olmak için her şeyden vazgeçmişti, ama kaderin zalimce bir oyunu onu bir canavarın kollarına atmış, Reyes büyürken olabilecek en kötü yırtıcının etkisi altında kalmıştı. Reyes yavaş yavaş geçmişini hatırlamaya başlamıştı. Kim olduğunu. Ne olduğunu. Ama bundan önce, onu yetiştiren adamı öldürdüğü için hapse girmişti.

Küvette irkilerek uyandım ve doğruldum. Altımdaki sert ve kaygan zemin, sert ve kaygan olduğundan avuçlarımin altından kaydı ve aynı hızla tekrar düştüm. Sertçe, ikinci denememde ağırdan aldım, etrafıma bakınıp Reyes'ı aradım ve banyoya kaydırmaz paspas almaya yemin ettim.

Kan yoktu. Mücadele izi de. Reyes da. Ona ne olmuştu? Neden yaralıydı? Onu düşünmemeye çalıştım. Bunun asıl se

bebi, görüntüsü aklımda belirir belirmez takatimin kesilmesi idi. Midemin bulanmasıydı.

Sonra bana ne dediğini hatırladım: *Yaralı hayvana dikkat et.* Ama Reyes Aramice konuşmuştu -doğuştan bildiğim binlerce dilden birinde. Sesi alçak, acı dolu bir homurtuydu. Onu bulmalıydim.

Üzerime aceleyle bir blucin ve kazak geçirdikten sonra çizmelerimi giyip saçımı at kuyruğu biçiminde topladım. O kadar çok sorum vardı ki. O kadar çok kaygım. Reyes son bir aydır komadaydı, isyan edecekmiş gibi görünen mahkûmlara uyarı ateşi açan bir gardiyan tarafından vurulmuştu. Reyes, devletin yaşam destek makinesini kapatacağı gün mucizevi bir biçimde uyanmış, Santa Fe'deki yoğun bakım ünitesinden elini kolunu sallayarak çıkıp gitmişti. Bu bir hafta önceydi ve o günden beri kimse ondan haber alamamıştı. Ben bile. Bugüne kadar.

Hâlâ sağ mıydı? Ona saldıran neydi? Ona ne saldırabilirdi ki? Tanrı aşkına, o Şeytan'ın oğluydu. Onunla kim kapışabilirdi ki? Kontrol edebileceğim bir iki kaynak vardı, ama tam çıkmak üzereyken ev telefonum çaldı.

Telefonu açtığımda, “Kısa kesin” dedim.

“Tamam. FBI’dan iki adam geldi” dedi Cookie. Kısa kesmişti.

Kahretsin. “Ofiste siyahlı adamlar var, ha?”

“Ah, evet, ama aslında giysileri lacivert.”

Hay aksi. Adamlara ayıracak vaktim yoktu. Giysileri ne renk olursa olsun. “Tamam, iki sorum var. Kızgınlar mı ve seksiler mi?”

Cookie uzun, upuzun bir sessizlikten sonra, “Birincisi, pek sayılmaz. İkincisi, şu anda yorum yapmayacağım. Üçüncüsü, hoparlör açık” dedi.

Ben de uzun, upuzun bir sessizlikten sonra, “Tamam, o zaman” dedim, “hemen geliyorum.”

Uzun bir kol, omzumun üzerinden uzanıp telefon görüşmesini benden önce sonlandırdı. Reyes arkamda duruyordu. Hep yaydığı o sıcaklık giysilerime işledi, içimi ısıttı. Reyes bana daha da yaklaşarak vücudunu vücuduma değdirdi. Vücudum, yakınlığına bir adrenalin dalgasıyla karşılık verdi. Reyes başını eğdiğinde nefesi yanağıma değdi, dizlerimin çözülmesine ramak kalmıştı.

Yumuşak, kulak okşayan bir sesle, “iyi yırttın, Hollandalı” dedi.

Sırtımda bir haz dalgası dolaşıp karnımda toplandı. Reyes doğduğum günden beri bana “Hollandalı” diyordu, ama bunun sebebini henüz öğrenememiştim. Reyes çöl gibiydi; haşın ve güzel, sert ve affetmez, her bir kum tepesiğinin ardında hazine vaatleri, her yüzeyin altında saklı suyun çekiciliğı olan bir çöl.

Ona bakmak için döndüm. Reyes beni bırakmak istemeyince ona doya doya bakmak için hafifçe geriye kaykıldım. Koyu renk saçları bir kulağının üzerinde kıvrılmış, hafifçe dağılmış, alnına dökölüyordu. Kirpikleri —öyle gürdü ki Reyes daima yeni uyanmış gibi görünürdükahverengi gözlerini gölgeliyordu. Bu gözler yine de muzipçe parlıyordu. Reyes gözlerini üzerimde canının istediğı gibi dolaştırdı, ağızıma ulaştığında hafifçe duraksadı, Tehlike ile Will Robinson’m arasındaki çatala inmeye başladı. Sonra gözlerini kaldırıp benimkilere dikti ve o anda kusursuzluğun ne demek olduğunu anladım.

Neşeli bir sesle, “Daha iyi görünüyorsun” dedim. O derin, öldürücü olabilecek yaralar tamamen kaybolmuştu. Başım huzur ve endişe karışımı bir duyguyla döndü.

Reyes çenemi kaldırdı, boğazımda parmaklarını gezdirdi. Kavrayışı çok güçlüydü. “Bunun için üzgünüm.”

“Açıklamak ister misin?”

Reyes başını eğdi. “Seni başkası sandım.”

“Kim?”

Reyes cevap vermek yerine, parmak uçlarını nabzımın attığı noktaya koydu. Nabzımı, hayatın kanıtının damarlarımda dolaştığını hissetmek hoşuna gitmiş olmalıydı.

“İblisler mi?” diye sordum.

“Evet.” Bunu öylesine büyük bir umursamazlıkla söylemişti ki, duyan da iblislerin onu sürekli öldürmeye çalıştığını sanırdı. Daha geçen hafta, ben onun gerçekte kim olduğunu öğrendiğimde iblislerden bahsetmişti. Onların peşimde olduğunu, ama bana ulaşmak için önce kendisini aşmaları gerekeceğini söylemişti. Dalga geçtiğini sanmıştım. Belli ki öyle değildi.

“Onlar...” Cümlenin ortasında sustum, güçlükle yutkundum. “Sen iyi misin?”

“Kendimden geçtim” diyen Reyes bana yaklaştı, diliyle dolgun dudaklarını ıslattı.

Midem takla attı, ama bunun sebebi kısmen diledi. “Kendinden mi geçtin? Ne demek istiyorsun?”

Reyes beni kaslı kollarının arasına hapsetti. “Yani, uyanık değilim” dedikten hemen sonra kulakmememi tenimi ürpertecek kadar sertçe dişledi.

Derin, tenor sesi kemiklerimde titreşerek onları adeta eritti. Her hecesinin, her dokunuşunun yarattığı karmaşa yerine kelimelerine odaklanmaya çalıştım. Reyes çikolata kaplı eroin gibiydi, ben de ona ölümüne bağımlı olmuştum.

Daha önce onu içimde hissetmiştim. Cenneti kısa bir süre için görmüştüm; bu öyle olağanüstü bir deneyimdi ki, Reyes’tan sonra başka hiçbir erkekle olamayacağımdan emindim. Gerçekten, kim güzellik ve günahı yaratılmış, cinselliğin kavurucu ateşiyle birleştirilmiş bir varlıkla boy ölçüşebilirdi ki? O erkeklerin arasında bir tanrıydı. Lanet olsun.

Başka şeyler düşünmek için kendimle mücadele ederek, “Neden uyanık değilsin?” diye sordum. “Reyes, ne oldu?”

Reyes boynumu dişleyip köprücük kemiğime inmekle meşguldü; ağız tenimle temas ettiği her noktada sismik faaliyetlere sebep oluyordu.

İşini bölmek hiç hoşuma gitmiyordu, ama... “Reyes, beni dinliyor musun?” diye sordum.

Başını kaldırıp şehvetli bir gülümsemeyle, “Dinliyorum” dedi.

“Neyi? Belinden aşağıya hücum eden kanın sesini mi?” Reyes her yerimi karıncalandıran boğuk bir kahkaha atıp “Hayır” dedi. “Kalp atışlarını.” Tekrar üzerime eğilip yine hava saldırısına başladı.

“Cidden, Reyes, nasıl yaralandın?”

“Acı verici bir biçimde” diye fısıldadı kulağıma.

Cevabı göğsümün sıkışmasına sebep oldu. “Mola” dedim ve dişi uzuvlarıma şahane şeyler yapan elin bileğini kavradım.

Reyes elini bükte, parmaklarını benimkilere doladı. “Benden mola mı istiyorsun?”

“Evet” derken dudaklarımın arasından titrek bir nefes verdim.

“Mola vermezsem, kıcıma şaplak mı atacaksın?”

Kendime hâkim olamadım ve bir kahkaha patlattım. “Reyes” dedim onu azarlarca, “konuşmalıyız.”

“Konuş o zaman” diyen Reyes bileğimi başparmağıyla okşadı.

Parmağımla omzundan dürttüm. “Yeniden söylüyorum. Konuşmalıyız. Lütfen bana ne olduğunu anlat. Neden uyanık değilsin?”

Reyes ağır ağır nefes verdi, geri çekilerek kahverengi gözlerini benimkilere odakladı. “Sana geçen hafta söyledim, beni buldular.”

“İblisler mi?”

“Evet.”

“Ne istiyorlar?”

“Benim istediğim şeyi” derken gözlerini vücudumda dolaştırdı, “ama belki farklı sebeplerden.”

Daha önce beni neden istediklerini açıklamıştı; ben bir kapı, cennete giden yoldum. Onların neden bu kadar ileri gittikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. “Hâlâ hayatta mısınız?” “Bedenim seninki gibi. Ama onu öldürmek çoğu insanı öldürmekten çok daha zor.”

Vücudumdaki her hücrenin rahatladığını hissettim. Derin bir nefes aldım ve “Bana neler olduğunu anlat. En ufak ayrıntısına kadar” dedim.

“En ufak ayrıntısına kadar. Tamam, iblisler iki şeyden birinin olmasını bekliyorlar.”

“Neymiş onlar?”

“Beni cehenneme götürebilmeleri için bedenimin ölmesini ya da senin beni bulmanı. Bunlardan biri onlara anahtarı verir” derken başıyla dövmelelerinin pürüzsüz çizgilerini işaret etti. Dövmeleleri cehennemin kapılarını gösteren akıl almaz bir haritaydı. O harita olmadan sonsuzluk boşluğundaki tehlikeli yolculuk bütün varlıklar için kötü sonlanırdı. “Diğeryse onların cennete ulaşmasını sağlar.” Doğruca bana baktı, “ikisi de onları çok mutlu eder.”

“Peki öyleyse, bana bedeninin nerede olduğunu söyle, böylece... ne bileyim, seni saklayabiliriz.”

Reyes başını üzüntüyle salladı. “Maalesef bunu yapamam.”

Kaşlarımı çattım. “Ne demek, bunu yapamam? Reyes, ne-redesin sen?”

Dudaklarının kenarı, neşesiz bir tebessümle kıvrıldı. “Güvenli bir yerde.”

“İblislerden korunuyor musun?” dedim umut dolu bir sesle.

“Hayır” dedi Reyes. “Sen korunuyorsun.”

Yine hassas bir noktama saldırdığında geri çekildim. “Yani senin nerede olduğunu biliyorlar, öyle mi? Seni öldürme

ye mi çalışıyorlar?” Anlattıkları, en korkunç kâbusuma benziyordu. Reyes bir yerlerde yaralı, çaresizce yatıyordu ve delinin teki onu öldürmeye çalışıyordu. Suçlunun iblis olabileceği hiç aklıma gelmemişti, ama elimde yeni malzeme olduğuna göre sürekli tekrarlanan kâbusum kesinlikle yazılımını güncelleyecek, şeytani bir varlığı yansıtmaya başlayacaktı. Şahane.

Reyes derin bir nefes alarak geri çekildi, çalışma masamın başındaki koltuğa çökerek ayaklarını masaya dayadı, bir ayak bileğini diğerinin üzerine attı. “Bunu gerçekten şimdi yapmamız mı gerek? Zamanım olmayabilir.”

Az kalsın kalbim duracaktı. Ne kadar zamanının olduğunu merak ettim. Ne kadar *zamanımızın* olduğunu. Masa ile sandalyem yoktu, ama Önünde iki bar taburesi olan bir tezgâhım vardı. Taburelerden birine oturup Reyes’a döndüm. “Nerede olduğunu bana neden söylemiyorsun?”

“Bunun birçok sebebi var.” Bakışı üzerimde ateşten bir örtü gibi dolaştı. Tek bir bakışla en derin arzularımı ateşleyebiliyordu. O anda, oracıkta, artık mum ışığında aşk romanı okumayaçağıma karar verdim.

“Bana o sebeplerin ne olduğunu söyleyebilir misin, yoksa tahmin mi edeyim?”

“Bütün gün kalamayaçağıma göre, sana söyleyeyim.”

“Hiç olmazsa ilerleme kaydediyoruz.”

“Sebeplerden biri, bunun bir tuzak olması, Hollanda. Yalnızca senin için kurulmuş bir tuzak. Sence beni henüz neden öldürmediler? Beni aramanı, beni bulmanı istiyorlar. Unutma, sen onları görmezsen onlar da seni göremez.” Bunu daha önce söylemişti, ama bu anlaşılması zor bir gerçektir. Ve rahatsız edici.

“Ya onları görürsem?” diye sordum.

Reyes gözlerini yine üzerimde gezdirdi. “Gözden kaçırılması zor birisin, diyelim.”

“Eh, biz de bunu kılık değiştirerek yaparız. Bilirsin, komandolar falan gibi.”

“Öyle olmuyor.”

“Bu benim için yeterli değil.” Yumruklarımı sıktım. “Denemeliyiz. Seni öldürmelerine göz yumamayız.”

“ikinci sebebi bilmiyorsun.”

Bu kulağa tekinsiz geliyordu. “Tamam, söyle o zaman.” Kollarımı kavuşturup bekledim.

“Hoşuna gitmeyecek.”

“Ben yetişkin bir kızım” dedim çenemi hafifçe kaldırarak, “gerçekleri kaldırabilirim.”

“Pekâlâ. Bedenimin ölmesine izin vereceğim.”

Vücudumdaki bütün kaslar donup kaldı.

“Sonuçta o bedene ihtiyacım yok” derken omuzlarını duygusuzca silkti. “Beni yavaşlatıyor ve senin de gördüğün gibi, beni saldırılara karşı savunmasız bırakıyor.”

“Ama kamera görüntülerinde, komadan uyandığında ortadan kayboldun. İnsan bedenini yok ettin.”

“Hollandalı” derken koyu renk kirpiklerinin altından azarlayıcı bir bakış attı, “bunu ben bile yapamam.”

“O zaman nasıl yok oldun? Videoyu izledim.”

“Elektrikli aygıtlara istediğimde müdahale edebilirim. Konsantre olursan, sen de bunu yapabilirsin.”

Bunu bilmiyordum. “Düşünmüştüm ki...”

“Yanlış düşünmüşsün” dedi Reyes kesin bir sesle, işkence çekerken çok huysuz olurdu.

“Tamam. Yanılmışım. Sonuçta doğaüstü varlık olmanın kullanma kılavuzu yok.”

“Doğru.”

“Ama bu, bedeninin ölmesine izin vermeni gerektirmiyor. Yani, sana ne olacak? Öldüğün takdirde seni cehenneme geri götüreceklerini söyledin.”

“Onlar bile beni cehenneme geri götürüp götürmeyeceklerini bilmiyorlar. Götürmeyi istiyorlar. Sanırım bunu öğ

renmenin tek yolu var” dedi ve kaşlarını meydan okurcasına kaldırdı.

“Bir dakika; ne olacağını bilmiyorsun, öyle mi? Seni geri götürüp götüremeyeceklerini?”

Reyes omuz silkti. “Hiçbir fikrim yok. Ama bunu yapabilecekleri şüpheli.”

“Ama ya yaparlarsa? Ya geri gönderilirsen?” “Sanmıyorum” diye ısrar etti Reyes. “Beni kim gönderecek ki?”

“Aman Tanrım. Bu kadar büyük bir riski göze aldığına inanamıyorum.”

“Dünyada hayatta kalmak daha riskli, Hollandalı” dedi öfkeyle. “Ve bu, artık almak istemediğim bir risk.”

“Kimin için daha riskli?”

“Senin için.”

Cevabı beni daha da hüsrana uğrattı. “Anlamıyorum. Neden benim için daha riskli?”

Reyes iki elini birden koyu renk saçlarının arasından geçirdi. Bu hareket saçlarını daha da dağıttı, daha seksi hale getirdi ve tekrar odaklanmam bir iki saniye sürdü. “Onlar iblis, Hollandalı. Bu evrende bütün ruhlarından daha çok istedikleri tek şey var.”

“Macho Taco’da kahvaltı niyetine burrito yemek mi?” Reyes ayağa kalkıp tepeme dikildi. “Seni istiyorlar, Hollandalı. Kapıyı istiyorlar. Seni bulurlarsa ne olur, biliyor musun?” Altdudağıma ısırdım, tek omzumu silktim. “Cennete giriş yolunu bulurlar.”

“Buna izin veremem.”

“Evet” dedim kederle. “Unutmuşum, beni öldürmen gerekir.” Reyes bana yaklaşp sesini alçalttı. “Öldürürüm, Hollandalı. Gözümü bile kırpmadan.”

Şahane. Arkamda olduğunu bilmek güzeldi.

Çenemi parmaklarıyla kaldırırken, “Üzöldün mü?” diye sordu.

“Aklımı okumayı bırak” dedim ters ters.

“Aklını okuyamıyorum. Ben de senin gibiyim; duyguları okurum. Üzgünsün.”

“Bir iblis bu düzleme gelmeyi nasıl başardı ki?” derken Reyes’tan uzaklaştım. Ayağa kalkıp volta atmaya başladım. Reyes tekrar oturdu, ayaklarını yine masaya dayadı. Ayağındaki çizmeleri ilk kez fark ettim. Bu çizmeler yarı kovboy yarı motosikletçi modeliydi ve siyahtı. Hoşuma gittiler, “iblislerin kapıdan geçmesinin neredeyse imkânsız olduğunu sanıyordum.”

“Evet, *neredeyse* imkânsız. Arada bir, bir iblis boşluktan geçmeye cesaret eder ve labirentte bir yol arar. Bu tehlikeli bir maceradır; genelde sağ çıkamazlar. Çoğu sonsuzlukta kaybolur.” Fareyi dürtünce bilgisayarım uyandı. Yani duvar kâğıdım ekrana geldi. Yani Reyes’m fotoğrafı. Bende olan tek fotoğrafı, vesikalığı. Reyes kaşlarını çattı.

Bar taburesinin altına sürünüp saklanma dürtüme karşı koydum. Zaten Reyes beni muhtemelen oradan da görebilirdi. “Ne diyordun?”

“Ha.” Tekrar bana odaklandı. “Biri bir mucize eseri kapıdan geçse bile, buraya varmış sayılmaz. Yeni doğan bir bebeğin ruhuna tutunması gerekir. Bu düzleme gelebilmelerinin tek yolu budur. ikimizin üzerinde olduğu düzlem” diye hatırlattı.

“Ama sen cehennemden kaçarken bunu yapmadın. Hiçbir ruha tutunmadın.”

“Ben farklıydım. Kaçtıktan sonra düzlemler arasında, bir kapıdan içeri girer gibi kolayca gidip gelebildim.”

“Bu nasıl mümkün olabilir?”

“Mümkün işte” dedi Reyes kaçamak bir tavırla. “Ben farklı yaratıldım. Bir sebep için yaratıldım. Düşmüş melekler cennetten atıldıklarında, ışıktan kovuldular, yani bana ihtiyaç duyular. Ben bir araçtım. Birinin amacına ulaşmasını sağ

layan şey. Ama Dünya’da doğmak verdiğim en akıllıca karar olmayabilir. Bedenim beni fazlasıyla savunmasız bıraktı; yok olmalı. Anahtarın fiziksel kanıtının saklanması gerek.”

Reyes insan olarak doğduğunda cehennemın anahtarı olan harita bedeninde de belirmişti. Biyolojik annesiyle babasının bu konuda ne düşündüğünü merak ediyordum. Doktorların ne düşündüğünü. Yeni doğan bir bebeğin vücudunda dövme olması. Bunun nasıl olduğundan emin değildim, ama anladığım kadarıyla dövme Şeytan’ın cehennemden kaçma yoluydu. Şeytan ise bir kapı doğana dek kaçmak, kendisini savunmasız kılmak istemiyordu. Oğlunu bu düzleme, bir kapıyı beklemesi için göndermişti. Reyes, ben doğar doğmaz Şeytan’ı ve ordularını buraya çağırmalıydı. Ama onun yerine, Reyes da Dünya’da doğmuştu. Benimle olmak için. Benimle büyümek için. Ama hayalleri meyve veremedi biyolojik annesiyle babasından kaçırılmıştı.

“O iblisler kapıdan geçebilirlerse” diye devam etti, “anahtarı alırlar, böylece babam da kaçabilir. Yapacağı şey de tam olarak bu olacak.” Koltukta arkasına yaslanıp ellerini başının arkasında birleştirdi, “insanlar neredeyse zamanın başlangıcından beri, dünyanın sonuyla ilgili kehanette bulunurlar ya?”

“Evet” dedim; içgüdülerim, duyacaklarımın hoşuma gitmeyeceğini söylüyordu.

“Babanı anahtarı alırsa, onları nasıl bir cehennemın beklediğini tahmin bile edemezler.” Ellerini indirip öne uzandı. “Ve yapacağı ilk şey, senin peşine düşmek olur.”

“Umurunda değil.”

Reyes bana şüpheyle baktı. “Tabii ki umurunda.”

“Hayır, değil, insan bedeninin ölmesine izin veremezsin. Ne olacağını bilmiyoruz. Seni her koşulda yakalayabilirler.”

“Onların artık bir tehdit olmadığını, senin hepsini yenebileceğini varsayalım.”

“Ben mi?”

“Benim *parmaklıkların ardındaki hayat* dediğim sorun hâlâ devam ediyor. Tekrar hapse girmeyeceğim, Hollandalı.” Ne? Bundan mı korkuyordu?

“Anlamıyorum. Bedenini ne zaman istersen terk edebiliyorsun. O parmaklıklar seni tutamaz ki.”

“O kadar basit değil.”

Reyes yine kaçamak cevap veriyor, bir şeyler gizliyordu. “Reyes, lütfen gerçeği söyle.”

“Bu önemli değil.” Onu birden rahatsız etmiş gibi, yukarı uzanıp bilgisayarımın monitörünü kapattı.

“Reyes.” Elimi koluna koyarak dikkatini çekmeye çalıştım. “Neden o kadar basit değil?”

Reyes çenesini oynatıp aşağı, çizmelerine baktı. “Bir... yan etki var.”

“Bedenini terk ettiğinde mi?”

“Evet. Vücudumdan ayrıldığımda, vücudum felç geçirmiş gibi oluyor. Bunu fazla sık yaparsam, hapishane doktorları bana felç geçirmeme engel olacak ilaçlar veriyor. Güçlü yan etkisi olan ilaçlar.” Gözlerini tekrar gözlerime çevirdi. “O ilaçlar beni ayrılmaktan alıkoyuyor. Ben hapishaneden çıkamıyorum, sen de tamamen savunmasız kalıyorsun.”

“O zaman kaçmaya devam et. Ben sana yardım ederim. Ama izin ver de şimdilik yaralarını tedavi ettireyim. Doktor olan bir arkadaşım var, bir iki de hemşire tanıdığım. Benim için sana bakarlar. Bizi ele vermezler, söz veriyorum. Seni bulmama izin ver; hapishaneyi sonra düşünürüz.”

“Beni bulursan, o da beni bulur. Kimi tanırsan tanı yine de hapse girerim.”

Yine mi aynı şey? “Kim bulur?”

“Amcanın ayarladığı, kuyruğundan ayrılmayan herif.”

Bu beni gafil avladı. “Sen neden söz ediyorsun?”

“Amcan seni birine takip ettiriyor. Muhtemelen ortaya kaçacağım umuduyla.”

“Bob Amca peşime birini mi taktı?” dedim dehşetle.

“Bu tür şeyleri fark etmen gerekmiyor mu? Bilirsin işte, dedektiflik yapıp onları tespit etmen.” Muzipçe göz kırptı.

O göz kırpışı atlatmaya çalışırken, “Konuyu değiştiriyorsun” dedim.

“Özür dilerim.” Reyes ciddileşti. “Tamam, düşük bir ihtimalle cehenneme geri gönderilebilirim diye hayatta kalmamı istiyorsun. Kısaca bu, değil mi?”

“Reyes, sen oradan kaçtın. Vücudunda cehennemin kapılarının haritasıyla yaratılan varlık. Sen onların özgürlüğünün anahtarısın ve onu yanına alıp kaçtın. Onların en güçlü savaşçılarıydın ve ihanet ettin. Sence geri gönderilirsene ne olur? Tabii geri gönderildiğin takdirde babanın -bu arada, ne tesadüftür ki kendisi Şeytan oluyor— cehennemden çıkış anahtarını ele geçirmiş olacağından söz etmiyorum bile.” “Eğer...”

“Bu riske atmak istemediğim bir *eğer*. Cehennem, halkın bir numaralı düşmanı olmadan da yeterince acı verici olmalı. Hem, Şeytan’m kaçmasını göze alacaksın, öyle mi?” Kollarımı kavuşturdum. “Neredesin, söyle bana.”

“Hollandalı, peşimden gelemezsin. Hepsini yensen bile.” Öfkelenmişim. “Neden bunu söyleyip duruyorsun? Ben, ölümler içimden öbür tarafa geçsin diye onları kendime çeken parlak ışığım. Düşünürsen, o sinek öldürücülere benziyorum, iblislerin Fatih’inin iş tanımında olmadığından eminim.” Reyes’m yakışıklı yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi ve her nasılsa dizkapaklarımı eritmeyi başardı. “Nelere muktedir olduğunu biraz olsun bilseydin, dünya kesinlikle tehlikeli bir yer olurdu.”

Bu kadar muğlak bir biçimde dile getirilen bir şeyi ilk kez duymamıştım. “Tamam, o zaman neden bana söylemiyorsun?” dedim, söylemeyeceğini bile bile.

“Sana nelere muktedir olduğunu söylesem, üstünlük sen

de olurdu. Bu riski alamam.”

“Tanrı aşkına, sana ne yapabilirim ki?”

Reyes homurdanarak ayağa kalkıp beni kendisine çekti. “Tanrım, ne biçim şeyler soruyorsun, Hollandalı.”

Uzun parmaklarını boynuma dolayıp başparmağıyla çenemi yukarı ittikten sonra, dudaklarıyla ağzımı kapattı. Tereddütlü başlayan öpüşmemiz bir anda talepkâr bir öpüşmeye dönüştü. Dilini ağzıma daldırdı, ben de onun tadının, topraksı kokusunun zevkine vardım. Ona yaslanarak dilini daha derinlere götürebilsin diye başımı kaldırdım, sonra hayatım buna bağlıymış gibi geniş omuzlarına tutundum.

Reyes bir eliyle ensemini tuttu, diğer eliyle de beni geri geri iterek duvara yasladı. Sonra tek eliyle iki elimi birden tutup başımın üzerine duvara mıhladı. Diğer eliyle de vücudumu istediği gibi keşfetti. Tehlike’yi avuçlayıp ucunu sertleşene dek parmağıyla okşadı; ben de dudaklarımdan yumuşak bir iniltinin yükselmesine engel olamadım.

Reyes sıırttı, başını eğdi ve sıcak ağzını nabzıma bastırdı. Karnıma lavlar aktı, içimin zevk dalgalarıyla ürpermesine sebep oldu. Onu durduracak gücü bulmaya çalıştım. Cidden, bu çok gülünçtü. Konu Reyes olduğunda kendimi zerrece kontrol edemiyor olmam, gerçekten acıklıydı. O Şeytan’ın oğlu ve cennetin patikalarında yürümüş en güzel varlıksa, ne olmuştu? Bin yıldızın sıcaklığından yaratılmışsa, ne olmuştu? içimi eritiyorsa ne olmuştu?

Kendime hâkim olmalıydım. Reyes’ın erkek uzuvlarına değil, kendime.

Diliyle bütün bedenimi ürpettiğinde, “Dur” dedim. “Seni uyarmam gerek.”

“Öyle mi?” Reyes geri çekilerek bana şehvetle baktı.

“Bedeninin ölmesine izin vermeyeceğim.”

Reyes kuşku dolu bir sesle, “Beni durduracaksın, öyle mi?” dedi.

Onu iterek çantamı aldım ve kapıya doğru gittim. Kapıyı arkamdan kapatmadan hemen önce Reyes’a baktım ve “Seni bulacağım” dedim.

Dördüncü bölüm

Lastikleri ya da testisleri varsa, başını ağrıtabilecektir.

—Tampon çıkartması

Kapıyı arkamdan kilitleyerek Şeytan'ın oğlunu dairemden bıraktım. Tek başına. Siniri bozulmuş ve muhtemelen tahrik olmuş halde, içim içimi yiyordu; öfkelenmediğimi umdum. Bekâr evimi cehennem ateşiyle yakıp kül etmesi hiç hoşuma gitmezdi doğrusu.

Ama Reyes saçmalıyordu. Resmen saçmalıyordu. Yaptıkları bana ilköğretim günlerimde en iyi arkadaşımın “Erkekler iğrençtir, onlara taş atmalıyız” deyişini hatırlatıyordu.

Otoparka sert adımlarla yürürken serin esintinin arzularımı bastırmasına izin verdim ve içerideki merdivenlere ulaşmak için babamın barından geçtim. Babam da Bob Amcam gibi, arka arkaya terfi alıp yükselen bir Albuquerque polisiydi, ikisi de dedektif olmuşlardı. Tabii ki benim yardımımıla. Beş yaşından beri onlar için cinayetleri çözüyordum; gerçi *çözmek* biraz abartılı bir kelime olabilirdi. Beş yaşından beri, cinayetleri çözmelerine yardım etmek için babam ile amcama ölümlerden bilgi aktarıyordum. Böylesi daha iyi. Amcam hâlâ APD'den maaş alıyordu, ama babam birkaç yıl önce emekli olmuş, benim şimdi ofis olarak kullandığım barı satın almıştı. Ofisim ikinci kattaydı. Ayrıca, arka kapı ile evim arasında sadece birkaç metre vardı. Bunlar çok işime geliyordu.

Babam erken gelmişti. Ofisinden gelen ışık karanlık salona sızıyordu; bistro masaların arasından dolaşıp barın köşe

sini döndüm ve başımı kapıdan içeri uzattım.

“Hey, baba” dedim. Babam sesimi duyunca yerinden sıçrayıp bana baktı. Karşı duvardaki bir resmi inceliyor, uzun ve ince bedeni kırışık Ken bebek giysileri giydirilmiş buzlu bir dondurmaya andırıyordu. Belli ki bütün gece çalışmıştı. Masasında açık bir şişe Crovvn Royal duruyordu, elinde de neredeyse boş bir kadeh vardı.

Ondan yayılan duygular beni şaşırttı. Bu her nasılsa, diyet kola istediğim garsonun bana getirdiği buzlu çay gibi, yanılttı, ilk yudumu almak gibi sıradan bir şey yaptığımda, beklenmedik bir tat alarak neye uğradığımı şaşırmıştım. Babam arada bir keyifsiz olurdu, ama bu kez farklıydı. Beklenmedik. Bana doğru gelen, derin bir üzüntü ile ağır bir umutsuzluk karışımı, nefesimi kesti.

Korkuyla doğruldum. “Baba, ne oldu?”

Babamın dudaklarında yorgun bir tebessüm belirdi. “Yok bir şey canım, evrak işlerini hallediyorum, o kadar” dediğinde yalanı kulağıma detone bir nota gibi geldi. Ama bozuntuya vermeyecektim. Babam konuşmak istemiyorsa onu rahat bırakacaktım. Şimdilik.

“Eve gittin mi?” diye sordum.

Babam bardağını bıraktı, koltuğunun arkasına attığı bej rengi ceketini aldı. “Şimdi gidiyordum. Bir şeye ihtiyacın var mı?” Babam berbat bir yalancıydı. Belki ben de bunu ondan miras almıştım. “Hayır, iyiyim. Denise’e selam söyle.”

“Charley” dedi babam uyarı dolu bir sesle.

“Ne? En sevdiğim üvey anneme selam söyleyemez miyim?”

Babam içini çekip ceketini giydi. “Öğle yemeği kalabalığı akın etmeden önce duş almam gerek. Kahvaltı istiyorsan, Sammy birazdan gelir.”

Babamın aşçısı Sammy’nin Meksika usulü yumurtaları, uğruna ölünecek kadar lezizdi. “Daha sonra bir şeyler yerim.” Babam bardan çıkmakta acele ediyordu. Veya belki de

benden kaçmakta. Benimle göz göze gelmeden yanımdan geçerken ondan yayılan, buharı anımsatan yoğun umutsuzluğu hissettim, intihar edeceğinden kuşkulanan bir akıl hastasının neşesiyle, “Birazdan dönerim” dedi.

Ben de aynı neşeyle, “Tamam” dedim. Babam ballı ve limonlu boğaz pastili kokuyordu; bu koku ofisini işgal etmişti. O gittiğinde ofise girip babamın baktığı çerçevedeki resme baktım. Bu benim altı yaşındayken çekilmiş bir fotoğrafımdı. Kâküllerim yamuktu, iki ön dişim de eksikti. Yine de karpuz yiyordum. Parmaklarıma ve çeneme karpuz bulaşmıştı, ama babamın dikkatini çeken omzumun hemen üzerindeki karanlık gölgeydi. Camdaki bulanık parmak izi, babamın aynı noktayı incelediğini kanıtlıyordu.

Komik aile fotoğraflarının altındaki rafın üzerine baktım. Babam benim birkaç fotoğrafımı ortaya çıkarmıştı; bunların her birinin arka planında karanlık bir gölge ve aynı noktada bulanık bir parmak izi vardı. Babamın ne yaptığını merak etmekten kendimi alamadım. Onu ve karanlık gölgenin ne anlama geldiğini; çünkü bunu ben bile bilmiyordum. Bu ölüm melekliğinin bir yan ürünü olabilir miydi? Belki de sadece kara cüppesi neredeyse görülecek, elle tutulacak gibi olan Reyes’tı. Bu düşünce ilgimi çekti. Çocukken onu yalnızca birkaç kez görmüştüm. Sandığımdan daha mı sık gelmişti? Beni gözlüyor muydu? Koruyor muydu?

Ofisime girdiğimde gerçekten lacivert takım elbiseli iki adamın beni beklediğini gördüm. ikisi de ayağa kalkarak bana ellerini uzattılar.

Biri, “Bayan Davidson” dedi. Kimliğini gösterdi, sonra onu ceketinin cebine koydu. Tıpkı filmlerdeki gibi. Bu çok havalıydı; ciddiye alınmak istiyorsam iç cebi olan bir ceketle ihtiyacım olduğunu fark ettim. Ben genellikle dedektif kimliğimi blucinimin arka cebine koyardım. Dolayısıyla kimlik eğilmiş,

bükülmüş, resmen mahvolmuştu.

Diğeri de bir eliyle elimi tutup diğer eliyle aynı anda kimliğini gösterdi. Son derece koordinelerdi. Ve kardeş gibi görünüyorlardı. Biri diğerinden birkaç yaş büyük olsa da. ikisinin de kısa, sarı saçları ve başka koşullar altında şu andaki kadar ürkütücü bulmayacağım açık mavi gözleri vardı.

Adamlardan ilki, “Ben Ajan Foster” dedi, “bu da Ajan Powers. Mimi Jacobs’ın kayboluşunu araştırıyoruz.”

Mimi’den bahsedilince Cookie, önündeki kalemligi devirdi. Onu tutmaya çalışırken bir lambayı devirinceye dek durum o kadar da kötü değildi. Kalemler ve diğer ıvır zıvır uçarken, lamba yere düşecek gibi oldu, ama Cookie kabloyu tutarak lambanın yere çakılmasına engel oldu. Tabii bu arada lamba masasının ön kısmına çarptı. Sese tepki veren Cookie kabloyu fazla hızlı çekti, lamba yukarı fırlayarak bilgisayar monitörünün arkasına çarptı ve Amber’m ona Noel’de hediye ettiği seramik köpeği devirdi.

Ustaca.

Cesur ve Sakar in beş dakikalık fragmanından sonra -buna aylarca gülecektim— tekrar konuklarımıza döndüm. “Ofisime geçelim mi?”

Ajan Foster, Cookie’ye bir yere kapatılması gerekiyormuş gibi bakarak, “Kesinlikle” dedi.

Ofise gitmeden önce, Cookie’ye inanamıyormuşçasma bir bakış attım. Cookie gözlerini yere dikti. Seramik köpek neyse ki çöp kutusunun içine, bir kâğıt yığınının üzerine düşmüş, kırılmamıştı. Cookie gözlerini gözlerimden kaçırarak köpeği çöpten çıkardı.

“Üzgünüm, ama Mimi Jacobs ismini hiç duymadım” dedim ve onlar masamın karşısına otururken kendime kahve doldurdum. Cookie demek her zaman taze kahve ve sıcak bir kucaklayış demektir. Belki sıcak olan kahveydi kim bilir? Ne olursa olsun, her bakımdan şanslıydım.

“Emin misiniz?” diye sordu Foster. Genç ve küstah birine benziyordu. Genç ve küstah insanlardan pek hoşlanmazdım, ama ilk izlenimimi göz ardı etmeye çalıştım. “Mimi Jacobs neredeyse bir haftadır kayıp ve kaybolduğunda çalışma masasının üzerinde yalnızca adınız ve numaranız yazan bir not defteri varmış.”

Mimi adımı ve numaramı Cookie’yle konuştuğunda yazmış olmalıydı. Adamlara döndüm, onlara masum masum bakarak kahvemi karıştırdım. “Mimi Jacobs bir haftadır kayıpsa, neden benimle şimdi görüşüyorsunuz?”

Diğerinden yaşlı olan ajan, Powers, soruya soruyla karşılık verdiğim için rahatsız oldu. Belli ki sorularına cevap almaya alışkındı. Şapşal tavşan. “Sizin özel dedektif olduğunuzu fark edene kadar, notun üzerinde durmadık. Bayan Jacobs’m sizi tutmuş olabileceğini düşündük.”

“Ne için?” diye ağızlarım aradım.

Adam koltuğunda kıpırdandı. “Biz de onu öğrenmeye geldik.”

“Yani, başı dertte değil miydi? Çalıştığı şirketle, falan?” Adamlar birbirlerine baktılar. Başka koşullar altında, “Bulдум” diye bağırırdım. Hiç olmazsa içimden. Ama onlarda kusursuz bir günah keçisi izlenimi yarattığımı hissediyordum. Adamlar başka şeyler biliyorlardı ve bana söylemeye niyetleri yoktu. “Bunu da düşündük, Bayan Davidson, ama bu bilgi aramızda kalırsa seviniriz.”

Demek sorun şirket değildi, ihtimallerden biri elenince, yalnızca yirmi yedi bin ihtimal kalmıştı.

Adamlar belli ki tatmin olmuşlardı; ikisi de ayağa kalktı. Foster bana bir kartvizit uzattı. “Bayan Jacobs sizinle temasa geçtiği takdirde bizi arayın.” Sesinde hafif bir uyarı iması vardı. Neredeyse kıkırdıyacaktım.

Onlarla birlikte yürürken, “Kesinlikle” dedim. Cookie’nin ofisiyle benimkini birbirinden ayıran kapıyı açmadan ön

ce durdum. “Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm. Demek gidiyorsunuz.”

Ben yine susunca, Foster boğazını rahatsız olmuş gibi temizledi. “Pekâlâ. Başka bir şeye ihtiyacımız olursa sizi ararız.” Onlar arkamda beklerken kapının kolunu ağır ağır çevirdim, hafifçe oynattım, sonra kapıyı açtım. Cookie bilgisayarın başında bir şeyler yazıyordu. Onu tanıdığım kadarıyla, konuşmamızı hoparlörle dinlediğinden emindim.

Foster dışarı çıkarlarken hayali bir şapkayı eğerek, “Bayan Davidson” dedi.

Ajanlar gittikten sonra, Cookie yüzünde kızgın bir ifadeyle bana döndü. “Kapı kolunu oynatmak mı? Amma ince bir davranış.”

“Ah, evet, zarafet abidesi. Ben içerideyken başka şeyler de devirdin mi?”

Olanları hatırlayan Cookie yerinde büzüldü. “Sence bir şeyden kuşkulanmışlar mıdır?”

Aklıma o kadar çok ihtimal geldi ki: *Sence? Geri zekâlının önde gideni değilse, kuşkulanmışlar dır.* Bunları söylemek yerine, “Evet” dedim, ses tonumdaki değişiklik yukarıdakilerin hepsini ima ediyordu.

“Ama onlarla birlikte çalışmamız daha iyi olmaz mı?” diye sordu Cookie.

“Bu noktada, olmaz.”

“Neden?”

“Çünkü onlar FBI ajanı değiller.”

Cookie yumuşak bir sesle nefes aldı. “Nasıl anladın?” “Cidden mi?” diye sordum. Açıklamak istediğim son şey, birinin yalan söylediğini nasıl anladığımdı. Bunu bininci kez anlatmak istemiyordum.

“Doğru ya” dedi Cookie başını sallayarak, “kusura bakma.” Sonra içini çekti. “Onların gerçek FBI ajanı olmadıklarını biliyor muydun?”

“Kuşkularım vardı.”

“Ama onları yine de ofisine götürdün. Tek başına.”

“Kuşkularım her zaman doğru çıkmaz.”

Cookie bunu bir an düşündü, sonra sakinleşti. “Doğru. Hatırlasana, bir keresinde postacıya çelme takmıştın ve...” Onu susturmak için elimi kaldırdım. Bazı şeylerin söylenmemesi daha iyiydi. “şirketi araştırma işini iptal et” dedim yüksek sesle düşünerek. “Sanal  iftliğim üzerine bahse girerim ki, oradan bir yere varamayız. Mimi ve Janelle York arasındaki ilişkiyi bulmaya  alış.”

“Aynı liseye gitmeleri dışında mı?” diye sordu Cookie.

“Hayır. Oradan başlayalım. Geçmişlerini araştırıp dikkat çekici bir şey olup olmadığına bakalım.”

O anda Bob Amcam ofise girdi. şey, ofise daldı. Her zamanki gibi gergindi. Muhtemelen malum konuşmayı yapma vaktimiz gelmişti. Amcamın felç geçirmeden önce bir kız arkadaşa ihtiya ı vardı. Ya da bir şişme kadına.

“Huysuzluk edeceksen” dedim kapıyı işaret ederek, “girdiğin yerden çıkabilirsin, beyefendi.” Parmağımla daireler çizerek ona dönmesini, keçi gibi sekerek çıkıp gitmesini işaret ettim.

Amcam aniden durarak beni kafa karışıklığı ve öfke karışımı bir ifadeyle süzdü. “Huysuz değilim.” Alınmış gibiydi. Bu komikti. “Yalnızca bu sefer neye bulaştığını öğrenmek istiyorum.”

Alınma sırası bendeydi. “Ne?” diye sordum. “Ben asla...”

“Dalga geçecek vaktim yok” dedi amcam parmağını sallayarak. Bana haddimi bildiriyordu. “Warren Jacobs’ı nereden tanıyorsun?”

Ne oluyordu, be? Su la mücadele dünyasında haberler çabuk yayılıyordu. “Onunla daha bu sabah tanıştım. Neden?” “   nk  seni istiyor. Karısının kayboluşunun üzerine, bir de peşine düştüğü ve öldürmekle tehdit ettiği araba satıcısı

diin gece ölü bulunmuş. İstersen bana deli de, ama arada bir bağlantı olabilir.”

içimi çekerek, *orospu çocuğu*, diye düşündüm. “Sana yalnızca deli demek yerine, Deli Bob diyebilir miyim?”

“Hayır.”

“Kısaca DB desem?” Amcam bana kötü kötü bakınca, “O zaman adamı görebilir miyim?” diye sordum.

“Şu anda sorgulanıyor ve muhtemelen birazdan avukatı gelir. Neler oluyor?”

Cookie’yle birbirimize baktık, sonra bildiğimiz ne varsa anlatmaya başladık.

Bob Amcaya her şeyi, duvardaki yazıyı bile anlattık. Amcam telefonunu çıkardı ve kölelerinden birine kafeyi kontrol etmesini emretti. Telefonu kapattıktan sonra azarlarçasına “Bana söylemeliydin” dedi.

“Fırsatım olmadı ki. Ama konu açılmışken söyleyeyim, kadını bulmak için FBI ajanı rolü yapan iki adam buraya geldi. Kadını çok istiyorlar.”

Endişeye kapılan Bob Amca -ya da yüzüne karşı olmasa da, ondan bahsederken kullandığım adıyla Ubie— adamların eşkâllerini aldı. “Bu ciddi bir şey” dedi.

“Bir de bana sor. Mimi’yi onlardan önce bulmamız gerek.”

“Ben tüm birimlere, iki sahte FBI ajanı olduğunu haber vereceğim. Ama beni bu işin en başında aramalıydın.”

“Eh, peşime adam taktığın için bunu yapmama gerek olmadığını düşündüm.”

Suçüstü yakalanan amcam derin bir nefes alarak bana yaklaştı, tepeme dikildi ve çenemi nazıkçe kaldırdı. “Reyes Farrow hüküm giymiş bir katil, Charley. Bu senin güvenliğin için. Adam seninle temasa geçerse bana haber verir misin?” “Peşimdeki adamı işten çıkaracak mısın?” diye sordum ben de. Amcam duraksayıp başını iki yana salladığında, “O zaman en iyi dedektif kazansın” dedim.

Kapıdan çıkarken bunun ne kadar gülünç bir açıklama olduğunu fark ettim; APD'nin emektar bir dedektifi olan Bob Amca, iş araştırma yapmaya geldiğinde, maça asıydı. Bense olsam olsam, kupa üçlüsü olurum.

Arkadaşım Pari'nin sokağın aşağısındaki dövmeci salonuna yürürken Ubie'nin peşime taktığı adamı görmek için sokağı taradım, ama şansım yaver gitmedi. Yetenekli biri olmalıydı. Bob Amca peşime acemi birini takmazdı.

Pari'nin dükkânının önünde durdum; bunun sebebi dövmeye ihtiyacım olması değil, Pari'nin auraları görebilmesiydi. Auraları ben de görebiliyordum, ama geçen yıllarda bir şey kaçırmış olabileceğimi düşünüyordum. Auraları, ölü insanları ve Şeytan'm oğlunu görebiliyorken, neden şimdiye kadar tek bir iblis bile görmemiştim? Kahretsin, bırakın beni bulmak için uğraşmalarını, Reyes söyleyene kadar iblislerin varlığından bile haberdar değildim. Benim içimden geçmek istiyorlardı. Başka bir gerçeği fark ettiğimde, nefesim kesildi. iblisler, hatta Şeytan'm ta kendisi bile gerçekten varsa, melekler de var demekti. Cidden, dünyadan nasıl bu kadar habersiz olabilmiştim?

Neyse ki Pari benim bilmediğim, 1970 model Plymouth Duster'ların motorları hakkımda avans ayarı dışında bir şey biliyordu. Ben arabaların avans ayarı olduğunu bile bilmiyordum -bu arada, dövmeci dükkânları genellikle bu kadar erken saatte açılmazdı, bu yüzden Pari'nin dükkânının ön kapısını açık gördüğümde şaşırdım, içeri girdim.

Onun arka taraftan “Işık lazım” dediğini duydum.

Bir erkek sesi, “Hemen” dedi.

Sonra, Pari'ye arkasından yaklaşırken, arka odada ayak sesleri duydum. Bir dişçi koltuğunun altına eğilen Pari'nin dizlerinin dibinde elektrik kablolarından bir yığın vardı.

Telleri sessizce birbirinden ayırırken, “Teşekkürler” dedi.

Arka odadaki adam, “Ne?” diye seslendi.

İrkilen Pari doğrulurken başını koltuğa çarptı, sonra bana döndü. “Kahretsin, Charley” derken bir eliyle gözlerini kapattı, diğeriyle başını ovdu. “Arkamdan öylece yaklaşmamalısm. Gecenin karanlığında ışıklarını açan bir polis arabasından farksızsın.”

Pari güneş gözlüğünü ararken gülüp “Işığa ihtiyacın olduğunu söyledin” dedim.

Pari, alacaklılarını savuşturmak için dövme yapmaya başlayan bir grafik tasarımcıydı. Neyse ki asıl yeteneğini keşfetmişti; gösterişli pas zambakları ve güllerle kaplı kollarla, mesleğinin hakkını veriyordu. Müşterilerini etkilemek için araya bir iki de kurukafa serpiştirmişti.

Sol omzumdaki ölüm meleğini de o tasarlamıştı. Bu kocaman, masum gözleri ve dumana benzeyen bir cüppesi olan minicik bir varlıktı. Pari’nin bunu dövme mürekkebiyle nasıl becerdiğini bir türlü anlayamıyordum.

Pari güneş gözlüğünü taktı, sonra bana bakarak içini çekti. “Işık lazım dedim, yıldız patlaması demedim. Yemin ederim, bir gün beni kör edeceksin.” Dediğim gibi, Pari auraları görebiliyordu ve benimki çok parlaktı.

Tezgâhtan bir şişe su alıp kırık dışı koltuğuna oturdu, yürüyüş ayakkabılarını iki yanındaki sandıklara dayadı. Küçük buzdolabından bir şişe su alıp ona döndüm; pek de zarif olmayan duruşuna gülmek için kendimi zor tuttum.

“Ee, ne haber, Ölüm Meleği?”

Arka odadaki adam, “El fenerini bulamıyorum!” diye bağırdı.

Pari, “Boş ver” diye seslendi, sonra bana gülümsedi. “O herifte güzellik var, ama beyin yok.”

Başımı salladım. Pari güzel şeyleri seviyordu. Kim sevmezdi ki?

“Tamam, soğukkanlı ve sakın rolü yapıyorsun” dedi beni deneyimli gözlerle inceleyerek, “ama başı kesilmek üzere

olan bir tavuk bile, senden daha sakindir. Neler oluyor?”

Kahretsin, Pari bu işte çok iyiydi. Hemen konuyu anlatmaya karar verdim. “Hiç iblis gördün mü?”

Sorumu düşünürken Pari’nin nefesi yavaşladı. “Cehennem ateşi ve kükürt gibi mi?”

“Evet.”

“Cehennem uşağı gibi mi?”

“Evet” dedim yine.

“Şey gibi mi...”

“Evet” dedim üçüncü kez. Bu konu midemi bulandırıyordu. iblislerden birinin Reyes’a işkence ettiği düşüncesiye... aslında o küçük pislik biraz işkence görmeyi hak ediyordu, ama yine de...

“Gerçekler, öyle mi?”

“Bunu hayır olarak alacağım” dedim; umutlarım yerle bir olmuştu. “Sanırım peşimde birkaç iblis var ve senin benim bilmediğim bir şeyi bildiğini umuyordum.”

“Lanet olsun.” Pari düşünceli düşünceli yere baktı, sonra dikkatini yine bana yöneltti. En azından, bana öyle geldi. Güneş gözlüğü varken bunu anlamak zordu. “Bir dakika, peşinde iblisler mi var?”

“Öyle diyebiliriz.”

Pari bana, görgü kurallarına aykırı sayılabilecek kadar uzun uzun baktıktan sonra başını eğdi. Alçak sesle, “Daha önce hiç iblis görmedim” dedi, “ama dünyada geceleri dolaşan varlıklar olduğunu biliyorum. Yalnızca yan binadaki fahişe değil. Korkutucu şeyler. Unutulması imkânsız şeyler.”

Başımı soru sorarcasına yana eğdim. “Ne demek istiyorsun?”

“On dört yaşındayken birkaç arkadaşımla pijama partisi yapıyorduk ve o yaşlardaki çoğu çocuk gibi, biz de sonunda ruh çağırmaya karar verdik.”

“Tamam.” Bunun sonu iyi olmayacaktı sanırım.

“Mahzene indik; ruh çağırıyor, ilahiler söylüyor, öbür dünyadaki ruhlara sesleniyorduk ki, bir şey hissettim. Bir şeyin varlığını.”

“Ölülerin mi?”

“Hayır.” Pari başını iki yana salladı. “En azından, ben öyle sanıyorum. Onlar soğuk olur. Bu varlıksa, öylece ortalıktaydı. Bir köpek gibi bana sürtündüğünü hissettim.” Bir eliyle diğer kolunu tuttu, bedeni hafif titreyişlerle sarsıldı. “Tabii, ben bir şey söyleyene kadar kimse onu hissetmedi.” Başını kaldırıp gözlerinde bir uyarı ifadesiyle bana baktı. “Karanlık bir mahzende ruh çağıran on dört yaşındaki birkaç kıza sakın bir şeyin sana sürtündüğünü söyleme. Kendi güvenliğin için.”

Alçak sesle güldüm. “Söylemem, söz veriyorum. Ne oldu?”

“Yerlerinden fırladılar, çılgınlıklar atarak merdivenlere koştular. Beni korkuttukları için kaçtım.”

“Tabii ki.”

“Tek istediğim, mahzendeki o şeyden kaçmaktı, o yüzden, intihar eğilimime rağmen yaşamak için bir sebebim varmış gibi koştum.”

Pari, gotik henüz moda değilken bile gotikti. Şimdi olduğu gibi.

“Merdivenlerin tepesine çıktığımda kurtulduğumu sandım. Derin, gırtlaktan gelen bir homurtu duydum. Neye uğradığımı anlayamadan merdivenlerden düştüm, bileğimi burktum. Merdivenleri deli gibi tırmanıp arkama bakmadan mahzenden çıktım. Düşmediğimi fark etmem biraz vaktimi aldı. Biri bacaklarımı çekip beni düşürmüş, sürüklemişti.” Pari pantolonunun paçasını kaldırdı, dizlerine dek uzanan çizmelerinin fermuarını açıp bana bacağındaki yara izini gösterdi. Bu, pençe izine benziyordu. “Hayatımda hiç o kadar korkmamıştım.”

“Aman Tanrım, Pari. Sonra ne oldu?”

“Babam neden ılık attığımızı öğrendiğinde güldü, bize orada hiçbir şey olmadığını kanıtlamak için mahzene indi.”

“Ve?”

“Orada hiçbir şey yoktu” dedi Pari omuz silkerek.

“Ona yaranı gösterdin mi?”

“Ah, tabii ki hayır.” Ona kahvaltıda çocuk yiyip yemediğini sormuşum gibi başını salladı. “Zaten beni hilkat garibesi gibi görüyorlardı. Kuşkularını doğrulamaya niyetim yoktu.”

“Vay be, Pari” dedim.

“Bir de bana sor.”

“Ee, neden onun iblis olduğunu düşünüyorsun?”

“Düşünmüyorum, iblis değildi. Ya da, ben olduğunu sanmıyorum. Daha fazlasıydı.”

“Nereden biliyorsun?”

Bileğindeki deri kayışlan бүktü. “Herhalde adını bildiğim için.”

Bir an taş kesildim, sonra, “Anlamadım?” dedim.

“Sana geçirdiğim kazayla ilgili ne söylemiştim, hatırlıyor musun?” Pari kaşlarını çatarak bana baktı.

“Tabii ki hatırlıyorum.” Pari altı yaşındayken, bir araba kazasında ölmüşü. Neyse ki, çalışkan bir ilkyardım görevlisi onu diriltmişti. Pari ondan sonra auraları görebilmeye başlamıştı - buna ölenlerinki de dahildi. Bedensiz, gri tonda bir aura gördüğünde, bunun ölü birinin ruhu olduğunu öğrenmişti. Bir hayaletin.

“Öldüğümde, dedem beni bekliyordu.”

“Hatırlıyorum” dedim “ve Tanrı’ya şükür seni geri gönderdi. Cennete gittiğimde ona meyve sepeti göndereceğim.”

Pari uzandı, nadiren yaptığı bir şeyi yaparak elimi minnettarlıkla sıktı. Garip bir andı. “Onu yalnızca bir kez gördüm” derken, suyunu iki eliyle tuttu. “Hakkında hatırladığım tek şey, boyu benimkini aşan bir Danua köpekleri olduğuydu, ama gördüğüm kişinin dedem olduğundan hiç şüp

hem yoktu. Bana zamanımın gelmediğini, geri dönmem gerektiğini söylediğinde, onu terk etmeyi hiç istemedim.”

“Eh, seni gönderdiği için ona minnettarım. Cennetin altını üstüne getirirdin.”

Pari gülümsedi. “Herhalde haklısmdır. Ama sana en tuhaf kısmı hiç anlatmadım.”

“Çoğu insan ölüme bu kadar yaklaşmayı tuhaf karşılar.”

“Doğru” dedi Pari sırtarak.

“Demek daha da tuhaflaşıyor.”

“Çok daha fazla.” Pari sustu, derin bir nefes aldı, sonra gözlerini bana dikti. “Dünyaya dönerken, bir şeyler duydum.”

Bu yeniydi. “Nasıl şeyler?”

“Sesler. Bir konuşma duydum.”

“Gizlice dinledin, ha?” diye sordum. Böyle bir şeyin olması beni hayrete düşürmüştü. “Yüce varlıkların konuşmalarını?” “Sanırım öyle diyebiliriz, ama bunu isteyerek yapmadım. Bir anda, bir konuşmayı duydum; sanki kafamda belirivermişti. Ama bunu duymamam gerektiğini biliyordum. Bu bilginin tehlikeli olduğunun farkındaydım. Dünya’nın sonunu getirebilecek kadar güçlü bir varlığın adını öğrendim.” Güçlkle yutkunarak, “Dünya’nın sonunu mu?” dedim. “Kulağa nasıl geldiğini biliyorum, inan bana. Ama onlar cehennemden kaçan ve Dünya’da doğan bir varlıktan söz ediyorlardı.”

Kalbim hızlı hızlı atmaya başladı.

“Onun istediği takdirde Dünya’yı yok edebileceğini, kıyameti koparabileceğini söylediler.”

Cehennemden kaçan tek bir varlık tanıyordum. Dünya’da doğan tek bir varlık. Onun güçlü olduğunu biliyordum bilmesine, ama kahrolası kıyameti koparacak kadar güçlü olduğu aklıma bile gelmemişti. Gerçi, ne o kadar güçlü olabilirdi ki? Din derslerini daha dikkatli dinlemeliydim.

“Ruh çağırdığımız gece, yeniyetme aklımla, o varlığı çağırmaya karar verdim.”

Ağzım açık kaldı. “Doğru. Ne de olsa bu tam da yapmak isteyeceğimiz şey. Dünya’daki bütün canlıları yok edebilecek bir varlık çağırmak.”

Pari alaycılığımı fark etmeyerek, “Aynen öyle” dedi. “Onu bunu yapmamaya ikna edebileceğimi sandım. Bilirsin işte, ona akıl verebileceğimi.”

“Ee, peki ne oldu?”

Pari susup dudağını büktü. “Daha on dört yaşındaydım, ukala.”

Gülmeye çalıştım, ama boğazımdaki yumru geçmemişti. “Gerçekten mi? Bu varlık kıyameti mi koparacak?”

“Hayır, dinlemiyorsun.” Pari açıklama yapmadan önce bir an durakladı. “Kıyameti koparabilecek kadar güçlü, dedim.” Eh, tamam, bu bir artıydı. Dünya’nın sonuyla ilgili bir kehanet yoktu demek ki.

“O gece, onu çağırdım. Adıyla.”

Tüylerim diken diken oldu. Sebep, ya beklentiydi ya da Bagajdaki Ölü beni yine bulmuştu. Ne olur ne olmaz diye etrafıma bakındım.

“Ama dediğim gibi” diye devam etti Pari, “o iblis değil.”

“Eh, demek her şey çok da kötü değil.”

“O bir iblisten çok daha fazlası.”

Kesinlikle öyleydi. “Pari” dedim sabırsızlanarak, “adı ne?” “Sana asla söylemem” dedi Pari, gözlerinde alaycı bir pırıltıyla.

“Pari.”

“Hayır, gerçekten.” Yine ciddileşti. “O adı yüksek sesle söylemiyorum. Hiç. O günden beri.”

“Ah, pekâlâ. O zaman...”

Ben başka bir şey söyleyemeden Pari bir kâğıt parçası alıp üzerine bir şey karaladı. “Adı bu, ama yüksek sesle söyleme. Bana kalırsa, çağırılmaktan hoşlanmıyor.”

Kâğıdı istediğimden fazla titreyen bir elle aldım ve adı

okuduğumda kalbim duracak sandım. *Rey'ciziel*. Rey'az... Reyes. Şeytanın oğlu.

Ben adı tekrar tekrar okurken Pari, “Bu ad ‘güzel olan’ anlamına geliyor. Onun ne olduğunu bilmiyorum ama” dedi afalladığımı fark etmeden, “diğer tarafta bayağı karmaşa yaratmış, anlarsın ya. Kaos. Karışıklık. Panik.”

Evet. Bu kesinlikle Reyes'ti. Lanet olsun.

Beşinci bölüm

insan iki kez ölesiye korkunca ne olur?

─ Tişört

Pari'nin dükkânından afallamış halde çıkıp eve doğru ağır ağır yürürken yapmam gereken bir iş olduğunu hatırladım. Ne olursa olsun bunu yapacaktım. Beni takip eden kişiyle yüzleşme vakti gelmişti. Bob Amca peşime her kimi taktıysa, doğduğuna pişman olacaktı.

Cep telefonum çalıyormuş gibi kapağını açtım ve konuşmaya başladım. Hayretler içinde kalmış gibi durdum. Etrafıma bakındım. El kol hareketleri yaptım. “Buluşmak mı? Şimdi mi? Eh, tamam. Sağımdaki ara sokaktasın, ha? O kadar yakın mısın? Sen delirdin mi? Yakalanacaksın. Beni aradığını öğrenirlerse... Kesinlikle... iyi, tamam.” Telefonu kapattım, sağıma soluma bakındım, sonra iki binanın arasına girip bir ara sokağa açılan geçitten geçtim; bu sırada omzumun üzerinden kaçamak bakışlar atmayı da ihmal etmedim.

Kazablanka ile *Görevimiz Tehlike* karışımı sahnelerden sonra koşup bir çöp konteynerinin arkasına saklandım, beni takip eden kişinin ortaya çıkmasını bekledim. Çömelmiş beklerken ve kendimi tuhaf bir biçimde gülünç hissederken, Reyes'm adını aklımda evirip çevirdim, onu dilimin üzerinden kaydırıp şekillendirdim. Rey'aziel. Güzel olan. Bu adı ona her kim taktıysa, yanılmıyordu.

Ama o Pari'ye saldırabilir miydi? Yaşlarını hesapladım. Pari ruh çağırdığında on dört yaşındaysa, Reyes sekiz yaşın

dan büyük olamazdı. En fazla dokuz olabilirdi. Pari'ye saldır-
mıştı, öyle mi? Belki o, Reyes değildi. Belki Pari kazara şeytani
başka bir şeyi çağırmıştı.

“Ne yapıyorsun?”

Arkamda bir ses duydum ve biraz debelenerek arkaüstü
düştüm; avuçlarım ve kığım bir yağ birikintisine denk geldi.
Şahane. Dişlerimi sıkıp başımı kaldırdığımda, sırıtan, toplum
tarafından kabul edilmeyecek kadar çok caka satan ölü bir çete
üyesi gördüm.

“Angel, seni pislik.”

Ben leş gibi ellerime bakarken, Angel yüksek sesle güldü. “Bu
şahaneydi.”

Kahrolası on üç yaşındaki yeniyetmeler. “Fırsatım varken seni
dünyadan kovmam gerektiğini biliyordum.” Angel'm en iyi
arkadaşı, hareket halindeki bir arabanın içinden ateş açıp
bölgelerini işgal eden *orospu çocuklarına* saldırmaya karar
vermişti. Angel onu durdurmaya çalışmış, nihai bedeli ödemişti.
Maalesef, ebediyen başımın belası olarak kalacaktı.

“Bırak kanında barut olan sapma kadar yiğit bir Meksikallyı,
bir kediyi bile kovamazsm sen. Hem çalışmaktan nefret edersin.”

Kendi esprisine gülen Angel uzattığım elimi tuttu ve beni
ayağa kaldırdı. Konteynerin arkasında kalmalıydım; bu pusu
kurarken en iyi taktiklerden biriydi. “Senin kanın yok ki” dedim
yardımcı olmak için.

“Tabii ki var” dedi bedenine bakarak. Üzerinde kirli beyaz bir
tişört, kalçalarından düşecekmiş gibi görünen bol bir blucin,
yıpranmış spor ayakkabılar ve geniş, deri bir bileklik vardı.
Mürekkep karası saçları kulağının üzerinde kısa kesilmişti, ama
yüzü hâlâ bebedisiydi ve öyle güzel gülümsüyordu ki, kalbimi bir
anda eritebilirdi. “Biraz şeffafım, o kadar.”

Ellerimi boş yere konteynerin kenarına sildim; bu sırada
üzerime kaç mikrop bulaştığını merak ettim. “Burada olma

nın bir sebebi var mı?” diye sorarken ellerimi pantolonuma sildim. Belli ki su ve endüstriyel bir yağ çözücü bulana dek ellerim temizlenmeyecekti.

“Bir dava almışız” dedi. Angel lisedeki ilk yıllarımdan beri benimle çalışıyordu ve üç yıl önce dedektiflik şirketimi açtığımda başdedektifim olmaya razı olmuştu. Dedektif olarak cisimsiz bir varlığı çalıştırmak, üniversite giriş sınavlarında kopya çekmeye benziyordu -sinir bozucu, ama tuhaf bir biçimde etkiliydi. Birlikte birçok vakayı çözmüştük.

Üzerine yağ bulaşması gibi kaygıları olmayan Angel, sırtını konteynere verip kaldırıma oturdu, ben kıcımın sol tarafındaki taşı toprağı silkelerken gözünü birden elime dikti. Başıyla kıcımı işaret ederek, “Yardımcı olabilir miyim?” diye sordu. On üç yaşındaki oğlanların hormonları tavana vururdu. Ölü olanların bile.

“Hayır, olamazsın. Elimizde bir değil, iki vaka birden var.” Profesyonel önceliğim Mimiydi, ama kişisel önceliğim Reyes’ti. ikisinden de vazgeçemezdim; Angel’ı hangi vakaya yollamam gerektiğine karar vermekte zorlanıyordum. Reyes’ı yeğledim, çünkü o alanda başka kaynağım yoktu. Ama bu Angel’m hoşuna gitmeyecekti.

Angel’m yok olmayacağını umarak, “Reyes hakkında ne biliyorsun?” diye sordum. Yok olmamanın yanı sıra, dokuz milimetrelilik bir silah çekip beni vurmayacağını da umuyordum.

Angel bir an beni süzdü, yerinde rahatsızca kıpırdandı, sonra dirseklerini dizlerine dayayıp uzaklara baktı. Ya da bir deponun içine. Uzun bir süre sonra, “Rey’aziel bizi ilgilendirmez” dedi.

Reyes’m öbür dünyadaki ismini duyunca, hafifçe içimi çektim. Angel bu ismi nereden biliyordu? Daha da önemlisi, ne kadar zamandır biliyordu?

“Angel, Reyes’m ne olduğunu biliyor musun?”

Angel omuz silkti. “Ne olmadığını biliyorum.” Bana karar

lı bir bakış attı. “Bizim üzerimize vazife değil.”

içimi çekerek yağlı olsa da olmasa da kaldırıma, Angel’ın yanına oturdum, sırtımı da çöp konteynerine dayadım. Bu konuda Angel’m yardımına ihtiyacım vardı. Yardımına ve yeteneklerine. Kirli elimi onunkinin üzerine koydum ve “Onu bulamazsam ölecek” dedim.

Angel şüphe dolu bir kahkaha attı ve o anda on üç yıldan çok daha fazla hayatta kalmış gibi geldi bana. “Keşke o kadar kolay olsa.”

“Angel” dedim uyarıcasına, “öyle demek istemiyorsun.” Angel bana öyle öfkeli ve kuşkulu bir bakış attı ki, onunla kavga etmemek için kendimi zor tuttum. Birden aklımı kaçırmışım gibi, “Ciddi olamazsın” dedi. Aklımı asırlar önce kaçırdığımı bilmiyordu, tabii.

Angel’m Reyes’ı sevmediğini biliyordum, ama ona böyle bir düşmanlık beslediğinden haberim yoktu.

“Bir yağ birikintisinin içinde oturup kendi kendine konuşmanın bir sebebi var mı?”

Başımı kaldırdığımda hakkımda tehlikeli olacak kadar çok şey bilen esmer, gri gözlü dedektif Garrett Swopes’i gördüm; sonra tekrar Angel’a baktım. Kaybolmuştu. Doğal olarak, işler sertleştğinde, sert adamlar kendi güvensizliklerinin içinde kıvranıp durmak için kaçıp gitmeyi tercih ederler.

Güçlkle ayağa kalktığımda, blucinimin bir daha eskisi gibi olmayacağını fark ettim. “Burada ne yapıyorsun, Swopes?” diye sordum ve kıcıımı o sabah ikinci kez silkeledim.

Garrett en iyi yer buluculardan biriydi. Bob Amca fazla içki içip bir an zayıf davranarak ona ekmeğimi nasıl kazandığımı söylediğinde, adamlar kısa süreliğine iyi arkadaş olmuştuk. Amcam ona dedektiflik kısmından değil -Garrett bunu zaten biliyordu— Charley-ölüleri-görebiliyor kısmından bahsetmişti. Ondan sonra hafif flörtöz ilişkimiz yerini düşmanlı

ğa bırakmıştı; sanki adam yeteneklerim yüzünden bana kızgındı. Garrett bir ay sonra, yavaşça ama kesin bir biçimde —ve istemeye istemeye— yeteneklerime inanmaya başlamıştı, çünkü kanıtı bizzat görmüştü. Tabii ben onun bana inanıp inanmamasını umursamıyordum, özellikle de geçen ayki davranışlarından sonra, ama Garrett işinde iyiydi. Bazen işe yarıyordu, içindeki kuşkucuysa, kıcıımı yesindi.

Garrett o anda aynı şeyi düşünüyor gibiydi. Başını yana eğmiş, ben kıcıımdaki tozu toprağı silkelerken kıcıma bakıyordu. “Yardımcı olabilir miyim?”

“Hayır, olamazsın.” Az önce de aynı konuşmayı yapmamış mıydım? “Angel’ı taklit etmeyi bırak da soruma cevap ver. Dur.” Gerçek ağır ağır, ama kesin bir biçimde yüzüme çarptı. Ağzım bir an için açık kaldı, sonra kendimi toplayıp Garrett’a baktım. “Aman Tanrım, peşime taktığı adam sensin.”

“Ne?” Garrett kaşlarını çatarak geriye çekildi.

“Orosu çocuğı.” En az bir dakika boyunca perişan halde ona baktıktan sonra -Tanrı’ya şükür perişanlığı aynanın önünde çalışmıştı Garrett’m yüzünde beliren suçluluk ifadesini saklamaya çalışmasını izledim. Sonra omzuna sert bir yumruk attım.

“Ah!” Omzunu korumak ister gibi tuttu. “Ne vuruyorsun?” “Sanki nedenini bilmiyorsun” dedim ve ondan uzaklaşmaya başladım. Buna inanamıyordum. Gerçekten inanamıyordum. Tamam, inanabiliyordum, ama yine de. Bob Amca Garrett Swopes’u peşime takmıştı. Garrett Swopes’u! Son bir aydır yeteneğim konusunda başımı ağrıtan, benimle dalga geçen, beni bir yere kapattıracağına ya da en azından cadı diye yaktıracağına yemin eden adamı. Kuşkucular dramı acayip seviyorlardı. Bob Amca taka taka peşime onu takmıştı, öyle mi?

Büyük adaletsizlik. Öfkeden kudurmak üzereydim. Ama... bir dakika. Birden durup bütün ihtimalleri gözden geçirdim.

Bütün şahane, harikulade ihtimalleri.

Yürümeye başladım, Garrett peşimden geldi; refleksleri yavaş olduğu için ben durunca az kalsın bana çarpacaktı, “ilaçlarını yine mi bıraktın, Charles?” diye sordu ve konuyu değiştirmeye çalışırken yan tarafıma geçti. Son zamanlarda bana Charles demeyi huy edinmişti. Bunu muhtemelen beni kızdırmak için yaptığından, kızmayı reddettim, ilaçlarım da onu hiç ilgilendirmezdi.

Döndüm, ona en başarılı öldürücü bakışımı attım ve “Ah, hayır, olmaz.”

“Ne?”

Bir adım geriledi. Ben de bir adım ilerledim.

“Paçayı o kadar kolay kurtaramayacaksın, dostum” dedim ve onu parmağımla dürttüm.

Amcamın onca insan varken onu peşime takması beni bu kadar şaşırtıp üzmüş olmasa, yüzündeki ifade komik gelebilirdi. Hem Albuquerque şehrinden maaş alan bir dedektife çok ihtiyacım vardı. Bedava işgücü.

“Bana az önce dostum mu dedin?”

“Kesinlikle öyle dedim ve biraz olsun iyiliğini düşünüyorsan, bu kadar kısa zamanda daha iyi bir laf bulamadığım için bana hakaret etmezsın.”

“Tamam.” Garrett ellerini teslim olurcasına kaldırdı. “Hakaret yok, yemin ederim.”

Ona zerre kadar güvenmiyordum. Eline geçen ilk fırsatta bana hakaret edecekti. Kahretsin. “Ne zamandır peşimdesin?”

“Charles...” diyerek iyi bir hikâye uydurmak için zaman kazanmaya çalıştı.

“Sakın ha!” Ne olur ne olmaz diye, onu yine dürttüm. “Ne zamandır?”

“Önce...” Omuzlarımı tuttu ve ara sokaktan bir araba geçerken beni bir binaya doğru sürükledi.

Tehlike geçtiğinde kollarımı kavuşturup bekledim.

Garrett pes etmiş gibi iç çekerek, “Farrow’un yoğun bakım ünitesinden kaybolduğu günden beri” diye itiraf etti.

Öfkeyle derin bir nefes aldım. “O bir hafta önceydi. Bir haftadır beni takip ediyorsun, ha? Bob Amcamın bana bunu yaptığına inanamıyorum.”

Garrett anlayış dolu bir sesle, “Charley” diye söze başladı. Anlayışına ihtiyacım yoktu.

“Kes. Ubie bu yıl benden Noel kartı beklemesin.” Garrett aşırı tepki veriyormuşum gibi ellerini açtığında, “Sen de adını listeden silebilirsin” dedim.

“Ben ne yaptım ki?” diye sordu ve ben otoparkı geçerken arkamdan geldi.

“İnsanları sapık gibi takip etmek hoş bir şey değildir, Swopes.”

“Karşılığında para alırsan buna sapıklık denmez.”

Durup ona pis pis baktım.

“Eh, en azından polis departmanından para aldığında. Hem Bob Amcan sana hiçbir şey yapmadı. Farrow’un seninle bağlantıya geçebileceğini düşündü ve nedense, hüküm giymiş bir katilin yeğeniyle takılmasını istemedi.”

Sürekli hüküm giymiş katil kartını oynuyorlardı. “Seninle bir anlaşma yapalım.”

Garrett kuşkulu bir sesle, “Tamam” dedi.

“Reyes’ı bulmaya benim de sizin kadar, daha doğrusu Bob Amca kadar ihtiyacım var. Sen bana yardım edersen ben de sana ederim.”

Hâlâ kuşkulu olan Garrett, “Neden?” diye sordu. Duyan da anlaşmada üzerime düşeni hiç yerine getirmediğimi sanırdı. Neredeyse her zaman, her seferinde, her durumda, her anlaşmada üzerime düşeni yerine getirmeye çalışırdım.

Şimdi de ben, evet-onun-hüküm-giymiş-bir-katil-ve-saltkötülükten-doğmuş-bir-varlık-olduğunu-biliyorum-amaaslında-içten-içe-çok-iyi-bir-insan kartını oynayacaktım.

“Bob Amca sana Reyes hakkında ne anlattı?”

Garrett düşüncelere dalarak kaşlarını çatı; gri gözleri esmer teniyle çarpıcı bir tezat oluşturuyordu. “Eh, özetle Farrow’un, kendi babasını acımasızca öldürdüğü için son on yıldır New Mexico Hapishanesi’nde yattığını, sonra bir başka mahkûmu kurtarmaya çalışırken yanlışlıkla başından vurulduğunu ve bir ay komada kaldığını, ardından sihirli bir biçimde uyanıp yoğun bakım ünitesinden kaçtığını söyledi.”

Bir an durup söylediklerini düşündükten sonra, “Tamam, iyi bir başlangıç” diye yorumda bulundum. “Ama amcamın bilmediği çok şey var.”

Garrett dudak bükerek, “Neymiş onlar?” diye sordu. Şahane. Kuşkucu Yer Bulucu Garrett rolüne geri dönüyordu. “Reyes Farrow pek çok kez hayatımı kurtardı. Kurtarmaya da devam ediyor.”

Adam sesinde inkâr edilemez bir alaycılıkla, “Sahi mi?” dedi. Bunu ona satmak kolay olmayacaktı.

“Evet, sahi.” Arkamızdaki yere park etmek isteyen bir araba korna çaldı. Sokağa doğru yöneldim.

“Cinayetten hüküm giymiş bir adam seni kurtarıyor, öyle mi?”

“Evet.” Kaldırıma çıktığımızda durup tüm dikkatimi Garrett’a yönelttim. “Ve o doğaüstü bir varlık.”

Garrett dudağını yine büktü, ama beni hoş görmeye karar verdi. “Hayalet gibi mi, yoksa süper kahraman gibi mi doğaüstü?”

iyi bir soru. “Aslında, her ikisi de.”

Garrett içini çekti, ellerini saçlarının arasından geçirdi. “Bak, ayrıntıya girecek vaktim yok” diye atıldım. “Hayatında bir kez olsun, inandığın her şeyi bir tarafa bırakıp bana güvenir misin?”

Garrett uzun bir sessizlikten sonra istemeye istemeye başını salladı.

“iyi, çünkü onu bir an önce bulmalıyım.”

Daireme doğru yürümeye başladım. Her özel dedektifin üzerinde temiz bir blucin olmalıydı. Söz konusu özel dedektifin akıl sağlığı için.

“Dur.”

“Hayır. Takip et.”

Garrett, “Tamam” diyerek bana yetişmek için koşar adım yürüdü. Yanımdan ilerlemeye başladı. “Demek Farrow doğaüstü. Senin gibi mi? O da mı ölüm meleği?”

Bu soru beni şaşırttı. Onunla son buluşmamızda anlattığım hiçbir şeye inanmadığını sanmışım. Benimle sürekli dalga geçmek yerine aklını açık tutup söylediklerimi dinlemeye kendini zorladığı gün. “O ölüm meleği değil. Daha fazlası.”

“Ne kadar fazlası?” diye sordu kuşkulu bir sesle.

“O bir adam, Swopes, tıpkı senin gibi. Ama süper güçleri var.”

“Ne gibi süper güçler?”

Bir an durup ona kötü kötü baktım. “Bilgi yarışmasında

O”

mıyız.

“Ne olduğunu anlamaya çalışıyorum, o kadar.”

“Bak, senden tek istediğim kulaklarını dikmen. Bilirsin işte, sağa sola bir şeyler sorman, kimsenin tuhaf bir şey görüp görmediğini falan öğrenmen.”

“Tamam. Tek bir sorum daha var.”

“Tamam.”

Garrett bütün dikkatini bana vererek, “Onu nasıl öldüreceğiz?” diye sordu.

Eh, bu pek hoş değildi. Onca zamandır, evrimin erkeklerin kana susamışlığını yok ettiğini sanmışım. Belli ki yanılmışım. “Öldürmeyeceğiz” dedim ve yürümeye devam etmek için döndüm. Karanlık, yoğun ve dalga dalga bir sis, önümde bir erkeğe dönüştüğünde aniden durdum.

Reyes, gözlerinde tuhaf bir öfke pırıltısıyla yolumu kesti. Yumuşak, tehditkâr bir sesle “Ne yapıyorsun, Hollandalı?” diye sordu.

Garrett bir adım atmış, sonra yine durmuştu. Önce bana, sonra sokağın ilerisine bakarak ne olduğunu anlamaya çalıştı.

Onun merakını da, Reyes’ın öfkesini de o an için yok saymaya karar verdim. “Hâlâ hayatta mısın?”

Reyes gözümü korkutmak istercesine bir adım ilerledi; bedeninden dalga dalga sıcaklık yayılıyordu. “Maalesef. Ne yapıyorsun?”

“Charley, ne oluyor?” diye sordu Garrett endişeyle.

Reyes’ın açıklaması içimi rahatlatmıştı. Reyes her an ölebilirdi ve ben bunun için endişeleniyordum. Daha rahat nefes almaya çalıştım, ama Reyes’ın elle tutulur öfkesi bunu zorlaştırıyordu. Onun hayatta olduğunu tahmin etmeliydim. Aksi halde bu kadar öfkeli olmazdı. Öldükten sonra onun bedenini bulmamın ne faydası vardı? Bunu düşünmek bile göğsümün sıkışmasına sebep oldu.

Endişem yüzümden okunuyor olmalıydı ki, Garrett bana doğru eğildi. “Charley, ne oluyor?”

Reyes önce ona, sonra bana baktı. “O şeye söyle, sesini kessin.”

Bu resmen kabalıktı. Bu çocuklar pek anlaşıyorlardı. Reyes sebepsiz yere Garrett’i kıskanmaya başlamıştı. Garrett’la aramızda hiçbir şey yoktu. “O şey değil, Reyes” diyerek onu resmen münakaşaya davet ettim. “Eyaletteki en iyi yer bulucu ve seni bulmama yardım edecek.” Ona meydan okumuştum, ama parkta okulun yaramaz çocuğunu kavgaya davet eden üçüncü sınıftaki bir çocuktan farksızdım. Salıncakların orada. Saat üçte.

Reyes, Garrett’a bakıp onu tek bir bakışta değerlendirirken ve sonra dikkatini bana verirken yüzüne yavaş yavaş bir tebessüm yayıldı. “Omurgası nasıl?”

Bu soru nefesimi kesti. Bu Reyes'm ciddiye ala « ağıımı bil-diği, açık bir tehditti. Daha önce benim için birden çok omurga kesmişken, kendisi için bunu neden yapmayacaktı ki? Hafifçe geri çekildim, o da üzerime gelmeye devam etti: aramızdaki boşluğu on beş santimden fazla açmamaya kararlı gibiydi. Pes etmeyecekti. Gözümü nasıl korkutacağım, deneyimli bir cerrah gibi kesik atmayı biliyordu.

“Bunu demek istiyor olamazsın” dedim ve geri çekilmenin işe yaramadığına karar vererek durdum.

“Beni bulmaya çalışmayı akimdan bile geçirirse, bu dünyadaki son yılları... sefillik içinde geçer.”

Reyes'm tehdidi öyle düşmanca, öyle kesindi ki, kanım dondu. Birine böyle duygusuzca zarar verebileceğini bilmiyordum. Omuzlarımı dikleştirip ona baktım, çenemi azimle kaldırdım. “Tamam. Seni aramayacak” dedim; Reyes'm gözleri de zaferle parladı. “Ama ben durmayacağım.”

Yüzündeki kendini beğenmiş ifade birden kayboldu, Reyes bana yine kaşlarını çatı.

Cesaretle bir adım attım ve resmen Reyes'm kollarının araşıma girmiş oldum. Reyes buna izin vererek bir an için kendini rahat bıraktı.

Ağızıma diktiği gözlerine bakarak, “Benim omurgamı da mı keseceksin, Rey'aziel?” dedim.

Şoka girme sırası ondaydı. Reyes kaskatı kesildi. Yüz ifadesi değişmese de yaşadığı endişeyi hissettim. O nasıl benim duygularımı okuyabiliyorsa, ben de onunkileri okuyabiliyordum ve şu an duygularımız, ayağımızın altındaki toprağı sarsabilirdi.

Garrett bir şey söyledi, ama ben Reyes'm kahverengi göz-lerindeki endişede boğuluyordum. Sanki onu sırtından bıçaklamıştım. Ama o da az önce bana aynı şeyi yapmamış mıydı? Hem ben yanımda nadiren bıçak taşırdım.

Reyes yumuşak bir sesle, soru sormaktan ziyade tehdit

edercesine, “O adı nereden biliyorsun?” diye sordu.

Cevap vermek için bütün cesaretimi topladım. Pari’nin hayatını kazara tehlikeye atmamak için dua ederek, “Bir arkadaşım söyledi” dedim. “Çocukken seni çağırdığını, senin de onun bacağına koparmana ramak kaldığını söyledi.”

“Charley, sabırlı olmaya çalışıyorum, ama başka yere gitsek daha iyi olabilir.”

Konuşan Garrett’ti. Belli ki araya girmeye, etraftakilere, dışarıdan bakan birine kendi kendine konuşan manyak biri gibi değil de, aklı başında biri gibi görünmemi sağlamaya çalışıyordu. Bir an gözümün ucuyla birilerinin bana tuhaf tuhaf baktığını fark ettim. Ama insanlar çoğunlukla bizi görmezlikten geliyordu. Albuquerque’nin ortasında, Central’deydik. Sonuçta buranın sakinleri böyle manzaralara alışkın olmalıydı.

iki elin beni hafifçe itip bir sokak kafesinin tuğla duvarına dayadığını hissettiğimde, dikkatimi tekrar önümdeki varlığa yönelttim. “O sen miydin?” diye sorarak konuşmaya kaldığım yerden devam ettim. “Pari’ye sen mi saldırdın?”

Reyes kolunu arkamızdaki duvara dayadı, bedenini bedenime bastırdı. Hep böyle yapardı. Tehdit edildiğinde, korktuğunda insanın üzerine gelirdi. Ve rakibinin en zayıf noktasını seçerdi. Her seferinde, boğazıma saldırırdı. Ona hissettiğim çekimi, bir ressamın yeteneğiyle bana karşı kullanırdı. Buna pis dövüşmek denirdi, ama onu suçlayamazdım. Reyes böyle büyümüştü. Bundan başka bir şey bilmiyordu.

Aldatıcı sakinlikte bir sesle, “Yapabileceklerime kıyasla” dedi, “o bir hiçti.”

inanmak istemeyerek tekrar, “Ona sen mi saldırdın?” diye sordum.

Reyes zaten başkası tarafından duyulamayacak olmasına rağmen kulağıma, “Belki de, Hollandalı” dedi. “Çağrılmaktan hoşlanmam.”

Ağzı benimkine doğru inerken, yaşam enerjisi vücudumu karıncalandırırken ve ateşi beni etkisi altına alırken birdenbire yok oldu. Ekim sonunun serinliği yüzüme çarptı. Buz gibi havayı içime çeker çekmez kendime geldim.

Pari'ye o saldırmıştı. Masum bir adamı, yani Garrett'ı tehdit etmesi gerçeği de beni aynı derecede şoka uğratmıştı. Garrett'm kollarına düştüğümü fark ettim. O beni meraklı izleyicilerden uzaklaştırırken, ne olur ne olmaz diye Garrett'a tutundum.

“Bu bayağı ilginçti.”

Reyes Farrow'un niyetini çözmeye çalışırken, “Eminim öyledir” dedim. Adını bildiğim için kızgın mıydı? Gerçek adını? Adını bilmemin ne önemi olabilirdi ki? Tabii... bana bir tür üstünlük sağlıyorsa, iş değişebilirdi. Belki adını bir şekilde ona karşı kullanabilirdim.

Garrett, “Anladığım kadarıyla onu aramamı istemiyor” dedi.

“Bu tabir hafif kalır.”

Babamın barının -Calamity'nin Yerininetrafından dolaşıp yaşadığım apartmanın önüne geldik, ikinci kattaki daireme vardığımızda bacaklarıma güvenemediğim için hâlâ Garrett'm koluna tutunuyordum.

Ben anahtarlarımı cebimden çıkarırken Garrett bekledi. Birden ciddileşen bir sesle, “Onun fotoğrafını gördüm” dedi.

Anahtarı deliğe sokup çevirdim. Reyes'tan bahsettiğimizi zannedip, “Sabıkasındaki fotoğrafı mı?” diye sordum.

“Evet. Başka birkaç fotoğrafım daha gördüm.”

Garrett onu aradığına göre, bu mantıklıydı, “içeri gelecek misin? Çabucak üzerimi değiştirmeliyim.”

Garrett arkamdan içeri girdi, kapıyı kapattı ve “Bak, anlıyorum” dedi.

“Öyle mi? Eh, Tanrı'ya şükür birileri anlıyor.” Omurgasının kesilmesini arzulamadığım için şu anda onunla Reyes'tan

bahsetmeyi hiç istemiyordum. “Buzdolabında kola var.”

Anahtarları mutfak tezgâhına fırlattım ve yatak odama yollandım. “Hey, Bay Wong.”

“Çekici biri, değil mi?”

Durup Garrett’a döndüm. “Bay Wong mu?” Evden hiç ayrılmayan, şu anda oturma odasının köşesinde duran, tepeden tırnağa gri olan ev arkadaşşıma baktım. Daireyi kiraladığımdan beri buradaydı ve benden kıdemli olduğundan, onu kovmak içimden gelmemişti. Tabii nasıl kovacağımı da bilmiyordum. Ama yüzünü hiç görmemiştim. Hep sırtı bana dönük halde dururdu, ayakları da yerden birkaç santim yukarıda süzülürdü. Çinli bir savaş tutsağı ile 1800’lerde yaşamış bir göçmenin karışımına benziyordu.

“Bay Wong kim?” diye sordu Garrett. Hiç tanışmamışlardı. Bütün bunlar Swopes için çok yeniydi; onu duruma yavaş yavaş alıştırmanın, gerçekleri makul bir hızla öğrenmesine izin vermenin ve havai fişekleri sonraya saklamanın daha iyi olacağını düşündüm. Gerçi Garrett bu dünyaya girmekte ısrarcı olmuştu, o yüzden canı cehennemeydi.

“Oturma odanın köşesinde duran ölü adam. Ama yüzünü hiç görmedim. En azından tam karşıdan. O yüzden yakışıklı olup olmadığını bilmiyorum.”

“O değil” dedi Garrett. “Farrow. Bir dakika, dairende yaşayan ölü biri mi var?”

“Yaşamak biraz fazla olur, Swopes. Hem adam çok yer kaplamıyor. Ee, Reyes’tan mı söz ediyordun?”

“Evet, Farrow’dan” derken yüzünde merak ve dehşet karışımı bir ifadeyle gözlerini selam verdiğim köşeye dikti.

“Ah, o zaman evet, hem de acayip çekici.” Telefonumdaki mesajlara baktım. “Dur bir dakika, *gay* olduğunu itiraf mı edeceksin?”

Ben odama girip kapıyı kapatırken, Garrett duvarın arkasından duyulacak kadar yüksek sesle iç çekti. Bu komik

ti. “Gay değilim, Charley” diye seslendi. “Anlamaya çalışıyorum.”

Nereye varmaya çalıştığını çok iyi bilsem de, “Neyi anlamaya çalışıyorsun?” diye sordum. Benim gibi bir kız, Reyes gibi bir adama nasıl bulaşmıştı? Hikâyenin tamamını bir bilseydi... Ama bu iyi bir fikir değildi, çünkü Garrett gerçeği bilse, Şeytan’ın oğluna âşık olduğum için beni akıl hastanesine yollardı.

“Tamam, kötü çocuk olayını anlıyorum, ama hüküm giymiş bir katille ne işin olabilir?”

Pantolonumdaki yağ lekesi şaşırtıcı bir biçimde tenime bulaşmamıştı, yani yine düş almama gerek yoktu. Odam hâlâ afet bölgesi modunda olduğundan yerdeki yığını karıştırdım, katlanılabilir bir blucin buldum, ayağıma şahane bir çift çizme geçirdim ve biraz canlanmak için banyonun yolunu tuttum.

“Sanırım çiçeklerini sulamalısın” diye seslendi Garrett. “Ah, onlar yapma.” Ya pencerenin önündeki çiçeklere bakıyordu ya da evimdeki küf sorunu kontrolden çıkıyordu. Uzun bir sessizlikten sonra, “Bunlar yapma mı?” diye sordu. “Evet. Yapma olduklarını çaktırmamak için biraz sprey boya, biraz çakmak gazı ve işte! Can çekişen yapma çiçekler.” “insan evinde neden can çekişen yapma çiçek bulundurur ki?” diye sordu.

“Çünkü bakımlı olsalardı, beni tanıyan herkes onların yapma olduğunu anlardı.”

“Evet, ama önemli olan bu mu?”

“Herhalde yani.”

Banyomun oturma odasına açılan kapısının tıklatıldığını duydum, sonra kapı yavaşça açıldı. Garrett orada durup banyonun kapısındaki levhayı okurken ona, “Evet?” diye sordum. Kapıda “Ölüler bu kapının ötesine geçemez” yazıyordu. Bu ne de olsa benim banyom, kutsal sığınağımdı. Tabii, levha her zaman işe yarıyor sayılmazdı. 2B’deki ölü adam, Bay

Habersham, levhayı hep görmezden geliyordu.

Garrett uzanıp kapıyı itti.

Ben de kapıyı içeriden ittim. ‘Dostum, ne yapıyorsun?’

“Ölü olmadığımın emin olmaya çalışıyorum.”

“Kendini bir ölü gibi mi hissediyorsun?”

“Hayır, ama kapıda yalnızca ölülerin gördüğü bir levha olabileceğini düşündüm.”

“Tanrı aşkına, nasıl sadece ölülerin görebileceği bir levham olabilir ki?”

“Hey, bu senin dünyanın” dedi Garrett omuz silkerek. Sözüne ettiği dünyayla tekrar yüzleşmek üzere banyodan çıktım. En azından bu dünyanın ufak bir köşesiyle. “Bak, Reyes benim sorunum, tamam mı?” dedim, anahtarlarımı tekrar aldım ve kapıya yöneldim.

“Şu anda o, kaçak bir mahkûm. Ve benim de sorunum. Seni tehdit mi etti?”

Garrett’ı Reyes’m izini sürmekten vazgeçirmem ve bunu hemen yapmam gerekiyordu. Bildiğim kadarıyla Reyes hiç masum birini incitmemişti -en azından kalıcı olarak- bu, Swopes’un omurgasını riske atmaya değmezdi. “Bir vaka üzerinde çalışıyorum ve yardımına ihtiyacım var.”

“Eh, ama benim seni takip etmem gerek.”

“Anlaşmamız hâlâ geçerli.” Dairemin kapısını tekrar kilitledim, sonra merdivenlerden inmeye başladım. Koridorun ilerisinde bir kapının gıcırdadığını duyunca, “Hey, Bayan Ailen” diye seslendim.

“Yine ölü biri mi?” diye sordu Garrett.

Duraksadım ve derin derin nefes alarak, “Maalesef, hayır” dedim.

ikimiz kapıdan çıkarken Garrett, “Ee, anlaşmamız diyordun?” dedi.

“Dediğim gibi, hâlâ geçerli. Sen Cookie’nin arabasında oturan ölü adamı araştır, ben de Reyes’in nerede olduğunu

öğrendiğim anda seni arayayım.”

Garrett bana alışık olduğumdan daha büyük bir şüpheyile baktı. Ki ben oldukça büyük şüphelere alıştım.

“Eh, hiç olmazsa cesedini bulduğumda. O küçük pislik bedenini benden sakladı.”

“Farrow bedenini senden sakladı, öyle mi?”

“Evet, öyle yaptı. Küçük pislik. Ölmeden önce onu bulmamız gerek.”

Garrett yüzünü ovuşturdu. “Kafam çok karışık.”

“iyi. Öyle kal. Omurgan sana minnettar olacak.”

Ofise giderken Garrett’a Cookie’nin arabasındaki ölüyle ilgili her şeyi anlattım; Garrett da otoparkta arabanın yanından geçerken yapım yılını, modelini ve plakasını kaydetti. Ben iki kayıp insanın, Mimi ile Reyes’m yerini araştırırken, Garrett da arabanın eski sahiplerini bulabilirdi. Bu işle ilgilenmesi için Angel’a ihtiyacım vardı, ama en azından Cookie’nin son birkaç saatte esmer, otuz yaşlarında ve acayip seksi, yaralı bir adamın gelip gelmediğini öğrenmek için hastaneleri aramasını sağlayabilirdim. Belki çoktan bulunmuştu, ama benim bunu bilmemi istemiyordu. Ama bu işi dikkat çekmeden halletmeliydim.

Garrett gittikten sonra babamın barının yanındaki merdivenleri çıktım, ofise girmeden önce durup etrafı kolaçan ettim, sonra gizlice içeri girdim. Cookie başını kaldırdı, ben de hemen işaretparmağımı ağızıma götürerek onu susturdum. Ölülerin paldır küldür içeri dalmasına alışık olan Cookie hareketsiz kaldı, odada temkinli bir tavırla etrafına bakındı, sonra kaşlarını soru sorarcasına kaldırarak tekrar bana döndü.

Parmağımı ağızımdan çekmeden parmak uçlarımda —nedenini bilmiyorum ama bana doğru hareket gibi geldi— ona doğru yürüdüm, masasından kâğıt kalem aldım. Odada hızla etrafıma bakındıktan sonra, Cookie’ye bir not yazıp hastanelerde Reyes’ı aramasını söyledim ve notu ona verdim. O

anda yanımda birinin boğazını temizlediğini duydum. Yerimden sıçrayacak gibi oldum, bu arada Cookie'nin yüregini ağzına getirdim, sonra döndüm ve Reyes'm kadının masasının yanındaki duvara yaslandığını gördüm. Lanet olsun, bu herif çok tatlıydı.

Yakışıklı yüzünde kuşkulu bir ifadeyle, "Kuşdili mi?" diye sordu.

Notu elinden kapıp ona kötü kötü baktım. "Cookie başka yabancı dil bilmiyor."

"Beni kuşdiliyle alt etmeyi umuyordun, ha?"

Nota bakınca irkildim. Bu kesinlikle aklıma gelen en iyi fikir değildi. Reyes'a döndüm. "Ne olmuş? Cookie'nin omurgasını da mı kesecektin?"

Cookie yüksek sesle iç çekince burnumu sıvazladım. Cookie'nin bunu duymasına gerek yoktu -özellikle de bagajındaki ölüden sonra.

Reyes bir anda şeklini kaybedip önümde tekrar cisimlendi; yüzünde açık bir öfke vardı. "Ne yapmam gerek, Hollandalı?"

"Seni aramaktan vazgeçmem için mi?" Cevap beklemedim. "İnsan bedeninin ölürse ne olacağını bilmiyorsun, Reyes. Vazgeçmeyeceğim."

İleyes'm kusursuz görüntüsünün altındaki hüznü hissedebiliyordum. Eğildi, ama bir şey yapamadan duraksadı, göğsünü tuttu ve bana şaşkınlıkla baktı.

"Ne?" diye sordum, ama Reyes çenesini sımsıkı kapattı, bedeni taş gibi kaskatı kesildi; sanki bir şeyi bekliyordu. Sonra Reyes'm görüntüsü değişti. Yüzünde, göğsünde derin kesikler belirdi, lime lime gömleği bir anda kanla lekelendi. Üstelik Reyes, ne olduğunu bilemediğim koyu renk bir sıvıyla sıırıslıkladı. Homurdandı ve iki büklüm oldu.

"Reyes" diye haykırarak üzerine atıldım. Göz göze geldiğimizde Reyes ortadan kayboldu. Bir anda yok oldu. Çılgılık at-

ınamak için ağzımı iki elimle birden kapattım. Cookie aceleyle masasının etrafından dolaşarak yanımda diz çöktü. Yaşadığı ıstırap, Reyes'ın yüzünden açıkça belli oluyordu. Buna rağmen onu bulmamı istemiyordu, öyle mi?

Onu bulmak için evrenin altını üstüne getirecektim.

Altıncı bölüm

insanların içinde sağa sola atılıp "Görevimiz Tehlike"nin müziğini mırıldanmaktan hiç korkma.

Tişört

Misery olarak da bilinen kiraz kırmızısı Wrangler marka cipimi park ettim ve güney savaş alanının sınırları içindeki tehlikeli bölgeye gelmeden önce, "Görevimiz Tehlike" moduna geçtim. Akıl hastanesinin etrafındaki yoksul bölge bazı çetelerin kontrolü altındaydı. Devletin ellili yıllarda kapattığı akıl hastanesi ise şu anda Haydutlar olarak bilinen bir motosikletçi çetesine aitti. Bunlar çoğunlukla eski moda çete üyeleri idi; tek değerleri Tanrıya ve ülkeye sadakatti.

Etrafa göz attım, Haydutların hastanesinin arkasındaki evlerine, namı diğer Rottweiler günah inine özellikle dikkat ettim. Onlar Rottweiler cinsi köpeklere bayılırlardı. Sonra tel örgüye elimden geldiğince hızla tırmandım, itiraf etmem gerekirse, pek hızlı sayılmazdım. Yıllardır buraya izinsiz giriyordum ve Rottweiler'lara sadece birkaç kez rastlamıştım. Çete üyeleri genellikle gündüz saatlerinde onları içeride tutarlardı. Şansımın yaver gitmesi için dua ederek, bir yandan da gözümü açık tutarak tel örgünün tepesine tırmandım, bu sırada tel örgü elime batınca sıçradım. Erkekler bu işi çok hafife alıyorlardı. Benim düzenli olarak üzerine tırmanmayı sevdiğim tek şeyse, bu işi hafife alan erkeklerdi.

Tel örgünün diğer tarafına düştüğümde, kısmen kendime acımak, kısmen de zonklayan parmaklarımın envanterini çıkarmak için bir an durup kendimi toplamam gerekti. Neyse

ki bütün parmaklarım yerli yerindeydi. Tel örgüye tırmanırken bir parmağımı kaybetmem hiç hoş olmazdı.

Bir kez daha çabucak etrafıma baktıktan sonra liseden beri akıl hastanesine yasadışı giriş yapmak için kullandığım bodrum penceresine seğirttim. Terk edilmiş akıl hastaneleri beni daima büyülerdi. On beş yaşındayken bir gece kazara bu hastaneyi keşfettikten sonra, bu tür hastaneleri gezmeye başlamıştım; gezmek derken, izinsiz girmekten bahsediyorum. O gece ellili yılların bilimkurgu filmlerinden, uzay gemilerinin buharla çalışır gibi görüldüğü, uzaylıların da komünistler kadar nahış karşılandığı günlerden kalma Roket Adam'ı da keşfetmiştim. Roket'in ölen her insanın adını bildiğini, çocuksu aklında milyonlarca ismi depoladığım, bir tür aptal-dâhi olduğunu keşfetmiştim. Bu yetenek zaman zaman çok işe yarıyordu.

Karnımın üzerinde kayarak bodrum penceresinden içeri girdim, takla attım ve bodrumdaki beton zemine, ayaklarımın üzerine düştüm. Çünkü ben süperdim.

Aynı hareketi daha önce denediğimde kışüstü düşmüş olmamın, saçlarımın toza toprağa bulanmasının bir önemi yoktu. Dönüp pencereyi içeriden kilitledim. Roket'i ziyaret ederken, Rottweiler'm dişlerinden kaçmak tek önceliğimdi.

“Bayan Charlottel!”

O gün milyarıncı kez sıçradım ve parmağımı pencere kilidine kaptırıp kestim. Saat henüz erkendi, ama belli ki bu Charley'nin Ödünü Koparma Günüydü. Bundan haberim olsa, koca bir peynir topu sipariş ederdim.

Hızla döndüm ve Roket Adam'm sırttan yüzüne baktım. Roket, buz gibi vücuduna rağmen beni yumuşak, sıcak kollarla kucakladı. Güldüğümde nefesim buharlaştı.

Roket Adam yine, “Bayan Charlotte” dedi.

“Bu buzdan bir heykele sarılmaktan farksız” diyerek ona takıldım.

Roket mutluluktan ısıll ısıll parlayan gözlerle beni yere bıraktı. “Bayan Charlotte, geri geldiniz.”

Alçak sesle güldüm. “Sana geleceğimi söylemiştim.”

“Evet, ama şimdi gitmelisiniz.” Beni belimden tuttu ve birden bodrum penceresinden itmeye çalıştı. Az önce kilitlediğim pencereye.

Ayaklarımı pencerenin iki tarafına dayayarak, “Dur, Roket” dedim. Kendimi bayağı komik hissediyordum. Bir de, jinekolojik muayeneye hazır gibi. Daha önce de akıl hastanelerinden atılmışım, ama bunu yapan hiç Roket olmamıştı. “Daha yeni geldim” diye itiraz ettim ve pencereyi ittim. Ama Roket inanılmaz kuvvetliydi.

Roket kesinlikle çaba harcamadan tekrar, “Bayan Charlotte’m gitmesi gerek” dedi.

Roket’in ağırlığının altında homurdandım. “Bayan Charlotte’m gitmesine gerek yok, Roket. Yemin ediyor.”

Roket kıpırdamayınca dengemi kaybettim. Neye uğradığımı anlayamadan sağ bacağım kaydı ve minicik pencereye sıkıştığımı hissettim.

O anda çatırtıyı, kırılan camın ürkütücü sesini duydum. Lanet olsun. Dikiş attırmam gerekirse, Roket bunu ödeyecekti. Yani, gerçekten değil, ama...

Dönmeye, onlarca yıldır yerinde duran camdan kaçmaya çalışıyordum ki, Roket kayboldu. Bir anda beton zemine, çoğunlukla sol omzumun, biraz da başımın üzerine düştüm. Acı patladı ve sinir uçlarıma yayıldı. O anda nefes alamadığımı fark ettim. Bundan nefret ederdim.

Roket tekrar belirdi, beni tutup ayağa kaldırdı, “iyi misiniz, Bayan Charlotte?” diye sordu. Endişelenmeye başlamıştı.

Tek yapabildiğim, 3mzümü yelpazeleyerek nefes almaya çalışmak oldu. Düştüğümde nefesim kesilmişti. Bunun hayatı tehdit etmeyen bir durum olması, bana pençesini geçirmekte olan paniği hiç azaltmıyordu.

Cevap vermeyince Raket beni sarstı, bir an bekledi, sonra ne olur ne olmaz diye yeniden sarstı. Dünyanın bulanıklaşmasını, odağa girmesini, sonra tekrar bulanıklaşmasını izlerken başıma aldığım darbeden ötürü felç geçirip geçirmediğimi merak ettim.

Ben içime gıdım gıdım hava çekerken Raket, “Bayan Charlotte” dedi. Bütün çabalarım rağmen her an boğulacak gibiydim. “Bunu neden yaptınız?”

“Ne? Ben mi?” diye sorarak tek heceli kelimelere sadık kaldım. Yavaş yavaş daha uzun kelimelere geçiş yapacaktım.

“Neden düştünüz?”

“Neden acaba?” Maalesef Raket dalga geçmekten pek anlamazdı.

“Yeni adlar. Bende yeni adlar var” diyerek beni merdivenlerden yukarı sürükledi. Ufalanmakta olan duvarları, değerli metallermiş gibi okşadı. Raket öyle yapardı. Ölenlerin her birinin adını duvarlara kazırdı. Akıl hastanesi devasa olsa da, Raket’in eninde sonunda beton kaplı duvarları deleceğini biliyordum. Eninde sonunda yeri kalmayacaktı. Binanın çöküp çökmeyeceğini, Raket’in eliyle anısını yaşattığı isimler gibi ufalanarak toprağa karışıp karışmayacağını merak ettim. Öyle olursa Raket ne yapacaktı? Nereye gidecekti? Onu evime davet ederdim, ama Bay Wong’un duvarları oyma fetişi olan iriyarı bir çocuğu nasıl karşılayacağından emin değildim.

“Hani gitmem gerekiyordu?” dedim, sonunda nefes alabilişimde.

Raket en üst basamakta durdu ve düşünceli düşünceli yukarı baktı. “Hayır, gitmenize gerek yok. Kuralları çiğnemeyin, yeter.”

Gülmek için kendimi zor tuttum. Raket kurallara sıkı sıkı bağlıydı, ama ben o kuralların ne olduğunu hiç bilmiyordum. Yine de, beni camdan dışarı atma meselesinin sebebini merak ettim. Raket daha önce hiç beni kapı dışarı etmeye çalışmamıştı.

Roket'in peşi sıra yürüyerek, "Roket, seninle konuşmalıyız" dedim. Biz her tarafı dökülen binanın içinde yürürken, Roket sağındaki duvarı okşadı.

"Bende yeni isimler var. Burada olmamalılar. Hayır, hanfendi."

"Biliyorum, ama sana bir şey sormam gerek."

Ben onu yavaşlatmak için gömleğini tutamadan Roket yine ortadan kayboldu ve başımı hüsrarla ellerimin arasına almamak için mücadele etmem gerekti. Roket dikkat eksikliği hastalığını yeni bir seviyeye taşıyordu.

Onun aynı koridorun ilerisinden, "Bayan Charlotte" diye seslendiğini duydum. "Daha çabuk olmalısınız."

Sesinin geldiği yöne doğru ilerlerken aşınmış zeminin çökmemesi için dua ettim ve yanımda fener getirmeyişime hayıflandım. "Geliyorum. Orada dur."

Ona ulaştığımda, "Bunların hiçbirisi" dedi, "hiçbiri burada olmamalı. Onlar da herkes gibi kurallara bağlı kalmalı." Roket, ölülerin geçiş yapmasını sağlamanın benim işim olduğunu biliyordu. Bahsettiği duvara baktım. Duvarda düzinelerce ülkeden yüzlerce isim vardı. Bunların hepsini biliyor olması beni hayrete düşürüyordu.

Roket'e, Reyes'm öbür dünyadaki -daha iyi bir tabir bulamadığımdanadını söylediğimde nasıl tepki vereceğini merak ediyordum. Ama öncelikle Mimi Jacobs'ı soracaktım. Kadının hayatta olduğundan emin olmam gerekiyordu. "Tamam, ama şimdi sana soracağım bazı isimler var."

Roket durup bana döndü. Dünyadaki hiçbir şey Roket'in dikkatini, bir isimden söz etmekten çabuk çekemezdi. Gözleri hevesle parladı.

Yine hastanenin hayaletli koridorlarında dolaşmaya çıktığında onu kaybetmek istemediğim için yanma yaklaştım. "Mimi Anne Jacobs. Kızlık soyadı Marshal."

Roket başını eğdi, gözkapakları bilgi için kendi aklının

kuytu köşelerini tarayan bir arama motoru gibi pır pır etti. Durup tekrar bana baktı. “Hayır. Henüz vakti gelmedi.” içim rahatladı, sonra kendimi bir sonraki isme hazırladım. Rokat’e Mimi hakkında başka bir şey sormanın yararı olmadığını biliyordum, ama onun daha fazlasını bildiğinden kuşkulanıyordum. Şimdi sıra Reyes’taydı. Önlem olarak elimi koluna koyduktan sonra, “Rokat, Rey’aziel hakkında ne biliyorsun?” diye sordum.

Rokat dudaklarını sımsıkı kapattı, bir iki saniye hareketsiz kaldı, sonra bana doğru eğildi ve alçak sesle, “Burada olmamalı, Bayan Charlotte” dedi.

Rokat daha önce ona Reyes Farrow’u sorduğumda yine böyle demişti. Belli ki ikisinin aynı kişi olduğunun farkındaydı.

Kolunu ona güven vermek istercesine sıkıp, “Neden?” diye fısıldadım.

Rokat’in yüzü değişti. “Bayan Charlotte, size söyledim.” Suratını asıp dudaklarını büzerek beni azarladı. “O hiçbir zaman Reyes adında bir çocuk olmamalıydı. O Rey’aziel. Hiç doğmamalıydı.”

Bunu da daha önce duymuştum. “Rokat, onun insan bedeni hayatta mı?”

Rokat cevap vermeden önce altdudağını düşünceli düşünceli ısırdı. “Reyes adlı oğlan hâlâ burada, ama kuralları çiğnedi, Bayan Charlotte. Kuralları çiğnemek yok” dedi ve parmağını uyarırcasma salladı.

Daha rahat nefes alabiliyordum artık. Reyes’m bedeninin, ben onu bulamadan ölmesinden çok korkuyordum. Onu kaybetme düşüncesi yüzünden aklımı kaçırabilirdim.

“Marslılar sırf suyumuzu içmek istedikleri için insan olamazlar” diye söze devam etti Rokat.

“Yani Rey’aziel suyumuzu mu istedi?” Rokat’in söylediklerini anlamak için çok uğraşıyordum, ama bu kolay değildi.

Roket'in hiçbir şeyi kolay değildi.

Roket'in çocuksu gözleri gözlerime kenetlendi. Cevap vermeden önce bana uzun uzun baktı. “Hâlâ istiyor” derken elini yanağıma değdirdi. “Onu havadan daha çok istiyor.”

Hafifçe iç çektim. Roket nadiren bu kadar dikkatli, bu kadar mantıklı görünürdü. Bu kadar şiirsel. “Reyes bir keresinde benim için, benimle olmak için doğduğunu söylemişti. Seni korkutan bu mu, Roket? Benim için mi korkuyorsun?”

“O Rey’aziel, Bayan Charlotte. Tabii ki sizin için korkuyorum. Herkes için korkuyorum.”

Ah. Bu muhtemelen kötüydü. Dimdik durup doğrudan Roket’e baktım. “Roket, onun bedeninin nerede olduğunu biliyor musun?”

Roket başını iki yana salladı. “O kuralları çiğneyemez.” “Ne kuralları, Roket?” Belki de ipuçları, Reyes’m çiğnediği iddia edilen kurallardaydı. Boşa kürek çektiğimi biliyordum, Angel’m yardımına ihtiyacım vardı.

“Evde saklambaç oynamak yok.”

Cevabına biraz şaşırarak, “Hangi evde?” dedim. Reyes bedenini saklıyordu. Roket’in sözünü ettiği saklambaç bu muydu?

Roket hareketsiz kaldı, bir şey sezmiş gibi aşağı baktı. Aniden eliyle ağzımı kapattı ve beni duvara itti. Korkudan irileşen gözlerle etrafına baktı. “Şşşt” diye fısıldadı. “O burada.”

O anda, onu hissettim. Oda ısı ve parazitle doldu; sanki duvarların içinde bir elektrik fırtınası kopmak üzereydi. Kanat çırpma sesleri duyduk, ardından üstümüze bir karanlık çöktü ve o karanlık, kıyametin ortasındaki obsidyen bulutlar gibi fır döndü. Reyes cisimlendiğinde, cüppesinin içinde kaldı; yüzü gölgeliydi.

Ah, evet. Çok öfkeliydi.

Roket’i itip Reyes’a doğru bir adım attım. “Reyes, dur...” Bir şey söyleyemeden metalik bir ses duydum. Reyes’m kılıcını Roket’e sallayacağını anladığımda nefesim kesildi.

Roket'in önüne atlayarak, "Hayır, Reyes" dedim, ama kılıç çoktan savrulmaya başlamıştı. Kılıç havada ısıklık sesi çıkararak göğüs kafesimin bir parmak kadar soluna saplandı, sonra durdu. Acıyı hemen hissettim, ama kan akmayacağını biliyordum. Reyes bir cerrahın yeteneğiyle, içten dışa öldürürdü. Dıştan travma olmazdı. Cinayet belirtisi olmazdı. Yalnızca en iyi doktorları -ya da sonuca bağlı olarak, en iyi adli tabipleribile kışkırtacak kadar düzgün, temiz ve derin bir kesik olurdu.

Ben kılıca, onun keskin tarafına ve tehditkâr açlarına bakarken sanki zaman durdu. Kılıç bedenimin iki buçuk santim içinde, yere paralel duruyor ve kör edici bir ışıkla parlıyordu.

Reyes kılıcı geri çekti ve cüppesinin içine soktu, ben de kalbim teklerken güçlkle duvara yaslandım. Reyes cüppesinin başlığını geriye ittiğinde endişeli yüzü göründü ve beni tutmak ister gibi eğildi. Onu iterek döndüm, ama Roket gitmişti. Sonra hızla Reyes'a döndüm. Aptallığına duyduğum öfke, sabrımı taşırarak üzereydi.

"Bugünlerde insanları incitmeye epey hevesli görünüyorsun." Bunu fark ettiğimde, Reyes'la ilgili inandığım her şeyden şüphe eder oldum. Onun iyi yürekli ve soylu olduğuna inanıyordum. Evet, tamam, bir de öldürücü... ama iyi anlamda.

Reyes kuşkululu bir sesle, "Bugünlerde mi?" dedi. "Senin için uzun zamandır insanlara zarar veriyorum, Hollandalı."

Bu doğrudu. Reyes hayatımı birçok kez kurtarmıştı. Birçok kez, bana zarar vermek isteyen insanları incitmişti. Ama o kişi her seferinde çok kötü bir şey yapmıştı, suçluydu.

"Canın istiyor diye etrafta dolaşıp insanları incitip öldürebileceğini mi sanıyorsun? Babanın sana bunu öğretmediği anlaşılıyor..."

Reyes'in cüppesi yok oldu ve homurdanarak arkasını döndü; öfkесinin ateşi, cehennem ateşi gibiydi. Sakin bir sesle, "Hangi babamdan bahsediyorsun?" derken, bu konuyu açtı

ğım için incindiği belli oluyordu.

Reyes cehennemdeyken bir generaldi. Babasının ordularını savaşa götürmüş, akla hayale sığmaz sonuçlarla karşılaşmıştı. Sonra kaçıp Dünya’da doğmuştu. Benim için. Ama Reyes çocukken kaçırıldığında, sonradan öldürüp hapse gireceği Earl Walker adındaki bir canavara verildiğinde planladığı hayat -o hayatta ikimiz birlikte büyüyecek, liseye ve üniversiteye beraber gidecektik, çocuklarımız olacaktı— bir rüyanın kalıntılarından ibaret olmuştu. Reyes’ın Dünya’da sürdüğü hayat, çektiği acılar tam anlamıyla trajikti.

Ona yaklaştım. “Özür dilerim, ikisinden de söz etmek istememişim.”

Reyes geniş omzunun üzerinden bana bakarken, kasları anılarının ağırlığıyla dalgalandı. “Beni aramaktan vazgeç.” Fısıltıyla, “Hayır” dedim.

Reyes’ın dudaklarında bir an için, gözlerine ulaşamayan bir tebessüm belirdi, sonra tekrar döndü. “Bedenim yakında ölecek. Daha fazlasına katlanamaz.”

Bunu düşündüğümde kalbim acıyla kasıldı. “Sana işkence mi ediyorlar?” diye sorarken nefesim kesildi.

Reyes öylece durup Raket’in eserini inceledi, elini kaldırdı, parmaklarını bir isimde dolaştırdı. Dövmesinin akıcı çizgileri, bu hareketle dalgalandı. “Acımasızca.”

Gözlerimin yanmasına ve yaşlarla dolmasına engel olamadım.

Reyes hemen karşıma dikildi. Sert, tehditkâr bir sesle, “Sakin!” dedi. “Sakin bana acıma.”

Tekrar tökezleyerek duvara yaslandım. Reyes da beni takip etti. Bu daha çok hoşuma gitmişti. Reyes bir pislik gibi davranırken ona kızmak daha kolaydı. Beklemediğim, beni merakla okşamasıydı. Beni, tahrik etmeye çalışır gibi okşarken aslında vücudumda açtığı yarayı yokluyordu. Eli sakinleştirici ve iyileştiriciydi.

“Pari’ye neden saldırdın?” diye sordum; bu kadar nazik birinin insanları böyle kolayca incitebilmesi beni hayrete düşürüyordu.

Reyes geri çekildi. “Arkadaşına ben zarar vermedim. Onun kim olduğunu bile bilmiyorum.”

Gözlerimi şaşkınlıkla kırıştırdım. “Ama o seni çağırmış.”

“Sana bunu o mu söyledi?”

“Evet. Seni, Rey’aziel’i bir ruh çağırma seansında çağırdığını söyledi.”

Reyes sert bir kahkaha attı. “Yani arkadaşın beni bir köpekmişim gibi çağırdığını sanıyor, öyle mi?”

“Hayır, hiç öyle değil.”

“Şehir efsanesi oyunu oynayan bir grup geri zekâlı yeniyetme beni çağırılmaz. Beni hayatta olan tek bir insan çağırabilir” dedi ve bana dik dik baktı.

Benden mi söz ediyordu? Ben onu çağırabilir miydim? “Demek sen değildin?”

Reyes başını iki yana sallamakla yetindi.

“Yani, ona sen saldırmadın, öyle mi?”

Reyes duraksadı, uzun uzun bana baktı, “ilginç olan ne, biliyor musun?”

Bu bir tuzaktı. Bunu hissedebiliyordum. “Ne?”

“Benim masum insanları sebepsiz yere incitebileceğime gerçekten inanman.”

“İncitemez misin?” derken sesim umutla yumuşadı. “Aslına bakarsan çok da güzel incitebilirim. Senin bunu bildiğini fark etmemiştim, o kadar.”

Tamam, Reyes kızgındı. Bunu anlıyordum. “Roket’i öldürecek miydin? Böyle bir şey yapabilir miydin?”

“O zaten ölü, Hollandalı.”

“O zaman...”

“Onu yalnızca korkutup kaçıracaktım. Korkup bir yerlere sinmesini istiyordum. Bu işte başarılı.”

“Ah, bir de zalimsin” dedim havadan sudan konuşur gibi. Reyes uzun parmaklarını boynuma doladı ve çenemi baş-parmağıyla kaldırdı; elleri ateş gibiydi. “Cehennemde gene-raldim. Sence zalim olmama ihtimalim var mı?”

“Bence beni ne kadar kötü olduğuna inandırmaya çalışı-yorsun.”

Reyes gülümsedi. “Yeraltı dünyasında asırlarca kaldım. Ben neysem, oyum. Senin yerinde olsam o pembe gözlüklerimi çıkarır, neyi kurtarmaya çalıştığımı düşünürdüm. Bedenimin ölmesine izin ver.”

Büyük bir sabırsızlıkla, “Onu neden kendin öldürmüyorsun?” diye sordum. “İşi bitirmiyorsun? Neden onların sana işkence etmesine izin veriyorsun?”

Reyes elini indirip, “Bunu yapamam” deyince donup kaldım. Reyes’ın çenesi gerginlikten kasıldı. “Bedenimi gece gündüz gözetliyorlar. Ona yaklaşmama izin vermiyorlar.” “İblisler mi? Kaç iblis var?”

“Senin baş edemeyeceğin kadar çok.”

“Yani, iki tane mi?” diye sordum. Tek bir iblisle bile baş ettiğimi hayal edemiyordum.

“Beni götürmeyi başarırlarsa, neyle baş edebileceğini öğ-renmen gerekecek, Hollandalı; elini çabuk tutmalısın.” “Neden bana söylemiyorsun?”

Reyes başını iki yana salladı. Tabii ki. “Bu yavru bir kuşa, daha yuvayı terk etmeden uçabileceğini söylemekten farksız olur. Bunu yapabileceğini içten içe bilmesi gerekir. Bu içgüdüdür. Cehenneme geri dönersem, bedenim öldüğünde beni alırlarsa, yalnız kalacaksın. Ve evet, seni eninde sonunda bulurlar.”

Lanet olsun.

Roket gitmişti ve onun ne zaman döneceğini kestirmek güçtü. Bir keresinde, onu iki ay görmemiştim, ama o olayın

Reyes’la hiçbir ilgisi yoktu. Bu kez ne zaman ortaya çıkacağını Tanrı bilirdi.

Dudaklarım Reyes’m yok olmadan önce bana verdiği kavurucu öpücükle hâlâ sıcakken Misery’ye doğru yürüdüm, bu sırada Cookie’yi aradım.

“Henüz bir şey yok” diyen Cookie bana öğrendiklerini, daha doğrusu öğrenemediklerini aktardı.

“Sorun değil, araştırmaya devam et. Ben buradan sonra Warren’la görüşeceğim, ilginç bir şey bulursan beni ara.”

“Tamam.”

Telefonumu kapatırken amcamla birlikte çalışan memur Taft’m devriye arabasıyla arkama yanaştığını gördüm. Bu çevreden iki çocuk karşıda durmuş kıkırdıyordu; başımın dertte olduğunu düşünüyor olmalılardı. Buralardaki çocuklar, polisi nadiren sempatiyle karşılardı. Üniformalı adamların annenizi ya da babanızı gecenin bir yarısı aile içi şiddet nedeniyle alıp götürdüğünü unutmak kolay değildi.

Taft şapkasını düzeltip bana doğru gelirken arabadan indim ve bir olay olup olmadığını görmek için etrafıma bakındım. Adamın üzerinde kolalı, siyah bir üniforma vardı, saçları da asker tıraşydı, ama görmem gereken o değildi.

“Hey, Taft” diyerek hal hatır sorma kısmını geçtikten sonra, onun hemen arkasında duran dokuz yaşındaki ölü kıza, namı diğer iblis Çocuk’a baktım. “Hey, balkabağım.”

Kız şeytani değilmiş gibi, yumuşak ve tatlı bir sesle, “Hey, Charley” dedi.

Şeytanın kendisi gibi, iblis Çocuk’un da birçok adı vardı. Bunlardan biri iblis Çocuk, bir diğeri Şeytan’m Dölü, Lucifer’m Aşk Çocuğu, Çilekli Tart ya da kısaca ÇT -bu benim en sevdiğim addı. O, Taft’m kız kardeşiydi ve çocukken ölmüştü. Taft onu boğulmaktan kurtarmaya çalışmış, çabasının karşılığında zatürree olup bir hafta hastanede yatmıştı. Kardeşi de yanından hiç ayrılmamıştı. Beni bulana kadar.

Beni bulduğunda da, hiçbir kabahatim olmamasına rağmen gözlerimi oymaya çalışmıştı.

Onunla ilk kez Taft beni devriye arabasıyla, bir suç mahallinden eve bırakırken karşılaşmıştık. ÇT, ağabeyine asıldığımı sanmış, bana “Çirkin kaltak” demiş ve beni kör etmeye çalışmıştı. Bu beni bayağı etkilemişti.

Darmadağınık uzun sarı saçları yüzüne düşen kız arkaya baktı, enkaza dönmüş akıl hastanesini gördü ve incecik kollarını hoşnutsuzlukla kavuşturdu. “Burada ne işimiz var?”

“Bana bir iyilik yapabileceğini düşündüm.”

Kız tekrar bana döndü, söylediklerimi düşünürken burnunu sıvazladı. “Tamam, ama sen de bana bir iyilik yapacaksın.”

Misery’ye yaslanarak, “Öyle mi?” dedim. “Ne istiyorsun?”

“David biriyle çıkıyor.”

ilgilenmiş gibi görünerek, “Ah” diye mırıldandım. “David kim, peki?”

Kız gözlerini, yalnızca dokuz yaşındaki bir çocuğun devirebileceği gibi devirdi. “Ağabeyim? David Taft?” Başparmağıyla Taft’ı gösterdi.

“Ah! O Taft” dedim ve adama bakıp kıkırdadım.

“Ne diyor?” diye sordu Taft.

Onu duymazlıktan geldim.

“Çıktığı kız çirkin, fazla ruj sürüyor, giysileri de fazla dar.”

“Yani bir fahişe, ha?” kaşlarımı çatıp Taft’a kötü kötü baktım.

Adam avuçlarını açtı. “Ne?”

ÇT “Hem de en âlâsından” diyerek kuşkularımı doğruladı. Parmağını ağabeyine doğrulttu. “Onunla konuşmalısın. Fahişe bütün gece bizde kaldı. Gerçekten.”

Dudaklarımı sımsıkı kapatıp ellerimi belime koydum; Reyes’m kılıcının bir iç kanamaya sebep olmadığını umuyordum. İç kanama geçirmekten nefret ederdim. Kanım akacak

sa bunun kanıtını görmek, kahramanlığımın tadını çıkarmak isterdim. “Kesinlikle konuşacağım.” Adama hayal kırıklığı dolu bir bakış attığımda Taft da bana kızgınlıkla baktı. Sonra kıza ona neden ihtiyacım olduğunu açıkladım. “Ben ağabeyinle konuşurken, sen o binaya girip küçük bir kızı arar mısın?”

Taft da ÇT de kaşlarını kuşkuyla çatarak binaya bakıyorlardı. “O bina korkutucu görünüyor” dedi kız.

“Hiç de korkutucu değil” diye yalan söyledim. Köpek gibi. Efsanelere göre doktorların deney yaptıkları, terk edilmiş bir akıl hastanesinden daha korkutucu bir yer olabilir miydi? “Orada küçük kız kardeşiyle yaşayan Raket adında iyi bir adam var. Kız senden bile küçük.”

Raket’in kardeşini hiç görmemiştim, ama adam bana defalarca kızın onunla hastanede yaşadığım söylemişti. Kız zatürreeden ölmüştü ve Raket’in anlattıklarına bakılacak olursa, beş yaşında olmalıydı.

“Adı Raket mi?” Bu, kızın kıkırdamasına sebep oldu.

“Evet. Bu arada...” Kıza doğru eğildim. “Oraya girmişken Raket’in gerçek adını öğrenmeyi de dener misin?” Hastaneyle ilgili bulabildiğim bütün kayıtlara bakmış, ama Raket hakkında henüz gerçek bir bilgiye ulaşamamıştım. Onun gerçek adının Raket olmadığından emindim.

“Tamam.”

Kız yok olmadan bir salise önce, “Dur” dedim. “Neden içeri girdiğini öğrenmek istemiyor musun?”

“O küçük kızı bulmak için.”

“Evet, ama kızda olabilecek bir bilgiye ihtiyacım var. Onun bana Reyes’m bedeninin nerede olduğunu söyleyip söyleyemeyeceğini öğrenmeliyim, insan bedenini. Bunu hatırlayabilecek misin?”

Kız yine kollarını kavuşturdu ve “Herhalde yani” dedi. Sonra ortadan kayboldu.

ÇT'nin, Tanrının beni geçen perşembe gecesi fazla margarita içip masa üzerinde müstehcen bir biçimde dans ettiğim için cezalandırma yolu olduğundan emindim; dişlerimi gıcırdattım.

Taft binaya endişeyle bakarken ben Misery'ye yaslandım, çizmeli ayağımı arabanın marşpiyesine koydum. "Bak" diyerek Taft'm dikkatini çektim, "kardeşin, çıktığın kızın fahişe olduğunu söylüyor."

Adam şaşkınlıkla bana döndü. "O fahişe değil. Eh, tamam, fahişe, onunla bu yüzden çıkıyorum. Demek haberi var, ha?" Omuz silktim. "Dostum, kız arkadaşının fahişe olduğunu bilip bilmediği konusunda hiçbir fikrim yok."

"Hayır, Becky'yi diyorum. Biriyle çıktığımı biliyor, ha?" Ellerimi kaldırıp avuçlarımı açtım. "Becky'nin kim olduğunu bilsem..."

Taft bana dehşetle baktı. "Kardeşim."

"Ha! Doğru!" diye durumu kurtarmaya çalıştım. İblis Çocuk'un bu kadar normal bir isminin olacağı kimin aklına gelirdi? Ben ona Serena, Destiny ya da Geceleri Gelip Kanımızı Donduran Şeytani Şey gibi egzotik bir isim yakıştıırıyordum.

Taft'ın telsizi, benim tamamen tutarsız bulduğum sözlerle cızırdadı. Adam özel konuşmak için devriye arabasına giderken cep telefonum çaldı. Arayan Cookie'ydi. "Charley'nin İstirap Dünyası" dedim.

"Janelle araba kazasında ölmüş."

"Tüh, ne yazık, çok üzüldüm. Birbirinize yakın mıydınız?" Cookie öfkeyle derin bir nefes aldıktan sonra, "Janelle, Charley" dedi. "Janelle York. Mimi'nin geçenlerde ölen lise arkadaşı?"

"Ah, evet" diyerek yine durumu kurtarmaya çalıştım. Sanırım son zamanlarda bunu sık sık yapıyordum. "Dur bir dakika, araba kazası mı? Mimi Warren'a, Janelle'in öldürüldüğünü söylemişti."

“Aynen öyle. Rapora göre kadın hastaymış. Direksiyon başında bayıldığı, arabayı I-25’teki bir hendeğe sürdüğü tahmin ediliyor. Ama kaza olduğu kesinleşmiş.”

“O zaman Mimi neden onun öldürüldüğünü söylesin?”

“Bir şey onu korkutmuş” dedi Cookie.

“Belki onu korkutan şey öldürülen araba satıcısıyla bağlantılıdır.”

“Ben de öyle tahmin ediyorum. Warren’la bir an önce o malum konuşmayı yapmalısın. Birkaç gün sonra ölü bulunan bir adamla neden kavga ettiğini öğrenmelisin.”

“Aklın yolu bir, bebeğim. Hemen işe koyuluyorum.”

“Cookie mi arıyor?”

ÇT yanımda belirmişti. Telefonu kapatıp ona baktım. “Ta kendisi. Amma çabuk döndün. Rokat’in kardeşini buldun mu?”
“Tabii ki.”

Şahane. Kızın gerçekten var olup olmadığından emin değildim; Rokat’in hayal gücünün bir ürünü olabilir. ÇT’nin bilgi vermesini bekledim. Bayağı uzunca bir süre. “Ee?”

“Kız mavi.”

Mavi mi? Eh, kız zatürreeden ölmüştü. Oksijensizlikten mavileşmiş olabilir. “Tamam, onun dışında?”

Kız yine kollarını kavuşturdu. O kadar tatlı olmasa, sinir bozucu olabilir. “Hoşuna gitmeyecek.”

“Reyes’in bedeninin nerede olduğunu biliyor mu?”

“Hayır. Aramaya gitti. Ama Rey’aziel’in Dünya’da doğmamış olması gerektiğini söyledi.”

“Bunu daha önce duydum.”

“Çok güçlü.”

“Evet, bunu da bir süre önce fark ettim.”

“Ve insan bedeni ölürse, cehennemin ateşlerinden ne olmak için doğduysa, o olacak.”

Tamam, bu yeniydi. Korku içinde, temkinli bir sesle, “Neymiş o?” dedim.

Kız bir külah dondurma sipariş eder gibi, “Nihai silah” dedi, “ l m getiren.”

“Ah, kahretsin.”

“Deccal.”

“Lanet olsun.”

“O gelmiş geçmiş bütün iblislerden ve meleklerden daha güçlü. Zaman-uzay sürekliliğini istediğı gibi eğıp bükebilir, bütün evreni ve içindeki her şeyi yok edebilir.”

Kızı susturmak için elimi kaldırıp, “Tamam, anladım” dedim. Birden nefes almakta güçlük çektim. Sormam gerekiyordu. Bu kolay, dünyayı yıkmayacak türden bir şey olamazdı. Ah, hayır. İlla kıyametin kopması, korkunç bir şeylerin olması gerekiyordu. Eh, bu berbattı. Bununla nasıl mücadele edeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ama Reyes’ın bedenini bulmak şart olmuştu. “Beş dakikada bayağı çok şey  ğrenmişsin.”

“Herhalde” dedi kız omuz silkerek.

Vitesimi boşa aldım, sonra inkâr moduna geçerek T’ye baktım. “Ee, Roket’in gerçek adını öğrendin mi?”

Kız, “Evet” derken parmak uçlarını kazağımın kolunda gezdirdi. Bu rahatsız ediciydi.

Yine saniyelerce bekledim. “Ee?”

“Ne, ee?”

“Roket’in adı.”

“Ne olmuş ona?”

Derin nefesler. Derin, sakinleştirici nefesler. Sakin sakin derin derin nefes alarak, “Balkabağım” dedim, “Roket’in adı ne?” Kız bana delirmişim gibi baktı. “Roket işte. Başka ne olacak?”

Dişlerimi sıktım. Kızın iri, masum gözleri, yayı andıran ağzının kusursuz kıvrımları olmasa, onun içindeki iblisi hemen oracıkta çıkarırdım. Eh, bunu nasıl yapacağımı biliyor olsaydım tabii ki. Başımı eğdim, blucinimdeki bir ip parça

sıyla oynadım. “Roket iyi mi?”

Kız omuz silkti. “Evet, biraz korkmuş, o kadar.”

Kahretsin. Reyes bazen pisliğin teki olabiliyordu. Kahrolası deccaller. Aklıma bir fikir geldi. “Ee, peki kız kardeşinin adı ne?”

Kız dudaklarını büküp bana dik dik baktı. “Sen beni hiç dinliyor musun?”

Bu sefer ne yapmıştım? “Ne?”

“Sana söyledim ya. Kızın adı Mavi.”

“Ah, gerçekten mi?”

Kız başıyla onayladı.

“Adı Mavi, öyle mi?”

Kız kollarını kavuşturdu -yineve herhalde bu kez iyice anlayayım diye, başını ağır ağır salladı.

“Kızın bir soyadı olabilir mi, acaba?” Ukala.

“Evet. Sümbül.”

Derin bir nefes aldım. Yine bir takma ad. “Mavi Sümbül, ha?”

Eh, bu soruşturmama hiçbir şey katmıyordu. Roket Adam ve Mavi Sümbül. Şahane. Ama, bir dakika. Şimdi elimde bir Roket Adam, bir Mavi Sümbül, bir de deccal vardı. Charley Diyarı’nın ilginç olmadığı söylenemezdi.

Hiç de incinmemiş olmama rağmen, “Ee, Mavi Sümbül neden benimle tanışmak için dışarı çıkmıyor?” diye sordum.

“Gerçekten mi?” Kız bana yarı saçmalıyormuşum, yarı geri zekâlıymışım gibi baktı. “Sen ölüp ağabeyinle sonsuza kadar takılmak için Dünya’da kalmak istesen, evrende seni öbür tarafa gönderebilecek tek kişiyle tanışmak ister miydin?”

Kız haklıydı.

Taft konuşmasını bitirip yanımıza geldi. “O burada mı?” diye sorup etrafına bakındı. Hep etraflarına bakmırlardı. Sebebinden emin değildim.

“Hem de etiyle kemiğiyle” dedim. “Tabii mecazi konuşuyorum.”

“Bana hâlâ kızgın mı?” Ayağının dibindeki toprağı tekmeledi.

Yaklaşan kıyamet haberi beni şoka uğratmamış olsa, ÇT de aynısını yaptığında, minicik pembe terliklerinin yerin üzerinden kayıp hiçbir şeyi oynatmamasına gülerdim. “Kızgın değilim” dedi. “Ağabeyimin çirkin kızları yemeğe çıkarmayı bırakmasını istiyorum, o kadar.” Ben bir şey söyleyemeden kız elini uzatıp parmaklarını benimkilere doladı. “Seni yemeğe çıkarmalı.”

Bu düşüncenin beni dehşete sürüklediğini söylemek, hissettiklerimin yanında çok hafif kalırdı. Ağzıma yükselen safrayı güçlkle yutarken yüzümü buruşturmamaya çalıştım. Toparlandığımda Taft’a, “Sana kızmamış” dedim. Sonra eğilip fısıldadım. “Lütfen, Tanrı aşkına eve götürüp annenle tanıştırabileceğin iyi bir kız bul. Hem de hemen.”

Kafası karışan Taft kaşlarını çatarak, “Tamam” dedi.

“Sürtüklerle çıkmayı da bırak.”

Yedinci bölüm

içimdeki iblislerle savaşmayı bıraktım. Artık aynı taraftayız.

- Tişört

Ön tarafta kimliğimi gösterdikten sonra Warren Jacobs'ı sorgulamaya getirdikleri polis merkezine girdim ve bir masa denizinin arasından Ubie'yi gördüm. Neyse ki varlığımı yalnızca iki üniformalı fark etti. Polisler genellikle sınırlarını işgal etmemden hoşlanmazdı. Bunun sebebi, kısmen Ubie'nin gizli silahı olmam ve vakaları onlardan önce çözmem, kısmen de ucube olduğumu düşünmeleri idi, ikisi de pek umurumda değildi doğrusu.

Polisler, kurallar ile küstahlığın tuhaf bir birleşimi idi, ama iki özelliğin de bu tehlikeli mesleği icra ederken hayatta kalabilmek için gerekli olduğunu uzun zaman önce öğrenmiştim. insanlar resmen deliydi.

Ubie'nin ayakta başka bir dedektifle konuştuğunu gördüm. Peşime adam taktığı için ona kızgın olduğumu hatırladım. Bunu hatırlamam iyi oldu, çünkü neredeyse gülümseyecektim.

Yanına gidip buz gibi bir sesle, “Ubie” dedim.

Soğukluğumdan etkilenmediği belli olan amcam kıs kıs güldü, ben de kaşlarımı çatıp “Bıyığının düzeltilmeye ihtiyacı var” dedim.

Amcamın yüzündeki gülümseme buharlaştı, utançla bıyığını yokladı. Bu acımasız olmuştu, ama amcamın “Peşime Adam Takılmayacak” politikamda ciddi olduğumu anlaması

gerekiyordu. Mahremiyet ihtiyacıma aldırılmaması beni kırmıştı. Ya bir porno film kiralamış olsaydım?

Diğer dedektif başını sallayıp uzaklaşırken dudak kenarları sırtıtaçakmış gibi kıvrıldı.

“Onu görebilir miyim?” diye sordum.

“Gözlem odasında, avukatını bekliyor.”

Bunu evet olarak kabul edip o yöne doğru yürümeye başladım, sonra omzumun üzerinden, “Bu arada, adam masum” dedim.

Ben içeri girerken amcam “Bunu sırf bana kızgın olduğun için mi söylüyorsun?” diye sordu.

Cevap vermeden kapının arkamdan kapanmasına izin verdim.

Warren benimle tokalaşmak için ayağa kalkarak “Bayan Davidson” dedi. Kafedekinden daha kötü görünüyordu. Üzerinde aynı kömür grisi takım elbise vardı, kravatı gevşetilmiş, gömleğinin en üst düğmesi de çözülmüştü.

“Nasılsın?” diye sordum ve karşısına oturdum.

Üzüntüden elleri titriyordu, “Ben kimseyi öldürmedim” dedi. Suçlular genelde sorgulanırken gergin olurdu, ama farklı sebeplerden. Çoğu zaman iyi bir hikâye uydurmaya çalışırlardı. En küçük ayrıntısına kadar tutarlı olan, mahkemede onları destekleyebilecek bir hikâye. Warren’m bir değil, iki suç işlediğinden kuşulanılıyordu, ama adam masum olduğu için gergindi.

Yine de sert bir sesle, “Bundan şüphem yok, Warren” dedim. Adam bana her şeyi anlatmamıştı ve bunun sebebini bilmek istiyordum. “Ama Tommy Zapata ölü bulunmadan bir hafta önce onunla tartışmışsın.”

Warren başını ellerinin arasına aldı. Bob Amcanın bizi izlediğini biliyordum. Onu görmeye geleceğimi bildiği için Warren’i gözlem odasında tutmuştu, ama itiraf falan duymayı bekliyorsa fena halde hayal kırıklığına uğrayacaktı.

“Bakın, adamın başına bunların geleceğini bilsem, onunla hiç tartışmazdım. En azından o kadar insanın ortasında.”

Eh, hiç olmazsa zekiydi. “Neden bana neler olduğunu anlatmıyorsun?”

“Anlattım ya” dedi hayal kırıklığıyla. “Size, Mimi’nin sevgilisi olduğundan kuşkulandığımı söyledim. Çok değişmiş, benden çok uzaklaşmıştı... O kadar yabancılaşmıştı ki, bir gün onu takip ettim. Bir araba satıcısıyla öğle yemeği yedi, ben de... onunla ilişkisi olduğunu sandım.”

“Dikkatini çeken bir şey oldu mu? Seni kuşkulandıran bir şey?”

“Adama çok farklı, neredeyse düşmanca davranıyordu. Yemek bile gelmeden gitmek için ayağa kalktı. Adam onun gitmesine engel olmaya çalıştı. Elini tuttu, ama Mimi adamdan nefret eder gibi elini çekti. Yürüyüp gitmeye çalıştığında adam ayağa kalkıp yolunu kesti. O anda hepsinin doğru olduğunu anladım.” Konuşmak adamın hayat enerjisini tüketmişti sanki. Olanları hatırlarken omuzları çöktü.

Adamın elini tutma dürtüsünü bastırmaya çalışarak, “Neden?” diye sordum. “Nereden anladın?”

“Mimi ona tokat attı.” Elleriyle yüzünü kapattı. “Hayatında kimseyi tokatlamamıştır. Bu, iki âşığın kavgasına benziyordu.”

Sonunda elimi adamın omzuna koydum; o da nemli, kırmızı gözlerini kaldırıp bana baktı.

“Mimi gittikten sonra” diye devam etti, “adamın peşinden araba bayiine gittim ve onunla yüzleştim. Bana neler olduğunu anlatmak istemedi, sadece Mimi’ye göz kulak olmamı, onun tehlikede olabileceğini söyledi.” Kirpikleri nemlenen adam bir elinin parmaklarıyla gözlerini ovdu. Diğer eli yumruk olmuş, masada duruyordu. “Çok aptalım, Bayan Davidson.”

“Tabii ki aptal değilsin.”

“Öyleyim” derken bana o kadar umutsuz bir bakış attı ki,

bu bakışın ağırlığından nefesim kesildi. “Adamın onu tehdit ettiğini sandım. Gerçekten, bir insan ne kadar aptal olabilir? Adam beni uyarmaya, bilmediğim bir şeyler olduğunu söylemeye çalıştı, bense ona bağırdım. Onu mahkemeye vermekten... öldürmeye kadar her şeyle tehdit ettim.” Sonra kendi kendine konuşur gibi “Tanrım, ne yaptım ben?” dedi.

Hemen Warren’in bu işin sonucunda iki şeye ihtiyacı olacağına kanaat getirdim: iyi bir avukata ve iyi bir terapist. Zavallı ahmak. Kadınlar kendilerine bu kadar bağlı birini bulmak için adam keserlerdi.

“Adam hakkında başka ne biliyorsun?” diye sordum. Adamın geçmişini bir şekilde araştırmış olmalıydı.

“Hiçbir şey. Fazla değil, neyse.”

“Tamam, ne öğrendiyse anlat.”

Adam bir omzunu umutsuzlukla kaldırarak, “Gerçekten” dedi, “Mimi ben adamla yüzleştikten hemen sonra kayboldu. Pek bir şey bilmiyorum.”

“Sen onun adamla kaçtığını mı düşündün?”

Warren yumruklarını sıktı. “Aptal olduğumu söyledim size.” Dişlerini kendine duyduğu nefretle gıcırdattığını duyar gibi oldum. “Mimi’nin onu nereden tanıdığını öğrendin mi?” Adam uzun uzun iç çektikten sonra itiraf etti. “Evet, aynı liseye gitmişler.”

Kafamda bir kumar makinesinin zilleri çaldı. Onları bir biçim bir liseydi? “Warren” diyerek adamın dikkatini tekrar kendime çektim, “anlamıyor musun?”

Adam soru sorar gibi alnını kırıştırdı.

“Karınla aynı liseye giden iki kişi öldü, karın da kayıp.”

Adam gözlerini kırıştırdı; nihayet jetonu düşmüştü. “Karın hiç lise yıllarından bahseder miydi?” diye sordum. Adam her şeyin cevabını bulmuş gibi, “Hayır” dedi. “Kahretsin.”

“Hayır, anlamıyorsunuz. Albuquerque’ye taşınmadan ön-

ce Ruiz’de yaşıyordu ve okuduğu liseden hiç söz etmezdi. Ona bir iki kez sordum, bir keresinde biraz ısrar ettim. Mimi o kadar öfkelendi ki benimle bir hafta konuşmadı.

İçimde kabaran umut beni öne eğilmeye itti. "Orada bir şey oldu, Warren. Sana söz veriyorum, ne olduğunu öğreneceğim."

Adam elimi tuttu. "Teşekkür ederim."

"Ama bu yüzden ölürsem" derken ona parmağımı doğrulttum, "ücretim iki katma çıkar."

Adamın yüzü hafif bir tebessümle yumuşadı. "Tamam." Konuşmamız biterken adamın avukatı içeri girdi. Onlar alçak sesle konuşurken izin isteyip çift taraflı aynaya doğru yürüdüm, sırtımdan içeri uzandım. Amcama "Sana söylemiştim" derken başparmağımla omzumun üzerini işaret ettim. "Adam masum. İşte, peşime adam takarsan böyle olur." Ödeşmek çok eğlenceliydi.

Çikolatalı Kahveye tekrar dönüp hiçbir şey bulamayınca - Mimi’yi bir gece önce gören olmamıştı bir süre aşçı Brad’e takıldım, sonra ofise koşturdum, ama Cookie kızı Amber’la yemek yemek için erken çıkmıştı. On iki yaşındaki kızı ne zaman babasıyla kalsa, Cookie, Amber’ın mutsuz olmasından korkar, onu hiç olmazsa bir kez yemeğe çıkarmakta ısrar ederdi. Cookie’yi iki yıldır tanıyor olmama rağmen eski kocasıyla hiç karşılaşmamam birden bana tuhaf geldi. Cook ondan uzun uzun bahsetse de, adamın neye benzediğini bile bilmiyordum. Cookie onun hakkında çoğunlukla iyi konuşmazdı, ama anlattığı bazı şeyler o kadar da kötü sayılmazdı. Hatta bazıları şahaneydi.

Bir şeyler yemek için aşağı indiğimde babam bardaydı. Elindeki havluyu, uğruna ölünecek pazıları ve her kadının sahip olmak için ruhunu satacağı gür, mavi-siyah saçları olan, Kızılderili barmeni Donnie’ye attı. Ama Donnie’yle ben

birbirimize pek öyle sevgiyle bakmazdık. Sanırım benden çok daha uzun boylu olduğu için.

Babamın oturduğum masaya doğru gelişini izledim. En sevdiğim yerde, barın karanlık bir köşesinde oturuyordum; oradayken kimse beni göremiyor, ama ben herkesi görüyordum. İzlenmek pek hoşuma gitmezdi. İzleyenin boyu bir seksenin üzerinde, tebessümü de seksi olmadığı takdirde. Bir de, seri katil olmadığı sürece. Bu beni hep etkilerdi.

Babam hâlâ normale dönmemişti. Onu saran auranın her zaman parlak olan tonları şimdi bulanık ve griydi. Onu daha önce bir kez, kayıp çocuklarla ilgili korkunç bir vaka üzerinde çalışırken böyle görmüştüm. Aslında durum o kadar kötüydü ki, beni işe karıştırmak istememişti. O zamanlar on iki yaşındaydım, yani her şeyi bilecek kadar büyüktüm, ama babam yardım teklifimi geri çevirmişti.

Babam gözlerine yansımayan sahte bir tebessümle, “Hey, balkabağım” dedi.

Ben de aynısını yaparak, “Hey, baba” dedim.

Babam ikimize de buğday ekmeğiyle yapılmış jambonlu, peynirli sandviçler getirdi; bu tam da istediğim şeydi.

“Mmm, teşekkürler.”

Babam gülümseyerek sandviçi ısırışımı, çiğneyip yutuşumu, üzerine bir yudum buzlu çay içişimi izledi.

Durup ona döndüm. “Tamam, bu ürkütücü olmaya başladı.”

Babam kaygıyla güldü ve “Üzgünüm. Ben... yalnızca... çok hızlı büyüyorsun” dedi.

“Büyüyor muyum?” Devam etmeden önce koluma doğru öksürdüm. “Yeterince büyüdüm.”

“Evet.” Babamın akli hâlâ başka bir yerdeydi. Başka bir zamanda. Başka bir mekânda. Bir iki saniye sonra tekrar dikkatini bana yöneltip ciddileşti. “Canım, bana anlattığından başka yeteneklerin de var mı?”

Sandviçimden bir ısırık daha almıştım; kaşlarımı soru sorar gibi çattım.

“Bilirsin işte. Bir şeyler... yapabiliyor musun?”

Geçen hafta, eski bir müşterimin gözünü kan bürümüş kocası beni öldürmeye çalışmıştı. Reyes hayatımı kurtarmıştı. Yine. Ve bunu her zamanki gibi yapmıştı. Yoktan var olmuş, adamın omurgasını kılıcının şimşek hızındaki bir hareketiyle kesivermişti. Geçmişte de aynı şey olduğundan -suçluların omurgaları dışarıdan hiçbir travma olmadan, tıbbi olarak açıklanamayan bir biçimde kesilmişti babamın olayları birbirine bağlamaya başladığından korktum.

“Bir şeyler mi?” dedim masum bir sesle.

“Eh, mesela, geçen hafta sana saldıran adam.”

Bir ısırık daha alarak, “Mmm... hmm” dedim.

“Sen... bunu... yapabiliyor musun?..”

“Ona ben zarar vermedim, baba” dedim lokmamı yuttuktan sonra. “Sana söyledim, orada başka bir adam vardı. Adamı asansörün kafesine fırlattı. Bunun etkisiyle...”

Babam başını iki yana sallayarak, “Doğru” dedi. “Bunu... bunu biliyordum. Ama bizim adli tabip bunun imkânsız olduğunu söyledi.” Babam yumuşak, kahverengi gözlerini soru sorarcasına benimkilere dikti.

Sandviçimi tabağa bıraktım. “Baba, gerçekten birine zarar verebileceğimi düşünmüyorsun, değil mi?”

Babam hüzünle, “Çok hassas bir kalbin var” dedi.

Hassas mı? Babam beni hiç tanımıyor muydu?

“Yalnızca... bunun altında bir şeyler olabilir mi...”

“Tatlı getirdim.”

ikimiz de başımızı kaldırıp üvey anneme baktık. Kadın babamın yanına bir sandalye çekip kıcını park etti, beyaz tatlı kutusunu da dikkatle masanın üzerine koydu. Kısa, kahverengi saçlarını ve tırnaklarını yeni yaptırdığı belli oluyordu. Saç spreyi ve oje kokuyordu. Sık sık babamın bu ka

dında ne bulduğunu merak ediyordum. O da herkes gibi, kadının fazla cilalı olan dış görünüşünden etkilenmişti. Kadını tanıyan - ya da tanıdığını sananherkes, polis bir koca ile iki küçük çocuğu kabul ettiği için ona azize diyordu. Benim aklıma gelen kelimeyse *azize* değildi. Kadını ürperttiğimi düşünüyordum. Doğruyu söylemek gerekirse, o da beni ürpertiordu. Ruju hep soluk tenine göre fazla kırmızı, farı fazla maviydi. Aurası fazla karanlıktı.

Ablam Gemma da kadının peşinden geldi ve zorunlu, ama gergin bir tebessümle yanımdaki tek boş sandalyeye oturdu. Sarı saçlarını sıkıca toplamıştı, yüzünde de bakımlı ama profesyonel görünmesine yetecek kadar makyaj vardı. Ne de olsa o bir psikiyatrdı.

Hiçbir zaman ödül almaya değer olmayan ilişkimiz, liseden beri daha da kötüleşmişti. Bunun sebebini hiç bilmiyordum. Gemma benden üç yaş büyüktü ve çocukken bunu bana her fırsatta hatırlatırdı. Benim Denise'den başka annem olmamıştı - maalesefama Gemma, annemiz şahsımı doğururken ölmeden önce, onunla üç şahane yıl geçirmişti. Sıklıkla, ilişkimizdeki gerginliğin bundan kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ederdim. Gemma'mn bilinçaltında, annemizin ölümü yüzünden beni suçlayıp suçlamadığını.

Ama boşluk bir yıl sonra, babam kurt-kadmla evlendiğinde dolmuştu. Gemma kadını hemen sevmişti. Bense anne-kız bağının zirvesine henüz ulaşamamıştım. Bağları içeren işlerde üvey annemin yerine seksi binlerinin olmasını yeğliyordum.

Ne tuhaftır ki, onların gelmesi beni neredeyse memnun etmişti. Babamın sorularıyla nereye varmaya çalıştığından emin değildim, hatta onun nereye varmaya çalıştığını bilip bilmediğinden de. Ama bilmediği çok şey vardı. Ve bilmesi gerekmeyen. Ve, elimden gelirse, hiçbir zaman bilmeyeceği. Mesela, ölüm meleği olduğum gerçeği. Ama babam kaybolmuş gibi görünüyordu. Çaresiz gibi. Yirmi yıl polislik yaptık

tan sonra, sorguda daha başarılı olmasını beklerdim. Babam uçan kuştan medet umuyordu.

Sandviçimi yıldırım hızıyla bitirdim, gitmek için izin isteyerek babamı sinirlendirdim, sonra bir koşu eve yollandım; Denise'in bana sokağın aşağısındaki pastaneden aldığı peynirli kekten ikram etmediğini de fark ettim. Daireme giderken otuz saniye süren o uzun, tehlikeli yolculukta babamın davranışlarının Gemma'yı da benim kadar şaşırttığını fark ettim. Ablam kirpiklerinin altından ona merakla bakıp duruyordu. Belki daha sonra ona telefon eder, neler olduğuna dair bir fikri olup olmadığını sorardım. Veya belki de Alman bir kadın güreşçiye bikini bölgeme ağda yaptırırdım. Bu ablamla telefonda konuşmaktan daha eğlenceli olurdu.

Ben eve girerken Cookie kapıdan başımı uzatıp, "Ee?" dedi. Geldiğimi nereden anlıyordu? Çok sinsiydim. Dunum gibiydim. Adeta görünmezdim. Başında bant olmayan bir Ninja gibi.

Ayağım takılıp cep telefonumu yere düşürünce, "Kahretsin" dedim.

"Warren'la konuştun mu?"

"Evet, konuştum." Telefonumu aldım, sonra hiç bulamadığım anahtarlarımı bulmak üzere çantamı karıştırdım.

"Ee?"

"Eesi, adamın ilaca ihtiyacı olacak."

Cookie içini çekerek kapıya yaslandı. "Zavallı adam. O araba satıcısını gerçekten öldürmekle tehdit etmiş mi?" Başımı salladım, "Hem de birkaç çalışanın önünde." "Kahretsin. Bu bize hiç yardımcı olmayacak."

"Doğru, ama adamı gerçekte kimin öldürdüğünü bulduğumuzda, bunun bir önemi olmayacak."

"Bunu yapanı bulabilirsek."

"Sen bir şeye rastlayabildin mi?"

"Kovboylar mahmuzlu çizme giyer mi?"

"Ooo, bu kulağa hoş geliyor. Bana gelmek ister misin?"

“Tamam. Bekle, hemen bir duş alayım.”

“Ben de alacağım. Sanırım yağ gibi kokuyorum.”

Kapıyı kapatırken, “Kahveyi unutma” dedi.

Duşa girmeden önce ev arkadaşım Bay Wong’a selam verdim. Ama yine yalnız değildim. Su tam ısınırken, Bagajdaki Ölü belirdi. Duvara yaslanıp bütün gücümle iterek adamı def etmeye çalıştım, ama o kıpırdamadı bile. Delileri nasıl kovacağımı kesinlikle öğrenmem gerekiyordu. Duştan sonra üzerime bir eşofman geçirip kahveyi koydum. Ne kadar uğraşsam da, Rokat’in kardeşinin Reyes hakkında söylediklerini aklımdan atamıyordum. Yani, ölüm getiren mi? Cidden mi? Kim öyle konuşurdu ki?

Bay Kahve’nin düğmesine basar basmaz, cayır cayır bir ateş beni arkamdan etkisi altına aldı. Bir an durup bu hissin tadını çıkardıktan sonra arkamı döndüm. Reyes iki elini iki yanımdan uzatıp tezgâha koymuştu. Geriye yaslanıp ona bakmaktan başka bir şey yapmamanın zevkine vardım. Reyes’m dolgun dudakları, muhtemelen onun en şehvetli yeri idi. Davetkâr. Öpülesi. Bir de irislerinin içindeki altın rengi ve yeşil beneklerin ona kıyasla parlamasına sebep olacak kadar gür ve koyu renk kirpiklerle çevrili kahverengi gözleri vardı. Bunlar her kızın fantezilerini süslerdi.

Reyes’m benden hiç kaçırmadığı, kararlılık dolu gözleri benimkileri esir alırken parmakları eşofmanımın ipini tutup çekti. Sonra Reyes, şekerci dükkânındaki bir çocuk gibi ağzıma baktı ve parmaklarını belimde dolaştırarak eşofmanımın lastiğini gevşetti. Benimkine değen teni her zamanki gibi kavurucuydu; bunun nedeninin onun cisimsiz ama canlı olması mı, yoksa cehennem ateşlerinde doğması mı olduğunu merak ettim. Gerçek anlamıyla.

“Bugün hakkında bazı şeyler öğrendim.”

Parmakları aşağı kayarak bir ürpertiyle titrememe sebep oldu. “Öyle mi?”

Böyle giderse çabucak bir yere varamayacaktım. Gücümü son zerresine kadar kullanarak eğildim, Reyes'm yanından geçtim, kanepeye doğru gittim. Reyes iç çektiğinde, "Geliyor musun?" diye sordum.

Ben otururken gözleriyle beni takip etti. Karnımda hâlâ parmaklarının ısını hissedebiliyordum. O parmakların daha aşağı inmesini ne kadar istesem de, sahipleriyle konuşmam gerekiyordu.

Reyes bir iki saniye sonra oturma odama girdi —hemen hemen iki adımdasonra köşede duran Bay Wong'u fark etti. Dönüp kaşlarını çatarak adamı süzdü. "Ölü olduğundan haberi var mı?"

"Hiçbir fikri yok. Duyduğuma göre, insan bedenın ölürsedeccal olacaktı." "

Reyes sustu, çenesini kastı, sonra başını çivinin tam ucuna ne kadar sert vurduğumu merak etmeme sebep olan bir tavırla eğdi. Fazla merak etmeme gerek kalmadı.

"Ben bu yüzden yaratıldım."

içimde kabaran korku derinden geliyordu ve kontrol edilemezdi.

Reyes başını kaldırıp bana baktı. "Şaşırdın mı?"

"Hayır. Birazcık" dedim.

"Hiç profesyonel sporcu olmak isteyen, ama yeterince yetenekli olmayan biriyle tanıştın mı?"

Konu aniden değişince alnımı kırıştırdım. "Hmm, şey, bir zamanlar profesyonel bir beysbolcu olmak isteyen birini tanırdım. Denemelere falan katılmıştı."

"Şimdi evli mi?"

Yine ne düşündüğünü merak ederek, "Evet" dedim, "iki çocuğu var."

"Oğlu var mı?"

"Evet. Bir de kızı var."

"Sana sorayım. Oğlu ne yapıyor?"

Tabii ya. Beni faka bastırmıştı. “Beysbol oynuyor, iki yaşımdan beri.”

Reyes başını bilmiş bilmiş salladı. “Adam o çocuğu, kendisinin hiçbir zaman olamadığı profesyonel bir beysbolcu olması için zorlayıp duracak.”

“Baban dünyayı ele geçiremedi, o yüzden oğlunu buna hazırlıyordu.”

“Aynen öyle.”

“Seni ne kadar iyi hazırladı?”

“O çocuğun profesyonel beysbolcu olma ihtimali ne?” “Bunu anlıyorum. Sen baban gibi değilsin. Ama bana insan bedenini olmadığı takdirde insanlığını kaybedeceğin söylendi. Baban ne olmanı istiyorsa, o olacağını.”

“Nasıl oluyor da hakkımda duyduğun her şeye inanıyorsun da sana söylediğim hiçbir şeye inanmıyorsun?”

Bir yastığı göğsüme bastırarak, “Bu doğru değil” dedim. “Bana öldüğün takdirde ne olacağını bilmediğini söyledin. Ben de bunu öğrenmeye çalışıyorum.”

“Ama duyduğun her şey olumsuz. Feci.” Kirpiklerinin altından bana baktı ve fısıldadı. “Yalan.”

“Daha az önce bana niçin yaratıldığını söyledin. O yalan değildi.”

“Babam beni bir sebepten yarattı. Bu, kuklası olduğum anlamına gelmiyor. Kesinlikle deccal olduğum anlamına da gelmiyor.” Öfkesi çabucak hüsrânını gölgede bırakınca, yüzünü çevirdi. Derin bir nefes aldı ve “Kavga etmek istemiyorum” dedi.

“Ben de kavga etmek istemiyorum” dedim ve ayağa fırladım. “Tek istediğim seni bulmak. Tek istediğim iyi olman.”

“*Tuzak* kelimesinin nesini anlamıyorsun?” Bana dönüp kötü kötü baktı. “Sen güvende olana kadar ben iyi olmayacağım.”

Kapı çalınca ikimiz de o tarafa baktık.

“Cookie?” Arkadaşım hiç kapı çalmazdı.

“Diğeri.”

“ikiden fazla arkadaşım var, Reyes.”

Kapıyı açtığımda Garrett, "Onu duydum" dedi. Göz açıp kapayınca^a dek silahını çekti. Bunu yapmayı kesinlikle öğrenmem gerekiyordu. “Nerede o?” Paldır küldür içeri dalıp sağa sola baktı.

Reyes hâlâ oradaydı. Onu hissedebiliyordum, ama göremiyordum. Garrett’in ise onu göremediği kesindi —gerçi bunun önemi yoktu ama. Silah Şeytanın oğluyla yapılacak bir mücadelede pek işe yaramazdı. “Burada değil.”

Garrett çenesini kasarak bana döndü. “Anlaştığımızı sanıyordum.”

“Sakin ol, dostum” derken kapıyı kapattım ve onun yanından geçip içeriye doğru yürüdüm. Kafeine ihtiyacım vardı, “insan bedeni burada değil. Cisimsiz bedeni de somurtmak üzere bir yerlere gitti.”

En sevdiğim, üzerinde EDWARD KUMRALLARI SEVİYOR yazan fincanıma uzanırken uzaktan gelen bir hırıltı duydum.

“Akşamın bu saatinde kahve mi içiyorsun?”

“Ya bunu içeceğim, ya Jack Daniel’s şişesinin beşte birini.”

“Farrow’un insan bedeni, cisimsiz bedeni meselesi... bunlar beni biraz ürkütüyor.”

Ben, “Bagajdaki Ölü’nün kim olduğunu öğrenebildin mi?” diye soracaktım ki Cookie üzerinde pijamasıyla içeri girdi.

Evde başka birinin olmasına şaşırarak, “Aa” dedi. “Hmm, belki de üstümü değiştirmeliyim.”

Kaşlarımı çatıp, “Saçmalama” dedim. “Swopes rahatsız olmaz.”

Cookie göğüslerini mahcup mahcup örterek, “Doğru ya” dedi. Sanki pijamasının altından bir şey görünüyordu. Cookie

kahve makinesine doğru giderken gıcırtılı bir sesle kıkırdadı.

ikisinin birbirini daha iyi tanınmasının vakti gelmişti. Garrett, Bob Amcanın peşinden ofisime daldığı günden beri Cookie onu çok beğeniyordu. O sırada bir araştırmannın ortasmdaydılar ve Garrett bekleme odasında, yani Cookie'nin ofisinde beklemışti. Ubie de o sırada bana özel olarak, Heights'daki yaşlı kadının öldürölmesi hakkında bir şey bilip bilmediğimi sormuştu, ikisinin ne konuştuğunu bilmiyordum, ama Cookie bir daha eskisi gibi olamamıştı. Belki de on dakika boyunca uzun, kaslı, kahve karamel tenli bir adam güneşte parıldayan gümüş gibi gri gözleriyle ona baktığı içindi.

Garrett, kadınları etkilemeyi çok iyi bildiğini belli eden bir tavırla sırttıktan sonra kanepemin çaprazındaki koltuğa oturdu.

“Anaokulu öğretmeni” dedi. Herhalde Cookie'nin arabası hakkında ne bulduğıyla ilgili sorumu yanıtlıyordu. Ben de o sırada kahveme onu tanınmaz hale getirecek kadar krema ekledim.

Cookie'ye göz kırparak, “Swopes” dedim, “büyüdüğünde ne olmak istediğın umurumuzda değil. Cookie'nin arabası hakkında ne bulduğunu öğrenmek istiyoruz.”

Cookie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. “Benim arabam mı?” diye fısıldadı.

Garrett, Bay Wong'un durduğunu, yani süzöldüğünü bildiğı köşeyi incelerken dalgın dalgın, “Çok komiksin” dedi. “Arabanın eski sahibi anaokulu öğretmeniymiş.”

“Yani arabanın benden önceki sahibi mi?” diye soran Cookie kahvesine hiçbir şey katmadan kanepeye, Garrett'm karşısına oturdu.

Garrett gülümsedi. Bunun Cookie'nin Garrett'la konuşurken kurduğı en uzun cümle olduğunu fark edince ben de gülümsedim.

“Evet. Kadın hız yüzünden bol bol ceza yemiş.”

Cook'un yanına oturdum ve pijamalarıyla bile güzel olduğunu fark ettim.

"Sence adama vurup kaçmış mı?" diye sordu Cookie.

"Adam bagajında öldüyse, öyle olamaz."

"Ah, evet." Cookie başım iki yana salladı. "Bir dakika." Ağzı açık kaldı. "Onu kadının öldürdüğünü mü düşünüyorsun? Bagaja kasten koyduğunu?"

"Kazara koymuş olabilir mi?" diye sordu Garrett.

Cookie utanmış gibi kıkırdarak omuz silkti. "Alkollüyen araba kullanmış" dedi adam. "Sonra bir daha yakalanmış, ama teknik bir ayrıntıdan ötürü mahkemeye çıkmamış."

Yüksek sesle düşünerek, "Tamam" dedim, "kadın bir partiden eve dönerken Bagajdaki Ölü -tabii o sırada ölü değil kaldırımdan yola atılıyor, kadın da ona çarpıyor, çok korkuyor, ona bakmak için duruyor, sonra hâlâ hayatta olduğunu fark ediyor. Adamı alıp bagaja tıkıyor... neden? Onu rapor etmesin diye mi?" Bir iki saniye sonra, "Bu hiç mantıklı değil" dedim. "Kadın yakalanmaktan bu kadar korkuyorduysa, neden dursun?"

"Doğru" dedi Garrett. "Teorin berbat."

Bagajdaki Ölü'nün ben duşta değilken nerede olduğunu merak ettim. Muhtemelen Cookie'nin bagajına dönüyordu. "Daha fazlasını öğrenmen gerekecek" dedim Garrett'a.

Garrett, Cookie'ye, "Can çekişen yapma bitkilerden haberin var mı?" diye sordu.

Cookie dudaklarını sımsıkı kapatıp başını salladı, işaretparmağıyla kulağının etrafında daireler çizdi. Gerçek şu ki beni kimse anlamıyordu.

"Ee, Mimi hakkında ne öğrendin?" diye sordum ona.

"Ah, bir sürü şey." Cookie söz ona geçtiği için heyecanlanarak doğruldu. "Mimi Ruiz'de liseye giderken, büyükannesi ve dedesiyle yaşamak için Albuquerque'ye taşınmış."

Devamını bekledik. Bir iki saniye sonra, “O kadar mı?” diye sordum.

Cookie sırttı. “Tabii ki hayır. Sınıf listesi geliyor.”

Ah, şimdi neden bu kadar gururlu olduğunu anlamıştım. Son kez bir devlet okulundan sınıf listesi almamız, işe yaramaz bir babanın böbreğini bağışlamasını sağlamak kadar zor olmuştu. Sonunda Bob Amca’dan, onun paslı rozetinden ve berbat flört yeteneğinden medet ummak zorunda kalmıştım.

Cookie’nin ne yaptığını öğrenme hevesiyle, “Ee, nasıl becerdin?” dedim.

Cookie’nin yüzü düştü, “İstedim, o kadar.”

Ha. Eh, bu pek heyecan verici değildi. “Ama almışsın” diyerek kadını neşelendirmeye çalıştım.

“Doğru. Şimdi de yatmaya gidiyorum.” Garrett’a utanmış gibi baktı, sonra bana kirpiklerinin altından kaçamak bir bakış attı. Kaşlarımı soru sorar gibi kaldırdım. Cookie dişlerini sıktı, gözlerini fal taşı gibi açtı. Bense yine soru sorar gibi kaşlarımı kaldırdım. Kadın içini çekti, başının hafif bir hareketiyle kapıyı işaret etti. Ha! Centilmenlik etmeye, kaş göz yaptığımızı fark etmemiş gibi davranmaya çalışan Garrett’a baktım. Adam birden koltuğun kolçağını büyüleyici bulmuş gibiydi.

“Ben de geleyim.” Kanepeden kalkıp Cookie’nin peşinden koridoru geçtim; Garrett hakkında konuşmak istiyor olmalıydı. Garrett’a not vermemi istememesini diledim. Üzerimde kâğıt yoktu.

Cookie kapısını açtı, sonra arkasını döndü. “Ee, burada mı?”

Kafam karışmıştı; “Garrett mı?” diye sordum.

“Ne?”

“Dur, kimi diyorsun?”

“Charley” dedi Cookie sinirle, “küçük çocuktan söz ediyorum.”

“Ha.” Bu sabahın üçünde Albuquerque’nin sokaklarını arşınlarken -tavşanlı terliklerle yürümek, yalınayak yürümekten pek farklı değildi Cookie’ye, mütevazı yuvasında ölü bir çocuk olduğunu söylediğimi tamamen unutmuştum. Dilimi tutmayı öğrenmem gerekiyordu. Etrafı çabucak taradım. Cookie’nin dairesi siyah ile Meksika’nın parlak renklerinin bir birleşimiydi. Benim dairem onunkiyle aynı ebat ve şekilde olsa da, daha ziyade insanların garaj satışlarından alman ve üniversite günlerimden kalma ıvır zıvırm bir araya toplanmış haliydi. “Hayır, onu görmüyorum.”

“Evin geri kalanına bakabilir misin?”

“Tabii.”

Suçluluğun içimi kemirdiği beş dakikalık bir arayıştan sonra —cidden, ona hiç söylememeliydim— gelip Cookie’nin kapısında durduk. Görünürde ölü çocuk yoktu.

“Tamam, sana bir sorum var” diyerek Cookie’nin dikkatini kendime çektim. “Sen Şeytanın can çekişen oğlu olsan, bedenini nereye saklardın?”

Cookie bana anlayışla baktı. “Adam senden saklandığına göre, senin bakmayı hiç akıl edemeyeceğin bir yere, cancağızım.”

“Alınma ama” dedim hayal kırıklığıyla, “bu pek faydalı olmadı.”

“Biliyorum. Bu doğaüstü meselelerde berbatım. Ama fena tavuk kızartırım.”

“Ah, iyi. iyi tavukların kızarması hiç hoşuma gitmez.”

“Noel’de benim olabilir mi?” diye sordu.

“Reyes mı?”

Cookie hülyalı hülyalı iç çekerek, “Hayır, öteki” dedi.

Onun Garrett’tan bahsettiğini fark edince, “İyy” dedim. Tamam, adam seksiydi falan, ama yine de. “İyy.”

“Sen aramızdaki şeyi kışkandığın için öyle diyorsun.”

Son derece gürültülü bir kahkaha attıktan sonra, “Aranızdaki şeyi biraz konuşmanız gerekecek” dedim.

Cookie kapıyı kapatmadan önce bana avucunu kaldırıp, “Neyse ne, kızım” dedi. Rol yapmasına bayılıyordum.

Daireme girdiğimde Garrett yine Bay VVong’un köşesini inceleme işine dönmüştü.

“Seni ısırmaz” diye takıldım ona.

Garrett alnını şüpheyle kırıştırdıktan sonra bana merakla baktı. “Her yerde ölümler görerek büyümek nasıl bir şeydi? Seni korkutmuyor muydu?”

Sırıttım. “Bundan başka bir hayat tarzı bilmiyordum. Hem ben çoğu insan gibi, kolay korkmam. Beni korkutan pek bir şey yoktur.”

“Eh, sonuçta sen ölüm meleğisin” diyen Garrett titriyor muş gibi yaparak benimle dalga geçti. Sonra gözlerini ağır ağır üzerimde dolaştırdı; belli ki manzaranın tadını çıkarıyordu.

“Sahip olamayacağın bir şeye göz dikmekten vazgeç” dedim, fincanımı aldım ve mutfığa yollandım.

“Paket fırsatına bakıyordum, o kadar. Cbarley, adında bir kıza göre, eşofmanları kendine bayağı yakıştırıyorsun.”

Ben gayriihtiyari gülerken Garrett da ayağa kalkıp kapıya doğru gitti. Kapıyı açtı, sonra duraksadı.

“Aklında başka bir şey var mı?” diye sordum.

Garrett gözlerinde muzip bir pırıltıyla bana baktı. “Seni çıtır çıtır yiyebileceğim gerçeği dışında mı?”

Hava Reyes’m öfkesiyle bir anda gerildi. Garrett’m bunu kasten yapıp yapmadığını merak ettim. Adam bu öbür dünya olayının nasıl işlediğini çözmeye başlamış olabilirdi.

“Yamyamlığa iyi gözle bakılmıyor, dostum.”

“Seni taciz ettiğimi mi rapor edersin?”

“Hayır, ama sana not veririm” dedim fincanımı durularken.

Garrett göz kırptı, sonra kapıyı kapattı.

Bir iki saniye sonra, “Evimde kalıp bütün gece somurtacak mısın?” diye sordum.

Reyes bir anda çekip gitti. Eh, herhalde cevabımı almıştım.

Bugs Bunny'yle yatağa atlamadan önce, biraz araştırma yapmak için bilgisayarımın başına geçtim. Dokuz yaşından beri aynı yorgan/güvenlik battaniyesini kullanıyordum. Wade Forester da dahil, birlikte birçok şeyi atlatmıştık. Ben lisedeydim, Forester ise öğrencilerine üreme konusunda liseden çok daha fazla şey öğreten hayat okuluna gidiyordu. Bugs Bunny bir daha hiç eskisi gibi olamamıştı.

iblis sorunuma dönsem iyi olacaktı. O kahrolası şeyleri göremiyorsam, onlarla nasıl savaşıyordum? Ama iblisleri görsem bile onlarla nasıl savaşıyordum ki? Reyes'm, benim kötülüğün ete kemiğe bürünmüş haliyle mücadele etmemden bahsedip durduğunun farkındaydım. iblislerle ilgili her şeyi bir an önce öğrenmeliydim.

iblisleri nasıl saptayacağım ile ilgili bir araştırma yaptım ve çabamın karşılığında bana hiçbir faydası olmayacak şeyler buldum. Ekranıma yüklenen her şey, bir uçak kazasında diğ ipi insanın işine ne kadar yararsa, o kadar işime yarıyordu. Bunlar, iblis işgalinin dikkat bozukluğunun asıl sebebi olduğu iddialarından tutun, korkutucu iblis oyunlarına kadar her şeyi kapsıyordu. Ama birkaç sayfa atladıktan sonra, neredeyse işe yarar gibi gözüken bir site buldum. Site sahibinin adının Sahibe Kadifeçiçeği olduğunu göz ardı ederek efsanelerin, Incil'e ve tarihe yapılan göndermelerin arasında dolaştım ve sonunda "iblisler nasıl saptanır" başlıklı bir sayfaya ulaştım. Bingo.

Sahibe Kadifeçiçeği'nin bana gerçekten yardımı dokunacaktı. Gözlerine tuz atmaktan tutun —tabii bunun için önce onları görmem ve içine iblis girdiğini sandığım zavallı bir ahmağı kör ettikten sonra bana açılacak davayı kazanmanın bir yolunu bulmam gerekiyorduodaya şüpheli biri girdiğinde bitkilere dikkatle bakmaya kadar birçok şeyi içeren bir ib-

üs saptama hileleri listesi vermişti. Anlaşılan zavallı bitkiler bir iblis geldiğinde neye uğradıklarını şaşırıyorlardı. Dairemde sağa sola bakındım. Kahretsin, can çekişen yapma bitkileri neden seviyordum ki? Belki bir kaktüs alabilirdim.

Sahibe Kadifeçiçeği'nin bahsetmediği şeylerden biri, kimsenin iblisleri gerçekten *göremediği* gerçeğiydi. Sonuçta kadın, ancak silahlı bir çatışmada boncuk atan bir silah kadar yararlıydı.

Tam siteden çıkmaya yeltenirken iki kelime dikkatimi çekti, iblislerin çamaşır yumuşatıcıya sözde alerjilerinin olduğuyla ilgili saçma bir paragrafın ortasında, altı çizili, başka bir siteyi açan, ölüm meleği adlı bir bağlantı vardı. Yani, ben! Eh, bu bayağı heyecan vericiydi. Bağlantıyı tıkladım. Önüme gelen sayfada bir “yapım aşamasındadır” uyarısı, onun üzerinde de tek bir cümle vardı. Ama bu ilginç bir cümleydi.

Ölüm meleği sizseniz lütfen benimle derhal iletişime geçin.

Tamam. Bu yeniydi.

Sekizinci bölüm

Burada seks mi var, yoksa bana mı öyle geliyor?

— Tişört

Ertesi sabah dört buçukta —başka bir deyişle, sabahın körünü beş geçeyandım ve yataktan kalkmayıp ne halt etmeye sabahın bu saatinde uyandığımı düşünmeye başladım. Tepemde dikilen bir ölü, yaklaşan bir küresel felaket ya da yüzüme fırlatılan giysiler yoktu, ama ölüm meleği algılarım bana bir şeylerin ters gittiğini söylüyordu.

Telefona kulak kabarttım. Beni sabah yediden önce Bob Amca'dan başkası aramaya cesaret edemezdi. Ama kimse beni aramıyor, bana seslenmiyordu. Doğa bile.

Derin bir nefes alıp sırtüstü yattım ve karanlığa baktım. Janelle York da, Tommy Zapata da ölmüşken, cinayetlerin ardındaki kişinin bir bilgiye ulaşmaya çalıştığını sanmıyordum. Aksine, katilin bilgilerin üzerini örtmek istediği kanısındaydım.

Yirmi yıl önce, Ruiz Lisesi'nde, rüştünü ispatlamamış gençlerin alkol alması dışında bir şey olmuştu. Ve hiç olmazsa bir kişi, bunun duyulmasını istemiyordu. Öyle ki, duyulmaması için cinayet işlemeye bile hazırды.

Reyes da rasgele erişimli hafızamın büyük bir kısmını işgal ediyordu. Gerçekten deccal olabilir miydi? Eğer öyleyse bu çok kötü olurdu. Belki de adam haklıydı. Belki herkes yanılıyordu. Evet, onun şimdiye kadar var olan en şeytani varlığın oğlu olduğu gerçeğini göz ardı etmek güçtü. Ama bu onun şeytani olduğu anlamına, gelmezdi. Değil mi? insan bedeni öldüğü tak

dirde insanlığını gerçekten kaybeder miydi? Kimse babasının ayak izlerini takip etmesi gerektiğini söylemiyordu. Ama şimdi, bu kadar zamandan sonra öleceğini düşünmek...

Durup kendime Reyes'ın bedenini bulmaya neden bu kadar kararlı olduğumu sormam gerekecekti ve cevap gülünç denecek kadar basitti. Reyes'ı kaybetmek istemiyordum. Onunla bir hayat kurma şansımı kaybetmek istemiyordum. Aslında böyle bir şansın olduğu bile söylenemezdi, çünkü Reyes hayatta kalırsa yine hapse girecekti. Ama o. bütün ihtişamıyla önümde duruyordu. Gerçek. Birçok bakımdan ben de üvey annem kadar duygusuz ve bencildim.

Vay be. Gerçek, gerçekten can yakıyordu.

Ne olursa olsun, yeni kaynaklar bulmam gerekiyordu. Ölү arkadaşlarımla bana pek faydası dokunmuyordu. Reyes'ın bir kız kardeşı vardı, ya da var sayılırdı. Bir de çok iyi bir dostu. Reyes'm bedenini nereye saklayacağını bilen biri varsa, bu ikisinden biri olmalıydı.

İyi bir uykunun çekiciliğini boş verip kahve içmeye, Reyes'ı bulma yönündeki sonsuz serüvenimde bir sonraki hamlemin ne olacağını düşünmeye karar verdim. Belki de Sahibe Kadifeçiçeği'ni bulur ve ona "Ne oluyor be?" diye sorardım.

Ölüm meleği olarak doğduğumdan, ölümlerin her an hayatıma girip çıkmasına alışmıştım. Evlilikleriyle ilgili tavsiye almak için aniden belirişlerinin sebep olduğu adrenalın artışına da epeyce alışmıştım. Ama çoğunlukla kaç-ya-da-savaş tepkim arka planda kalır, ben de yumruklarıma başvurmak ile çığlık atarak kaçmak arasında özgürce seçim yapardım. Bu yüzden, yarı uykudaki bedenimi, genelde kahve olarak bilinen hayat iksirini aramak için yataktan sürüklerken oturma odasına yayılmış iki adamı pek önemsemedim.

Ama şöyle bir durup onları süzdüm, ölü olmadıkları için bir kez daha süzdüm, ardından kahve makinesine doğru iler

ledim. içeri zorla girdiklerinden kuşkulandığım iki adamla baş etmeden önce, kendime gelmeye ihtiyacım vardı. Dev André'ye* benzeyen üçüncü bir adam dış kapının önünde dikilmişti. En iyi arkadaşım Cookie yakın bir gelecekte içeri daldığı takdirde, adamın başı fena ağrıyacaktı.

Kendimi kör etmemek —ve böylece rakiplerime haksız yere avantaj vermemekiçin tezgâhın altındaki düşük vatl lambalardan birini açtım ve Bay Kahve'yle olan randevuma icabet ettim. André arka tarafıma bakakalmıştı. Muhtemelen kıcımda LEZİZ yazan bir *boxer*'la dolaştığım için. Üzerime bir şeyler geçirebilirdim, ama burası benim evimdi. Davetsiz geliyorsa, hayatıma giren başka herkes gibi onlar da cennetten bir parça görmeye razı olacaklardı.

Konuklarım beni izlerken makinenin filtresine kahve doldurdum, açma düğmesine bastım, sonra da bekledim. Yeni makinem, eskisinden çok daha hızlı kahve yapıyordu, ama bu yine de rahatsız edici bir üç dakika demekti. Dirseklerimi tezgâha dayayarak konuklarımı inceledim.

Adamlardan biri -patron olduğunu tahmin ettiğimtek kişilik koltuğumda oturuyordu; ceketini çıkarmıştı, silahı omuzdan bağlanan siyah bir kılıfta, apaçık ortadaydı. Elli yaşlarında görünüyordu; düzgünce kesilip taranmış, kırışan kahverengi saçları ve aynı renkte gözleri vardı. Yüzünde hakiki bir merakla beni incelemekle meşguldü.

Gelgelelim yanındaki adam, tehlikeli olan, içinde zerrece merak barındırmıyor gibiydi. Benim boylarımdaydı, saçları siyahı, Asyalılara özgü kum rengi bir teni vardı. Tetikte, neredeyse hazır olda duruyordu; kasları gergin, gerektiğinde öldürmeye hazırdı. Adamın meslektaşım mı, yoksa fedai mi olduğundan emin değildim. Arkadaşı gibi omuzdan bağlanan bir silah kılıfı yoktu, bu da kendisini ya da meslektaşlarını korumak için silaha ihtiyaç duymadığı anlamına geliyordu. Bu

* Fransız güreşçi André René Roussimoff'un lakabı, (yay.n)

gerçeği tuhaf bir biçimde rahatsız edici buldum.

André kocaman bir ayyıya benziyordu. Kucaklanmaya ihtiyacı olduğundan emindim, ama onun da silahı vardı. Benim gibi minicik bir şey için bu kadar kas ve metal gücü getirmişlerdi, ha? Kendimi önemli hissettim. Şaşaalı. Krallar gibi. Ya da, kıcımda LEZİZ yazmasa öyle hissederdim.

Benim aksime, ziyaretçilerim şık ve centilmendi. Başarı için giyinmişler, kömür grisini kendilerine yakıştırmışlardı. Kırmızı olan her şeyden uzak durmalarını tavsiye etmeyi düşündüm, ama üzerinde bir tişört ile *boxer* olan bir kızdan gelen moda tavsiyelerine kulak asmayacaklarından emindim.

Kahveme erimiş karamel rengini alacak kadar şeker ve krema ilave ettikten sonra patronun karşısındaki fazla kabarık kanepeye gittim, üzerine çöktüm, sonra adama en etkili öldürücü bakışımı attım.

Kahvemden tatmin edici bir yudumu ağır ağır aldıktan sonra, “Tamam” dedim. “Tek fırsatın var. iyi kullan.”

Adam başını beni selamlar gibi eğdikten sonra gözlerini tişörtümün üzerindeki harflere çevirdi. O yazının adamın hakkımda yanlış izlenimlere kapılmasına neden olmayacağını umdum. İNEK pek de yansıtmak istediğim bir imaj değildi. Keşke tişörtümde SERTLİK ABİDESİ yazsaydı...

Adam kendinden emin, sakın bir sesle, “Bayan Davidson” dedi, “adım Frank Smith.”

Bu koskoca bir yalandı, ama bunun bir önemi yoktu. “Tamam, geldiğiniz için teşekkürler. Vaktiniz olduğunda yine gelin, sohbet ederiz.” Onlara kapıyı göstermek için ayağa kalktım. Öldürücü olan gerildi, ben de onun yalnızca patronunu korumak için burada olmadığından kuşkulandım. Kahretsin, işkenceden nefret ederdim. Çok işkenceli olurdu.

Bay Smith bir hareketiyle adamını durdurduktan sonra, “Lütfen oturun, Bayan Davidson” dedi.

Sinirle iç çekerek söyleneni yaptım, ama sırf adam lütfen

dediği için. “Şimdi ben sizin adınızı biliyorum, siz de benimkini biliyorsunuz. Konuya girebilir miyiz?” Adam beni izlerken kahvemi yine ağır ağır yudumladım.

“Akıl almaz derecede sakinsiniz.” Yüzünde ciddi bir ifade belirdi. “Etkilendiğimi kabullenmeliyim. Çoğu kadın...”

“Kendilerini yatak odasına kilitleyecek ve polisi arayacak kadar akıllıdır. Lütfen kendimi korumaktan âciz olmamı zekâma yormayın, Bay Smith.”

Öldürücü olan çenesini kastı. Benden hoşlanmıyordu. Ya öyleydi ya da şaşırtıcı kelimeler kullanmam gözünü korkutmuştu. İkinciye inanmaya karar verdim.

Bay Smith ilgimi fark ederek, “Bu Bay Chao” dedi. “O da Ulrich.”

Omzumun üzerinden geriye baktım. Ulrich başını salladı. Durum göz önünde bulundurulduğunda, adam bayağı dost canlısıydı. “Burada olmanızın sebebi?..”

“Sizi büyüleyici buluyorum” dedi adam.

“Hı hı, teşekkürler. Ama cidden, bir mesaj atsanız yeterdi.” Adam

ağır ağır sırtarak her cümlemi ve mimiğimi kaydetti. Adamın

beni incelediğini ve sonradan onu kandırıp kandırmadığını anlayabilmek için genel bir karakter analizi yaptığını hissettim.

“Hakkınızda epeyce araştırma yaptım” dedi, “ilginç bir hayatınız var.”

“Öyle düşünmek hoşuma gidiyor.” Adamın sorusuna verdiğim tepkileri saklamak için fincanımın arkasına gizlenmeye karar verdim. Gözler birçok şeyi belli ederdi, ama ağız en iyi yalancıları bile ele verirdi. Böylece adam yalan söyleyip söylemediğini anlayabilirdi. Dersini alacaktı.

“Üniversite, Barış Gönüllüleri, şimdi de bir özel dedektiflik şirketi.”

Parmaklarımla saydım. “Evet, özetle bu kadar.”

“Ama siz nereye gitseniz, bazı...” deyip başını kaldırdı,

doğru kelimeleri bulduktan sonra gözlerini yine bana çevirdi, “olaylar olmuş.”

Bilinçli bir biçimde hareketsiz kalarak deyim yerindeyse konuyu sulandırmaya çalıştım. “Olaylar böyledir işte. Olmaya eğilimlidirler.”

Adamın yüzünde takdir dolu bir tebessüm belirdi. “Sizden bundan daha azını beklemezdim, Bayan Davidson. Herhalde siz de artık benden yalnızca sert bir dürüstlük bekliversunuzdur.”

“Dürüstlük iyi olur.” Bay Chao’ya baktım. “Ama sertliğe gerek yok.”

Adam yumuşak bir sesle gülerек bacak bacak üstüne attı ve koltuğa iyice gömüldü. “O halde dürüstlikle devam edelim. Görünüşe bakılırsa ikimiz aynı insanı arıyoruz.” Kaşlarımı soru sorar gibi kaldırdım.

“Mimi Jacobs’ı.”

“Bu ismi hiç duymadım.”

Adam bana kirpiklerinin altından ayıplarcasına bir bakış atarak, “Bayan Davidson” dedi, “dürüstçe konuşacağımızı sanıyordum.”

“Siz dürüstçe konuşuyordunuz. Ben profesyonelce davranıyordum. Elimdeki vakalardan bahsedemem. Dedektiflerin uyduğu tuhaf etik kurallar vardır.”

“Doğru. Sizi alkışlıyorum. Ama aynı tarafta olduğumuzu söylememe gerek yok sanırım.”

Adamın söyleyeceklerini iyice anlaması için öne doğru eğildim. “Ben sadece müşterilerimin tarafmdayım.”

Adam anlayışla başını salladı. “O halde, kadının nerede olduğunu bilseydiniz...”

“Size söylemezdim” diye cümlesini tamamladım.

“Pekâlâ.” Adam başını yana eğerek orta boylu, esmer ve öldürücü olana işaret etti. “Ama ya aynı soruyu Bay Chao sorsaydı?”

Kahretsin, işin işkenceye varacağını biliyordum. Dişlerimi sıkılamaya, gözlerimin istemedişi bir hareketle bir milim bile açılmasına izin vermemeye çalıştım, ama bunlar yine de oldu. Adam beni faka bastırmıştı. Endişeli olduğumu biliyordu. Ama iş oraya varırsa, kullanabileceğim birkaç numara vardı. Ne olursa olsun asla pes etmeyecektim.

Adama baktım ve havadan sudan konuşur gibi, “Bay Chao kışımı yesin” dedim.

Bay Chao’nun yüzü sanki taş kesilmişti. Adamın bana işkence etmekten zevk alacağı hissine kapıldım, isterseniz bana duygusal diyebilirsiniz, ama insanları mutlu etmek hoşuma gidiyordu.

“Sizi kızdırdım” dedi Smith.

“Hayır, hiç kızdırmadınız. En azından şimdilik.” Reyes’ı, onun her tehlikede oluşumda geldiğini düşündüm, ama bu sefer gelecek miydi? Sonuçta bana kızgındı. “Size verebileceğim bir söz varsa, o da kızdığımda bunu fark edeceğinizdir.” Adama bir an baktım, sonra, ‘Yalan mı söylüyorum?’ diye sordum.

Smith uzun uzun bana baktıktan sonra ellerini teslim olmuş gibi kaldırdı. “Size söyledim, Bayan Davidson. Hakkınızda araştırma yaptım. Dost olabileceğimizi umuyordum.”

“Daireme o yüzden mi zorla girdin? iyi bir başlangıç değil, Frank.”

Adam burnunu sıvazlayıp güldü. Ondan epeyce hoşlanmaya başlamıştım. Muhtemelen apış arasına vuracak, Chao bir şey yapmaya fırsat bulamadan ona diz çöktürecektim. Sonra ayvayı yiyecektim, ama dediğim gibi, pes etmek yoktu.

Adam ciddileşti ve bana dik dik baktı. “O halde araştırmayı bırakmanızda ısrarcı olabilir miyim? Elbette, kendi güvenliğiniz için.”

“İsrarcı olabilirsiniz, evet” deyip adama en büyük, en parlak tebessümümle gülümsedim. “Ama bunun bir faydası olmaz.”

“Adına çalıştığım kurum, yoluna çıktığınız takdirde sevimli kişiliğinizi göz ardı edebilir.”

“O halde belki de onlara karanlık yanımı göstermeliyim.”

Adam beni izlerken üzgün görünüyordu sanki. “Eşsiz bir yaratıksınız, Bayan Davidson. Tek bir sorum daha var.” Yüzünde muzip bir tebessümle öne doğru eğilme sırası ondaydı. “inek misiniz, yoksa leziz mi?”

Yeni bir gardıroba ihtiyacım vardı.

Büyük bir gürültü kopunca hepimiz Ulrich’e döndük. Ama adam da dönmüş, omzunun üzerinden kapıya bakıyordu. Kapı tekrar savruldu ve adamın kaya gibi sert sırtına çarptı, yine büyük bir gürültü duyuldu. Aynı ses bir daha, bir daha duyuldu ve sonunda Cookie durup “Ne oluyor?” diye bağırdı. Sonra içeri girmeye çalışan Cookie’nin homurdandığını duyduk.

Ulrich, Smith’e soru sorar gibi baktı. Smith de bana baktı.

“Komşum.”

“Ah, Cookie Kowalski. Otuz dört yaşında. Dul. Bir kızı var” diyerek bana dersine çalıştığını gösterdi. “Bırak girsin, Ulrich.”

Ulrich yana çekildi, Cookie de hızını alamayarak paldır küldür içeri daldı. Mutfak tezgâhıyla kafa kafaya gelmesine ramak kalmıştı ki frene basıp etrafına bakındı.

Neşeyle, “Hey, Cook” dedim. Kadın adamlara bakarken “Bunlar yeni arkadaşlarım” diye ekledim. “Gerçekten çok iyi anlaşıyoruz.”

“Silahları var.”

“Evet, öyle bir sorun var.” Ayağa kalkıp Cookie’nin elindeki fincanı doldurmak için aldım. Her sabah cennetten ufak bir parça içmeye olan düşkünlüğümüz, üç yıl önce, tanıştığımız anda birbirimize bağlanmamızı sağlamıştı. Şimdiyse kahve, arkadaşlığımızın temel taşıydı, “itiraf etmem gerek” dedim Smith’e bakarak, “ilişkimizin uzun soluklu olacağına inanmıyorum.”

Cookie gözlerini hâlâ adamlardan alamamıştı. “Silahları olduğu için mi?”

“Biz de tam gidiyorduk” diyen Smith ayağa kalkıp ceketini giydi.

“Gitmeniz şart mı? Cidden mi?”

Adanı belli ki her lafımdaki alaycılığı göz ardı etmeyi yeğleyerek gülümsedi ve yanımdan geçerken bana başını salladı.

“Kimin için çalıştığını söylemeyi unuttun, Frank.”

“Hayır, unutmadım.” Kapıyı kapatmadan önce bize şöyle bir selam verdi.

“Adam yakışıklıydı” dedi Cookie, “James Bond’a benziyordu.”

“Yetti artık. Sana Noel’de şişme erkek alacağım.”

“Erkek olanları da mı var?” dedi Cookie ilgiyle.

Bu konuda hiçbir fikrim yoktu. Ama bunu düşünmek kırdamama sebep oldu. Hafif bir endişeyle, “Bu saatte niye geldin?” diye sordum.

“Uyuyamadım, ışığının da yandığını gördüm.”

“O zaman herhalde güne erken başlayacağız.” Tanrı bilir neyin şerefine kahve fincanlarımızı tokuşturduk.

Yine şafak bile sökmeden önce duşa girdiğimizden -elbette ayrı ayrı, ama benim yanımda Bagajdaki Ölü vardı ama bu canımı sıkmaya başlamıştı, çünkü tüylerim diken dikenken bacaklarımı tıraş etmek zor oluyordu— Cookie’yle ikimiz daha güneş ufukta yükselmeden kendimizi ofiste bulduk. Gökyüzü turunculara, pembelere bulanmıştı ve duman rengi bulutlar yeni bir günün gelişini müjdeliyordu. Bu çok güzel bir gün olacaktı. Ben tökezleyip ayağıma kahve dökene dek.

Cookie, “Sahibe Kadifeçiçeği mi?” derken küfretmemek için kendimi zor tuttum. Hem ilgilenmiş, hem biraz tiksiniş görünüyordu.

“Biliyorum, adı iğrenç, ama bildiği bir şey var. Bunu his

sediyorum. Ve ben bildiği şeyi öğrendiğimde, hepimiz daha fazlasını öğrenmiş olacağız. Bilgi güçtür, bebek.”

“Yine o tuhaf şeyi yapıyorsun.”

“Üzgünüm. Kendime engel olamıyorum. Beynim sulandı. iki gündür şafaktan önce kalkıyorum. Ne düşüneceğimi, nasıl davranacağımı bilemiyorum. Birazdan onunla konuşurum. Belki yardım almaya razı olur.”

“Umarım bu sabah o sınıf listeleri elimize geçer, ben de Mimi’nin sınıf arkadaşlarını araştırmaya başlayabilirim. Bakalım, içlerinden biri aynı kaderle yüzleşmiş mi?”

“Ölümden mi bahsediyorsun?”

“Aşağı yukarı” dedi Cookie.

Ofise çıkan merdivenleri tırmandık. Ben gün için hazırlanmak üzere doğruca kahve makinesine giderken Cookie faks makinesini kontrol etti.

Heyecanla, “Gelmiş” dedi.

“Sınıf listeleri mi? Şimdiden mi?” Amma hızlıydı.

Cookie bilgisayarını açıp masasına oturdu. “Ben ava çıkıp ne bulabilirim diye bakacağım.”

Cookie’nin ofisinin kapısı açıldı, altmış yaşlarında biri başını tereddütle içeri uzattı ve “Açık mısınız?” diye sordu.

Elimi sallayarak adamı içeri davet ederken, “Tabii” dedim. “Sizin için ne yapabiliriz?”

Adam doğrulup içeri girdi ve onu aynı yaşlarda bir kadın takip etti. Adamın üzerinde koyu mavi bir blazer ceket vardı ve kusursuz taranmış kır saçları bana spor muhabirlerini anımsatıyordu. Kadının üzerinde de açık renk saçlarıyla uyumlu biraz modası geçmiş, haki bir pantolon ceket takım vardı. Adamla kadını neredeyse elle tutulabilir, yoğun bir yas bulutu takip etti. Acı çekiyorlardı.

“Hanginiz Charley Davidson?” diye sordu adam.

“Charley benim.”

Adam elimi insanlığın son umuduymuşum gibi kavradı.

Eğer öyleyse, insanlığın başı büyük dertte demektir. Kadın da tir tir titreyen ince kemikli eliyle aynısını yaptı. Pahalı parfümü burnuma gelen adam, “Bayan Davidson” dedi, “biz Mimi’nin annesiyle babasıyız.”

“Ah” dedim şaşkınlıkla. “Lütfen içeri gelin.” Cookie’ye de bize katılmasını işaret ettikten sonra adamla kadını ofisime götürdüm. Her zamanki gibi becerikli olan Cookie, not almak için yanma bir defter aldı.

Adam, “Siz Cookie olmalısınız” dedi ve Cookie’nin elini tuttu. “Evet, benim, Bay Marshal.” Sonra kadının elini tuttu. “Bayan Marshal. Her şey için çok üzgünüm.”

“Lütfen, bana Wanda de. Bu Harold. Mimi bize senden çok bahsetti.”

Cookie takdir ile dehşet arası bir ifadeyle gülümsedikten sonra ikisine oturmalarını işaret etti, işin içyüzünü öğrenmek için beklemem gerekecekti.

Cookie için bir sandalye çektim, sonra masamın arkasına yerleştim. “Herhalde Mimi’nin nerede olduğunu bilmiyorsunuzdur?” diyerek çılgınca bir tahminde bulundum.

Harold benimle göz göze geldi; bakışları hüznüydü, ama bir şeyler biliyor gibiydi. Ondan yayılan çaresizliği hissedebiliyordum, ama adamın içinde Mimi’nin kocası VVarren’da olmayan bir umut vardı. Onun sokaktaki adamdan fazlasını biliyor olabileceğini düşündüm. “Parası neyse veririm, Bayan Davidson. Hakkınızda iyi şeyler duydum.”

işte bu tuhaftı. “Akıl hastanesine kapatılması lazım” cümlesi dışında, insanlar hakkımda nadiren iyi şeyler söylerdi. “Bay Marshal...”

“Harold” diye ısrar etti adam.

“Harold, insanların duygularını anlamakta ustayımdır -bu işimin bir parçası ve sanırım sen Mimi’nin iyi olduğu konusunda umutlusun. Başka kimsenin bilmediği bir şey biliyor gibi görünüyorsun.”

Karıkoca bakiştılar. Gözlerindeki şüpheyi görebiliyordum. Bana güvenip g venemeyeceklerini düşünüyorlardı.

“izin verin, yardım edeyim” dedim.

Harold başının tereddütlü bir hareketiyle buna razı oldu.

“Tamam. Mimi birkaç hafta önce tuhaf davranmaya başladı, ama size neden rahatsız olduğunu söylemedi.”

Wanda kucağındaki çantasına sıkı sıkı yapışarak, “Doğru” dedi. “Bizi ziyarete geldiğinde bana açılması için ısrar ettim -her ayın ilk gününde çocuklarla birlikte yatıya gelirama... o...” Sesi çatlayan kadın gözlerini bir mendille kurulamak için durdu, sonra tekrar bana baktı. Kocasını tek elini kadının iki elinin üzerine koydu.

“Ama size bir şey söylemiş. Belki başta kulağa tuhaf gelmiştir, ama Mimi kaybolduğunda parçaları birleştirdiniz.” Wanda şaşkınlıkla i  çekti. “Evet, söyledi ve ben anlamadım...” Sesi yine alçalarak kesildi.

“Kızınızın size ne söylediğini öğrenebilir miyim?”

Kadın isteksizce yere baktı. Onun bana güvenmeyi çok istediğini hissedebiliyordum, ama Mimi ona ne söylediyse, kadının her şeyden ş phelenmesine sebep olmuştu. Herkesten.

Cookie  ne eğilip endişeyle, “Wanda” dedi, “bu gezegende hayatımı emanet edebileceğim biri varsa, o da karşınızda oturan kadındır. Kızınızı sağ salim size kavuşturmak için mümkün olan her insani şeyi -hatta bazı insanlık dışı şeyleri— yapacaktır.”

Bu Cookie’nin hakkımda söylediği en tatlı şey olmalıydı. Sonradan insanlık dışı yorumu hakkında konuşmamız gerekecekti, ama iyi niyetliydi. Kesinlikle zammını hak ediyordu. Harold tatlı dille, “Devam et, canım” dedi.

Wanda soluksuz kalınca söze devam etmeden önce sesli bir biçimde yutkundu. “Mimi bana uzun zaman önce korkunç bir hata yaptığını söyledi. Onunla münakaşa ettim, bunun bir öneminin olmadığını söyledim, ama Mimi bütün ha

taların bedelinin ödenmesi gerektiğini söyledi. Göze göz.” Kadın başını kaldırıp bana baktığında yüzünde öyle bir çaresizlik vardı ki, kalbim acıdı. “Onun başının derde girmesini istemiyorum. Ne yaptıysa ya da ne yaptığını sanıyorsa, bu bir hataydı.”

“O yüzden ortadan kendi isteğiyle kaybolduğunu ümit ediyoruz” diye ekledi Harold. “Bunu kendisinin planladığını ve şimdi güvende olduğunu.”

“Ama çok iyi bir sebebi olmasa, Warren’i ve çocukları asla terk etmezdi, Bayan Davidson. Bunu yaptıysa, başka seçeneğinin olmadığını hissettiğindendir.”

Harold karısıyla aynı anda başını salladı. Warren’dan kuşkulandıklarına sevinmişim. Adama kayıtsız şartsız güveniyor görünüyorlardı. Ama neler olduğunu bilmeleri gerektiğini hissettim. “Bunu üzümlere söylüyorum, ama Warren gözaltına alındı.”

Wanda dudaklarını üzüntüyle büzerken Harold, “Biliyoruz, ama onun bununla hiçbir ilgisi olmadığından eminiz” dedi. “Mimi onu bu işten uzak tutmaya çalışıyordu.”

“Cookie’yle ikimiz bahsettiği hatanın lisedeki bir olayla ilgisinin olabileceğini düşünüyoruz.”

“Lisede mi?” diye sordu Harold şaşkınlıkla.

“Mimi’nin düşmanı var mıydı?”

“Mimi’nin mi?” Wanda yavaşça iç geçirdi. “Mimi herkesle iyi anlaşır. O iyi bir kızdı. Sıcak kalpli, hoşgörülüydü.” “Fazla hoşgörülüydü” dedi Harold. Söze devam etmeden önce karısına baktı. “En iyi arkadaşını hiç sevemedik. Adı neydi?”

Yüzü hafifçe sertleşen Wanda, “Janelle” dedi.

“Janelle York mu?” diye sordum. “En iyi arkadaş o muydu?”

“Evet, bir iki yıllığına. O kız delinin tekiydi. Fazla asiydi.”

Cookie’yi uyarmak için kadına bir bakış attıktan sonra

öne kaydım ve “Janelle York geçen hafta bir araba kazasında öldü” dedim.

ikisinin de yüzünde beliren şok ifadesi, bundan haberlerinin olmadığını gösteriyordu. “Aman Tanrım” dedi Wanda.

“Peki, Tommy Zapata’yı tanıyor muydunuz?” Ufak yerlerde herkes birbirini tanırdı. Onların ölen araba *satıcısını* tanıdıklarından emindim.

“Tabii.” Harold başıyla onayladı. “Babası yıllarca belediye çalıştı. Peyzaj düzenlemesi falan yaptı. Çoğunlukla mezarlıkta.”

Bu kulağa hoş gelmeyecekti, ama bilmeleri gerekiyordu. Neler olduğunu öğrenmeliydim. “Tommy Zapata dün sabah ölü bulundu. Öldürülmüş.”

Şokları inanmazlığa dönüştü, sanki taş kesilmişlerdi.

“O Mimi’den bir yaş büyüktü” dedi Harold. “Aynı okula giderlerdi.”

“Ne olduğunu anlamıyorum?” dedi Wanda umutsuz bir sesle. “Anthony Richardson da geçen hafta öldü. Tony Richardson’ın oğlu, intihar etmiş.”

Ben, “O da Mimi’yle aynı okula mı gidiyordu?” diye sorarken Cookie adı deftere not aldı.

“Aynı sınıftalardı” dedi Harold.

Biri büyük temizlik yapıyor, yarım kalmış işleri bitiriyordu ve Mimi belli ki radarına yakalanmıştı. Marshal’lar bir şey biliyor olmalıydı. Lisede bütün bunlara neden olan bir şey yaşanmış olmalıydı.

“Bay ve Bayan Marshal, Mimi lisedeyken büyükannesiyle yaşamak için Ruiz’den Albuquerque’ye taşınmış. Neden?”

Wanda bana bakarak gözlerini kırıştırdı, düşünceli düşünceli baktı. “Janelle’le kavga etmişti. Onun Ruiz’den uzaklaşmak istediğini düşündük.”

“Mimi size kavga ettiklerini mi söyledi?”

Kadın geçmişini düşünerek, “Hayır” dedi. “Aslında o söyleme

di. Bir gün en iyi arkadaşlarken, ertesi gün düşman oldular.” “Bu bizi hiç üzmedi” diye ekledi Harold. “Mimi’nin o kızla arkadaşlığını hiç onaylamıyorduk.”

“Bu ayrılığa sebep olacak özel bir şey oldu mu?” Birbirlerine baktılar, geçmişi hatırlamaya çalışırken çaresizce omuz silktiler.

“Ne olduysa” dedi Wanda, “bu Mimi’nin depresyona girmesine yol açtı.”

“Onu odasında gizli gizli ağlarken yakalıyorduk” diyen Harold’m sesi, yüzeye çıkan acı verici anıların etkisiyle umutsuzluğa bürünmüştü. “Dışarı çıkmıyor, yemek yemiyor, banyo yapmıyordu. Neredeyse her sabah hasta olduğunu söylüyor, okula gitmemek için bize yalvarıyordu. O dönem üç hafta okula gitmedi.”

Geçmişi anımsamak Wanda’yi da hüzünlendirmişti. “Onu doktora götürdük, doktor da bir uzmandan randevu almamızı salık verdi, ama biz bunu ayarlayamadan Mimi annemle birlikte yaşamak için Albuquerque’ye taşınmak istedi. Aziz Pius’a gitmek istiyordu.”

“Dersleriyle tekrar ilgilenmesi bizi çok sevindirmişti. Hep A alan bir öğrenciydi ve Aziz Pius şahane bir okuldu.” Harold kızının uzağa taşınmasına izin verişini haklı çıkarmaya çalışır gibiydi. Bu kararı kolay vermediklerinden emindim.

Wanda adamın dizine, ona güven vermek ister gibi dokundu. “Bu kulağa kötü gelecek, ama dürüst olmak gerekirse Mimi gittiğinde içimiz rahatladı, Bayan Davidson. Buraya geldiğinde tamamen değişti. Notları düzeldi, okul dışı aktivitelere bol bol vakit ayırmaya başladı. Eski haline döndü.”

Marshal’lar konuşurken Cookie not alıyordu. Tanrıya şükür. Benim el yazım berbattı.

“Bana anlattıklarınıza bakılırsa” dedim, “Ruiz’deki endişeleri, en iyi arkadaşıyla arasının bozulmasından fazlasına dayanıyormuş. Biri onu tehdit etmiş olabilir. Ya da daha be

teri” dedim isteksizce. Tecavüz kesinlikle ihtimallerden biriydi. “Herhangi bir şeyden bahsetti mi?”

Söylediklerim karşısında endişelenen Wanda, “Hayır” dedi. “Onu konuşturmaya, onu neyin rahatsız ettiğini öğrenmeye çalıştık, ama Mimi reddetti. Konuyu ne zaman açsak, düşmanca davranıyordu. Bu hiç ona göre bir şey değildi.”

Warren da kadının kaybolmadan önceki davranışlarından bahsederken aynı kelimeleri kullanmıştı. *Hiç ona göre bir şey değil.*

“Daha dikkatli olmalıydık” dedi Harold, suçluluk dolu bir sesle. “Sebebin Janelle olduğunu düşündük. Lisenin nasıl olduğunu bilirsiniz.”

Bilmez olur muydum?

Dokuzuncu bölüm

Tişörtüm avukatımın tavsiyesine uyarak şu anda hiçbir mesaj taşımıyor.

– Tişört.

iki saat sonra, Cookie ve ben onun odasında oturuyor, sınıf listeleri ve internet aracılığıyla bulduğumuz şeylere hayretle bakıyorduk. Son bir ayda Ruiz Lisesi’nin altı eski öğrencisi ölmüş ya da kaybolmuştu. Bunların arasında bir cinayet, bir araba kazası, iki intihar ve bir boğulma vakası vardı. Bir de kayıp: Mimi.

Cookie listesini inceleyerek, “Tamam” dedi, “bu insanların hepsi Ruiz Lisesinden mezun olmakla kalmamış, bir de aynı sınıfta okumuşlar.”

“Ve birilerini gözden geçiriyor olabiliriz. Kadınların evlenince hangi soyadını aldıklarını bilmiyoruz.”

“Onları kontrol edeyim” dedi Cookie.

“Lisede yalnızca yüz kadar öğrenci olduğu düşünüldüğünde, böyle bir şey olması ihtimali astronomik diyebiliriz. Başka bir bağlantı olmalı. Bizim katilin, onunla aynı liseye gitmiş herkesi öldürmek istediğinden emin değilim. Seri katil] olsa belli bir yöntem izler, belli bir bölgedeki insanları benzer biçimde öldürdü. Muhtemelen. Bunun arkasında kim varsa, cinayetlere çoğunlukla kaza ya da intihar süsü veriyor.”

“Belki de Warren’m Tommy Zapata’yı tehdit etmesi adama bir taşla iki kuş vurma fırsatı verdi. Hem Tommy’yi hem Mimi’yi halledecek, bir yandan da kuşkuları VVarren’a çevirecekti” dedi Cookie.

“Diğer ölümlere kaza teşhisi konduğu için de, katil cinayetten paçayı kurtarıyor.”

“Biliyor musun” dedi Cookie, tekrar sınıf listesine bakarak, “burada Mimi’nin adı yok. Liste Mimi taşındıktan sonra yapılmış olmalı.”

Yüksek sesle düşünerek, “Haydi, yapalım şunu” dedim. “Sen, Mimi buraya taşınmadan birkaç ay önce ters bir şey olup olmadığını öğrenmek için Ruiz polis kayıtlarını araştır. Düşük bir ihtimal olsa da şerifin radarına takılmış olabilir.” “Tamamdır. Ne olur ne olmaz diye bu kadınlardan bazılarının kocalarının soyadlarına da bakacağım.”

“Bu arada okulu arayıp daha eski bir sınıf listesi gönderip gönderemeyeceklerini sorar mısınız?” diyerek Cookie’ye bir iş daha yıktım.

“Tamam, bunu zaten yazmıştım. Hey, sen ne yapacaksın?” Reyes’m üvey bir kız kardeşi vardı. Kim, iki yaşındayken uyuşturucu bağımlısı olan annesi onu Earl Walker’m kapısına bırakmış, bundan birkaç gün sonra da HIV enfeksiyonundan kaynaklanan komplikasyonlardan ölmüştü. Sanırım Kim’in annesi. Earl Walker’m nasıl bir canavar olduğunu bilseydi, kızını asla oraya bırakmazdı. Walker. Reyes’ı kontrol altında tutmak için kızı koz olarak kullanmıştı. Reyes’tan istediğini almak için kızı aç bırakmıştı. Reyes’tan istediğiye, her tür kötülüktü.

“Reyes’m kardeşi Kim’le konuşacağım.”

Cookie’nin yüzünde bir umut belirdi. “Sence o Reyes’m nerede olduğunu bilebilir mi?”

“Maalesef hayır, ama denemeye değer.”

Cookie yüzünde alaycı bir sırıtışla, “Sahibe Kadifeçiçeği’yle temasa geçecek misin?” diye sordu. “Çünkü o ölüm-meleği sizseniz lafı çok garip.”

“Bir de bana sor. Daha karar vermedim.”

“Ben senin yerine versem?” Tekrar sınıf listesine baktığında, “Vay anasını!” dedi.

“Ne?” Omzunun üzerinden bakmak için sıçradım.

“Mimi, Kyle Kirsch’le aynı liseye gitmiş. Bağlantıyı şimdi kurdum.”

“Politikacı olanla mı? Daha geçenlerde Senato’ya adaylığını koyacağını söyleyen Kyle Kirsch’le mi?”

“İlk adı Benjamin. Listede Benjamin Kyle Kirsch diye geçiyor. Beni şaşırtan *Benjamin* oldu. Göbek adını kullanıyor olmalı.”

One eğilerek Cookie’ye dik dik baktım. “Bu, bir ay önce Senato’ya adaylığını koyacağını söyleyen Kyle Kirsch mü?”

Cookie’nin ağzı açık kaldı. Yine, “Vay anasını!” dedi.

Kelimelerle arası çok iyiydi.

Temsilciler Meclisi üyesi. Kahrolası bir politikacı. Ad vermek istemiyordum, ama birinin son derece kirli bir çamaşırının olduğu kesindi. Leş gibi. Yıkamak istemediği bir çamaşır. Ne de olsa ortalıkta kirli çamaşırlardan daha iğrenç bir şey olamazdı. Ben de bütün paramı, yani kırk yedi dolar elli sekiz sentimi, Kyle Kirsch’e yatırmaya niyetliydim. Temsilciler Meclisi üyesi. Müstakbel senatör. Katil.

Ama bu büyük bir tesadüf; Ruiz, New Mexico’da büyüyen bir grup yeniyetme ile kısa zaman önce, arkadaşları meyve sinekleri gibi ölmeye başladığı sırada, adaylığım duyuran bir adamın etrafında gelişen tuhaf bir olaylar silsilesi de olabilirdi. Ben de bu yıl bitmeden Finlandiya güzellik kraliçesi seçilebilirdim.

Şimdi, Kyle Kirsch sayesinde içimi kemiren yeni bir sorunla karşı karşıyaydım. Bu adam ne halt etmişti? Karanlık bir lorda bir şeyler kurban edilen ritüellere karışmadıysa ya da hayatının bir noktasında Amway temsilcisi olmadıysa, masum insanları öldürmek için bir nedeni olamazdı.

Onu haklamak zorundaydım. Ve bunu sertçe yapmayı tercih ederdim.

Kim Millar’ın pueblo stili apartmanının otoparkına girdim

ve turkuvaz rengi kapısını çaldım.

Kim kapıyı açtığında endişeden fal taşı gibi açılan gözlerle, “Bayan Davidson” dedi. Bileğimi tutup beni içeri çekti. “Nerede o?” Kızılımsı kahverengi saçları geriye çekilerek dağınık bir at kuyruğu yapılmıştı ve gümüşü yeşil gözlerinin altında onları iri, boş gösteren koyu renk halkalar vardı. Onu son gördüğümde, kırılğan görünüyordu. Şimdiyse porselen yüzeyi kırılmanın eşiğinde gibiydi.

Kadın beni bej rengi bir kanepeye götürürken onun elini tuttum.

ikimiz de kanepeye oturduğumuzda, “Bunu senin bana söyleyebileceğini umuyordum” dedim.

Dişiyle tırnağıyla tutunduğu umut pırıltısı yok oldu, aurasında incecik bir çatlak açtı. Üzerine bir grilik çöktü, gözleri puslanarak karardı.

Ona ne kadarını anlatacağımı bilemiyordum. Benim kardeşim resmen intiharın eşiğinde olsa, *bunu* bilmek ister miydim? Hem de nasıl isterdim. Kim’in, inatçı ağabeyinin neye kalkışacağından haberdar olmaya hakkı vardı.

“Şu anda bana çok kızgın” dedim.

“Demek onu gördünüz.”

Anlaşmalarının kadına ne kadar zor geldiğini fark ettim. Sıfır temas kontratının. Reyes onun bir daha kendisi yüzünden zarar görmesini istemiyordu, kadın da Reyes’m incinmesine sebep olacak koz rolünü oynamayı reddediyordu. Kimse, devlet bile Kim’in Reyes’m nesi olduğunu bilmiyordu. Gerçekten kan bağları olmasa da, sonuna kadar kardeştiler ve onunla konuştuğumu öğrendiği takdirde, Reyes’m iyice fırlatacağını tahmin ediyordum.

“Kim, onun ne olduğunu biliyor musun?”

Kadın kaşlarını zarifçe çattı. “Hayır. Gerçekten bilmiyorum. Tek bildiğim çok özel olduğu.”

Kanepede kadının yanma kayarak, “Öyle” dedim. Tabii,

kadına ağabeyinin kim olduğunu söylemeye niyetim yoktu. Ne olduğunu da. “Çok özel ve bedenini terk edebiliyor.”

Kadın güçlükle yutkundu. “Biliyorum. Uzun zamandır biliyordum. O çok güçlü. Ve hızlı.”

“Aynen öyle. Ve bedenini terk ettiğinde daha da güçlü ve hızlı oluyor.”

Kadın başını nazikçe sallayarak sözlerimi anladığını gösterdi.

Onu daha fazla üzmemeyi umarak “O sebepten” dedim, “insan bedeninin ölmesi gerektiğine karar verdi.”

Kadın ne demek istediğimi anlamadan önce, kızarmış gözlerini kırıştırdı. Gerçeği anladığında eliyle ağzını kapattı ve bana inanamaz gözlerle baktı. Üzüntü dolu bir fısıltıyla, “Bunu yapamaz” dedi.

Hâlâ elimde olan elini sıktım. “Katılıyorum. Onu bulmam gerek, ama bedeninin nerede olduğunu bana söylemiyor. O... yaralı” diyerek gerçeklerden biraz uzaklaştım. Kadının durumun ne kadar vahim olduğunu bilmesine gerek yoktu. Reyes’m vaktinin ne kadar daraldığını.

“Ne? Nasıl?”

“Emin değilim” diye yalan söyledim. “Ama çok geç olmadan onu bulmam gerek. Onun nerede olabileceği konusunda bir fikrin var mı?”

Gözyaşlarına boğulan Kim, “Hayır” dedi, “ama federal ajan onun başının büyük dertte olduğunu söyledi.”

Damarlarımdaki kan dondu. Kimse, devlet bile Kim’in Reyes’in üvey kardeşi olduğunu bilmiyordu. Kadını kimse tanımıyordu. Reyes’la hiç temas kurmuyordu. Reyes bu konuda çok dikkatliydi. Ve ikisini birbirine bağlayabilecek tek bir kayıt bile yoktu. En azından benim bildiğim kadarıyla.

Sıkıntımın farkına varmayarak, “Şimdi de bu çıktı” diye söze devam etti. “Neden? Beni neden böyle bırakıyor?”

Federal ajan ya işinde çok iyiydi ya da içeriden bilgi al

miştı. Ben içeriden bilgi aldığı kanısındaydım, çünkü kimse o kadar iyi olamazdı.

Kadının elini iki elimle tuttum. “Kim, söz veriyorum, onu bulmak için ne gerekiyorsa yapacağım.”

Kadın beni kendisine çekip kucakladı. Kollarımda kırılacağından korktuğum için, ona nazikçe sarıldım.

1-40 yolunda, arabaların arasında zikzaklar çizerken bir yandan da federal ajanın, Kim ile Reyes’ın kardeş olduğunu nasıl öğrendiğini düşündüm. Bu, beni çok şaşırtmıştı. Kadını bulmak kolay değildi, çünkü gerçeği bilen çok fazla insan yoktu.

Telefonum “Da Ya Think I’m Sexy” melodisiyle çaldı. Arayanın Cookie olduğunu bilerek telefonu açtım. “Charley’nin Kötü Ün Evi.”

“Beni alman gerek” dedi Cookie.

“Yine sokakta vücudunu satmaya mı çalışıyorsun? Bu konuyu konuşmamış mıydık?”

“Mimi’nin Albuquerque’ye taşınmasından birkaç hafta önce, sınıfından bir kız kaybolmuş.”

Vitesi düşürdüm, otoyoldan çıkmak için Misery’yi sağ şeride soktum. Kornalara ve tiz çığlıklara aldırmadan, “Ne olmuş?” diye sordum. Arkamdakilere, “Terapi lazım mı?” diye bağırdım.

“Kimse bilmiyor. Cesedini bulamamışlar.”

“Bu ilginç.”

“Evet. Gerçekten çok üzücü. Beş yıl önceki bir gazete haberine göre, kızın annesiyle babası hâlâ Ruiz’delermiş. Kızlarının eve döneceğini umarak yirmi yıldır aynı evde yaşıyorlarmış.”

Aslında bu, sık rastlanan bir şeydi. Anne babalar olay nihayet ermediğinde genelde çocuklarının eve dönüp onları bulamayacağı korkusuyla taşınmayı reddederlerdi. “Bir şe-

yin iyi ya da kötü bir biçimde nihayete ermesi, çok önemli.”

“Kızın adı neymiş, tahmin et.”

“Hmm...”

“Hana Insinga.”

Ah. Mimi’nin kafenin duvarına bıraktığı mesajın *Hana* bölümü. “iki dakika sonra oradayım” deyip telefonu kapattım.

Cookie, Misery’ye bindi ve “işte adres” dedi.

“Telefonlara kim bakacak?” Aslında bunu umursamıyordum, ama birinin Cookie’nin yakasına yapışması gerekiyordu. Bunu yapan ben olsam, ne çıkardı?

“Aramaları cep telefonuma yönlendirdim.” Yanında bir yığın kâğıt, klasör ve dizüstü bilgisayar da vardı.

“Bu iyi bir şey. Sana bir rock yıldızı gibi ülkeyi turlaman için para ödemiyorum.”

“Bana para ödüyor musun ki? Kendimi köle gibi hissediyorum.”

“Lütfen, sen köleden bile ucuza geliyorsun. Kendi evin var, kendi faturalarını ödüyorsun.”

Her zaman aynı anda birden fazla şey yapabilen Cookie, aynı anda hem bana dil çıkardı, hem de emniyet kemerini taktı. Gösterişçi. Gaza bastım, ana caddeye çıktım. Zamanlama her şeydi. Cookie’nin kucağındaki dosyalar uçtu. Kadın onlara uzandı ve acıyla bağırdı. “Kâğıt kesigi!”

“Bana dilini çıkarırsan, başına böyle şeyler gelir.” Parmağını emerek bana kötü kötü baktı, sonra yarasına bakmak için elini geri çekti, “işçi sigortası kâğıt kesiklerini de kapsıyor mu?”

“Tavuklar kartopu yumurtlar mı?”

iki saat sonra, Ruiz’deki bir evin hoş döşenmiş oturma odasındaydık ve Hy adında çok tatlı bir kadın bize çay fincanında meyve suyu ikram ediyordu. Hy yarı Asyalı, muhtemelen Ko

reliydi, ama kocası deniz kuvvetlerinde çalışmış sarışın, mavi gözlü bir pilottu ve adam Corpus Christi'de, Hy'm Texas'm güneyindeki memleketinde tatil yaparken tanışmışlardı. Ve kadında bunun kanıtı vardı. Ufak tefekti, yuvarlak yüzlüydü ve kırışmakta olan siyah saçları küt kesilmişti. Üzerindeki beyaz bluz ile haki pantolon onu genç gösteriyordu, ama kadın bize verdiği çay fincanları kadar kırılgan görünüyordu.

Kadın bana peçete uzattığında, "Teşekkürler" dedim.

"Kurabiye ister misiniz?" diye sordu Asyalı yüzüyle tezat oluşturan Texas aksanıyla.

Cookie, "Hayır, teşekkürler" dedi.

"Hemen dönerim." Mutfaka seğırtirken halıyı döven ayaklarındaki parmak arası terlikler şıpıdık şıpıdık sesler çıkardı.

"Onu alıp eve götürebilir miyim?" diye sordu Cookie. "Çok tatlı."

"Götürebilirsin, ama buna adam kaçırma denir ve kanun adamları da bunu hoş karşılamaz." Cookie kaşlarını çatığında çaktırmadan güldüm. Anlaşılan kâğıt kesikleri huysuzlanmasma sebep oluyordu.

Hy elinde bir tabak kurabiyeye yanımıza geldi. O tabağı bana verirken gülümsedim. "Çok teşekkürler."

"Onlar sağlıklı kurabiyeler" dedi ve karşımızdaki koltuğa oturdu.

Peçetemin üzerine bir kurabiye koyduktan sonra tabağı Cook'a verdim. "Bayan Insinga, bize ne olduğunu anlatabilir misiniz?"

Kapı eşiğinde kendimizi tanıtırken, ona kızı hakkında sorular sormaya geldiğimizi söylemiştik. Kadın bizi içeri alacak kadar nazikti.

Kendi içine çekilerek, "Bu çok uzun zaman önceydi" dedi. "Saçının kokusu hâlâ burnumda."

Fincanımı bıraktım. "Ne olduğu konusunda fikriniz var mı?"

Titreyen bir sesle, “Kimse bilmiyor” dedi kadın. “Herkes sorduk. Şerif bütün çocuklarla görüştü. Kimse bir şey bilmiyordu. Kızım eve gelmedi. Sanki yer yarılmıştı da, içine girmişti.”

“O gece bir arkadaşıyla dışarı çıkmış mıydı?” Kızını kaybetmenin acısı, Hy’dan dalga dalga yayılıyordu. Bu acı insanı sersemletecek kadar güçlüydü. Kalbimin hızlı hızlı atmasına, ellerimin terlemesine sebep oldu.

“Çıkarması gerekiyordu. Pencereden kaçmış, o yüzden biriyle olup olmadığından haberim yok.”

Hy duygularını kontrol etmeye çalışırken içim parçalandı. “Bana onun en yakın arkadaşlarının kim olduğunu söyleyebilir misiniz?” diye sordum. Buradan en azından birkaç kişinin adıyla ayrılabilceğimizi umuyordum.

Ama Hy başını hayal kırıklığıyla salladı. “Buraya taşınalı daha birkaç hafta olmuştu. Kızımın arkadaşlarından hiçbirisiyle tanışmamıştım, ama okuldan arkadaşı olan bir iki kızdan söz ediyordu. Yakın olduklarından emin değilim -Hana çok utangaçtı— ama bir kızın ona çok iyi davrandığını söyledi. Hana kaybolduktan sonra kız büyükannesiyile yaşamak için Albuquerque’ye taşındı.”

Hüzünle, “Mimi Marshal” dedim.

Kadın başıyla onayladı. “Evet. Şerife onların arkadaş olduğunu söyledim. Adam lisedeki bütün çocuklarla konuştuğunu söyledi. Kimse bir şey bilmiyordu.”

Kyle Kirsch’ün adından bahsetmem etik olmazdı. Adamın bunlara karıştığını gösteren bir kanıtımız yoktu. Ama işe farklı bir açıdan yaklaşmaya karar verdim. “Bayan Insinga, kızınız erkek arkadaşı olduğundan söz etti mi?”

Hy ellerini kucağında kavuşturdu. Kızını o şekilde düşünmek istemediği hissine kapıldım, ama kız kaybolduğunda on beş, on altı yaşındaydı. Oğlanlar, hayatının önemli bir parçası olmalıydı.

“Bilmiyorum. Birinden hoşlansa bile, bize asla söylemezdi. Babası çok sertti.”

Kadın kocasından bahsedince, “Başınız sağ olsun” dedim. Kadın bize adamın yaklaşık iki yıl önce öldüğünü söylemişti.

Hy başını minnetle eğdi. Konuşmayı daha az kasvetli yerlere çektikten, kadına memleketini ve Texas’m en çok nesini özlediğini sorduktan sonra, Cookie’yle ayağa kalkıp kapıya yürüdük.

Kadın bize eşlik ederken, “Başka bir şey daha var” dedi. Cookie çoktan cipe doğru yürümeye başlamıştı. “On yıl kadar önce, hesabımıza her ay doğrudan para yatmaya başladı.” Durdum ve şaşkınlıkla kadına döndüm.

“Bunun Hanayla ilgisinin olduğuna inanmak istemedim, ama dürüst olmak gerekirse, neden biri bize sebepsiz yere para versin ki?”

Bu iyi bir soruydu. “Başka bir hesaptan ıı aktarılıyor?” Kadın başını iki yana salladı. Tabii ki öyle olmayacaktı. Bu çok kolay olurdu. “Hep geceleri yatırılıyor” dedi. “Her ayın ilk günü, nakit bin dolar. Hiç aksamıyor.”

“Ve parayı kimin yatırdığı konusunda hiçbir fikriniz yok.”

“Hayır.”

“Polisle konuştunuz mu?”

Kadın omuz silkerek, “Denedim” dedi, “ama aslında ortada bir suç olmadan bankalara nöbetçi dikerek boşa vakit harcamak istemediler. Özellikle de suç duyurusunda bulunmayı reddettiğimiz için.”

Başımı anlayışla salladım. Yetkililerle tartışmanın zor olduğunu biliyordum.

“Kocam ve ben birkaç kez parayı kimin yatırdığını öğrenmeye çalıştık, ama bir bankada nöbet tuttuğumuzda, para başka bankadan yatırıldı. Her seferinde.”

“Eh, bu kesinlikle incelenmeye değer. Size bir soru daha sorabilir miyim?” O sırada Cookie beni beklemek için araba yolunun sonundan döndü.

“Tabii” dedi kadın.

“Hana kaybolduğunda şerifin kim olduğunu hatırlıyor musunuz? Baş dedektifin kim olduğunu?”

“Ah, evet. Şerif Kirsch’tü.”

Kalbim tekledi, istemeden hafifçe iç çektim. Şaşkınlığımın kadını korkutmadığını umarak, “Bize vakit ayırdığınız için çok teşekkürler, Bayan Insinga” dedim.

Oradan ayrıldıktan sonra Cookie’yle ikimiz yüzümüzde şaşkın ifadelerle Misery’nin —cipimin— içinde oturduk. Ona vakanın başındaki şerifin kim olduğunu söylemiştim.

Cookie boşluğa bakarken, “Sana bir şey sorayım” dedim. “Bana Warren Jacobs’m zengin olduğunu söylemiştin, değil mi? Dünyadaki birçok şirket için yazılım tasarlıyor.”

Kadın bana bakmadan, dalgınca, “Hı hı” diye mırıldandı.

“O zaman Mimi neden çalışıyor?”

Cookie yüzünde inanmaz bir ifadeyle bana döndü. “Sırf kocası zengin diye çalışmayacak mı? Bağımsızlığı ne olacak? Kimliği?”

Elimi kaldırıp avucumu açtım. “Cook, feminizmi bir dakikalığına unutabilir miyiz? Sormamın bir sebebi var. Hy bana birinin geceleri hesaplarına para yatırdığını, son on yıldır her ayın ilk günü hesabına bin dolar yattığını söylüyor. Harold ile Wanda, Mimi’nin onları düzenli olarak ziyaret ettiğini söylediler. Her ayın ilk günü çocukları da yanma alıp onlarda kalıyormuş. Cook, o paraları Mimi yatırıyor.”

Cookie bir an durup dediklerimi düşündü, sonra başını eğip pes etmiş gibi salladı. “Ama bu kendini bir konuda suçlu hissettiği anlamına gelir, değil mi?”

“Öyle görünebilir. Ama insanlar kendilerini farklı sebeplerden suçlu hissederler, Cook. Bu, onun kötü bir şey yaptığı anlamına gelmez.”

“Annesine bir hata yaptığını söylemiş. Charley, ne olmuş olabilir?”

“Bilmiyorum ama öğreneceğim, canım. Garrett’m sol testi

si üzerine bahse girerim ki, bunun müstakbel senatörümüzle ilgisi var.”

Kontak anahtarını çevirdim. Misery kükreyerek canlanırken Cookie pencereden dışarı baktı.

“Bunun ne anlama geldiği konusunda bir fikrin var mı?” diye sordu.

“Kyle Kirsch’ün muhtemelen katil olduğu dışında mı?” “Amerika Birleşik Devletleri Senatosu’nun müstakbel bir üyesi hakkında ağır suç duyurusunda bulunacağımız anlamına geliyor. Yeni senatörümüz olmayı uman bir adam hakkında. Memleketinde kahraman olan bir adam.”

Cookie adam ünlü olduğu için tereddüde mi düşmüştü? Ünlüler de kanuna yarı ünlüler ve ünsüzler kadar uyarlardı.

Cookie bana hülyalı hülyalı baktı; aurası coşkuyla dolup taşıyordu. “Tanrım, bu işi çok seviyorum.”

Onuncu bölüm

Tanrı olduğumu fark edene kadar ateisttim.

– Tampon çıkartması

Mora bölge şerifinin ofisine uğradığımızda, Cookie'nin coşkusu doruktaydı. Soruşturmanın başına o geçiyor ve bayağı iyi iş çıkarıyordu. Kapanan telefonları, ağır internet bağlantısını ve Cookie yanlış numara çevirdiğinde seksen yaşındaki bir kadından Batman olduğu iddiasını duyuşumuzu saymazsak. Ben kadını taklit ettikçe, Cookie biraz daha sinirleniyordu. Sonuçlara katlanmak istemiyorsa, kadını hoparlöre almamalıydı.

Misery'den inince Cookie yanımdan geçip gitti ve “Akışımı bozuyorsun” dedi.

Kıkırdamamaya çalıştım -ama çok çalışmadımve “Bunun için ameliyat olmamış mıydın?” diye sordum.

Maalesef halihazırdaki şef bir iş için ofisten ayrılmıştı. Kapıdaki memur bize eski şerifin, yani Kyle Kirsch'ün babasının şimdi Taos'ta karısıyla birlikte yaşadığını, güvenlik sektöründe çalıştığını ve bu gelişimizde onunla sohbet edemeyeceğimizi söyledi. Ama adam bize Hana Insinga vakasına ait bütün kayıtları verdi; bunun için yalnızca karanlık, rutubetli bir bodruma inip birkaç kutuyu karıştırmamız gerekti.

Memurun kendisi vakayı hatırlayamayacak kadar gençti ve bu can sıkıcıydı. Ama üstteki karmaşanın altındaki karmaşanın içinde, sırf soru sorduğumuz için bile birilerini rahatsız edeceğimizden emindim. Başka bir şey yapamasak bi

le Kyle'm dikkatini derhal çekecektik. Tabii, sahte FBI ajanları ve bu sabah tanıştığım yeni arkadaşlarım derken, gizli sığınağımızın yerini belli etmiş, Kyle Kirsch'ün dünyayı ele geçirmesine engel olma yönündeki haince planlarımızı açık etmiş olabilirdik.

Kötü adamları terletmek, en büyük zevklerimden biriydi. Tabii iyi adamları terletmeyi de seviyordum, ama çok farklı yollardan.

Dönerken Santa Fe'den geçmemiz gerekti, ben de oradaki hapishanenin müdür yardımcısı olan Neil Gossett'la baş başa konuşma fırsatı buldum. Aslında biz yoldayken telefon etmiş, ona uğramam için bayağı ısrar etmişti. Asistanı bize randevu vermişti, çünkü hapishanelerde randevular çok önemliydi.

Cookie, kızı Amber'la yaptığı telefon konuşması bittiğinde, "Sence Neil sana o tür bir bilgi verir mi?" diye sordu. Duyduklarıma bakılırsa Amber babasının yanında iyi vakit geçiriyordu, bu da Cookie'nin endişelerini dindirmişti. "Yani, ziyaret kayıtları gizli değil mi?"

"Her şey sırasıyla" dedim arabayı hapishaneye sürerken. Cep telefonumu çıkarıp Bob Amca'vı aradım.

Cookie dizüstü bilgisayarının tuşlarına tıklarken, "Aa" dedi, "senin Sahibe Kadifeçiçeği e-postama cevap vermiş."

"Sahi mi? Benden söz etmiş mi?"

Cookie alçak sesle güldü. "Eh, ona ölüm meleğinden ne istediğini sormuştum, o da şöyle demiş. 'Bu ölüm meleğiyle benim aramda.'"

"Benden bahsetmiş! Tatlı bir kadın."

Cookie başıyla onaylarken Bob Amca sert bir sesle, "Elinde ne var?" dedi.

"Şahane memeler dışında mı?"

"Vaka hakkında."

Amma aksiydi. "Hepsini mi söyleyeyim, yoksa özet mi geçeyim?"

“Sakıncası yoksa, hepsini istiyorum.”

Cookie bilgisayarında araştırma yaparken, amcama on dakika boyunca vakamız hakkındaki her şeyi anlattım. Cookie arada bir havlar gibi sert bir sesle birkaç ayrıntı veriyordu; belli ki **Kyle Kirsch Dünyayı Ele Geçiriyor Müzikali**'ni yorumlama biçimim onu tatmin etmemişti.

Amcamın sonunda tıkalı arterlerine yenik düşüp düşmediğini merak etmeme yol açan uzun bir sessizlikten sonra, oflamalar, puflamalar ve bir kapı gıcirtısı duydum. Hemen sonra amcam, “Kyle Kirsch mü?” dedi.

“Neredesin sen?”

“Kahrolası tuvaletteyim. O kadar insanın içinde öyle şeyler söyleyemezdim. Kyle Kirsch mü?”

“Evet.”

“Şu meşhur Kyle Kirsch mü?”

Sinapsları ateş almıyor olmalıydı. “Şimdi hapishaneye gitmem gerek. Yazılımın güncellendiğinde haber ver, o zaman konuşuruz.”

Ben telefonu kapatmadan önce amcam, “Tamam, dur” dedi. “Kayıp kız vakasını araştırmama izin ver. Aceleci davranma.”

“Ben mi?” Biraz gücenmiştim.

“Sen eşekarısı yuvasına çomak sokmayı beysbol kepli on iki yaşındaki bir oğlan çocuğundan bile çok seversin. Eroin almış Lois Lane gibisin.”

“Yok canım. Ee, bana söyleyecek başka bir şeyin var mı?”

“Hayır.”

“Kahretsin.”

“Başını belaya sokmayacaksın, değil mi?”

“Ne? Kşşşşşş. Sesin kesik kesik geliyor.” Amcam başka bir şey söyleyemeden telefonu kapattım. Ben Lois Lane’sem, Reyes Farrow kesinlikle Superman’imdi. Kriptonit iblisleri başladıkları işi bitirmeden önce onu bulmam gerekiyordu, o kadar. Onu bütün gün görmediğimi fark ettim. Ölmüş müy

dü? Şimdiden gitmiş miydi? Bunu düşünmek bile göğsüme ezici bir ağırlığın çökmesine yol açtı. Arabayı hapishanenin ana kapısının önüne çekerken sakinleşmek için derin derin nefes alıp verdim.

“Gazetedeki hikâyeye göre Janelle York’un bir kız kardeşi varmış, ama kadın şimdi California’daymış” dedi Cookie.

“Eh, orası arabayla gitmek için biraz uzak.” Kapıdaki nöbetçiye, “Neil Gossett’ı görmeye geldik” dedim.

Adam elindeki dosya altlığını kontrol ederken asker gibi hazır olda durdu. “Randevunuz var mı?”

“Tabii ki var.” Yüzüme flörtçü bir tebessüm yapıştırdım. “Adım Charlotte Davidson, bu da Cookie Kowalski.”

Adamın dudağının kenarlarında bir sırıtış belirir gibi oldu. Bezgin olamayacak kadar genç, tecrübesiz olamayacak kadar yaşlıydı. Benim kitabımda, bu şahane bir yaştı. “Yalnızca sizin adınız var, Bayan Davidson. Ofisi arayayım” dedi.

Deneyimlerime göre kapıları açmakta Kalaşnikov’dan bile etkili olan tebessümümün şiddetini artırdım. Adam yüzündeki asık suratlı ifadeyi korumaya çalıştı, ama dönüp nöbetçi kulübesine gitmeden önce gözleriyle bana gülümsedi.

Cook, “Janelle’in kardeşi belki cenazeye gelmiştir” diye ekledi. “Cenaze evini arayıp iletişim bilgilerini almaya çalışacağım.”

O telefon numarasını bulmak için bilgisayara bir şeyler yazarken nöbetçi tekrar yanımıza geldi; ağzının sert çizgilerinde hâlâ tebessümünün izleri vardı. “Tamamdır. Yolu takip ederseniz” diyerek sağı işaret etti, “sizi onun çalıştığı binaya götürecektir.”

“Teşekkürler.”

On dakika sonra, kendimi yine kapalı cezaevinde buldum. En azından Neil Gossett’m kapalı cezaevindeki ofisinde. Cookie, araştırma yapmak ve birilerine telefon etmek için odanın dışında kaldı. Çok çalışkandı. Neil’m geldiğini duydum.

Cookie'ye selam verdi, girişte bizi karşılayan ve her ziyaretimde ona yavru köpeğini öldürecekmişim gibi bakan asistanı Luann'la konuştu. Kadının kırk küsur yaşını belli eden ve kısa siyah saçları, koyu renk gözleriyle büyük bir tezat oluşturan solgun bir teni vardı. Ne zaman içeri girsem bana neden kötü kötü baktığını merak ederdim hep. Yine de nedenini soracak kadar merak etmemiştim. Onda sezdiğim tek duygu güvensizlikti, ama onunla ilk tanışmamı düşündüğümde, bunu kadın Reyes için geldiğini öğrenene dek hissetmediğimi fark ettim. Kadın adeta onu korur gibiydi; birden bunun sebebini merak ettim.

Neil, Luann'a teşekkür etti, sonra ofisine girdi, ikimiz aynı liseye gitmiştik, ama yollarımız neredeyse hiç kesişmemişti. Çoğunlukla Neil pisliğin teki olduğu için. Neyse ki hapislane hayatı onu olgunlaştırmıştı. Ve Reyes on yıl önce buraya ilk kez geldiğinde vuku bulan bir olaydan, yani hapislanedeki en öldürücü üç çete üyesinin on beş saniyede can vermesinden ötürü Neil'm Reyes hakkında azıcık bilgisi vardı. Neil her ne gördüyse, adamdan etkilenmişti. Ve beni de, söylediklerim kulağa ne kadar delice gelirse gelsin hepsine inanacak kadar tanıyordu. Şizoidden tutun Kanlı Mary'ye kadar her tür isimle anıldığım lise yıllarında, durum farklıydı. Bana Kanlı Mary demeleri tuhaftı, çünkü beni neredeyse hiç kanla kaplı görmemişlerdi. Ama şimdi Neil'm yeteneklerime duymaya başladığı inançtan faydalanabiliyordum; kendimi haklı göstermek için bu inanca bel bağlamıştım.

Neil ofise girdi, bana bilmiş bir bakış attıktan sonra masasının arkasına yerleşti, içki içmeye düşkün olduğu halde hâlâ iyi bir vücudu olan Neil eski bir atletti; bu arada saçları da dökülmeye başlamıştı.

Hemen sadede geldi. "Onu gördün mü?" Şu an için aklında işten başka bir şey yoktu. Bu da benim işime yarardı. Hem adamın Reyes'm nerede olduğunu öğrenmek istemesi şaşırtı

cı değildi, çünkü o Reyes'm kaçtığı hapishanenin müdür yardımcısıydı.

“Ben de sana aynı şeyi soracaktım.”

“Yani, onun nerede olduğunu bilmiyor musun?” Tedirgin olmuş gibiydi.

“Hayır.” Ben de tedirgin bir ifadeyle konuşmaya çalıştım. Neil

bitkin bir vaziyette iç çekerek hapishane müdür yardımcısı

kişiliğini bir kenara bıraktı ve bir sonraki cümlesi, beni itiraf etmek istemediğim kadar çok şaşırttı. “Onu bulmalıyız, Charley.

Polislerin ona ulaşmasına izin veremeyiz.” İçim korkuyla doldu.

“Neden öyle diyorsun?”

Neil alaycı bir sesle, “Çünkü Reyes Farrov'dan bahsediyoruz” dedi. “Onun neler yapabildiğini gördüm. Salt yetenekle neler yapabildiğini. Elinde gerçek bir silah varken neler yapabileceğini Tanrı bilir.” Yüzünü elleriyle ovuşturdu, sonra ekledi. “Sen onun neler yapabileceğini benden iyi bilirsin.”

Neil haklıydı. Ondan çok daha fazlasını biliyordum. Neil her şeyi bilse korkudan altına ederdi.

Yüzünde kasvetli bir ifadeyle, “Onu durdurmayı başaramayacaklar” dedi, “ve onu durduramadıklarında, onu indirmek için ellerinden geleni yapacaklar.”

Reyes'm bir grup polis şefi tarafından haklandığı düşüncesi dişlerimin kenetlenmesine, kalbimin sıkışmasına sebep oldu. Reyes bunu kendi ağzıyla söylemişti, insan olarak savunmasızdı. Haklanabilirdi. Neil'm Reyes'a yardım etmem için bana ne kadar yardım edeceğini bilmiyordum, ama bunu öğrenmek üzereydim. Ve onun bana güvenmesini istiyorsam, ben de ona güvenmek zorundaydım. Gerçi yalnızca gerçeği söylemenin bana yarardan çok zararı dokunabilirdi, ama Neil, Reyes'm farklı bir hayvan olduğunu bilecek kadar çok şey görmüştü. Bu bilgiyi kullanarak onu bana yardım etmesi için teşvik edebilir, ölüm, melek ve Şeytan'm oğlu gibi kelimelerden oluşan sinir bozucu gerçekleri başka güne bırakabilirdim.

“Nerede olduğunu bilmiyorum” dedim. Sonra adama tüm kalbimle güvenmeye karar vererek, “Ama peşinde birilerinin olduğunu ve yaralı olduğunu biliyorum” diye ekledim.

Söylediğim şey Neil’ı irkiltti. Yüzünde değişik bir ifade belirmese de —son derece popüler olan poker yüzlerinin uzmanıydıduygularındaki ani kıpırtı sayesinde, hemen o anda gerçek bir müttefik bulduğumu anladım. Reyes hakkında böyle bir bilgiye sahip olduğum için bana kızgın değildi, bir suçluyu dize getirecek yem de istemiyordu. Gözleri, kaçak bir mahkûmu yakaladığında alacağı övgülerin arzusuyla parlamıyordu.

Hayır. Neil korkuyordu. Reyes’ı gerçekten önemsiyor gibiydi. Bunu fark etmek beni şaşırttı. Neil her gün yüzlerce mahkûmla çalışıyordu. Mesleğinden ötürü artık onlara merhamet beslemeyi bırakmış olmalıydı, insan, hüsrânın bile gerçek endişe hislerini gölgede bırakacağını sanırdı. Ama bunu hissedebiliyordum. Neil ile Reyes arasındaki bağı hissedebiliyordum. Belki de Neil, Reyes onca zamandır burada hapis olduğu için, adamın tamamen insan olmadığını, insandan öte bir şey olduğunu bildiği için ona bağlanmıştı. Ne olursa olsun, lisede bana öyle kötü davranmış olmasaydı onu hemen oracıkta dudaklarından öpebilirdim. Neil’m bu olayda benim tarafımda, Reyes’m tarafında olduğunu bilmenin rahatlığı midemdeki gerilimi biraz olsun azaltıyordu.

Neil, “Onun yaralı olduğunu nereden biliyorsun?” derken adamın içinde savaşılan duyguları resmen hissettim. Endişe. Empati. Dehşet. Bu duygular öne çıktı, boğucu bir duman gibi içimde fır döndü.

Gözlerimi kırpıştıtararak odaklandım. Attığım güven adımının beni bir kaktüs tarlasına düşürmeyeceğini umarak —çünkü bu çok acı verici olurdu— “Sana bir şey söyleyeceğim” dedim. “Bir de, açık fikirli biri gibi davranıyorsun ya?”

Adam neyin peşinde olduğumu merak ederek duraksadı,

sonra başını temkinli bir tavırla salladı.

Öne eğildim, darbenin etkisini azaltma umuduyla sesimi yumuşattım. “Reyes doğaüstü bir varlık.” Neil tepki vermeyince, gözlerini bile kırpmayınca devam ettim. Çoğunlukla onun yardımına gerçekten çok ihtiyacım olduğu için. Biraz da, ne kadar ileri gidebileceğimi merak ettiğim için. Onun gerçeği öğrenmek için ne kadar ileri gidebileceğini. “Yani, ben de biraz doğaüstü bir varlığımdır, ama o benden çok farklı.”

Neil uzun bir an boyunca düşüncelere daldı, sonra yüzünü elleriyle kapattı ve bana parmaklarının arasından baktı. “Kafayı yıyorum” dedi. Sonra kullandığı kipi yeniden gözden geçirdi ve “Hayır” dedi. “Yedim bile. Bitti, gitti. Artık benim için umut yok.”

Koltuğumda kıpırdanarak, “Pekâlâ” dedim, işi bozuntuya vermeyecektim. Adamı yargılamayacaktım. Gereksiz sonuçlara varmayacaktım. Noel’de ona deli gömleği hediye etmeyecektim.

Neil telefonun hoparlör düğmesine bastı.

Hemen, “Evet, efendim?” cevabı geldi. Kadın işinde iyiydi. “Luann, beni hemen bir hastaneye yatırman gerek. Mümkünse, bir an önce.”

“Elbette, efendim. Aklınızda özel bir program var mı?” Neil başını iki yana sallayarak, “Hayır” dedi. “Hangisi olursa. Bunu sana bırakıyorum.”

“Hemen araştırmaya başlayacağım, efendim.”

Luann hattı kestiğinde Neil, “Çok iyi bir asistan” dedi. “Öyle görünüyor. Peki, sen kendini neden hastaneye kapattırıyorsun?”

Neil bana, zihinsel çöküşü benim suçummuş gibi kötü kötü baktı. “Bunu söylemek bana ne kadar acı verse de, sana inanıyorum.”

Sırıtarak rahatladığımı göstermemek için kendimi tuttum.

“Hayır, yani, sana gerçekten inanıyorum. Bana lastiğinin patladığını ya da havanın bulutlu olduğunu söyleyen inanacağım gibi. Söylediğin şey, her gün rastlanan bir şeymiş gibi. Sıradan bir şey. Kafaya takılacak bir şey değilmiş gibi.”

Vay be, liseden beri çok değişmişti. Kastettiğim, bira göbeği ve seyrekleşen saçları değildi. “Bu kötü mü?”

“Tabii ki kötü. Ben bir hapishanede çalışıyorum, Tanrı aşkına. Benim dünyamda böyle şeyler olmaz. Ama bedenimin her zerresi Reyes’m doğaüstü bir varlık olduğunu kabul ediyor. Bu noktada, hava durumu sunucusunun sözlerinden şüphelenmeyi yeğlerim.”

“Hava durumuna kimse inanmıyor ve sen artık benim dünyamdasın” dedim sırtarak. “Benim dünyam acayip havalıdır. Ama sana bunları anlatmamın bir sebebi var.”

Neil bütün dikkatini bana yöneltti, kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı.

“Yardıma ihtiyacım var. Reyes’ı kimlerin ziyaret ettiğini öğrenmem lazım.”

“Bu bilgiye neden ihtiyacın var?”

“Çünkü onun bedenini bulmalıyım.”

Neil korkuyla, “Öldü mü?” diye bağırdı. Yerinden fırlayıp masasının etrafından dolaştı, yanıma geldi.

“Hayır, Neil, sakın ol.” Ellerimi teslim olur gibi kaldırdım. “Ölmedi. Daha doğrusu, öldüğünü sanmıyorum. Ama yakında ölecek. Bedenini bulmam gerek. Dediğim gibi, yaralı. Hem de ciddi biçimde.”

“Sen de birinin ona yardım ve yataklık ettiğini düşünüyorsun, öyle mi? Onu ziyarete gelen birinin.”

“Aynen öyle.”

Neil dönüp yine telefonun tuşuna bastı. “Luann, bana geçen yıl Reyes Farrow’u ziyaret eden herkesin adını bulabilir misin? Farrow’un ziyaret listesine kimleri ekleme talebinde bulunduğunu da öğrenmem gerek; devlet onaylamış olsa da olmasa da.”

“Bu bilgiyi hastaneye kapatılmadan önce mi, sonra mı almak istersiniz, efendim?”

Neil dudaklarını düşünceli düşünceli büzdü. Kararını vermiş gibi “Önce” dedi, “kesinlikle önce.”

“isimleri hemen öğreneceğim.”

Bu kavramı Cookie’ye de öğreteceğime içimden yemin ederek, “**Hemen** deyişine bayılıyorum” dedim. “Demek ziyaretçilerin onaylanması gerekiyor?”

“Evet.” Neil yine masasının arkasına oturdu. “Mahkûm onu ziyaret etmesini istediği herkesin adını vermek zorunda; sonra o kişi bir başvuru formu doldurmalı, o da onaylanmak üzere devlete teslim edilmeli. Ancak ondan sonra ziyarete gelebilir. Şimdi, bu doğaüstü olayına dönelim” dedi, gözlerinde gizemli bir parıltıyla.

“Tamam.”

“Sen psikik misin? Farrow’un yaralandığını o yüzden mi biliyorsun?”

Hep “ps” harfleriyle başlayan kelimeler kullanıyordu. “Hayır. Tam olarak öyle sayılmaz. Senin kastettiğin anlamda değil. Geleceği önceden göremem, sana geçmişi anlatamam.” Neil bana şüphyle baktığında, “Cidden” dedim, “geçen haftayı bile zar zor hatırlıyorum. Geçmiş sis gibi, hatta daha da bulanık.” “Tamam, o zaman doğaüstü derken neyi kastediyorsun?” Yine ona gerçeği söylemeyi düşündüm, ama bunu yapmaktan hemen vazgeçtim. Onu kaybetmek istemiyordum, ama ona yalan söylemek de istemiyordum. Adam on yıldan uzun bir süredir mahkûmlarla çalışmıştı. Onu kandırmak zordu.

Halısının üzerindeki benekli deseni incelerken ne diyeceğimi bulmaya çalıştım. Birine bir şeyin ne kadarını anlatacağım, ne kadarını anlatmayacağım konusundaki tereddüdümün nefret ediyordum. Birine gerçeği söylemenin kötü yanı, o kişinin hayatının geriye dönülmez bir biçimde değişmesiydi. Çoğu insan zaten söylediklerimin tek kelimesine bile inan

mayacağından, böyle riskli bir duruma nadiren düşerdim. Ama Neil bir şeyler görmüştü. Reyes'ın şimdiye kadar tanıdığı bütün insanlardan daha güçlü olduğunu biliyordu. Benim başkalarının göremediği şeyleri görebildiğimi de biliyordu. Ama insan aklının gerçek olarak kabul edebileceği şeylerin bir sınırı vardı. O sınırı aştığım takdirde adamın işbirliğini de dostluğunu da kaybedebilirdim. Dostluğu zerrece umurumda değildi, ama işbirliğini istiyordum.

“Neil, sana yalan söylemek istemiyorum.”

“Ben de bana yalan söylenmesini istemiyorum, o yüzden işimiz bayağı kolaylaşacak.”

Uzun uzun iç çekerek, “Sana gerçeği söylersem...” dedim, “geceleri rahat uyuyamazsın, diyelim. Bir daha asla.”

Neil düşünceli bir tavırla kalemiyle masasında tempo tuttu. “Dürüst olmak gerekirse, iki hafta önce buraya geldiğinden beri pek iyi uyuyamıyorum, Charley.”

Kahretsin. Biliyordum. Dünyasını çoktan altüst etmiştim. “Yanılıyor olabilirim” diye söze devam etti, “ama bütün hikâyeyi bilsem, çok daha iyi uyuyacağımdan eminim. Beni mahveden parça parça bilgiler. Artık hiçbir şey bana somut gelmiyor. Hiçbir şeyin parçaları birbirine uymuyor. Şimdiye dek inandığım her şeyin ayaklarımın altında ufalandığını, neyin gerçek neyin sahte olduğunu anlayamaz hale geldiğimi hissediyorum.”

“Neil, sana daha fazlasını anlatırsam o bilgi kesinlikle gerçeğe sıkı sıkıya bağlanmanı sağlamayacak.”

“Hemfikir olmadığımız konusunda hemfikir olsak?”

“Olmaz.”

“Yani hemfikir değiliz.”

“Hayır.”

“O zaman hemfikiriz.”

“Hayır.”

“O zaman, şöyle ifade edeyim.” Yüzünde şeytani bir sırı

tışla öne eğildi. “O ziyaret kayıtlarını görmek istiyorsan, bana her şeyi anlatacağsın.”

Bana şantaj mı yapıyordu? Üzüntüyle, “Sana bunu yapabileceğimi sanmıyorum” dedim.

“Öyle mi? Eh, belki ben de sana her şeyi anlatmamışımdır.”

Kaşlarım anında çatıldı. “Ne demek istiyorsun?”

“Sana anlattığım, Reyes hakkındaki o küçük hikâyenin bildiğim tek şey olduğunu mu sanıyorsun?”

Buraya ilk gelişimde Neil bana akıl almaz bir hikâye anlatmıştı. Neil, hapishanede çalışmaya başladığı ilk günlerde, o zamanlar yirmi yaşında bir çocuk olan Reyes’ın eyaletin en öldürücü üç adamını hiç terlemeden hakladığına tanık olmuştu. Destek bile çağıramadan her şey olup bitmişti. *Neil*, Reyes’m farklı olduğunu o zaman anlamıştı.

“Anlatılacak başka bir şey olmadığını mı sanıyorsun?” diye sordu. Şeytani *bir* kahkaha atmasını bekliyordum. “Bende düzinelerce hikâye var. Açıklanması... imkânsız şeyler.” Açıklanamaz sayısız fenomen olduğunu tahmin ettiğim şeyleri düşünürken başını salladı. Salya akıtmamaya çalıştım. “Dürüst olmak gerekirse, bir açıklamaya ihtiyacım var, Charley. Belki sebep içimdeki bilim adamıdır” dedi kaşlarını kaldırarak.

“Fen derslerinde berbattın.”

“Sonradan sevmeye başladım.”

Neil pes etmeyecekti. Gözlerindeki azmi görebiliyordum. Lise futbol takımımızı art arda üç sene şampiyon yapan azmi. Kahretsin.

“Bak, sana ne diyeceğim” diyerek pazarlık moduna geçtim.

“Sen bana şeninkini göster, ben de benimkini göstereyim.” “Yani önce ben göstermek zorundayım, öyle mi?”

Sözlerini onaylamak için gülümsedim.

“Kahretsin. Hep önce ben göstermek zorunda kalıyorum ve çoğu zaman siz kızlar ödleklilik ediyor, bana sizinkini göstermeden kaçıp gidiyorsunuz.”

Belli ki bu alanda epeyce deneyimi vardı. Sahte bir kırgınlık ifadesiyle, “Bana güvenmiyor musun?” diye sordum. Neil’in dudakları gerildi. “Hem de hiç.”

Ellerimi kaldırarak etrafımızı işaret ettim. “Dostum, hapishanedeyiz. Bana düşeni yapmazsam, bunu yapana dek beni hücre hapsine mahkûm edebilirsin.”

“Bunu yazılı olarak alabilir miyim?”

Havaya nasıl ihtiyacım varsa, daha fazlasını öğrenmeye de o kadar ihtiyacım vardı. Reyes hakkında daha çok şey öğrenme istahım doyumsuzdu. “Kanlı olarak alabilirsin.”

Neil düşünceli bir tavırla uzun uzun iç çektikten sonra, “Herhalde kana gerek olmaz” dedi. “Sana en önemlilerinden birini anlatayım.” Seçme aşamasında altdudağını ısırды. “Tamam, bir keresinde, ben hâlâ gardiyanken bir kavganın patlak vereceğini öğrendik. Güney Yakası ile Aryanlar arasında. Gerilim öyle yoğundu ki, üçüncü gün artık bir şey olacağını anladık. Adamlar avluda toplandılar, birbirlerini süzdüler, çete liderleri başlarındakiler burun buruna gelinceye dek birbirlerine yaklaştılar. Bütün bunların ortasında Farrow duruyordu. Şaşırmıştık.”

Gözlerimin hayretle açıldığından emindim; “Neden şaşırdınız?” diye sordum.

“Çünkü hiçbir gruba dahil değildi. Bu nadiren görülür, ama arada bir mahkûm yalnız kalmak ister. Farrow da öyleydi. Üstelik bu işte bayağı başarılıydı.”

“Demek o kavganın ortasındaydı.” Reyes’m iyi olduğunu bilsem de, bu düşünce kalbimin teklemesine sebep oldu.

“Hem de tam ortasında. Gözlerimize inanamadık. Sonra adamlar yere yığılmaya başladı. Farrow mahkûmların arasında dolaşırken, herkes tek tek yere serildi. Bayılıverdiler.” Düşüncelere dalarak sustu.

Huşu dolu bir sesle, “Sonra ne oldu?” diye sordum.

“Farrow elebaşlarına ulaştığında onlarla konuştu. O sı

rada kalanların çoğu, hayret ya da korku dolu yüzlerle geri çekilmeye başlamıştı. Elebaşları etraflarına baktılar, ne olduğunu fark ettiler, sonra Güney Yakası'nın elebaşı ellerini kaldırıp geri çekildi. Ama Aryan, çok sinirlendi. Farrow'un ırkına ihanet ettiğini falan düşündü herhalde.”

“O tür şeyleri hiç hoş karşılamıyorlar.”

Neil başıyla onayladı. “Aryan, Farrov'a yaklaştı, bağırıp çağırmaya başladı. Sonra, kimse ne olduğunu anlayamadan yere yığıldı.”

Hemen ayağa fırlayıp avuçlarımı Neil'm masasına dayadım. “Reyes ne yaptı?”

Neil başını kaldırıp bana baktı. “Başta anlamadık, ama onlara dokunmuştu, Charley. Kamera görüntülerine baktığımızda onun kalabalığın arasında dolaştığını, insanların omzuna dokunduğunu gördük. İnsanlar sinek gibi düşüyorlardı.”

Ağzım açık halde, muhtemelen uygunsuz denecek kadar uzun bir süre boyunca öylece durdum.

“Gardiyanlar içeri daldı, silahlarını buldular, herkesin üstünü aradılar ve hapishaneyi kilit altına aldılar.” Neil geçmişini düşünürken başını salladı. “O gün kaç hayatın kurtulduğunu bilmek mümkün değil. Buna benimki de dahil.”

Buna şaşırdım. “Neden seninki de dahil?”

Neil cevap vermeden önce bir iki saniye ellerini inceledi. “Göründüğüm kadar cesur değilim, Charley. Aryanlar beni haklayacaklarına söz vermişlerdi, içlerinden biri başka bir mahkûma tepsi fırlattığında onu hücreye koyarak adamı kızdırmıştım.” Neil bana dik dik baktı. “Oradan asla sağ çıkmazdım. Bunu biliyorum. Ve korkudan altıma edecek haldeydim.”

Ona kötü kötü baktım ve adamı, “Bunda utanılacak bir şey yok, Neil” diye azarlayarak bariz bir gerçeği ortaya koydum. “Demek Reyes senin hayatını da kurtardı.”

“Ben de ona aynı şekilde karşılık vermek istiyorum.” Aklımın bir köşesini kemiren kuşkuyla, “Sana bir şey soracağım” dedim. Reyes’ın liseden en iyi arkadaşı, aynı zamanda hücre arkadaşıydı. “Hücre arkadaşı Amador Sanchez’in Güney Yakasıyla ilgisi yoktu, değil mi?”

Neil geçmişi düşündü. “Aslında, sanırım vardı.” ilginç. Durum böyle olmasa, Reyes’m bir şey yapıp yapmayacağını merak ettim.

Neil aklımı okurcasına, “Bence Reyes öyle olmasa da kavgaya engel olurdu” dedi.

“Neden öyle diyorsun?”

“Avluya daldığımızda doğruca onun yanma gittim. Başka kimsenin onun peşine düşmediğinden emin olmak istiyordum. Hem yaralanmasını istemediğim için hem de neler yapabileceğini bildiğim için. Meslektaşlarımın ona zarar vermesini istemiyordum. Yere yatmasını emrettim, bizimkiler avluya gaz verirken yanında diz çöktüm. Yüzümde gaz maskesi vardı, ama yine de üzerine eğildim... bilmem gerekiyordu.”

“Neyi?”

“Ona kavgayı neden durdurduğunu sordum?”

“O ne dedi?”

“Başta bunu inkâr etti. Neden söz ettiğimi bilmediğini söyledi, sonra başka bir şey söylemeyi reddetti, ama bunun sebebi biber gazı olabilirdi.”

“Ya sonra?”

“Hapishaneyi kilit altına almak için adamları içeri götürüyorduk. Reyes üstünün aranması için sıra beklerken bana doğru eğildi ve bin ömre yetecek kadar savaş gördüğünü söyledi.”

Reyes’m tam olarak neden söz ettiğini bildiğimden, güçlkle yutkundum.

Neil bana merakla baktı. “Ne demek istedi? Gerçek bir sa

vaşa katılmış olması imkânsız; senin buna cevap verebileceğini tahmin ediyorum.” Parmaklarını birbirine doladı. “Bence sıra sende.”

Tamam, adama karşı dürüst olmam gerekiyordu, ama ona her şeyi anlatamazdım. Bu Reyes’a haksızlık olurdu. Ona yalnızca gerektiği kadarını anlatacaktım. Tereddüt içinde, “Bunu nasıl söyleyeceğimden emin değilim” dedim, “ama Reyes kesinlikle savaş gördü. Hem de çok.” Tepkilerini ölçmek için Neil’i izledim. “Asırlarca bir ordunun generalliğini yapmış, ama bu ordu bu dünyadaki bir ordu değil.”

Neil neredeyse bağırır gibi, “O bir uzaylı mı?” dedi. Gülmemeye çalışarak, “Hayır” dedim, “değil. Sana her şeyi anlatamam... O yalnızca, doğaüstü bir varlık.”

“Tamam” dedi masasından kalkarak. “Hücre hapsine gidiyorsun.”

Kolumu tuttu, dikkatle de olsa beni sandalyemden çekip kaldırdı. “Ne? Anlatıyorum işte.”

“Hayır, bunları bana zaten anlattın. Yeni, daha güzel şeyler anlatmalısın. Benden bir şeyler saklıyorsun.” “Saklamıyorum. Sadece...”

“Az önceki hikâyeyi kaç kişiye anlattım, biliyor musun?” Üzerime eğilip, biri bizi duyabilecekmiş gibi sert bir fısıltıyla, “Bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğini biliyor musun?” dedi.

Kapıya doğru gidiyorduk. “Dur, beni gerçekten hücreye kapatamazsın.”

“Görelim bakalım.”

“Neil!”

Kapıyı açtığı anda, “Luann” dedi, “kelepçeyi getir.”

Cookie, Luann’m ofisinde oturuyordu; bilgisayarından başını kaldırdı, hafif bir ilgiyle kaşlarını çattı, sonra tekrar araştırmasına döndü.

“Tamam, pes ediyorum.” Avuçlarımı teslim olmuş gibi aç-

tim. Neil elini gevşettiğinde kolumu çektim, sonra sıktığım dişlerimin arasından, “Geceleri yatağını ıslatmaya başladığında beni suçlama ama” dedim.

Neil, Luann’a tatlı tatlı gülümsedi, sonra kapıyı kapattı. “Tek bir şansın var. iyi bir şey anlatmazsan bir daha gün ışığı göremezsın.”

Parmağımla adamın göğsünü dürterek, “Pekâlâ” dedim, “sert oynamak istiyorsan, biz de sert oynarız. Reyes Farrow, Şeytan’ın oğlu.” Bunu söyler söylemez, kelimeler ağzımdan dökülür dökülmez şoka girdim. Ellerimle ağzımı kapattım ve uzunca bir süre öylece durarak boşluğa baktım.

Böyle bir sırrı ağzımdan kaçırdığım için Reyes beni öldürecekti. Beni parlak kılıcıyla paramparça edecekti; bundan emindim. Ama, bir dakika. Bunu düzeltebilirdim. Dehşet dolu bakışlarımı Neil’a çevirdim. Adam hâlâ beni hücreye kapatmayı düşünüyor gibiydi.

Ellerimi indirip güldüm. Ya da gülmeye çalıştım. Maalesef sesim kulağa boğulan bir köpeğinki gibi geldi, ama sarsılmış, altüst olmuştum. Ancak bir idam mahkûmunun çıkaracağı bir sesle, “Şaka yaptım” dedim. Adamın koluna vurdum, “insan hücre hapsiyle yüz yüze geldiğinde neler yapar, biliyorsun. Çılgınca şeyler söyler.”

Oturmak ve adam görmeden kendi aptallığının dehşetiyle çenemi göğsüme düşürmek üzere döndüğümde Neil, “Şaka yapmadın” dedi.

“Pöfff.” Gülümseyerek ona döndüm. “Hem de büyük şaka yaptım. Gerçekten. Şeytan’ın oğlu, ha? Pöfff.” Yine güldüm ve oturdum. “Ee, nerede kalmıştık?”

“Bu nasıl mümkün olabilir?” Neil sersemlemiş halde masasına yürüdü. “Yani, nasıl?”

Kahretsin. Karaya vurmuş bir sazan gibi çırpınca kendimi ele vermiştim. Tekrar ayağa kalkıp adamın masasının üzerine eğildim. “Neil, cidden, bunu kimseye söyleyemezsin.”

Sesimdeki umutsuzluk adamı kendine getirdi, («özlerini kırıştırdı, kaşlarını soru sorarcasına çattı.

“Hayatında başka hiçbir insana anlatamayacağın bir şey varsa, o da bu, Neil. Senin bunu bildiğini öğrendiği takdirde Reyes’m ne yapacağını bilmiyorum. Yani...” döndüm ve düşünceli düşünceli uzaklaştım. “Sana zarar vereceğini sanmam. Gerçekten. Ama emin olmamız imkânsız. Son zamanlarda davranışları bayağı... dengesizleşti.”

“Bu nasıl mümkün olabilir?” diye sordu Neil yine.

“Eh, bayağı büyük bir stres altında, işkence de görüyor.”

“Şeytan’m oğlu?”

“Sen beni dinliyor musun?” diye sordum. Vay be, işleri fena batırmıştım. Hem de ne biçim. “Bundan kimseye bahsedemezsin, kimseye tek kelime edemezsin.” Sonuçları hiç düşünmeden bunu Cookie’ye anlatarak zaten hata yapmıştım. Şimdi bir de Neil’a söylemişim. Neden *The New York Times’a* ilan verip işi toptan halletmiyordum? 1-40’a reklam panosu diktirmiyordum? Kıcıma bu gerçeğin dövmesini yaptırmıyordum?

Neil kendine geldiğinde, “Charley” dedi, “anlıyorum. Tek kelime etmeyeceğim. Onun neler yapabildiğini biliyorum, unuttun mu? Gazabına hedef olmaya niyetim yok. Sana söz veriyorum.”

Rahatlayarak derin derin nefes aldım ve tekrar sandalyeye çöktüm.

Neil üçüncü kez, “Ama bu nasıl mümkün olabilir?” diye sordu.

Çaresizce omuz silktim. “Ben bile bütün ayrıntıları bilmiyorum, Neil. Sana söylediğim için çok üzgünüm. Gerçekten, kulağa geldiği kadar kötü değil.”

“Kötü mü?” dedi Neil hayretle. “Bu nasıl kötü olabilir?”

“Hmm...” Bir an durup düşündüm. “Bu hileli bir soru mu?”

“Onun iyi biri olduğunu biliyorum, Charley. Sırf babası k

zarmış ekmek üzerine haşlanmış şeytan diye... Sen gerçek kötülüğün ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Kaşlarımı kaldırdım.

"Amerikalılar kötülükten bahsettiğinde, kötü niyetten, zulümden, şiddetten söz ederler. Biz kötülüğü böyle görürüz."

"Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Kötülük yalnızca iyiliğin, Tanrı'nın yokluğudur."

Bunu hiç bu şekilde düşünmemiştim. "Yani, Reyes'ın kötü olmadığını biliyorsun, öyle mi? iyi bir insan olduğunu."

"Elbette." Bunu kuş beyinliymişim gibi söylemişti. "Ama cidden, gerçekten öyle, ha? Onun oğlu?"

"Evet" dedim. İçim hüznü dolmuştu. "Gerçekten öyle."

"Bu hayatımda duyduğum en havalı şey."

"Havalı mı?"

Neil sırttı. "Evet, havalı."

"Anlamıyorum. Bunun nesi havalı?"

Neil koltuğunda arkaya kaykılarak parmaklarını birbirine kenetledi. "Geçen hafta buraya geldiğinden beri... Hayır, sözümü geri alıyorum. Reyes on yıl önce hayatıma girdiğinden beri, her şeyi sorgular oldum. Kendime gerçekten bizden yüksek bir güç olup olmadığını sordum. Cennetin var olup olmadığını. Tanrı'nım. Bunun sebebinin kısmen insanların yapabildiği kötülükleri görmem olduğunu kabul ediyorum. Ama diğer dünyayı, diğer gerçekliği biraz olsun görmek ve onun ne olduğunu, nereden geldiğini bilmemek. Ama şimdi..." Bana takdirle baktı. "Sen tek kelimeyle Tanrı'ya olan inancımı yeniledin, Charley. Yani, bir düşünsene. Şeytan'm oğlu gerçekten varsa, Tanrı'nım oğlunun da var olduğundan emin olabilirsin."

Başımı iki yana salladım. "Kesinlikle haklısın. Bunu bu kadar iyi karşılamam beni biraz şaşırttı, o kadar." "Düşünsene. İsa beni seviyor."

Rahatlayarak güldüm, öne eğildim ve "İsa seni seviyor

olabilir, ama gözdesi benim” diye fısıldadım.

Neil gülecek gibi oldu, ama sonra sustu. Beni inceledi. Bayağı uzun bir süre.

“Ne?” dedim utanmaya başlayarak.

“Farrow Şeytan’m oğluysa, sen nesin?”

Parmağımı sallayarak, “I-ıh” dedim. “Sen bana bir şey anlattın, ben de sana bir şey anlattım.”

Neil birden meraka kapılmış gibi beni incelemeye devam ederken kapı çalındı. “Girin.”

Luann içeri girip Neil’a bazı kâğıtlar verdi.

Neil burnunun üzerine bir gözlük oturturken hayretle, “Bu kadar mı?” diye sordu.

Luann ona istediğı ziyaret kayıtlarını getirmişti. “Evet, efendim. Diğerlerini reddediyor.”

“Teşekkürler, Luann.” Kadın çıktıktan sonra, “Farrow’un onaylı ziyaretçiler listesinde tek bir kişi var” dedi. “Avukat yok. Vekil yok. Tek bir adam var.”

“Tahmin edeyim: Amador Sanchez.”

“Evet. Dört yıl boyunca aynı hücredelerdi.”

“Lisedeyken de arkadaşlardı.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Neil şaşkın şaşkın. “Hücre arkadaşları olmayı nasıl becerdiler? Ve dört yıl öyle kalmayı?”

Gerçekten, Reyes bunu nasıl becermişti? Her geçen dakika, daha da ilginçleşiyordu. “Luann, diğerlerini reddettiğini söylerken ne demek istedi?”

“Ah, bilirsin işte, kadınları.” Kayıtları incelerken elini sallayarak bu fikri bir kenara itti. “Tamam, Amador Sanchez vurulmadan önceki hafta onu ziyaret etmiş. Ziyaretleri bayağı düzenliymiş.”

O sayfaıarı karıştırırken, “Ne kadını?” diye sordum.

Neil başını kaldırmadan, “Kadınlar” dedi. “Hiçbirinin onu ziyaret etmesine izin vermiyor, o yüzden muhtemelen elimizde kayıt yoktur. Ama Tanrı biliyor ya, çabalıyorlar. Her

ay en azından bir iki kadın geliyor.” Düşünceli düşünceli tavana baktı. “Düşündüm de, genelde ne olursa olsun başvuru formu doldurup onu görmeye çalışıyorlar. Elimizde hâlâ kopyalar olabilir. Bakmam gerekecek.” Kâğıtları karıştırmaya başladı.

“Evet, bunu söylemiştin. Hangi kadınlar?” İçimi yarıp geçen kıskançlık sızısını dizginlemeye çalıştım.

Neil’a çeşitli şekillerde suikast düzenlemeyi düşünmeme sebep olan uzun bir sessizlikten sonra —on yediye varmıştım— adam bana gözlüğünün tepesinden baktı. “Web sitelerindeki o kadınlar.” Sesi, beni birden geri zekâlı bulmaya başladığı gerçeğini başarıyla yansıtıyordu.

Onu yavaşça öldürsem daha iyi olabilirdi. Bolca acı çektirerek. Belki dördüncü plana uyardım. Ya da on üçüncü. “Hangi web siteleri?”

Neil kâğıtları masasına bırakıp bana inanmaz bir ifadeyle baktı. Bu da resmen kabalıktı. “Sen dedektif değil misin?” “Eh, evet, ama...”

“Farrow’u ne kadar zamandır soruşturuyorsun?”

“Hey, onun kim olduğunu daha bir hafta önce öğrendim. Satürn takvimine göre, daha bile yakın zamanda.”

“Bana hatırlat da seni asla parayla tutmayayım.”

Fikrimi değiştirdim. Kesinlikle on iki numaralı planı uygulayacaktım. Neil’a neredeyse acıydım.

“İkincisi de, kendine bir iyilik yap, Farrow’u Google’da arat.”

“Reyes’ı mı? Neden?”

Neil yumuşak bir sesle gülüp başını iki yana salladı. “Çünkü çok şaşıracaksın.”

Sandalyemde öne kaydım. “Neden? Sen neden söz ediyorsun? Kadınlar ona mektup mu yazıyor?” Mahkûmlara mektup yazan kadınları duymuştum. Bu kadınları tanımlamak için kullandığım binlerce sifattan birine başvurmadan,

“Reyes’in mektup arkadaşları mı var?” diye sordum.

Neil sırtıtmamaya çalışırken eliyle burnunu sıvazladı. “Charley” dedi bana bakıp, “Reyes Farrow’un hayran kulüpleri var.”

On birinci bölüm

Sırf seyrederek birçok şeyi gözlemleyebilirsiniz.

. Yogi Berra

“Onu hiç Google’da aratmadın, öyle mi?”

“Eh, sen de aratmadın” dedi Cookie, ona Reyes’i sorduğumda. Santa Fe’ye geri dönüyorduk. “Onun sabıka kaydına ve tutukluluk bilgisine ulaşmak için resmi veri tabanlarına başvurdum, o kadar. Bir de, duruşmayla ilgili haberlere ulaşmak için *News JournaFm* sitesine girdim.”

“Ama adını Google’a yazıvermedin, öyle mi?”

Kadın sinirle tekrar, “Sen de yazmadın” dedi. Bilgisayarında bir şeyler yazıyordu.

Epeyce büyük bir dehşetle, “Hayran kulüpleri!” dedim. “Adamın hayran kulüpleri var. Ve ona dağlar kadar mektup geliyor.”

Göğsüm keskin bir kıskançlık sızısıyla sıkıştı, delinir gibi oldu. Mecazi olarak. Yüzlerce, hatta belki binlerce kadın, Reyes Alexander Farrow hakkında benden çok şey biliyordu.

“Neden biri bir mahkûm için hayran kulübü kursun ki?” diye sordu Cookie.

Ben de Neil’a aynı şeyi sormuştum. “Anlaşılan mahkûmlara kafayı takan kadınlar var. Gazetede çıkan haberleri, mahkeme kayıtlarını inceliyor, çekici mahkûmlar buluyor, sonra onun masum olduğunu kanıtlamayı -hepsi öyle der yagörev ediniyor, ya da o mahkûma uzaktan hayranlık duyuyor. Neil, bazı kadınların bunu adeta yarış haline getirdiğini söyledi.”

“Bu çok saçma.”

“Bence de, ama bir düşünsene. Bu adamların pek seçeneği yok. Belki kadınlar mahkûmların kendilerini büyük ihtimalle kabul edeceğini bildikleri için yapıyorlardır. Yani, kim aşk mektupları gönderen, kendisini ziyaret etmek için hapishaneye gelen bir kadını geri çevirir? Bu kadınların kaybedecek neleri var?”

Cookie bana endişeyle baktı. “Bütün bunları bayağı iyi karşılıyor gibisin.”

“Pek sayılmaz” dedim başımı sallayarak. “Sanırım şoktayım. Yani, vay be, neler anlatıyorlar.”

Cookie de şokta gibiydi. Ben arabayı Elaine Oake’un evine sürerken, o bilgisayarından bir web sitesine bakıyordu. Bakışları, biraz hülyalıydı. “Fotoğraflar da var.”

“Ve hikâyeler anlatıyorlar. Bir dakika, ne? Fotoğraflar mı var?” Güvenli bir biçimde seyahat etmek adına, arabayı otobanın kenarına çekmeye karar verdim. Dörtlüleri yaktım, sonra Cookie’nin ekranına baktım. Yüce muzlu kremalı turta. Fotoğraflar vardı.

Bir saat sonra, kendisine ancak Sapık Hayran olarak hitap edebileceğim kadının kapısının önündeydik. Yani, cidden mi? Reyes hakkında bilgi alabilmek için gardiyanlara ve diğer mahkûmlara para ödemek de neydi? Ondan bir şeyler çalabilmek için? Tabii ben de aynısını yapabilirdim, ama benim iyi bir sebebim vardı.

Kapıyı uzun boylu, zayıf bir kadın açtı. Sarı saçları kısa kesilmiş, dağınık şekillendirilmişti, ama bu saçın her bir telinin, tam da kadının istediği yerde durduğundan şüphem yoktu.

“Merhaba, Bayan Oake?”

Sesinden biraz sinirlendiği anlaşılan kadın, “Evet” dedi.

“Size Reyes Farrow’la ilgili birkaç soru sormaya geldik.”

“Saatlerim yazılı.” Kapı ziline üzerindeki levhayı işaret

etti. “Belirtilen saatlerde gelebilir misiniz?”

Dedektif kimliğimi arka cebimden çıkardım. “Aslında, bir vaka üzerinde çalışıyoruz. Vaktiniz varsa sizinle şimdi konuşmak isteriz.”

“Ah. Şey... peki.” On iki trilyon kadar odası olan, milyonlarca dolarlık bir eve mütevazı denebilirse, bizi mütevazı yuvasına buyur etti. Nasıl öyle denebilirdi ki? “O kadar çok ziyaretçi geliyordu ki, saatlerimi ona göre ayarlamam gerekti. Bir dakika boş vaktim yok.” Bizi ufak bir oturma odasına götürdü. “Çay isteyeyim mi?”

Kadın ciddi miydi? Zenginler böyle mi yapıyordu? Çay mı istiyordu? “Hayır, teşekkürler. Daha demin yarım litre şekersiz, buzlu Nirvana içtim.”

Kadın görgüsüzce davranışlarım şeymiş gibi burnunu sildi... eh, görgüsüzceymiş gibi. Kabalığımı atlattıktan sonra, “Ee” dedi, “o tilki bu kez ne yaptı?”

“Tilki mi?” diye sordu Cookie.

“Reyes” dedi kadın.

Kadın Reyes’m adını aldırılmaz bir tavırla ağzına alınca, kıskançlık kaslarım gerildi. Bu hiç bana göre bir şey değildi. Nadiren gerilirdim ve benim kitabımda, her kadın kendi bacağından asılırdı. En iyi flört eden kazansmdı. Hep, hiç kıskanç biri olmadığımı düşünürdüm. Belli ki konu Reyes olduğunda, yeterince kıskançtım.

Bu duyguyu dişlerimi kenetleyip yumruklarımı sıkarak bastırdım. “Son bir ayda onunla hiç görüştünüz mü?”

Kadın güldü. Belli ki köylüler onu eğlendiriyordu. “Rey’i pek tanımıyorsunuz, değil mi?”

Rey mi? Gözkapağım seğirirken, “Durum daha kötü olabilir mi?” diye düşündüm. Dişlerim hâlâ kenetli olduğu için zorlanarak, “Pek sayılmaz” dedim.

Elaine ayağa kalkıp kapıya gittiğinde, Cookie elimi tutup sıktı. Muhtemelen bana, kadını öldürüp cansız bedenini açel-

yaların altına gömersem bir tanık olacağını hatırlatmak için. New Mexico’da açelya yetiştigiinden bile haberim yoktu.

“O halde benimle gelseniz iyi olur.” Ancak Reyes Farrow müzesi olarak tanımlanabilecek bir odaya açılan iki kanatlı kapıyı itti.

Reyes’m duvardaki dev resmiyle karşılaşınca derin bir nefes aldım; resim benimle dalga geçiyor, beni dizlerimin takattan düşmesine, nefesimin kesilmesine sebep olan bir bakışla okşuyordu.

Ben sandalyemden kalkıp öne sürüklenip amaçsızca yürürken kadın, “Bunun hoşunuza gidebileceğini düşündüm” dedi.

Reyes cennetine adım attığımda, dünyanın geri kalanı yitip gitti. Büyük odada ışıklandırılmış canı vitrinlerde, duvarlarda çerçeveli fotoğraflar vardı.

Kadın gurur dolu bir sesle, “Bunu başlatan ilk kişi bendim” dedi. “Onu hüküm giymeden önce keşfetmiştim. Diğer bütün web siteleri, benim peşimden geldi. Onlara söylediklerim dışında, Reyes hakkında hiçbir şey bilmiyorlar.”

Ya da, hapishane gardiyanlarının ona söyledikleri dışında. Neil bana, bu kadına Reyes Farrow’a ait olan bilgi ve fotoğraflar sattıkları için dört gardiyanı kovduklarını söylemişti. Kadının evine bakılacak olursa, Elaine’in parası bundan çok daha fazlasına da yeterdi. Çerçeveleli fotoğrafların çoğu web sitesine koyduklarıydı; bunlar gardiyanlar tarafından Reyes’tan habersiz çekilmişti. Kadının, işlerini riske atmaları için onlara ne kadar para ödediğini merak ettim. Ve Reyes’ı tanıdığım kadarıyla, hayatlarını riske atmaları için.

Dušta çekilmiş birkaç grenli fotoğrafı bile vardı. Ve grenli olsa da olmasa da, o vücut çok seksiydi. Adamın kıcının çeliksi kıvrımını, kaslarının akıcı çizgilerini incelemek için öne eğildim.

“Onlar benim de gözdeleğim.”

Elaine'in sesini duyunca yerimden sıçradım, fotoğraflara bakmayı sürdürürken içimden sonradan onları çalmak için buraya izinsiz girdiğim takdirde paçayı yırtma ihtimalimi hesapladım. Cam vitrinlerde sözde Reyes'a ait olan farklı nesneler vardı. Hapishane üniformasından tarağa, eski bir saatten birkaç kitaba, Reyes'm aldığı bir iki kartpostala dek. Daha yakından baktım. Kartpostalların ikisinde de, gönderen adresi yoktu. Vitrinin daha aşağısına baktığımda, bir rafa yayılmış, el yazısıyla dolu sayfaları gördüm. Yazı keskin katlı, akıcı ve iddiaya göre Reyes'mdı.

Elaine biraz kibirli bir sesle, "El yazısı harikulade" dedi. Beni şaşırtmak ona zevk vermiş gibiydi. "Hâlâ 'Hollandalı'nın gizemini çözmeye çalışıyoruz."

Donakaldım. Kadın "Hollandalı" mı demişti? Birkaç saniye sonra kendime gelerek doğruldum ve ona en soğukkanlı bakışımı attım. Neyse ki Cookie kadının arkasında, yan tarafta duruyordu ve böylece Elaine onun gözlerinin fal taşı gibi açıldığını göremedi.

"Hollandalı mı?" diye sordum.

"Evet." Kadın biraz ilerleyip işaret etti. "Yazıya dikkatli bakın."

Tekrar eğilip okudum. **Hollandalı**. Tekrar tekrar. Her satırda tekrar tekrar **Hollandalı** yazıyordu. Yani, görünüşe bakılırsa mektup, lakabımın sayısız kez tekrarlanışından oluşuyordu. Son sayfa biraz farklıydı. Burada yine Hollandalı kelimesini oluşturan, kelimelerden oluşan bir çizim vardı. Kalp atışlarım varış çizgisine ulaşmaya çalışır gibi, birbirine takılır oldu.

"Bunların ne kadar eski olduğunu biliyor musunuz?" dedim, sakinleştirici nefesler aldıktan sonra.

"Ah, birkaç yıllık. Reyes, gardiyanın bunları benim için çaldığını öğrendiğinde, yazmayı bıraktı."

Vitrinin ucunda bir fotoğraf vardı ve muhtemelen odada

ki şeylerin en çarpıcısıydı. Bu Reyes'ı hücresindeki karyolada otururken gösteren siyah-beyaz bir fotoğraftı; kolunu büküğü dizinin üzerine atmış, başını arkaya, duvara yaslamış, gözlerini kapatmıştı, yüzünde de olabilecek en umutsuz ifade vardı.

Göğsüm sıkıştı. Onun neden hapse dönmek istemediğini anlayabiliyordum, ama yine de ölmesine izin veremezdim. Özellikle Mavi'nin söylediklerinden sonra. Ve Pari'nin.

Burası, bu müze, beni adeta sersemletmişti. Ben Reyes'm sadece bana ait olduğunu, benim küçük sırrım, benim hâzinem olduğunu, ölene dek ayrılmayacağımızı düşünürken, onun özlemiyle yanıp tutuşan sürüyle kadın vardı. Tabii onların birini bile suçlayamazdım, ama yine de içim acıyordu. Cookie hiç kıpırdamadan duruyor, ne yapacağımı merak ediyordu.

Daha fazla bilgi alma umuduyla, "Yani Hollandalının kim olduğunu bilmiyor musunuz?" dedim.

"Gardiyanlardan biri benim için bunu öğrenmeye çalıştı. Ona epeyce yüklü bir meblağ teklif etmiştim, ama Reyes neler olduğunu anlamıştı; gardiyan kovuldu. Reyes çok akıllıdır. İki ayrı okuldan diploması var. Onları hapishanedeyken aldı."

Bunu bilmiyormuş gibi davranarak, "Sahi mi? inanılmaz" dedim. Kadın, Reyes hakkında belli ettiğimden fazlasını bildiğini anladığı takdirde, muhtemelen bende ki bilgileri alana kadar yakamı bırakmazdı. Ya da bana reddedebileceğimden emin olmadığım kadar büyük bir para teklif ederdi. Özellikle de Reyes gözümden düşmek için elinden geleni ardına koymazken. "Bana şu andaki kaynağınızın adını vermeniz mümkün değildir, herhalde?"

"Ah, hayır. Bu güveni istismar etmek olur. Hem araştırmalarımı kesmem gerektiği konusunda uyarı aldım. Kaynağımın işten kovulmasını ya da tutuklanmayı göze alamam."

Özel bir dedektifin işinin ne olduğunun farkında değil miydi? “Neden bana Reyes’ı iyi tanıyıp tanımadığımı sordunuz?” Kadın alçak sesle güldü; içimden ölmesini istediğimden tamamen bihaberdi. “Reyes kimseyle görüşmez. Asla, inanın bana, yıllardır onu görmeyi deneyen düzinelerce kadın oldu. Başkandan bile çok mektup alıyor. Ama hiçbirini okumuyor.” Bu içimi biraz olsun rahatlattı.

“Gerçekten, bunların hepsi sitemde yazıyor. Onu ziyarete giden acemileri uyarıyor, Reyes’m onlarla görüşmeyeceğini ve mektuplarını okumayacağını söylüyorum. Ama her hayran Reyes’m âşık olacağı kişi olduğunu sanıyor. Sanırım denemeden edemiyorlar. Ben onları kesinlikle suçlayamam. Ama deneyen onca kadın arasında, görüştüğü tek kişi benim.”

Yalan söylediğini iliklerime dek hissedebiliyordum. Bu kadın Reyes’ı asla gözleriyle görmemişti. Bu da içimi rahatlattı.

“Ee, Reyes’ı nereden öğrendiniz?” diye sordu; sonunda varlığımdan kuşkulanmaya başlamıştı.

“Ah, bir vaka üzerinde çalışıyorum ve onun adına rastladım.”

“Sahi mi? Hangi sıfatla?”

Gözlerimi Reyes’tan zorla ayırıp kadına döndüm. “Bunu söyleyemem, ama size birkaç soru sormam gerek.”

“Soru mu?”

“Evet. Örneğin, onun şu anda nerede olduğunu biliyor musunuz?”

Kadın bana sabırla gülümsedi. “Elbette. Santa Fe’deki bir yoğun bakım merkezinde.”

“Ah” dedi. Cookie bana doğru yan yan baktı, kadına haddini bildirmem için beni teşvik etti. Biraz olsun. “Aslında, geçen hafta yaşam destek ünitesinin kapatılması planlanıyordu.”

Bu kez donakalan kadın oldu. Onu şaşırtmıştım; toparlanması bir iki saniye sürdü. “Üzgünüm, ama kaynaklarım bana öyle söylemedi” derken takma kirpiklerini birkaç kez kırıştırdı.

“Eh, o halde yeni kaynaklar bulsanız iyi olur. Onu ölüme terk etmeyi planlıyorlardı, Bayan Oake. Ama o uyandı ve oradan kaçtı.”

Kadın tiz bir sesle, “Kaçtı mı?” diye haykırdı. Bu beklediğimden çok daha eğlenceliydi. Hem kadının şaşkınlığı hakikiydi. Reyes’in bedenini nereye sakladığı konusunda hiçbir fikri yoktu. Bu gerçeğin tadını çıkarmak ile üzölmek arasında kaldım. Reyes’a bir adım bile yaklaşamamıştık. Tam yazılarına bakmak için tekrar dönmüşüm ki, dizlerinde derman kalmadığı anlaşılan Elaine bir sandalye çekti.

Sanatsal görünen ama adımı söyleyen çizim aslında bir binanın çizimiydi. Çizime yaklaştım ve yumuşak bir sesle iç çektim.

Elaine arkamdan, “Ah, o eski bir bina” dedi. “Nerede olduğunu bilmiyoruz, ama Avrupa’da bir yerde olduğunu sanıyoruz.”

Cookie’ye döndüm, başımı hafifçe sallayarak kendi yönümü işaret ettim. Kadın kaşlarını çatarak bana yaklaşırken omzunun üzerinden geriye temkinli bakışlar attı. Yanıma vardığında çizimi inceledi ve o da usulca iç çekti.

“Bahse girerim haklısımızdır” dedim. “Avrupalı görünüyor.” Ama bina Albuquerque, New Mexico’daydı ve Cookie de ben de o binada yaşıyorduk.

Gözlerimi tekrar kartpostallara çevirdim. “Bu kartpostalların nereden geldiğine bakabilir miyim?” diye sordum.

Elaine kendini yelpazelemekle meşguldü. Sandalyeden zorla kalkıp vitrini açmak için diğer tarafa geçti. “Sizce peşime düşecek mi?” dedi kartpostalları verirken.

“Bunu neden yapsın ki?” dedim; bu pek ilgimi çekmemişti. İki kartpostal da Meksika’dan postaya verilmişti. Üzerlerinde Reyes’m hapishane adresi vardı, ama geri dönüş adresi ya da herhangi bir mesaj yoktu. Bu da Elaine’in panik moduna geçme yönündeki ani ihtiyacından çok daha ilginçti.

“O kim olduğumu biliyor” dedi kadın. “Hakkında bilgi al

mak için para ödediğimi biliyor. Ya peşime düşerse?”

“Bunlar bende kalabilir mi?”

“Hayır!” Kartpostalları elimden kaptı.

Tamam. Amma malına düşküdü, yahu! “Bakın, bu benim kartım” dedim ona kartımı uzatırken. “Peşinize düşerse beni arayın. Onu yakalamam gerek.” Cookie’yle ikimiz gitmek üzere döndük.

“Bir dakika, hayır, öyle demek istemedim.” Kadın İspanyol karolarında tıkırdayan topuklu ayakkabılarıyla peşimizden geldi. “Ya beni öldürmeye, buraya gelirse?”

Durup kadına kuşkuyla baktım. “Ölmenizi istemek için bir sebebi mi var, Bayan Oake?”

“Ne? Hayır.” Kadın yine yalan söylüyordu, insanlara yıllarca onu gözetlemeleri için para vermek dışında, başka ne yaptığını merak ettim.

“O halde ortada bir sorun yok.” Çıkmak üzere döndüm. Kadın etrafımızda koşturup yolumuzu kesti. “Yalnızca, ben... Herkes...”

“Gerçekten, Bayan Oake, çözmem gereken bir vaka var.” “İşte” dedi kadın, kartpostalları uzatarak, “bunları size vereceğim. Zaten taranmış halleri bilgisayarımda var. Tek istediğim, Reyes bulunur bulunmaz beni aramanız.”

isteksiz bir ifadeyle Cookie’ye baktım. “Bilmiyorum. Bu güveni istismar etmek olabilir.”

“Hayatım tehlikedeyken değil” diye ciyakladı kadın. “Sizi parayla tutacağım.”

Vardığım ilk sonuçlarda yanılmıştım. Bu çok ilginçti. “Her şeyden önce, zaten bir müşterim var. Bu vakayla ilgili başka bir müşteriyi alamam. Bu menfaat çatışması olur. İkincisi, hayatınız neden tehlikede olsun ki? Reyes Farrow’dan korkuyor musunuz?”

“Hayır” dedi kadın gergince sırtarak. “Yalnızca... şey, biz evliyiz de.”

Cookie çantasını düşürdü, havada yakalamaya çalıştı. Bu sırada bir vazoyu devirdi. Vazoyu almak için atıldığında karoların üzerinde kaydı ve koca bir sehpayı ters çevirdi. Çok güzel, el yapımı bir cam küre bana doğru uçu ve onu yakalarken tek düşünebildiğim, *Cidden mi? Gene mi?* oldu. Kas kontrolü egzersizleri yapmamız gerekecekti.

“Evli mi?” dedim, sehpa yere çarptıktan sonra. Cookie sehpayı düzeltti ve yüzünde mahcup bir ifadeyle cam küreyi yerine koydu. “Bana karşı tamamen dürüst olmanız gerekecek, Bayan Oake. Reyes’m evli olmadığını biliyorum.”

Elaine cevap vermeden önce uzun uzun Cookie’ye baktı. “Saçma sapan bir tartışmaydı” dedi tekrar bana dönerek. “Ben de... şey, insanların evli olduğumuza inanmasına ses çıkarmadım. Site sahiplerinden biri Reyes’la birbirlerine yazdıklarını söyledi, bunun bir yalan olduğunu biliyordum, başka biri de çıktıklarını - çıktıklarını!iddia etti. Ben de deyim yerindeyse bahsi yükselttim. Altı aydır evli olduğumuzu sanıyorlar.”

Gözlerimi dramatik bir tavırla devirerek tekrar kadına odaklandım. “Size neden inansınlar ki?”

“Çünkü, ben... şey, sahte evlilik cüzdanı bastırdım. Hepsi web sitesinde var. Eh, tabii cüzdanın sahte olduğu gerçeği değil.”

Şimdi elimde bir pazarlık aracı vardı; yani kadının yaşama arzusu. Tekrar vitrine döndüm. “Hizmetim karşılığında ne teklif ediyorsunuz?”

Cookie’yle ikimiz bir şeyler yemek için Santa Fe’ye giderken telefona, “John Hostettler” dedim.

Telefonun diğer ucunda Neil Gossett vardı. “Gardiyanlarımdan biri.”

“Ve Elaine Oake’un kaynaklarından biri.”

“Yok canım?”

“Var canım.” Neil’m elbette bir kanıtı ihtiyacı olacaktı,

ama bu benim sorunum değildi. “Tuhaf bir şey daha var, ama bahsetmeyi unuttum.”

“Senin dışında mı?”

“Çok komiksin. Geçen gün Owen Vaughn’la karşılaştım. Şimdi polislik yapıyor. Ona ne yaptım ki?”

Neil içini çekti. “Seni arazi aracıyla sakatlamaya çalışmasından mı söz ediyorsun?”

“Evet.”

“Ben de hep sana bunu sormak istiyordum. Bize hiç söylemedi. Sadece tuhaflaştı.”

“Yani, senin gibi mi?” diye sordum.

“Çok komiksin.”

Cookie’yle ikimiz Santa Fe’den ayrılmadan önce Cowgirl Cafe’de yemek yedik. Elaine’den aldığımız evrak ve fotoğrafları inceledik -özellikle grenli olanlarıve ikimiz de konuşamayacak kadar afalladığımızdan sessiz kaldık. Eve giderken de hiç konuşmadık.

Apartmanın önüne yanaştığımızda Cookie, “Hana Insinga vakasındaki dosyaları inceleyeceğim” dedi.

“Tamam, ben de ofise gidip mesajları kontrol edeceğim ve... ne bileyim, faydalı bir şeyler yapacağım.”

“Tamam.” ikimiz de başka dünyalardaydık, Mimi ve Reyes için endişeleniyorduk.

Otoparkı aşıp babamın barına giderken, biraz depresyona girdiğimi fark ettim. Sanki âdet öncesi sendromun sırasıydı! Belli ki ruh hallerindeki değişimler bu işle gelen bir şeydi. Ama Reyes’i bütün gün görmediğim gerçeğini aklımdan çıkaramıyordum. Onu bir kez olsun görmemiştim. Ve adam gibi görmemiş olsam da, yaraları doğaüstü bir varlık için bile öldürücüydü.

Dün gece, ben sıcacık ve rahat yatağımda uyurken o ölmüş müydü? Sık sık uyanmıştım, ama yine de işkence görmüyordum. Belki de ben bu sabah üç komedyenle kahve içer-

ken ya da Sapık Kız'la çay içip tatlı yerken ölmüştü.

Cidden, ne kadar dayanabilirdi ki? Sıradan insanlardan daha hızlı iyileşiyordu, ama o yaralarla bırakın günlerce hayatta kalmayı, birkaç saat dayanacağını bile hayal edemiyordum.

Ofise gitmek için barın içinden geçtim. Babam ortalıkta yoktu. Onu aramayı düşündüm, ama içeri girer girmez ellerinde buzlu kupalar olan iki adam bana döndü, ben de onların bana asılma yönündeki, aslında var olmayan fırsatlarını değerlendiremeden merdivenlere kaçtım. Mesajlara ve e-postalara baktıktan sonra beni gecelerce uykusuz bırakan, sayısız ateşli rüyadan ve uygunsuz fanteziden mustarip olmama sebep olan ismi bilgisayara yazdım. ARAMA tuşuna bastım ve yaklaşık üç saniye sonra, her biri muhteşem Reyes Farrow ismini taşıyan bir dizi web sayfası ekranı doldurdu.

Bu insanların neler bildiğini öğrenmem gerekiyordu. Reyes'm neler yapabildiğini biliyorlar mıydı? Geçmişinden haberleri var mıydı? Onun kusursuz bir randevunun nasıl olacağını düşündüğünü biliyorlar mıydı?

Bir saat, sislere gömülmüşüm gibi geçti.

Sonunda iki sonuca vardım. Birincisi, hiçbirinin Reyes'm kim ya da ne olduğu konusunda bir fikri olmadığıydı. İkincisi de, dünyada epeyce yalnız kadın olduğuydu. Kıskançlıktan tükenmeyi bırakıp şaşkınlığa kapıldım, hatta biraz anlayışlı olmaya başladım. Sonuçta onları suçlayamazdım. Reyes son derece çekiciydi ve fotoğraflardaki bakışları hipnotize ediciydi; Reyes doğuştan kalp hırsızıydı. Sabıkasına rağmen sürüyle kadının onu arzulamasında şaşılacak bir şey yoktu.

Beni dilimin tutulmasına sebep olacak kadar afallatan bir bilgi parçasıyla karşılaşmıştım. Bay Wong'un çok konuşmaması iyiydi. Tamam, hiç konuşmaması. Konuşamayacak kadar şaşırmıştım. Elaine Oake'un web sitesinin "Doğrulanmamış Söylentiler" bölümünde, birçok şeyi açıklayan bir paragraf vardı.

Bu doğrulanmamış bir söylenti ve Sansürsüz Reyes Farrow sitesi sahipleri olarak biz, sevgili Reyes'ımızm bir kız kardeşi olduğu iddiasını kuşkuyla karşılıyorruz. Eyalet ve ülke kayıtlarında yaptığımız kapsamlı araştırmalar bunun tersini söylüyor, ama bizim adamın ne kadar ketum olduğunu biliyoruz. Reyes Farrow'la ilgili her konuda olduğu gibi, hiçbir şey imkânsız değildir.

Kadın, dedikodu yazarı gibiydi. Federal ajanlar Reyes'm kardeşi Kim'i bu şekilde öğrenmiş olmalıydı, ama Elaine bu bilgiye nereden ulaşmıştı?

Neil'in bana anlattığı hikâyelerden hiçbirinin bu sitelere sızmamış olması beni biraz şaşırtmıştı. Elaine'in öyle bilgiler için ufak bir servet ödeyeceğinden emindim. Belki de Neil olayların üzerini elinden geldiğince örtmüştü. Ona bunu sormam gerekecekti.

Ben neye uğradığımı anlayamadan saat üçü vurdu. Mecazi olarak. Birkaç hafta önceki *Alacakaranlık Kuşağı* maratonundan beri bu saate kadar uyanık kalmamıştım. Son birkaç saatte üzüntülerimi kaç fincan kahvede boğduğumu düşününce ürperdim. Tecrübe ettiğim kontrol edilemez titremelerin sebebi bu olmalıydı.

Uygunun benden tamamen kaçmayacağını umarak, yatmadan önce babamın hâlâ aşağıda olup olmadığına bakmaya karar verdim. Genelde gece yarısı ile iki arasında eve giderdi, ama bakmaktan zarar gelmezdi. En azından mutfağı yağmalayabilirdim. Bir şeyler atıştırmak uyumamı kolaylaştırabilirdi.

Sebep beşinci, hatta altıncı fincan kahve olabilirdi, ama Calamity'nin Yeri'ne, aşağıya indiğimde içimden bir ses ters bir şeyler olduğunu söyledi. Bar olması gerektiği gibi zifiri karanlıktı, ama babamın ofis kapısının altından ışık sızıyordu. Masalar ile taburelerin arasından geçerken, midem hafif hafif bulanmaya başladı. Belki de eve gittiğimde çorba peşine düşerdim.

Kapıyı açtım. Babamın ışığı yanıyordu, ama kendisi odada yoktu. Kulağa ne kadar sıradan gelirse gelsin, kalbim bir adrenalin hücumuyla sarsıldı. Çünkü şimdi mutfaktan yayılan korkuyu sezebiliyordum. Aynı zamanda sersemlik ve dehşet de seziyordum, ama korku her şeyi gölgede bırakıyordu. Barın arkasına eğildim, bir bıçak aldım, sonra mutfak kapısına doğru ilerledim. Yaklaştıkça korku daha ağır basıyordu. Duyguyu saran sıcaklıktan, ballı limonlu boğaz pastili kokusundan, korkunun babama ait olduğunu anladım. Ve bunu kasten yapıyordu. Sanki beni mutfaktan uzak durmam için uyarıyordu. Ama o, insanların duygularını hissedebildiğimi bilmiyordu, değil mi?

Zifiri karanlık mutfağa açılan çift kanatlı kapıdan elimden geldiğince sessizce girmekten başka çarem yoktu, içeri girdiğimde gözlerimin karanlığa alışmasına fırsat vermek için bir köşeye sindim. Neden yanımda 7/24 gece görüş gözlüğü taşı mıyordum ki?

Sağımı solumu seçmeden ışıklar yandı ve birden az önceki kadar kör olduğumu fark ettim. Işık patlamasını engellemek için elimi kaldırdım, gözlerimi kısarak beyazlığa baktım. O sırada elinde benimkinden çok daha uzun bir bıçak olan etli bir kol gördüm. Kol öyle bir hızla üzerime geldi ki, yalnızca ihtimalleri düşünebildim. Hesaplamalarım doğruysa, bıçağın savruluşundaki ağırlığı ve bana doğru gelen bıçağın uzunluğu ile pırıl pırıl keskinliği göz önünde bulundurulduğunda, bu epeyce kan akacağı anlamına geliyordu.

On ikinci bölüm

Evet, ama ya hayat bana limon değil de turşu verirse?

. Tampon çıkartması

Jilet kadar keskin bir bıçağın kalbime inen darbesiyle ölmem gereken anda damarlarımda bir adrenalin dalgası dolaştı ve etrafımdaki dünya yavaşlar gibi oldu. Bana yaklaşan bıçağa baktım. Adamın iri, dişlerini gösteren öfkeli yüzüne baktım. Ah, evet, ölmemi istiyordu. Bu da hiç hoş değildi, çünkü adamı tanıımıyordum bile. Sonra yana baktım. Babam, bağlanmış ve ağzı tıkanmış halde mutfak zemininde oturuyordu. Başının yanından kan aktığını, gözlerinin korkuyla açıldığını fark ettiğimde yeni bir adrenalin hücumu vuku buldu, ama onun için değil. Kendim için.

Bıçak yaklaşıyordu. Bıçağın ucu kalbimin üzerindeki teni delerken arkama baktım. Hiç tereddüt etmeden eğildim ve dünya tekrar hızlanarak geri döndü, ilerlemesini durduramayan adam, arkamdaki duvara doğru uçtu. O uçarken kendi bıçağımı kaldırdım ve onun ağırlığıyla benim yukarı itişimin kuvveti derken, adamın boğazını kestim.

Adam birtakım kutuların üzerine devrildi ve kafaüstü duvara çakıldı, bayılarak bıçağını düşürdü. Bıçağı bir tekmeyle paslanmaz çelikten tezgâhın altına gönderdim ve babamın yanına koştum; bir yandan da temkinli davranıyor, gözlerimi müstakbel katilimden ayırmıyordum. Adam boğazını tutunca parmaklarının arasından sel gibi kan aktı. Gargara yapar gibi sesler de çıkarıyordu.

Kendimi biraz kötü hissettim, ama kavgayı o başlatmıştı.

O anda siren sesleri duydum. Belki de babam, adam onu bağlamadan önce gizli alarm düğmesine basmayı başarmıştı. Babamın ağzını çözmeye çalıştım, hem kat kat sarıldığı için - anlaşılan adam koli bandına bayılıyorduhem de dengemi kaybederek arkamdaki dolabın üzerine devrildiğim için kafam resmen iyi olduğundan da başarılı olamadım. Ciğerlerimi havayla doldurdum, tekrar topuklarımın üzerine çıktım, sonra koli bandının ucunu aramaya başladım. O ucu bulmak anlaşılan bir gökkuşağının ucunu bulmak kadar zordu. Parmaklarımın kontrol edilemez bir biçimde titremesinin de bana faydası yoktu.

iki aynasızın arka kapıdan içeri daldığını duydum. “Bura-dayız” diye seslenirken bana saldıran adamı inceledim. Karaya vurmuş balık gibi çırpıyor, kutuların üzerine tırmanırken bir yandan da kesik şahdamarını tutmaya çalışıyordu.

Polisler temkinli tavırlarla mutfığa girdiler, sonra biri yardım etmek için yanıma koşturdu. Diğeri destek ve ambulans istedi.

Polise dehşet içinde, “O adam beni öldürmeye çalıştı” dedim. Memuru tanıımıyordum. Gençti, muhtemelen çaylağın tekiydi.

Adam babamın sarılı koli bandını açarken omzunun üzerinden geriye, sonra tekrar bana baktı. Göz kırparak, “Bence siz kazanmışsınız” dedi.

Bir an içim gururla kabardı. “Evet. Kazandım.” Balık Adam’a odaklandım. “Bir daha üzerime sivri bir bıçakla koşmazsın, di mi?” Diğer polis adamı kelepçelemiş, şimdi boynuna bir kurulama beziyle baskı uyguluyordu. Adamın kan kaybından ölmeyeceğini umuyordum. Şimdiye kadar birinin ölümüne doğrudan sebep olmamıştım hiç.

Çaylak bandı çözmeyi başardı.

Babam boğuk bir sesle, “Çok üzgünüm, canım” dedi.

Polis babamı serbest bırakma çabalarına devam ederken babamı kucaklayıp kendime çektim. Neredeyse her santimi bolca koli bandıyla süslüydü. Babam da ben de titriyorduk, gözlerimiz dolu doluydu.

Ben ona, “Yaralandın mı?” diye soracaktım ki Bob Amca peşinde bir ilkyardım ekibiyle içeriye daldı.

Diz çökerken, “Leland” dedi. Balık Adam’a soğukça, uzun uzun baktı, sonra tekrar bize döndü. “Sinyali almadık.”

“Ne sinyali?” dedim; birden kuşkulandım.

Babam yere bakarken Ubie açıklama yaptı. “Caruso iki haftadır babanı tehdit ediyordu, bu da şartlı tahliyesini ihlal etti demektir. Nöbet tutsun diye adam bırakmıştık, ama gelebilir diye bir de sinyal belirlemiştik.”

Babam alaycı bir sesle, “Beni şaşırttı diyebiliriz” dedi.

“Ah, beni de” diyerek babamın açıklamasına katıldım. “Beni de acayip şaşırttı.”

“Bu işten sağ salim sıyrılacağım biliyordum” dedi babam, çaylak kollarındaki bandı keserken. Yüzündeki ifade temkinli bir huşuya dönüştü. “O şeyi nasıl yaptın?”

Mahcup halde Bob Amca’ya baktım. “Neyi?”

“Hareket edişin” dedi babam neşeli bir sesle, “insani... değildi.”

“Tamam, ona içecek bir şeyler verelim, olur mu?” dedi Bob Amca çaylağa.

“Elbette, efendim.” Çaylak gitmeden önce kaşlarını çatarak bana baktı. Şahane. Polis kuvvetinin yarısı zaten ucube olduğumu düşünüyordu. Sanırım geri kalanının da onlara katılma vakti gelmişti.

Ubie babamı sandalyeye oturturken onu azarlarcasma, “Leland” dedi, “başkalarının önünde öyle şeyler söyleyemezsin.

Babam, “Sen onu görmedin” deyince birden kendimi yine çirkin ördek yavrusu gibi hissettim. O karakteri yıllar ön

ce üzerimden attığımı sanıyordum. Anlaşılan atamamıştım. “Öyle bir hareket etti ki. O...”

“İyi eğitim almış bir özel dedektif gibi miydi?” diye sözünü kesti Ubie.

Babam gözlerini kırptırdı, başka bir şeye odaklanmaya çalıştı, ama gözleri tekrar tekrar benimkilere kayıp duruyordu ve bakışlarında binlerce soru vardı.

İlkyardım görevlileri Balık Adam’ı sedyeyle dışarı çıkarıyorlardı, hareketleri kesin ama hızlıydı; adamda pek kan kalmamış olmalıydı, ikinci bir ekip de babamla etrafımızı sardı. Biri Tehlike ve Will Robinson’ı dürtmeye başlayınca, etime saplanmış bir bıçakla eğildiğimde göğsümde uzunca bir kesik açılmış olduğunu fark ettim. Bir dahaki sefere eğilmeden önce bıçağı çıkaracaktım.

“Dikiş gerekecek” dedi ilkyardım görevlisi.

Neyse ki Cookie o anda polis bariyerini aştı ve beni hastaneye götürdü. Babam, bu işten sağ salım sıyrılacağımı bildiğini söylerken ne demek istemişti? Ben saldırıya uğrarken yüzünde beliren korkulu ifade, öyle bir şeye inanmamı engelliyordu. Ama cümleyi öyle bir söylemişti ki, neler olacağını olay olmadan çok daha önce hesapladığını sanırdınız. Bir de yüzündeki ifade vardı. Bana daha önce hiç öyle bakmamıştı. Bu ifade, üvey annemin birbirimizi her görüşümizde yüzüne yerleştirdiği ifadeye rahatsız edici derecede benziyordu.

Ama içimi kemiren tek şey bu değildi. Reyes hayatımda ilk kez, hayatımı kurtarmaya gelmemişi. Bu da ya çok öfkeli ya da ölü olduğu anlamına geliyordu.

Uzun bir bekleyişten sonra, her yerim birbirine süper yapıştırıcıyla -gerçi doktor ona cerrahi bant demıştitutturulmuş halde Acil Servis’te oturdum. Kesiklerim şimdiden iyileşiyor gibiydi ve bu doktorlar ile hemşireleri şaşırtmıştı. Bu yüzden dikiş atılmamıştı. Yalnızca süper yapıştırıcı.

Cook yanımda beklerken ona, “Uhu gibi kokuyorum” dedim. Kahrolası evrak işleri, doktorun beni yapıştırarak birleştirmekle harcadığı iki dakikadan çok daha uzun sürmüştü.

Babamın bana onu tehdit eden, şartlı tahliye olmuş mahkûmdan bahsetmemesine sinirlenen Cookie, “Buna inanmıyorum” dedi. “Hiçbir şey yapmasa bile, seni kendi güvenliğin için uyarmalı, bir delinin onu ve bütün ailesini öldürmeye niyetli olduğunu senden saklamamalıydı.”

Bob Amca yanımıza geldi. “Nasılsın?”

“Ah, sen hiç konuşma” dedi, dudakları hayal kırıklığıyla incelen Cookie. “Sen de o adam kadar suçlusun.” Acil odasının diğer ucunda uyuyan, başı sarılı olan babamı işaret etti. Babam bu gece burada gözlem altında tutulacaktı. Bu muhtemelen iyi bir şeydi. Cookie çok öfkeliydi.

Cookie Bob Amca’ya saldırdığında, üvey annem başını kaldırıp bize baktı. Cidden. Adamın hiç şansı yoktu.

“En azından sen onu uyarmalıydın” derken sözlerini vurgulamak için amcamın göğsünü dürttü; amcamın öfkeleneneğini biliyordum. Bir şeyleri parçalayabilir diye yapıştırıcı tüpünü bulmak için etrafıma bakındım.

Amcam öfkelenmek yerine başını pişmanlıkla eğdi. “Bizim aklımıza böyle bir şey olacağı...”

Cookie, “Aynen öyle” dedi ve kahve aramaya gitti. Yandaki yatakta yatan adam, “Millet, biraz sessiz olur musunuz?” dedi. “Başımdaki dokuz milimetrelik orospu çocuğu gibi zonklıyor.”

Bundan şüphem yoktu. Benim kafamda dokuz milimetrelik bir kurşun olsa, muhtemelen canım yanardı. Bob Amca’ya baktım. “Garrett’i o yüzden mi peşime taktın?”

Amcam dudaklarını büzdü. “Birinci sebep oydu.”

“Diğeri de Reyes Farrow’un yanıma gelme ihtimaliydi.”

“Evet, ikinci sebep.”

Ayağa kalktım; o anda erkeklere karşı tiksintiden başka

bir şey hissetmiyordum. “Yani Swopes’a söyleyebildin, ama bana söyleyemedin, öyle mi?”

“Charley, adamın gerçekten gelip gelmeyeceğini, palavracının teki olup olmadığını bilmiyorduk. Kızının ölümü yüzünden babanı suçluyordu. Caruso polislerden kaçarken kaza yaptı ve kızı öldü. Adamı kovalayan babandı. Adam hapisten çıktığında babana telefon etmeye, bütün ailesini öldüreceğini söylemeye başladı; biz de hepinizin peşine adam taktık. Baban endişelenmeni istemedi.”

Bunun yerine, ***baban o güzel, küçük kafanı buna yormanı istemedi*** dese de olurdu. Bu, Ubie’nin ağzından duyduğum en sovence şeydi.

Ayağa kalkarak onun tam karşısında durdum; biraz olsun yakın olduğum her erkeğin bana son iki haftadır yalan söylemesi beni kudurtuyordu. Parmak uçlarımda yükselerek fısıldadım. “O zaman hepiniz siktirin gidin.”

Evrak işlerini boş vererek Cookie’yi, yani beni eve götürecek olan kişiyi aramak için odadan çıktım. Asansörlerin önünden geçerken kapı açıldı, ablamla burun buruna geldim. Ablam içini çekerek asansörden indi. “Ee, ölmeyeceksin, ha?” dedi.

“Her zamanki gibi.”

“Babam nasıl?”

“Doktor iyileşeceğini söyledi. Başına darbe almış, kaburgaları da zedelenmiş, ama tehlikeli bir şey yok. Bir süre uyanmayacak.”

“Peki. Sabah tekrar gelirim.” Ablam dönüp koridorda, benden biraz önde yürümeye başladı; sanki insan içinde benimle görülmek istemiyordu. Öyleyse, ona iyi bir sebep verecektim.

içimi çekerek göğsümü tuttum ve duvara yaslandım, hızla nefes alıp vermeye başladım. Aslında hızlı nefes alıp vermezken öyle yapmaya çalışmak, düşündüğüm kadar kolay değildi.

Gemma dönüp bana dik dik baktı. Sıktığı dişlerinin arasından, “Ne yapıyorsun?” dedi.

Elimi ıstırapla alnıma götürerek, “Hepsini hatırlıyorum” dedim. “Bademciklerimi aldirmek için hastanede kaldığım gece kaçmaya çalışmışım. Kopan serum borusundan akan sıvıyı takip ederek beni buldular, yakalandım.”

Birinin bizi izlediğinden endişelenen ablam dikkatini bana vermeden önce etrafı kolaçan etti. “Sen bademciklerini aldırmadın ki. Hastanede hiç gecelemedin bile.”

“Ha.” Doğrudum. Bu utanç vericiydi. “Dur! Evet, kaldım, Selena Teyze öldüğünde. Onunla oturdum, bütün gece elini tuttum.”

Gemma gözlerini devirdi. “Selena Teyze Guatemala’da misyonerdi.”

“Cidden mi? O zaman o yaşlı kadın kimdi?”

Ablam gürültülü bir biçimde, uzun uzun iç çektikten sonra tekrar çıkışa doğru yürümeye başladı ve omzunun üzerinden, “Muhtemelen gerçek annendir, çünkü akraba olmamız imkânsız” dedi.

Gülümseyip peşinden koşturdum. “Kendimi daha iyi hissedeyim diye öyle diyorsun.”

On üçüncü bölüm

*Başına bela almaya uğraşma.
Bela bedava ve başının nerde olduğunu biliyor.*

-Tişört

Ertesi sabah dokuza kadar uyudum; bu da anlaşılır bir şeydi, çünkü yattığımda saat beşi geçiyordu. Kahve makinesini aramaya çıktığımda kafam hâlâ iyi gibiydi.

Hissettiğim kadar uykusuz olduğumu belli eden boğuk bir sesle, “Günaydın, Bay Wong” dedim. Kahve kavanozuna uzanırken Bay Kahve’nin üzerinde bir not olduğunu fark ettim. Amma romantikti. Önce notun ilk kıvrımını açtım.

Vazgeçmeyen bir özel dedektife ne denir?

Hmm. Aklıma birkaç seçenek geliyordu. Saldırgan. Güvenilir. Gözü pek. Ama bunların notu yazanın aradığı cevap olduğundan şüpheliydim. Notun son kıvrımını açtım.

Ölü.

Kahretsin. Üç kelimelik cevaplara bağlı kalmalıyım. Suçlular ağdalı kelimeleri sevmezdi.

Bu ne kadar aydınlatıcı olsa da yapacağım işler -mahvedeğim çok hayat ve satın almam gereken yeni kilitler vardı, ama zamanım azdı. Kahve makinesini çalıştırdıktan sonra boş üç dakika buldum ve işemeye karar verdim. Ama ön kapımın önünden geçerken biri kapıyı çaldı. Durdum, etrafi

ma bakındım, bekledim. Bir iki saniye sonra kapıma tekrar vuruldu ve ses dairemde yankılandı.

Parmak uçlarımda kapıya doğru gittim; bu saatte biri beni öldürmeye geldiyse çok sinirlenecektim. Delikten dışarı baktım. Dışarıda iki kadın duruyordu. Elllerinde İncillerle. Haydi ama. Kılık değiştirmekte hiç başarılı değillerdi. Muhtemelen öğleden önce kellemi almak için gönderilmiş profesyonel suikastçılardı.

Ama bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı. Kapımın zincirini yerine takıp kapıyı araladım. Diğerinden daha yaşlı olan kadın gülümsedi ve hemen konuya girdi. “Günaydın, hanımefendi. Son günlerde dünyanın hastalıktan mustarip olduğunu fark ettiniz mi?”

“İh!”

“Hastalıkların Tanrı’nın yeşil dünyasının her köşesine yayıldığını?”

“Şey...”

“Biz buraya durumun hep böyle olmayacağını söylemeye geldik.” Elindeki İncil’i açtı, sayfaları çevirdi ve bana konuşma fırsatı verdi.

“Yani buraya beni öldürmeye gelmediniz, öyle mi?”

Kadın duraksadı, ince kaşlarını çattı, arkadaşına baktıktan sonra, “Affedersiniz?” dedi. “Herhalde sizi yanlış anladım.”

“Bilirsiniz işte, beni öldürmeye. Temizlemeye. Kafama silah dayamaya...”

“Bence bizi başka biriyle...”

“Bir dakika! Gitmeyin.” Zinciri açmak için kapıyı kapattım. Açtığımda, kadınlar temkinli bir tavırla geri adım attılar. “Yani siz suikastçı değilsiniz, ha?” ikisi de başını hayır dercesine salladı.

“Yoksa, siz Yehova Şahitleri misiniz?”

Başlarını evet anlamında salladılar.

Bu iyi bir şey olabilirdi. Benim bilmediğim bir şey biliyor olabilirlerdi. “Şahane. Size bir şey soracağım.” Daha genç olan kadının kıyafetlerimi süzdüğünü fark ettim. Kıyafetlerim insanlara ölüm meleşinden korkmamalarını salık veren bir Mavi istiridye Tarikat tişörtünden ve ekoseli bir **boxer**’dan oluşuyordu. “Yehova Şahitleri olarak, tam olarak neye şahit oldunuz?”

“Şey, bir bakarsanız...” Yaşlı olan yine Incil’i karıştırıyordu. “Şahitler olarak görevimiz kendimizi günahkârlardan ayırmak, aramızdaki kötöleri temizlemek ve...”

“Evet, evet, harika.” Elimi sallayarak kadını susturdum. “Ama asıl öğrenmem gereken, şeyi görüp göremediğiniz ya da şeye şahitlik edip edemediğiniz” deyip sözcüğü vurgulamak için havaya tırnak işaretleri çizdim, “iblisleri?”

ikisi birbirine baktı. Bu kez genç olan konuştu ve konuşmadan önce omuzlarını güvenle dikleştirdi. “Eh, iblisler yalnızca Şeytan’ın tarafında yer alan düşmüş meleklerdir. Bizim görevimiz iffetli ve sadık...”

“Ama hiç iblis gördünüz mü?” diyerek yine sözlerini kestim. Bu gidişle hiçbir ayine davet edilmeyecektim.

“Görmek mi?” diye sordu yaşlı olanı tereddüt içinde.

“Evet. Bilirsiniz işte, bizzat?”

ikisi de başını salladı. “Fiziksel olarak değil, hayır. Ama bu pasaja bakarsanız...”

Of, Incil’i amma çok seviyordu. Incil’i okumuştum ve kesinlikle çekici olduğunu biliyordum, ama buna ayıracak vaktim yoktu. Muhtemelen üç dakikam çoktan dolmuştu. “Alınmayın ama -bunu son derece saygılı bir biçimde söylüyorum— bana hiç yararınız yok.” Kapıyı kapatırken yüzlerindeki kafa karışıklığı beni biraz üzdü. Ben yalnızca şehri arşınlarken bir iki iblisle karşılaşmış olabileceklerini düşünmüştüm. Bu işte yalnızsam, Reyes gerçekten öldüyse, iblisleri tespit etmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu. Ama Re-

yes ölmemişti, değil mi? Ölmüş olamazdı.

Tuvalete yaptığım seyahati kaldığım yerden sürdürdüm ve o eski özdeyişin haklı olduğunu fark ettim: inkâr, gerçekten de Mısır'daki bir nehirden ibaret değildi.*

Yarım saat sonra, kemiksiz bedenimi ofise sürükledim ve olduğum yerde durup Cookie'nin kılığını inceledim. Kadının üzerinde mor bir kazak, boynunda kırmızı bir fular vardı. Endişelenmemeye çalıştım.

Bilgisayarından başını kaldırıp bana baktı. “Tamam, Janelle York’un kardeşine ulaştım. Eve gidiyordu, ama sorularımdan birkaçına cevap verme nezaketini gösterdi.”

Şahane. Kendime kahve doldururken, “Ee?” diye sordum. Bazen üç fincan kahve insana yetmiyordu.

“Janelle’in, Mimi Albuquerque’ye taşındıktan sonra uyuşturucuya başladığını söyledi. Annesiyle babası bunun sebebinin aralarının bozulması olduğunu sanmış, ama Hana Insinga’yı sorduğumda, kardeşi Hana kaybolduğunda Janelle’le olay hakkında konuşmaya çalıştığını söyledi. Janelle, Mimi ve Hana aynı sınıftalarmış. Ama kardeşi bunu sorduğunda Janelle öfkelenmiş ve ona bir daha Hana’nın adını ağzına almamasını söylemiş.”

“Vay be, bu kadar masum bir soruya bayağı büyük bir tepki vermiş.”

“Ben de öyle düşündüm. Bir de, Warren’m ondan para isteyen kuzeni Harry var ya?”

“Evet.”

“Çıkmaz sokak. Adam bir aydır Vegas’taymış, kumar oynanan bir kumarhanede çalışıyormuş.”

“Kumar oynanmayan bir kumarhanede değil, yani?” Cookie beni duymazlıktan gelerek, “Öldürülen araba satıcısının karısıyla da konuştum” dedi.

* İngilizceden/o/ (inkâr) ile The Nile (Nil Nehri) kelimeleri arasında ses oyunu yapılıyor, (ç.n.)

“Amma iş halletmişsin.”

“O da Warren’la aynı şeyleri anlattı. Kocasını bunalımdaymış. Kadim onun sürekli endişeli olduğundan, ona çok tuhaf bir şey söylediğinden söz etti.”

Kaşlarını soru sorarcasına kaldırdım.

“Adam ona bazen günahlarımızın affedilemeyecek kadar büyük olduğunu söylemiş.”

“Ne halt etmiş bunlar?” diyerek sesli düşündüm.

Cookie başını iki yana salladı. “Ha, kadın ayrıca Warren’la aynı şeyi düşünmüş. Kocasının başkasıyla birlikte olduğunu. Hesaplarından büyük meblağlar çekildiğini söyledi. Kadını, kocasının başkasıyla ilişkisi olmadığına dair temin ettim.” Cookie’ye alaycı alaycı baktım. “Sırf Mimi’yle ilişkisinin olmaması, kimseyle ilişkisi olmadığı anlamına gelmiyor.” “Biliyorum, ama kadının durumu çok kötüydü. Daha fazla acı çekmesini istemedim. Adamın kimseyle ilişkisi yoktu. Bundan eminim. Kötü durumlardan bahsetmişken, sen nasılsın?” diye sordu ve kaşlarını endişeyle çatı.

“Kötü durum mu?” diyerek gücenmiş gibi yaptım, “iyiyim. Güneş parlıyor, uhu parçalarını tutuyor. Bir kız daha fazla ne isteyebilir?”

“Dünyayı ele geçirmeyi?” diye önerdi Cookie.

“Eh, tabii, o da var. Bugün Amber’la konuştun mu?”

Cookie derin derin iç çekti. “Anlaşılan kızım bu hafta sonu babasıyla kamp yapmaya gidiyor.”

“Ne güzel. Kamp yapmak eğlencelidir” derken neşeli bir sesle konuşmaya dikkat ettim. Bu düşüncenin arkadaşımı neden üzdüğünü biliyordum, ama konuşmak istemedim. Amber babasıyla kaldığında Cookie biraz bunalıma girerdi. Aslında cuma geldiğinde bu değişecekti. Ama şimdi mutluluk dozu hafta sonundan sonraya kalmıştı. Onun ne hissettiğini biliyordum.

“Sanırım” dedi ifadesiz bir sesle. “Yorgun görünüyorsun.”

Masasından bir çift klasör aldım. “Sen de öyle.”

“Evet, ama sen dün gece neredeyse cinayete kurban gidecektin.”

“O bağımsız cümlede önemli olan kelime, ‘neredeyse.’ Biraz araştırma yapacağım, sonra muhtemelen Taos’a gidip Kyle Kirsch’ün annesi ve babasıyla konuşurum. Onları arayıp evde olduklarından emin olur musun?”

“Tabii.” Gözlerini kaçırdı, birtakım kâğıtları karıştırmaya başladı. Ben ofisime gitmek üzere dönerken, “Ölmedi” dedi. “Sana saldıran adam. Üç litre kan kaybettikten sonra.” Birden durdum, yüzeye çıkmaya çalışan duygulara ket vurdum, sonra ofisime yürümeye devam ettim. “Ha, öyle mi? Taos’ta görüşürüz.”

Onun da gelmek isteyeceğini tahmin etmiştim. Kapıyı kapatmadan hemen önce uzanıp, “Bana not bırakmadın, değil mi? Bay Kahve’nin üzerine?” diye sordum.

Cookie kaşlarını çattı. “Hayır. Ne tür bir not?”

“Ah, önemli bir şey değil.” Cookie’nin hayatımı tehdit edeceğini sanmıyordum, ama onun karadul olup olmadığını henüz bilmiyordum. Ne de olsa bagajında bir ölü vardı ve insan bugünlerde hiçbir şeyden emin olamıyordu.

Masama oturduğumda düşüncelerim yağmur beklentili, parçalı bulutluydu. Adam ölmemişti. Herhalde bu iyiydi, ama o hep bir tehdit olacaktı. Neredeyse Reyes’in o anda yanımda olmasını, adamı öldürmüş ya da en azından sakat bırakmış olmasını dileyecektim; o zaman bir daha kimseye zarar veremezdi. Aklımda son derece yararsız, ama çok eskiden beri sorulan bir soru belirdi. Her gün masum insanlar ölürken, öyle canavarlar neden hayatta kalıyordu?

Kapıma hafifçe vurulup da Cookie başını ofise uzatınca düşüncelerimden sıyrıldım. Sinirli bir sesle, “Biri seni görmeye geldi” dedi.

“Erkek mi, kadın mı?”

“Erkek. O...”

“Yehova Şahitleri’nden birine benziyor mu?”

Cookie gözlerini şaşkınlıkla kırıştırdı. “Hmm, hayır. Birden Yehova Şahitleri’yle sorunumuz mu oldu?”

“Ah, hayır. Hiç de öyle değil. Bu sabah iki tanesinin yüzüne kapıyı kapattım. Peşimden adamlarını gönderebilirler diye düşündüm.”

Cookie başını iki yana salladı. “Gelen Bob Amcan.”

“Daha da kötüymüş. Ona dışarıda olduğumu söyle.”

“Peki, sence şu kadar zamandır kiminle konuştuğumu sanacak?”

“Hem” dedi Bob Amca, Cookie’nin yanından geçerken, “sesini duydum.” Bana azarlayıcı bir bakış attı. “Yazıklar olsun, Cookie’den senin için yalan söylemesini istiyorsun, ha? O Yehova Şahitleri’ne ne yaptın?”

“Hiçbir şey. Onlar başlattı.”

Amcam karşıma oturdu. “Dün geceyle ilgili ifaden lazım.”

“Merak etme. Çoktan yazdım.”

“Aa, öyle mi?” Neşelenerek ona uzattığını kâğıdı aldı. Okurken yüzü düştü. “Bir ses duydum. Kötü bir adam bana bıçak salladı. Eğildim ve boğazını kestim. Son.” Derin bir iç çekti. “Eh, üzerinde biraz çalışılması gerek.”

Ben de acı bir sesle, “Ama ben zavallı bir kızım” dedim. “Ne de olsa babamla ikiniz için düzinelerce vaka falan çözmedim. Ne de olsa o güzel, küçük aklımı ayrıntılar gibi çirkin şeylere yormamahyım. Değil mi? Hiçbir şev hakkında hiçbir şey bilmemeliyim.”

Amcam uzun bir an çenesini kastı; muhtemelen ofisimden eli boş çıkma ihtimalini hesaplıyordu. İfademi bir dosyaya koyarken, “Bunu daha sonra yapsak nasıl olur?” diye sordu, “iyi olur.”

Bob Amca ayağa kalkarken Cookie hoparlörlü telefonu kaldırdı.

“Evet?”

“Başka bir ziyaretçin var. Garrett. Yehova Şahidi olup olmadığından emin değilim.”

Ah, diğer hain. Şahane. “Tabii, onu içeri yolla.”

Garrett ile Bob Amca birbirlerinin yanından geçerken Ubie yüzüne bir uyarı ifadesi yerleştirip ona haber vermiş olmalıydı. Garrett makineye gidip kendisine kahve doldurmadan önce kaşlarını merakla kaldırdı, sonra geçip karşımdaki koltuğa oturdu. Ben yerimde oturmaya devam edip tırnaklarımla masada tempo tuttum ve üzerine saldırmak için fırsat kolladım.

Garrett kahvesinden büyük bir yudum aldıktan sonra, “Ne yaptım?” diye sordu.

“Babamı tehdit eden adamdan haberin var mıydı?”

Garrett duraksadı, sandalyesinde kıpırdandı; öyle bir yakanmıştı ki, komik bile değildi. “Kim söyledi?”

“Kimse söylemedi, Swopes. Adam babamı bayılıp koli bandıyla uzaya yollamaya hazırlayana ve beni kasap bıçağıyla öldürmeye çalışana kadar beklediler.”

Garrett koltuğundan fırladı, kucağına kahve dökülünce küfretti. Belli ki kimse ona haber vermemişti. Pantolonunu eliyle silerken, “Ne?” dedi. “Ne zaman? Ne oldu?”

“Yardımlı olacaksa senin için ifademin çıktısını alabilirim.”

Tekrar oturup bana temkinli gözlerle baktı. “Tabii.” ifademi yazıcıdan çıkardım; üzerinde yaptığım onca çalışmanın boşa gitmemesine sevinmiştim. Garrett ifademi aldı, yazdığım dört cümleyi, disleksik olup olmadığını merak etmeme sebep olacak kadar uzun bir sürede okudu, sonra tekrar bana baktı. “Vay be, hepsini bir anda sindirmek zor oldu.” “Benim için de öyle oldu” dedim, sesimdeki duyulmaması imkânsız alaycılıkla.

“Adamın boğazını kestin, ha?”

Garrett’a doğru eğildim ve tehditkâr bir sesle, “Öfkeliyken öyle şeyler yaparım” dedim.

Garrett bir an çenesini kasti. “Sonra gelsem nasıl olur?” “iyi olur.”

Garrett kapıya doğru ağır ağır giderken durup bana baktı. “Cookie’nin Taurus’unun eski sahibiyle görüşeceğim. Bu akşamüstü evde olacak. Müsait misin?”

Cevap vermek için birbirine yapışık dişlerimi ayırdım. “Müsaidim.”

“Bilgileri Cookie’ye bırakacağım. Şimdi birine telefon etmem gerek.”

Kendime sakinleşmek için bir iki dakika izin verdim ve Garrett’m çıkmadan önce nedense öfkелendiğini fark ettim. Onunki uzak durmamın iyi olacağı patlayıcı bir öfkeydi. Sonradan keyfini kimin bozduğunu öğrenmem gerekecekti.

Ofislerimizi birbirinden ayıran kapı açık olduğundan Cookie, “Bay Kirsch bizi bu öğleden sonra bekliyor” diye seslendi. “Karısı şehir dışındaymış, ama bize Hana Insinga vakasıyla ilgili bildiklerini memnuniyetle anlatırmış.”

Ayağa kalkıp kapıya yürüdüm. “Orası buradan neredeyse üç saat uzakta. Yola çıksak iyi olur.”

“Vaka dosyasını da görmek istediğini söyledi.”

“Tabii.”

Eşyalarımızı toplayıp dünyanın en güzel yerlerinden birine, Taos, New Mexico’ya yapacağımız yolculuk için kapıya yöneldik.

“Garrett’a Sahibe Kadifeçeçeği’nin adresini verdim, bir de kısaltılmış versiyonunu” dedi Cookie Misery’ye binerken. “Ona e-posta yollamak, ölüm meleğinin onunla temasa geçmesini neden istediğini öğrenmek istiyor. Ama şimdilik, neşelenmene yardımcı olacaksa yolda sana ayıp fıkralar anlatabilirim.” Kontak anahtarını gülümseyerek çevirdim. “Bir şeyim yok. Kızgınım, o kadar.”

“Kızgın olmakta sonuna kadar haklısın. Ben de kızgınım, oysaki kimse bana saldırmadı. Ya da beni kasap bıçağıyla

kesmedi. Stevie Ray Vaughan?”

ikimiz de araba teybine baktık ve yüzümüze ağır sırtışılar yayıldı. Sesi açarak, “Yolculuğumuz güzel geçecek” dedim. Stevie Ray’le başlayan her yolculuk güzel olurdu.

Çoğu özel dedektif üç saatlik yol gitmektense eski Mora şerifine telefon etmeyi yeğlerdi, ama ben bir insanla yüz yüzeken onu çok daha iyi okurdum. Günün sonu geldiğinde, Bay Kirsch’ün vakayla ilgili ne bilip ne bilmediğini kesin olarak öğrenmiş olacaktım. Oğlunun yasadışı bir şeye karıştığını biliyorsa, bunu öğrenecektim. Belki ayrıntıları bilemeyecektim, ama adamın bir şeylerin üstünü örtüp örtmediğinden epeyce emin olacaktım.

Cookie yol boyunca çalıştı, bilgi toplayıp oraya buraya telefon etti. Telefonuna, “Demek Bay Zapata için yedi yıl çalıştınız?” dedi. Bay Zapata öldürülen araba satıcısıydı ve Cookie onun eski çalışanlarından biriyle konuşuyordu. “Hı hı. Tamam, çok teşekkürler.” Telefonunu kapattı ve bana bitkince baktı. “Umarım öldüğümde insanlar benim hakkımda da yalnızca iyi şeyler hatırlarlar.”

“Yine Zapata’nın aziz olması gerektiği zırvaları mı?”

“Evet. Aynı hikâye, farklı gün.”

“Lisede her ne yaptılarsa” derken Bay Kirsch’ün bloğuna girmek için sağa saptım, “kimse, ama kimse o konuda konuşmuyor. En azından bu yeniyetme grubu hakkında bir şey biliyoruz.”

“Neymiş o?” dedi, dizüstü bilgisayarına notlar almakta olan Cookie.

“Hepsi sır tutmakta başarılıymış.” Bay Kirsch’ün evinin araba yoluna girdim. “Karısının nerede olduğunu söylemiştin?”

Cookie bilgisayarını kapatıp başını kaldırdı. “Vay be, güzel ev.” Taos’taki çoğu ev güzeldi. Burası pahalı konutların olduğu bir yerdi. “Annesini ziyaret etmeye, kuzeye gitmiş.”

“Biliyor musun” dedim cipimden inerken, “bu dava bittiğinde ona katılmaya ne dersin? Yani, kuzey iyi bir yön.” “Washington’a gitmeliyiz.”

“Kulağa hoş geliyor.”

Cookie fikrini değiştirerek, “Ya da New York’a” dedi. “New York’u çok seviyorum.”

Başım la onayladım. “Ben New York’tan sadece arkadaş olarak hoşlanıyorum, ama varım.”

Temsilciler Meclisi Üyesi Kyle Kirsch’ün babası, zamanında göz korkutucu biri gibi görünüyordu. Uzun boylu, inceydi, şimdi bile safi kastı. Kırışmakta olan kum rengi saçları ve keskin, gök mavisi gözleri vardı. Emekli olsa da olmasa da, tam bir kanun adamıydı. Duruşu, hareketleri, bilinçaltındaki bütün alışkanlıkları suçluları haklamakla geçen uzun, başarılı bir kariyere işaret ediyordu. Bana kendi babamı hatırlatıyordu, bu da kalbimde bir sızı hissetmememe sebep oldu. Babama çok kızgındım, ama onun için çok endişeleniyordum. Şimdiki zamanın iyiliği adına, endişeye odaklanmaya karar verdim, ikimiz uzun uzun konuşacaktık. Ama şimdilik Bay Kirsch’ün Hana Insinga’mn kaybolması olayına karışıp karışmadığını öğrenmem gerekiyordu.

“Vakayı dünmüş gibi hatırlıyorum” diyen Bay Kirsch dosyayı, avına bakan şahin gibi süzdü. Gözünden pek bir şeyin kaçtığını sanmıyordum. “Bütün kasaba onu bulmak için elbirliğiyle çalıştı. Dağlara arama ekipleri gönderdik. Yüz millik çevredeki her kasabaya ilan ve bülten dağıttık.” Dosyayı kapattı ve ürkütücü gözlerini benimkilere dikti. “Hanımlar, bu bir türlü elde edemediğim şeydi.”

Cookie’yle birbirimize baktık. Deri kanepede yanımda oturuyor, kalemiyle not defterini hazırda tutuyordu. Kirsch’lerin evi Holstein ineklerinin siyah beyaz renklerinde ve New Mexico yer şekillerinin gözü rahatsız etmeyen bronz renklerinde

döşenmişti. Kır evi tarzında hoş bir biçimde dekore edilmişti.

Bay Kirsch'ün o kadar zamandan sonra bile kalbinde taşıdığı acıyı anlıyordum. “Rapora göre, bütün lise öğrencileriyle bizzat konuşmuşsunuz. Gözünüze çarpan bir şey oldu mu? Rapora ekleyeceğiniz kadar önemli olmadığını düşündüğünüz bir şey?”

Adamın dudakları incelerek dümdüz bir çizgiye dönüştü. Uzun bedenini doğrultarak küçük bir göle bakan pencereye yürüdü. “Gözüme çarpan birçok şey vardı” diye itiraf etti. “Ama ne kadar uğraşsam da, hiçbirinin ne anlama geldiğini çözemedim.”

“Tanıklara göre” derken dosyayı alıp kucağımda açtım, “Hana o gece bir partiye gitmiş olabilir ya da olmayabilirmiş. Oradan erken saatte ve yalnız ayrılmış olabilir ya da olmayabilirmiş. Ve eviyle aynı yolun üzerindeki benzin istasyonuna yürümüş olabilir ya da olmayabilirmiş. Birbiriyle çelişen o kadar çok ifade var ki, parçaları birleştirmek zor.”

“Biliyorum” dedi adam bana dönerek. “Ben onları birleştirmek için iki yıl uğraştım, ama zaman geçtikçe herkesin hikâyesi daha da muğlak hale geldi. Neredeyse delirecektim.” Böyle durumlarda insan hep neredeyse delirirdi. Hedefi on ikiden vurmaya çalışacaktım. O noktada içimden bir ses, bana eski şerifin hiçbir şeyin üstünü örtmeye çalışmadığını söylüyordu, ama bundan emin olmalıydım. “Raporunuzda oğlunuzla konuştuğunuzu, onun da partide olduğunu ama kızı orada görmediğini söyleyen çocuklardan biri olduğunu yazmışsınız.”

Adam derin derin iç çekerek tekrar karşıma oturdu. “Sanırım bu kısmen benim suçum. Annesiyle ikimiz o hafta sonu tatildegdik ve resmen evi terk ettiği takdirde onu öldüreceğimizi söyledik. Önce başı belaya girmesin diye partiye gitmediğini söyledi. Ama birkaç çocuk bana onun orada olduğunu söyleyince oğlum gerçeği kabul etti. Ama ağzından bundan başka

laf alamadım. Diğer çocuklar gibi ondan da karışık sinyaller aldım. Sebebini anlayamadığım bir şekilde, tuhaf davranıyordu.” Bay Kirsch gerçeği söylüyordu. Ben Hana’nın kayboluşu olayına nasıl karışmadıysam, o da karışmamıştı. “Bazen çocuklar vakamızla hiç ilgisi olmayan, başlarını derde sokabilecek başka şeylerin üstünü örterler. Buna kendi soruşturmalarımda birden çok kez rastladım.”

Adam başıyla onayladı. “Ben de. Ama aynı şeyi yetişkinler de yapıyor” dedi sırtarak.

“Evet, yapıyorlar.” Gitmek üzere ayağa kalktık. “Oğlunuzun Senato adaylığı için tebrikler, bu arada.”

Adamın gözlerinden yanardöner gurur ışıkları yansıdı. Beni ve kalbimi saran sıcaklık biraz soldu. Ben haklıysam oğlu katildi. Adam gerçeği iyi karşılamayacaktı. Kim karşılardı ki? “Teşekkürler, Bayan Davidson. Yarın oğlum Albuquerque’de konuşacak.”

Şaşkınlıkla, “Sahi mi?” diye sordum. “Hiç bilmiyordum. Böyle şeyleri hiç takip edemiyorum.”

Cookie çenesini biraz kaldırıp, “Ben ediyorum” dedi. Kıkırdamamaya çalıştım. “Üniversite kampusunda konuşma yapacak.”

“Evet, öyle” dedi Bay Kirsch. “Maalesef ben gidemeyeceğim, ama iki gün sonra da Santa Fe’de konuşma yapacak. Ona gitmeyi umuyorum.”

Ben de öyle umuyordum. Bu, oğlunun parlayışını son görüşü olabilirdi.

Taos’ta yemek yedikten ve üç saat süren yolculukla Albuquerque’ye döndükten sonra, Cookie’yle ikimiz doğruca Garrett’m bize verdiği adrese gittik. Garrett çoktan gelmiş, siyah pikabının içinde bizi bekliyordu. Biz arkasına yanaşırken o da arabadan indi.

Garrett’m bu sabah ofisimi aniden terk etmesini gerekti

ren telefon konuşmasına değinmek için, “Telefon konuşman nasıl geçti?” diye sordum. Garrett’ın kimi aradığım ve neden aradığını merak ediyordum.

“Şahane. Çalışanlarımdan biri eksildi.”

Biraz irkilerek, “Neden?” diye sordum.

Garrett bana çapkınca sırıttı. “Bana seni takip etmeyeceğime söz verdirdin. Seni takip ettirmeyeceğime dair hiçbir şey söylemedin.”

İç çektim. Yüksek sesle. “Seni pislik!”

“Lütfen” dedi ve Cookie’nin inmesine yardım etmek için cipimin diğer tarafına geçti. Misery’nin inilip binilmesi en kolay araç olmadığını itiraf etmeliydim.

Cookie şaşırarak, “Teşekkürler” dedi.

“Bir şey değil.” Garrett bizi sokakta ilerletip bahçesindeki yabani otların temizlenmesi gereken ufak, beyaz, kerpiç bir eve yöneltti. “Seni yedi gün yirmi dört saat izleyen bir adamım var.” Ben yanında yürürken bana tepeden baktı. “En azından öyle olduğunu sanıyordum. Görünüşe bakılırsa dün akşamki adam işi bırakma vakti gelmeden bir şeyler atıştırmak için mola vermeye karar vermiş. Sabahın üçü gibi” dedi. Başımı salladım, dişlerimi öfkeyle sıktım. “Mesajı almamış olabilirsin diye söylüyorum, hayatın tehlikedeydi.” Arka cebinden bir kâğıt çıkardı.

“Göğsümden bıçaklandığımda mesajı gayet net bir biçimde aldım.” Yan tarafıma baktım. Cookie kararlı bir tavırla başını sallayarak yüzde yüz yanımda olduğunu gösterdi.

Garrett gözlerini devirdi. Hiç profesyonelce davranmıyordu. “Bıçaklanmadın. Sana kesik atıldı. Hem senin şu Sahibe Kadifeçeği’nden haber aldım; bu arada, gerçekten adı Sahibe Kadifeçeği mi ha?”

Cookie heyecanla, “Ne dedi?” diye sordu. Komikti.

“Eh, dediğin gibi...” başıyla Cookie’yi işaret etti, “ona ölüm meleği olduğumu söyledim, o da bana ben ölüm meleğiysen

kendisinin Şeytan'm oğlu olduğunu söyledi.”

Kaldırırma takılıp tökezledim. Garrett beni yakalarken, gözleri fal taşı gibi açılan Cookie'ye baktım.

Garrett, “Ona e-postayla cevap vermeye çalıştım” diye söze devam etti; şimdi bana temkinli gözlerle bakıyordu. “Ama benimle konuşmayacağını söyledi.”

Aldırmaz taklidi yaparak, “Onu suçlayabilir misin?” dedim. Vay be, kimdi bu kadın?

Telaffuzla boğuşarak, “Kadının adını Carrie Lee-ah-dell” dedi.

“Sahibe Kadifeçiçeği'nin mi?” Bunu da nereden biliyordu? Garrett kaşlarını çattı. “Hayır. Bu kadının.” Evi işaret etti. “Anaokulu öğretmeni.”

Doğru ya. Derin bir nefes aldım, sonra kâğıda, Carrie Liedell ismine baktım ve kıkırdadım. “Lie-dell diye okunuyor.”

“Gerçekten mi? Nereden biliyorsun?”

Durup kâğıdı işaret ettim. “Şunu görüyor musun? Şu t-e'yi? iki sesli yan yana yürüdüğünde, ilki konuşur.”

Garrett bana kaşlarını çattı. “Bu da ne demek, be?”

Tekrar kapıya doğru ilerlerken kirpiklerimin altından Cook'a eğlendiğimi gösteren bir bakış attım ve tam o anda çizmelerimin betonun üzerinde çıkardığı tıkırtıların ne kadar ultra-havali olduğunu fark ettim. “Okuma yazmayı doğru düzgün öğrenmediğin anlamına geliyor.”

Garrett kapıda benimle buluşurken Cookie öksürürmüş gibi yaparak kıkırtısını sakladı. Ben kapıyı çalarken Garrett bekledi. Tam kapının kolu çevrilirken Garrett alçak bir sesle, “O zaman *freight* ne olacak?” diye sordu.

Adam haklıydı.

“Ya da *said*.”

Otuz yaşlarında, zaten köşeli olan çenesini daha da sertleştiren koyu renk küt saçlı bir kadın kapıyı araladı.

“Ya da, ne bileyim, *blood*.”

Garrett hava atmaya başlamıştı.

Kadın temkinli bir sesle, “Evet?” dedi. Muhtemelen bir şey sattığımızı sanıyordu. Elektrikli süpürge. Dergi aboneliği. Cennette arsa.

Ben bir şey söyleyemeden Garrett bana doğru eğilerek kulağıma fısıldadı. “Ya da *should*. Ve evet, Charley, bunu bütün gün yapabilirim.”

Onu maşayla öldüresiye dövebilirdim. “Merhaba, Bayan Liedell?” Dedektif kimliğimi kaldırdım. Çoğunlukla bunu yaparken havalı görüldüğüm için. “Adım Charlotte Davidson, bunlar da iş arkadaşlarım Cookie Kowalski ve Garrett Swopes. Uç yıl kadar önce vuku bulan bir çarpıp kaçma olayını araştırıyoruz.”

Gerçekte Bagajdaki Ölü’ye ne olduğunu bilmemekle birlikte, büyük bir risk alıyordum. Kadının adamın ölümünde parmağı varsa, birçok şey olabilirdi. Ama adam muhtemelen bagajda öldüğünden, bir çarpıp kaçma olayı, ihtimallerin en mantıklısıydı. Kadının bir gece geç saatte arabayla evine giderken adama çarptığını tahmin ediyordum. Başının derde gireceğinden korkup adamı bagaja girmeye razı mı etmişti? Pek olası değildi, ama elimde başka bir şey yoktu.

Blöfüm hemen sonuç verdi. Kadının içinde bir adrenalin dalgasının kabardığını, suçluluğunun üzerine kara bir bulut gibi çöktüğünü hissettim; oysaki yüzünde yalnızca hafif bir rahatsızlık vardı. Gözleri azıcık irileşti. Ağzı hafifçe büzüldü. Kadın bu an için prova yapmıştı, bu da katil olduğu anlamına geliyordu.

Kadının sistemine kendine gelme fırsatı tanımamak için biraz daha bastırmaya karar verdim. “Ne olduğunu açıklamak ister misiniz, Bayan Liedell?” dedim bilgiç ve suçlayıcı bir tavırla.

Kadın bluzunun yakasını mahcup bir tavırla kapattı. Bunu yapmasının sebebi evsiz, ölü bir adamın soğukluğunun

üzerine çökmesi, adamın ona yeşil gözlerinde kadını tanıdığını gösteren bir pırıltıyla bakması da olabilirdi. Daha önce bir ölünün canlı bir insana zarar verdiğini hiç görmemiştim -bunu yapıp yapamayacaklarını bile bilmiyordumama bu adamı yere düşürmek zorunda kalmayı hiç istemiyordum. Adam acayip iriyarıydı. Ve onu görebilen tek kişi ben olduğumdan, göze epeyce tuhaf görünecektik.

“Ben... söylediğiniz şey hakkında hiçbir şey bilmiyorum” dedi kadın.

Kadının sesindeki, onu ele veren titremeyi kaydederek, “2000 model beyaz Taurus’unuzla evsiz bir adama çarptınız, onu arabanızın bagajına kapattınız, sonra da ölmesini beklediniz. Bu, olanları özetliyor mu?”

Göz ucuyla Garrett’a baktım, çenesinin kasıldığını gördüm; sorgulama tarzımdan endişe mi duyduğunu, yoksa kadının yaptığı şeye mi öfkелendiğini bilemiyordum.

Bagajdaki ölü berrak, sert ve tok bir sesle, “Coal Caddesi’nde oldu” dedi. Sesi önce beni irkiltti, ama deliler bile arada bir net bir biçimde düşünürlerdi. Sonra adam bana döndü ve sert bakışlarıyla beni olduğum yere mıhladı. “İster inan ister inanma, bir otoparkta oldu.”

Şaşkınlıktan tizleşen sesimle, “Ona bir otoparkta çarptınız, değil mi?” diye sordum. Garrett yanımda kıpırdandı; nereye varmaya çalıştığını merak ediyordu. Bunu ben de merak ediyordum.

Bu kez kadının gözleri irileştiğinde, yüzünde inkâr edilemez bir suçluluk belirdi. “Ben... kimseye çarpmadım.”

Adam yüzünde anıların iziyle, “Çok sarhoştı” dedi. “Ayakta duramayacak kadar sarhoştı ve bana iyileşeceğimi, arabanın arkasına oturmamı söyledi.”

“Ona arabanızın arkasında oturmasını söylediniz” derken kadını suçlayıcı bakışlarımla delik deşik ettim, “içkiliydiniz.” Bayan Liedell kendisine kamera şakası yapılmadığından

emin olmak için etrafına baktı.

“Beyin sarsıntısı geçirmiş olmalıydım. Odaklanamıyordum. Bir dakika önce kadınla konuşurken, bir dakika sonra bagajında can çekişiyordum. Kadın bana bir tuğlayla vurdu.” Görünüşümle ilgili endişeleri bir kenara bırakarak, “Ona ne söyledin ki?” diye sordum adama.

Adam bana acı acı baktı. “Ona polis olduğumu, onu tutuklayacağımı söyledim.”

Panik modunda, “Siktir” dedim. “Ciddi misin? Polis miydin? Sivil falan miydin?”

Adam başıyla onayladı, ama Liedell içini çekerek ağzını iki eliyle birden kapattı. “Hayır, polis olduğunu bilmiyordum. Onun deli, evsiz bir adam olduğuna sandım. Leş gibiydi. Benden para koparmak için yalan söylediğini sandım. Nasıllardır, bilirsiniz.” Kadın paniğe kapılıyordu. Daha normal koşullar altında, komik olabilirdi. “Siz polis değilsiniz” dedi kadın bize, “bir şey yapamazsınız.”

O anda Bob Amca arazi aracını lastiklerini gıcırdatarak evin önüne park etti ve onu ışıkları yanıp sönen iki devriye arabası izledi. Kusursuz zamanlaması beni afallatmıştı.

Sesimdeki hayreti silmeyi başaramadan, “Evet” dedim, “ama o polis.” Başparmağımla omzumun üzerinden Ubie’yi, namı diğer Ateşli Bob’ı işaret ettim. Amcam, kararlı adımlarla bize doğru yürüyordu. Bir misyonu vardı. Ya da hemoroiti. Veya her ikisi birden.

Paldır küldür yanımıza geldi ve “Carrie Liedell?” dedi. Kadın dalgın dalgın başını salladı; muhtemelen hayatı film şeridi gibi gözlerinin önünden geçiyordu.

“Memur Zeke Brandt’ı öldürmekten tutuklusunuz. Ceplerinizde bir şey var mı?” diye sordu, sonra kadını yüzü öne bakacak şekilde duvara dayayıp üzerini aradı. Liedell ağlamaya başlarken üniformalı bir memur ona haklarını okudu. Kadın hıçkırıklar arasında, “Onun polis olduğuna bilmi

yordum” dedi. “Yalan söylediğini sandım.”

Üniformalı onu alıp götürdüğünde Ubie yüzünde amansız bir ifadeyle bana döndü. “Memur Brandt üç yıldır kayıp. Kimse ona ne olduğunu bilmiyordu. Uyuşturucu satmak için evsizleri kullanan bir çetenin peşindeydi.”

“Ama sen nereden biliyordun?” diye sordum hâlâ sersem halde.

“Swopes bana ne araştırdığını, seni izlemesi gerekirken ona yüklediğin vakayı anlattı.”

Garrett’a dönüp kaşlarımı çattım. “Senin nazarında kutsal olan hiçbir şey yok mu?”

Adam omuz silkti.

“Buradan o ufak sorunu hallettiğin sonucuna varıyorum?” dedi Ubie ona.

Garrett, “Çalışanlarımdan birini kaybettim, ama idare ederim” diyerek saldırıya uğradığım sırada bana göz kulak olması gereken adamından bahsetti.

Mola almak için elimi kaldırarak, “Bir dakika” dedim. “Sizin memuru Carrie Liedell’in öldürdüğünü nereden bildin?” Bob Amca kimsenin söylediklerini duymasını istemediğinden bize yaklaştı. “Swopes bana Cookie’nin beyaz Taurus’unun bagajındaki evsiz ölüden bahsettiğinde, Brandt’in kayboluşu araştırılırken mahalledeki bir videocunun kamera kasetlerinde, olayın çarpıp kaçma vakası olabileceğini düşünmemize sebep olan bir şey gördüğümüzü hatırladım. Ama görüntü çok parazitliydi ve olayın neredeyse tamamı karenin dışında gerçekleşmişti, bu yüzden olanlara tam olarak anlam verememiştik. Kaseti tekrar izledik ve o gece o video dükkânından çıkanın muhtemelen bizim adamımız olduğunu düşündük; görüntüyü geliştirerek de bu kadının plakasını aldık.”

Ubie uzanıp Garrett’m elini sıkıca tuttu. Cookie’yle toka-laşmadan önce, “iyi iş” dedi, “iyi iş. Araban için üzgünüm. Onu uzun süre tutmayacağız.”

Hâlâ dilsiz-sersem modunda olan Cookie ona bakakaldı. Ubie ondan sonra bana döndü. “Tekrar arkadaş olduk mu?”

“Dünyada hemoroitleriyle mücadele eden son polis sen olsan bile imkânsız.”

Amcam alçak sesle güldü. “Hemoroitim yok.” Sonra mankafa, söylediklerime rağmen eğilip yanağımı öptü. Kulağıma, “Bu adam benim için çok önemliydi, canım” dedi. “Teşekkürler.” Bob Amca arazi aracına doğru taban teperken Cookie ağzı açık halde kalakaldı. “Az önceki şey gerçekten oldu mu? Çünkü gerçekten beklenmedik bir şeydi. Yani, ben anaokulu öğretmenlerinin iyi yürekli olduğunu sanırdım.”

“Bu meslekte yeterince uzun kalırsan, her mesleğin çürük elmalarının olduğunu görürsün, Cook.” Sırıttım ve ona dirsek attım. “Anladın, di mi? Öğretmenler? Elmalar?”

Cookie bana hiç bakmadan omzuma hafif hafif vurdu, sonra Misery’ye doğru yürüdü.

Arkasından, “Sana borçluyum!” diye seslendim. Bagajdaki Ölü’ye, daha doğrusu Memur Brandt’e döndüm. “Ee, demek deli değilsin?”

Adamın yüzünde pazar günü işlenen bir günah kadar şeytani bir sırıtış belirdi, yüzü birden yakışıklı bir hal aldı. Yani, saçları falan hâlâ kirliydi, ama gözleri acayıptı.

Neredeyse korku içinde, “Ya düşler?” diye sordum. Adamın sırıtışı genişledi, ben de öfke ile hayranlık arasında kaldım.

Daha önce hiçbir ölü beni öyle kandırmamıştı. “İçimden geçebilirsin” dedim iyiliği elden bırakmayarak. “Öyle mi?”

Adam benimle alay ediyordu. Bunu zaten biliyordu. Bana doğru bir adım attı. “Önce seni öpebilir miyim?” “Hayır.”

Adam yumuşak bir sesle gülerek belime uzandı, beni kendisine çekti ve başını eğdi. Dudakları benimkine dokunduğunda usulca nefes aldım; sonra adam kayboldu.

insanlar içimden geçerlerken sıcaklıklarını hissedebilir, en güzel anılarını sezebilir, auraların kokusunu alabilirdim. Adam yok olduktan sonra onu tekrar koklamak için kazağımın yakasını kaldırdım. Kokusu pamukşekeri ile sandalağacı karışımıydı. Onu hiç unutmamayı umarak kokuyu derin derin içime çektim. Brandt on iki yaşındayken mahalleli bir çocuğu bir köpeğin saldırısından kurtarmak için hayatını riske atmış, sonuçta yirmi yedi dikiş yemişti. Onun da çocuğun da ölmemiş olması küçük bir mucizeydi. Ama Brandt'm yapmak istediği tek şey buydu, insanlara yardım etmek. Dünyayı kurtarmak. Sonra bir gün Carrie Liedell adında sarhoş bir anaokulu öğretmeni çıkagelmiş, bu dünyadaki iyi adamlardan birini eksiltmişti.

Ve adam kaybolmuştu. Uç yıl boyunca kim olduğunu, ne yapmak istediğini unutmuştu. Cookie o bagajı açıp benim ışığımı bulana dek kafa karışıklığıyla karanlıkta yatmıştı. Anılarına göre her nasılsa benim ışığım onu geri getirmişti. Belki de ölüm meleği olmak mitlerin söylediğinden fazlasını kapsıyordu. Cookie'ye kesinlikle bir kadeh margarita borçluydum.

“Ölü insanları hep oper misin?” diye sordu Garrett.

Onun orada olduğunu unutmuşum. “Onu öpmedim” diye kendimi savundum, “içimden geçti.”

“Evet, tabii.” Yanımdan geçerken bana omuz attı. “Bana öldüğümde içinden geçmemi hatırlat.”

On dördüncü bölüm

Bazı kızlar Prada giyer, bazı kızlar da geri tepmesiz yaylı hazne indikatörlü ve

kaydırmaz kabızlı Glock 17 taşır.

. Tişört

Kısa, şahane bir an için Reyes'm ölü olabileceğini, onu bir daha göremeyebileceğimi unuttur gibi olmuşum. Misery'ye binip eve gitmek üzere gaza basar basmaz hüzün tekrar üzerime çöktü. Nefes alıp vermeye ve sırf bunu yapabildiğim için önümdeki bütün arabaları sollamaya odaklandım. Ofise döndüğümüzde saat altıyı geçiyordu. Babamı görmeye gitmeye zahmet etmedim. Hastaneden taburcu olmuş, eve gitmişti, bu da Heights'a sıkıcı bir yolculuk yapmam gerekeceği anlamına geliyordu ve bir gece önceki dört saatlik huzursuz uykumun etkisi öğlen sona ermişti. Onu yarın görebileceğime karar vermişim. Uzun bir uyku çektikten sonra.

Cookie biraz daha çalışacaktı, ben çıkarken mesajlara bakıyordu. Ubie, Cookie'nin arabasının nerede olduğunu ve hâlâ ifade vermemi istediğini söylediği bir mesaj bırakmıştı. Ben ona ifade vermemiş miydim? Bu adama hiçbir şey yetmiyordu.

Cookie şüpheyle kaşlarını çatarak, "Eve gidebilecek misin?" diye sordu.

"Gidebilecek gibi görünmüyor muyum?"

"Gerçeği mi istiyorsun?"

Sırıtarak, "Eve gidebilirim" dedim.

"Tamam. Ya Sahibe Kadifeçiçeği?"

"Sorma." Başımı hayretle salladım. "O Şeytan'm oğlu lafını nasıl akıl etti ki?"

“Keşke bilsem. Sana sahte bir e-posta adresi alıp ona mesaj gönderdim. Postalarını arada bir kontrol etmen gerek.” Bana üzerinde kullanıcı adı ile şifre yazan bir kâğıt parçası verdi. Sonra yüzü yumuşadı. “Reyes iyi, Charley. Bundan eminim.”

Reyes’m adını duymak bile ciğerlerimdeki havanın boşalmasına sebep oldu. Oksijen eksikliğinden yüzüm morarmadan konuyu değiştirmeye karar verdim. Mor bana en çok yakışan bir renk değildi. “Sahibe Kadifeçiçeği çatlağın teki. Ve bence Mimi saklanıyor.”

Cookie bana tebessüm etti. “Sana katılıyorum, iki konuda da. Bence Mimi neler olduğunu biliyordu ve isteyerek saklandı.”

“Onu bulacağız.” Başımın bir hareketiyle Cookie’ye söz verdikten sonra bir kâse soğuk kahvaltılık gevrek yiyip düş almak için eve yollandım. Bagajdaki Ölü geçiş yaptığı için, sıcak düş alacaktım. Tilki.

Tenimin üzerinde kayan bir doku hissettiğimde, yatağıma ne zaman yattığımı bile hatırlayamayacak durumdaydım. Üzerimde sıcak bir şey dolaşıyordu. Bir elektrik akımı. Gözlerim pır pır ederek açıldı, pencerenin altında, yerde oturan Bay Reyes Alexander Farrow’a baktım. Reyes beni izliyordu.

Cisimsizdi, o yüzden odadaki diğer nesneleri boğan karanlığa rağmen, varlığının her bir akıcı çizgisi görünürdü; her biri akıl çeliciydi; gözlerimi, okyanusun hipnotize edici dalgaları gibi kendine çekiyordu. O çizgileri hissettim, gözlerimi ovalarda ve aşağıdaki vadilerde gezdirdim.

Döndüm, yorganımın içine iyice gömülerek ona baktım. Gerçek sesimin mahmur bir yankısıyla, “Öldün mü?” diye sordum.

Reyes, “Fark eder mi?” diyerek sorumu geçiştirdi.

Sapık-hayranı Elaine Oake’taki siyah-beyaz fotoğrafta oturduğu gibi oturuyordu; bir bacağını kıvrımış, kolunu üze

rine atmış, başını duvara yaslamıştı. Bakışlarının yoğunluğu beni esir almıştı. O bakışların ağırlığının altında nefes almak zordu. Dünyada en çok istediğim şey, yanına gidip sert bedeninin her bir santimini keşfetmekti. Ama buna cesaret edemedim.

Yanına gitmemeye karar verdiğim anı sezmiş gibi gülümsedi, başını eğdi. “Küçük, kasvetli kız” derken sesi karamel gibiydi; öyle tatlı, pürüzsüz ve akıl çeliciydi ki, ağzım resmen sulandı. “Eskiden seni saatlerce izlerdim.”

Bu düşüncenin bana verdiği mutluluğu bastırmaya çalıştım. Onun beni izleyişinin düşüncesi. Bana bakışının. Beni inceleyişinin. Reyes’m bunu yine de hissettiğinden emindim. Konu kendisi olduğunda, ne kadar hafif bir kadın olduğumu biliyor olmalıydı.

“Salıncaklara gitmek için parkta koşturuşunu, parlayan saçlarının omuzlarına ve sırtına düşüşünü izlerdim. Dondurma yediğinde dudaklarının kızarışını. Ve gülümseyişini.” Reyes derin bir nefes verdi. “Tanrım, gülümseyişin göz kamaştırıcıydı.”

Benden yalnızca üç yaş büyük olduğundan, bu ifade o kadar da sapıkça değildi. Sesinin derin tınısındaki çağırışı, beni ona çeken, kâbus gibi tahrik eden enerjiyi hissedebiliyordum ve vücudum, her yeri titreyerek buna karşılık veriyordu. Öyle içten, öyle tüketici bir ihtiyaçla titriyordum ki, nefesim kesiliyordu.

Reyes bir rüyayı yeniden yaşar gibi, “Sonra sen lisedeyken” diye devam etti, “kitaplarını taşıyışını izlerdim. Sırtının bükülüşünü. Teninin kusursuzluğunu. Bir hayvan kanı nasıl arzularsa, seni öyle arzulardım.”

Her sözcüğüyle, içimde yankılanan her kalp atışıyla takattan düşüyordum. Devam etmesine izin verdiğim takdirde ona boyun eğeceğimi biliyordum. Ona uzun süre direnmek için gereken insanüstü güç bende yoktu, içimde üst olan pek

bir şey yoktu; insan ya da başka bir şey üstü.

Alevleri söndürme umuduyla, “Ee, kükürt tam olarak ne işe yarıyor?” diye sordum. Bir de, ona nereden geldiğini hatırlatmak, canını biraz yakmak istiyordum, çünkü o benim canımı yakıyordu. Bana güvenmeyerek, dileklerimi ve endişelerimi hiçe sayarak canımı acıtıyordu. Son zamanlarda hayatımdaki bütün erkeklerin yaptığı gibi.

Yüzünde ağır, hesapçı bir tebessüm belirdi. “Bir daha kardeşimi rahatsız edersen seni ikiye bölerim.”

Herhalde planım işe yaramıştı. Canını yakmıştım. O da benimkini. Buna katlanabilirdim. “Bana nerede olduğunu söylemeyeceksen, sana yardım edeceğime güvenmeyeceksen, o zaman neden buradasın? Neden zahmet ediyorsun?”

Odada yumuşak bir homurtunun yankısını duydum ve Reyes’m gittiğini hissettim. Özünün odayı terk ettiğini hissettim, arkasında soğuk bir sessizlik kaldı. Tamamen yok olmadan bir salise önce bana sürtündü ve kulağıma fısıldadı. “Çünkü nefes almamın sebebi sensin.”

İçimi çekerek örtülerin içine iyice gömüldüm ve orada uzun süre yatarak düşündüm... her şeyi. Reyes’in sözlerini. Sesini. Sersemletici güzelliğini. Nefes almasının sebebi bendim, öyle mi? Benim kalbimin atmasının sebebi de oydu.

İçimi çekerek ok gibi fırladım. Kalp atışları. Onun kalp atışlarını hissetmiştim. Reyes konuşurken kuvvetli ve düzenli kalp atışlarını duymuştum. Reyes hayattaydı!

Yataktan fırladım, benden ayrılmak istemeyen bir çarşaf bileğime sarıldığında hafifçe tökezledim, sonra porselen tahtımda oturup çiş yapmak için banyoya daldım. Onun nerede olduğunu öğrenmek için bir şansım daha vardı. Reyes’m en iyi arkadaşı Amador Sanchez’in gecenin bir yarısı, deli kadın dedektifler tarafından ziyaret edilmeye aldırılmayacağını umuyordum. Ama ne olur ne olmaz diye silahımı yanıma alabilirdim.

Üzerime birkaç parça giysi geçirdikten, saçlarımı topladıktan ve aksesuar niyetine Glock'umu belime soktuktan sonra ofise koştum ve Cookie'nin, Reyes'ını lisede ve hapishanede en iyi arkadaşı olan adam hakkında topladığı bütün bilgileri aldım. Bay Amador Sanchez. Onca yıl boyunca yakın arkadaş olarak kalmaları ve birlikte vakit geçirmeleri dokunaklıydı. Alaycı gülüş.

Hafif trafiği yarıp geçtim -ne de olsa sabaha karşıydı ve on beş dakikadan biraz fazla sürede Heights'a vardım. Aslında Heights'a gideceğim için baştan beri biraz şaşkındım.

Amador Sanchez lisedeyken epeyce yoksul bir öğrenciymiş, birkaç kez basit suçlar yüzünden tutuklanmış, sonra öldürücü bir silahla adam yaralama suçundan dört yıl hapse mahkûm olmuştu. Bir polis memuruna vurmuş olması da işin tuzu biberiydi. Polislere vurmak hiçbir zaman iyi değildir. Ama adam şehrin en zengin mahallelerinden birinde yaşıyordu. Borsa broker'mm kim olduğunu sormayı unutmamalıyım. Bay Wong ve ben, daha konforlu bir eve hayır demezdik doğrusu.

Önüne yanaştığım ev, adrese rağmen pek de beklediğim gibi değildi. Ben South Valley'de görülen türden, az gelirlilerin oturduğu bir ev, hatta hapisten çıkanların yerleştirildiği bir ev hayal etmiştim. İspanyol seramikli, antresi vitraylı, göz kamaştırıcı, üç katlı kerpiç ev, eski bir mahkûma yakıştırdığım eve hiç benzemiyordu.

Kendimi neredeyse kötü hissederek, soğuk havada koşturup kapı zilini çaldım. Belki de burası Amador'un evi değildi. Adam belki de müstemilatta ya da arkadaki bir kulübede falan yaşıyordu. Ama Cook'un notlarına göre adam bu evde, karısı ve iki çocuğuyla yaşıyordu. Burasının doğru yer olduğunu ummaktan kendimi alamadım. Stereotipleri aşıp başarılı -ve umarım yasal yoldanbir kariyere sahip olmuş bir eski mahkûm günümü güzelleştirir di.

Ceketime daha sıkı sarınıp kapıyı tekrar çaldım, böylece içeridekilere gitmeye niyetimin olmadığını göstermiş oldum. Verandanın ışıklarından biri yandı, bulanık bir şekil vitraylı camdan bana baktı. Sonunda bir anahtarın çevrildiğini duydum ve biri kapıyı temkinli bir tavırla açtı.

“Evet?” Otuzlarının başındaki, Latin bir adam bir gözünü ovuşturuyor, diğeriyle bana bakıyordu.

Kimliğimi gösterdim ve çenemi kastım. “Reyes Farrow nerede?”

Adam elini indirdi ve bana yarı deli, yarı akıl hastanesi kaçkınıymışım gibi baktı. “Reyes Farrow diye birini tanımıyorum.”

Kollarımı kavuşturdum. “Sahi mi? Böyle olsun istiyorsunuz, ha? Amcamın bir APD dedektifi olduğunu ve onu yirmi dakika içinde buraya getirebileceğimi söylemiş miydin?”

Adam hemen savunmaya geçti. “Hazır telefonu eline almışken teyzeni de arayabilirsin. Ben hiçbir şey yapmadım.” Amma da aksiydi.

“Amador!” Azarlayıcı bir sesle konuşan bir kadın adamın arkasından geldi. “Kabalık etmeyi bırak.”

Adam mahcup bir tavırla omuz silkip yana çekildi, kadın kapıya geçti.

“Size nasıl yardım edebiliriz?”

Kimliğimi tekrar gösterdim. “Bu kadar erken bir saatte rahatsız ettiğim için üzgünüm.”

Adam, “Bu saatte geldiği için benden özür dilememiştin” dedi karısına.

Adama ters ters baktım, ispiyoncu. “Reyes Farrow için geldim ve kocanızın onun şu anda nerede olduğunu bildiğini umuyorum.”

“Reyes mı?” Kadın sabahlığının yakasını kapattı, güzel yüzünde endişe çizgileri belirdi. “Onu bulmamışlar mıydı?”

“Hayır, hanfendi.”

“Lütfen, içeri gelin. Dışarısı buz gibi.”

“Onu öylece içeri mi davet edeceksin?” dedi Amador. “Ya seri katilse? Ya da sapığın tekiyse? Biliyorsun, peşime düşen bir sürü sapık var.”

Kadın benden özür dilercesine gülümsedi. “Peşinde kimse yok. Sırf beni kıskandırmak için öyle diyor.”

Kadın beni, zeminine her türlü oyuncak saçılmış olan muhteşem bir oturma odasına götürürken sırtımdan kendimi alamadım.

Kadın ortalığı toplamaya başladı ve “Dağınıklığın kusuruna bakmayın” dedi. “Misafir beklemiyorduk.”

“Ah, lütfen, zahmet etmeyin.” Kendimi zaten yeterince kötü hissediyordum.

Amador, “Tabii ki misafir beklemiyorduk” dedi. “Saat sabahın üç buçuğu. Kes şunu.”

Kadın içini çekerek kocasının yanına oturdu; itiraf etmem gerekirse onlar da evleri kadar göz alıcılardı. Çok güzel bir çifttiler.

“Muhtemelen Amador’un kim olduğunu biliyorsunuzdur” dedi kadın. “Ben de Bianca.”

“Ah, özür dilerim.” Kendimi tanıtsam iyi olurdu. “Adım Charlotte Davidson. Reyes Farrow’u hemen bulmam gerek. Be... ben...” Kekeledim, sonra bana ağızları açık halde baktıklarını görerek sustum.

Kendisine ilk gelen Bianca oldu. “Pardon, ne diyordunuz?” Kocasına dirsek attı.

Tamam. “Hmm, yalnızca...”

Amador hâlâ bana dik dik bakıyordu. Bianca elini uzatıp adamın ağzını kapattı. Gerginlikle kıkırdayarak, “Aslında bu kadar kaba insanlar değiliz” dedi.

“Ah, hayır, sorun değil. Mesele saçım mı?” Saçımı mahcup bir tavırla düzelttim.

“Hayır. Yalnızca... sizi gördüğümüze biraz şaşırdık.”

“Peki. Şey, daha önce tanıştık mı?”

“Hayır” dedi Amador. Birbirlerine baktılar, başlarını iki yana salladılar, sonra bana dönüp başlarını sallamaya devam ettiler.

Pekâlâ. “Şey, o zaman sadede geleyim.” Amador’a bir kez daha kötü kötü baktım. “Reyes Farrow nerede?” Kahretsin, son derece ciddiydim. Ama adamın yüzünde yalnızca hoşnutluk belirince afalladığımı itiraf etmeliyim.

“Onun nerede olduğunu bilmiyorum. Yemin ederim.”

İkisi birlikte başlarını sallıyorlardı. Bu iş komik olmaya başlamıştı.

“Yeter” dedim ellerimi kaldırarak. “Neler oluyor?”

Bianca bile kıkırdamamak için kendini zor tutuyor gibiydi. Sinirim öyle bozuldu ki, yumruklarımı belime dayadım. “Bir şey mi kaçırdım? Yani, sizler gerçekten... şey gibi görünüyorsunuz... Ne bileyim, mutlu gibi. Saatin mutlu olmak için fazla abuk olduğunu hatırlatmama gerek var mı?”

“Ah, mutlu değiliz” dedi Bianca mutlu mutlu.

Sonra anladım. Daha doğrusu gerçek, karnıma yumruk gibi indi. Kim olduğumu biliyorlardı. “Aman Tanrım, Reyes size benden mi bahsetti?”

Başlarını öyle hızlı sallıyorlardı ki, bu başlar neredeyse titreşiyordu. Ve yalan söylüyorlardı.

Reyes’m öyle bir şey yapacağına inanamayarak ayağa kalktım ve oturma odalarında volta atmaya başladım, bu arada bir Transformer’a iki kez takılarak tökezledim. Yavaş öğreniyordum. Dişlerimin arasından, “Buna inanamıyorum” dedim. Onlara döndüm. “Size kendisinin *ne* olduğunu söyledi mi? Ha? Ha? Tabii, söylemedi.” En iyi arkadaşına Şeytan’m pis, aşağılık oğlu olduğunu söylemiş olamazdı. Ah, hayır.

Bir iki saniye sonra, ikisinin de güldüğünü fark ettim. Durup onlara bir an baktıktan sonra tekrar koltuğa çöktüm. “Tamam, alınmayın ama... ne oluyor?”

Amador'un yüzünde çok hoş bir tebessüm belirdi. "Yalnızca... biz asla..." Karısına baktı. "Biz sizin gerçek olduğunuzu bilmiyorduk."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Siz Hollandalı'sınız" dedi Bianca.

Lakabımı duyunca kalbim yerinden oynadı. Bana öyle seslenen tek kişi Reyes'ti.

"Siz onun rüyalarındaki kızsınız."

"Işıktan yapılma olan" dedi Amador.

Rüyalarındaki kız mı? Ölüm meleği olduğumu bilmiyorlar mıydı? Muhtemelen hayır. O bilgi parçacığı ellerinde olsa, beni görmekten o kadar memnun olacaklarını sanmıyordum.

Koltukta öne kayarak, "Bir dakika" dedim, "ne rüyası? Rüyasında beni mi görüyor?" Bu iş gitgide güzelleşiyordu.

Bianca ağzını kapatıp gülerken Amador. "Durmadan sizden bahsedirdi" dedi. "Lisedeyken, bütün kızlar onu nefes almaktan bile çok isterken de konuştuğu tek konu sizdiniz."

"Ama sizi gerçek hayatta hiç görmediğini söyledi, o yüzden sizin gerçekten var olup olmadığınızı bilmiyorduk."

"Yani, haydi ama" dedi Amador. "Işıktan yapılma, güzel bir kız, ha? Bu arada, o kısmı anlamış değilim. Yani, beyazsınız, falan."

Bianca adamın omzuna vurup bana döndü. "Amador'la ikimiz Reyes hakkında daha çok şey öğrendikçe, gerçekten var olduğunuza daha çok inanmaya başladık."

Tek kelimeye odaklanarak, "Demek güzel olduğumu söylüyordu" dedim.

Bianca sırttı. "Hep öyle derdi."

Vay be! Bu, bütün gün duyduğum en şahane şeydi. Tabii, saat hâlâ erkendi, ama burada olmamın bir sebebi vardı. Derin derin iç çektikten sonra gözlerimi kırıştırdım ve "Onun nerede olduğunu gerçekten öğrenmeliyim" dedim. "Size bunu söylediğim için üzgünüm, ama onu bir an önce bulamazsam ölecek."

Sözlerim, şenlik havasını pat diye bitiriverdi. “Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu Amador.

“Tamam, bakın, onun hakkında tam olarak ne biliyorsunuz?” Onlara ne kadarını anlatıp ne kadarını anlatamayacağımı görmem gerekiyordu.

Bianca cevap vermeden önce altdudağını ısırıldı. “Bedenini terk edip başka yerlere gidebildiğini biliyoruz. Muhteşem bir yeteneği var.”

“Hapishanedeyken bunu yapardı. O zamana kadar yeteneğini kontrol etmeyi daha iyi öğrenmişti. Artık yeteneğinin onu kontrol etmesine engel olabiliyordu.”

Yeteneğinin onu kontrol ettiğini hiç bilmiyordum. Bu ilginçti. Bildikleri ve Reyes’m yeteneğini açık fikirlilikle karşılamaları yüzünden onlara neler olduğunu daha rahat açıklayabilecektim. “Reyes, insan bedenine artık ihtiyaç duymadığına karar verdi.”

Bianca’nın güzelim kaşları endişeyle çatıldı. “Anlamıyorum.”

Koltuğumun en ucuna kaydım. “Vücudunu terk edebildiğini biliyorsunuz.”

ikisi de başıyla onayladı.

“Eh, hep vücudunun dışında olmak istiyor. Vücudundan kurtulmak istiyor. Vücudunun kendisini yavaşlattığını, savunmasız bıraktığını düşünüyor.”

Bianca incecik eliyle ağzını kapattı.

Amador öfkeyle, “Neden öyle düşünüyor ki?” diye sordu. “Kısmen gerzeğin teki olduğu için.” Diğer “kısmen”i onlarla paylaşmadım. Onlara bütün gerçeği söylemenin anlamı yoktu, iblislerin gerçekten var olduğunu öğrenmek, hayatlarının içine edebilirdi. “Fazla zamanı kalmadı.” Amador’a yalvarırcasına baktım. “Nerede olabileceğine dair hiç fikriniz yok mu? Hiç mi yok?”

Amador başını üzüntüyle eğdi. “Hayır. Ondan hiç haber

almadım. Uyanıp hastaneden çıktığında kesinlikle buraya geleceğini düşünmüştüm.”

Bianca elini adamın elinin üzerine koydu.

“Polisler de öyle düşünmüştü” diye devam etti adam. “Buraya nöbetçi diktiler, ben de Reyes’m buraya gelerek bizi tehlikeye atmayacağını fark ettim.”

Yalan söylemiyordu ve elimde hâlâ hiçbir şey yoktu. Ağlamak istiyordum. Ve oraya buraya tekme atıp biraz bağırmak. Her şey bittiğinde, Angel’ı öldürecektim. O benim tek araştırmacımdı ve sokakları cisimsiz bir biçimde tarayabileceğine güvendiğim tek kişiydi, ama günlerdir ortada yoktu. Onu kovmayı ciddi olarak düşünüyordum.

“Aklına hiçbir şey gelmiyor mu, Amador?”

Adam gözlerini kapatıp düşüncelere daldı. Gözlerini açmadan, “O zekidir” dedi.

“Biliyorum.”

“Hayır, gerçekten çok zekidir. Ondan daha büyük bir dâhi görmedim.” Gözlerini açtı ve bana baktı. “Sence bu evi nasıl aldık?”

Öylece bakakaldım; sorusu ilgimi çekmişti.

“İkimiz hapishanede birlikteyken piyasayı, hisse senetlerini ve bonoları inceledi; benim vasıtamla Bianca’ya neye yatırım yapacağını, parayı ne zaman çekmesi gerektiğini, ne zaman başka bir şey alması gerektiğini söyledi.”

“Bin dolarımı aldı” dedi Bianca, “ve bizi milyoner yaptı. Okula dönebildim, Amador da hapisten çıktığında kendi işini kurdu.”

“O bizim her şeyimiz” dedi Amador. “Ve sadece bu yüzden değil.” Eliyle etrafını işaret etti. “Hayatımı kaç kez kurtardığını bilemezsin. Birlikte hapse girmeden önce bile. O hep yanımdaydı.”

Birden Amador’un birine saldırdığını hayal etmekte zorlanmaya başladım. Adam iyi yürekliydi ve onun birini korur-

ken başını derde soktuğuna bahse girmeye hazırdım.

Amador birden tekrar düşüncelere dalarak, “O çok zekidir” diye tekrarladı. “Öyle herkesten saklanmayacaktır. *Senden* saklanacak. *Senin* hiç ummadığın bir yere saklanacak.”

Bianca üzgün bir sesle, “Charlotte” dedi, “kahve ister misin?”

Amador başıyla onayladı. “Zaten bir saate kalkacaktık.”

“Peki, o zaman...”

Yaptıklarının eşegin önünde havuç sallamaktan farkı yoktu. Mutfakta oturup bir saat boyunca Reyes’tan, lisede nasıl biri olduğundan, umutları ile hayallerinden söz ettik. Ne şaşırtıcıdır ki, bütün umutları ile hayallerinin merkezinde ben vardım. Amador, Reyes’i yetiştiren, onu merhametsizce istismar eden adam, yani Earl Walker hakkında pek bir şey bilmiyordu, çünkü Reyes adam hakkında konuşmayı reddetmişti. Ama Amador, Reyes’m Earl de dahil kimseyi öldürmediğini söyledi. Buna inanmak istiyordum.

Konu sonunda web sitelerine geldi. Onlara Elaine Oake’la tanıştığımı anlattım. Bianca kıkırdadı ve Amador’a meraklı bakışlar attı.

“Söyle ona” dedi adam sonunda gülümseyerek.

Bianca bütün dikkatiyle bana baktı. “Reyes, piyasayı incelerken yatırım yapacak param yoktu, tamam mı? O da bana onu görmeye çalışan, hakkında bilgi almak için gardiyanlara para teklif eden kadınla görüşmemi söyledi. Ben de bunu yaptım. Ona, kocamın Reyes’m hücre arkadaşı olduğunu, istediği her bilgiyi sağlayabileceğimi söyledim. Elimdeki bütün bilgileri satın aldı. Şaka yapmıyorum. Para verdi. Elimizde kadına anlatacak bir şey kalmamaya başlamıştı.” Kadın yüksek sesle güldü. “Yatırım yapmak için baştaki bin doları öyle buldum.”

“Bilgi sattın, ha?” Kadınla birlikte gülmekten kendimi alamadım.

“Evet, ama çoğunlukla önemsiz ayrıntıları. Reyes’m başına bela olacak bir şey anlatmıyordum. Reyes arada bir bana kadının ipini koparmasın diye, ona anlatmam için geçmişiyile ilgili önemli bir bilgi kırıntısı veriyordu. Yine de, gardiyanlar Reyes’m duyulmasını istemediği bazı şeyleri sızdırıyorlardı. Bilgilerin bir kısmını nereden aldıklarım çözemiordum.”

Ah, sanırım bunu biliyordum. “Bu bilgilerden biri kız kardeşiyile mi ilgiliydi?”

Bianca irkildi. “Evet. Gardiyanın onun varlığını nasıl öğrendiğini bir türlü çözemedik.”

Amador, “Reyes kardeşi hakkında hiç konuşmazdı” diye onayladı.

Federal ajanın Kim’i, web sitelerinden birinden öğrendiklerinden emindim. Ama Amador haklıydı. Reyes inanılmayacak kadar akıllıydı. Tabii bunu zaten biliyordum, ama... Bir dakika. Adama temkinli gözlerle baktım. “Ya Reyes’m dušta çekilen fotoğrafları?”

“Bu evin peşinatını nasıl ödedik sanıyorsun?”

Ağzım açık kaldı. “Reyes’m haberi var mıydı?”

Amador yüksek sesle güldü. “Bu onun fikriydi. Kadının o fotoğraflar için çok para vereceğini biliyordu ve bu evi almamızı istiyordu.”

Afallamıştım. Reyes her şeyi arkadaşları için yapmıştı. Ama masum insanları incittiğine inanmama izin veriyordu, öyle mi? Artık bundan her zamankinden çok şüphe ediyordum. Ama ya Reyes ölürse? Gerçekten insanlığını kaybeder miydi? Bu mümkün müydü?

Konuşmamız sırasında Reyes’m nerede olabileceğine dair bir ipucu, Sanchez’lerin bildiklerinin bile farkında olmadıkları bir ayrıntı yakalamayı umuyordum, ama hiçbir şey bana sağlam bir kanıt gibi gelmedi. Onlara kartvizitimi verip mutfak masasından kalktım. Amador duşa girmek üzere yanımızdan ayrıldı, Bianca da beni kapıya kadar geçirdi.

“Ee, benim hakkımda başka ne dedi?” diye sordum kadına.

Bianca kıkırdayıp başını iki yana salladı.

“Hayır, gerçekten. Kızından bahsetti mi?”

Apartmanıma girerken kafam Reyes’la ilgili her şeyle, kalbimse umutla doluydu. Bunun sebebinden emin değildim. Belki de sırf hayatta olduğunu bilmek bile neşemi yerine getirmeye yetmişti. Kalp atışlarını duyabildiğimi daha önce hiç fark etmemiştim, ama geriye baktığımda onu hep duyabildiğimi fark ettim; özellikle alacakaranlıkta, uykuyla uyanıklık arasında, yarıberrak rüyalar bilincimin yüzeyinde sekerken. Kalp atışları bana ninni gibi gelir, derin derin uyumama sebep olurdu.

Anahtarımı deliğe soktuğumda, koridorun ucundan Bayan Allen’m sesini duydum.

Kadın cılız bir sesle, “Charley?” dedi.

Yüzüklerin Efendisi adına, yine ne vardı? Bayan Ailen benimle yalnızca bir kere, süs köpeği kaçtığında ve onu bulmak için gerçek bir dedektife ihtiyacı olduğunda konuşmuştu. Bana sorarsanız Prens Philip baş belasının tekiydi. Süs köpeği kavramını icat eden kişinin ruhunu şeytana sattığına dair derin kuşkularım vardı. Yani, cidden. Süs köpekleri mi?

Kadına doğru döndüm. Bayan Ailen Amerika’nın En Büyük Belası’nın peşinde geçirdiğim saatler için kurabiyelerle ödeme yapmayı uygun gördüğünden, bu işten en azından bir tabak kurabiyeye kârlı çıkacağımı düşündüm. Aslında, hiç de fena bir anlaşma değildi.

“Hey, Bayan Ailen” diyerek kadına doğru yürümeye başladım. Bir saniye sonra, tuhaf bir gürültü duydum. Sonra yer hızla yüzüme doğru yükseldi ve başımın içinde bir acı patlaması oldu. Karanlık beni tek parça halinde yutmadan önce tek düşünebildiğim, “Olamaz” idi.

On beşinci bölüm

Nereye gidiyorum ve bu sepetin içinde ne var?

. Tampon çıkartması

Aldığım ani darbeyle başımı -az önce bir nesneyle travma geçiren başımıbir bagajın iç ve yan tarafına çarptım. Bunun üzerine kendime geldim. Ama çabucak irtifa kaybederek kalbimin her atışıyla karanlığa gömülmeye başladım. Yoğun ve sıcak karanlık üzerime üzerime geldi, beni dişlerim ve tırnaklarımla çabalayarak bilincime kavuşmaya itti.

Başımdaki keskin, nabız gibi atan acıya, ellerimle ayaklarımla bağlı olduğu gerçeğine, bir motorun uğultusuna ve altımdaki tekerleklerin asfalta sürtünüşüne odaklandım. Bu Cookie'nin beni sonunda bir arabanın bagajına tıkma yoluysa, Noel'de ona bir yıl yetecek kadar bikini bölgesi ağda hediye kartı verecektim.

“Ee, ne yapıyorsun, bakalım?”

Gözlerimi açtığımda Angel adında, on üç yaşındaki bir çete üyesinin sırttan yüzünü gördüm. Tanrı'ya şükür. O kesinlikle beni bu durumdan kurtarabilirdi. Arka koltuktan bagaja eğilmişti. O anda ben de cisimsiz olabilmek için kılı bir mamutu bile öldürebilirdim.

Boğazım kuruduğu için karga gibi bir sesle, “Ölüyorum” dedim. “Git, yardım getir.”

“Ölmüyorsun. Hem Lassie'ye mi benziyorum?” Yüzündeki ukalaca sırıtiş bir an için kayboldu, ben de yüzündeki endişeyi görebildim. Bu iyiye alamet değildi.

“Kim?” diye sordum ve kafatasımın içinde büyük bir uyumla zonklayan acı katmanlarını bastırmak için gözlerimi kapattım.

“İki beyaz adam” dedi endişeli bir sesle.

“Tipleri nasıl?”

“Beyaz adamlar gibi” diyerek omuz silkti. “Hepiniz aynı görünüyorsunuz.”

Yüksek sesle iç çekmeye çalıştım, ama sıkışmış ciğerlerime yeterince hava çekemedim. “Bıçaklı bir kavgadaki kaşık kadar işe yarıyorsun.” Silahımı bulmak için omuz kılıfımı yokladım, ama silahım gitmişti. Doğal olarak. Titrek ellerle tutunduğum bilincim de elimden kaymaya çalışıyordu. “Git, Reyes’ı çağır” dedim; suurumu yetişemeyeceğim kadar hızla kaybediyordum.

“Onu bulamıyorum.” Sesi mağaradaki bir yankı gibiydi. “Nasıl bulacağımı bilmiyorum.”

“O zaman onun beni nasıl bulacağım bildiğini umalım.”

Bana birkaç saniye gibi gelen bir süreden sonra bagaj kapağı açıldı, beni ikinci kez uyandırdı ve daracık boşluk aniden ışıkla doldu. Sert ışığa karşı gözlerimi kısarken birden vampirlerle aramda gönül bağı hissettim.

Adamlardan biri, “Uyanmış” dedi. Şaşırılmış gibi konuşuyordu.

“Yok ya, Sherlock?” dedim ve çabamın karşılığı olarak kafatasımın köküne sert bir darbe aldım.

Korkabileceğim onca zaman arasından, bu epeyce iyi bir andı, ama hiçbir şey hissetmiyordum. Adrenalin hücumuna uğramıyordum. Korku damarlarımda dolaşmıyordu. Paniğe kapılmıyor, terlemiyor, mide bulantısıyla kıvranmıyordum. Ya bana uyuşturucu bir ilaç falan vermişlerdi ya da zombiye dönüşmüştüm. Adamların beyinlerini yeme arzusu hissetmediğim için ilaç seçeneği bana daha yakın geldi.

Adamlar beni bagajdan çıkarıp terk edilmiş bir otele ben

zeyen bir yere sürüklerken, “Bana vurdunuz” dedim. Sonsuz bir kabalıkla, ikisi de cevap vermedi, ben de açık seçik konuşmadığımı fark ettim. Ayaklarım bağılyken yürümenin de neredeyse imkânsız olduğu ortaya çıkmıştı. Neyse ki silahlı bir korumam vardı. Bu, kendimi tuhaf bir biçimde önemli hissetmeme sebep oluyordu. Kendi korumalarımaya ihtiyacım vardı. Maksimum güvenliklı bir programın uygulanması yalnızca gelecekte kaçırılmama engel olmayacak, kendime olan güvenimi de artıracaktı ve güven ne kadar artarsa, insan o kadar mutlu olurdu.

Angel, kızgın tavadaki bir çekirge gibi hoplayıp sıçrayarak, “Ne yapacağım?” dedi. Onu görmek zaten güçtü. Dilimin kalınlığının ötesinde bir şeye odaklanamıyor gibiydim.

Kelimeleri yuvarlayarak, “Ubie’yi çağır” dedim.

“Sence bu aklıma gelmemiş midir? Sen komadaki hasta taklidi yaparken ona ulaşmaya çalıştım, Rip Van. Şu anda panik içinde, sana telefon etmeye çalışıyor. Büyük teyzen Lillian’m ona musallat olduğunu sanıyor.”

Korumalarım beni kırık dökük, tek kişilik bir tuvalete benzeyen bir odanın eşiğinden geçirdiler. Odanın ucunda bir yerde, bir sandalye duruyordu ve yanında üzerinde çeşit çeşit, bulanık işkence aletleri olan bir şifoniyer vardı, iğneler, bıçaklar, tek bir amaçla tasarlanmış olan metal aygıtlar. Hiç olmazsa korumalarım biraz çaba göstermiş, ödevlerini yapmış ve odayı hazırlamışlardı. Ben, işkence edip çöle gömecekleri, sıradan bir kız değildim. İşkence edilmek ve çöle gömölmeğe üzere özellikle seçilmiştim. Kendime olan güvenim çoktan artmıştı.

Adamlar beni sandalyeye bağlama amacıyla pat diye otururken, “Peki, Ubie neden Lil Teyzenin ona musallat olduğunu düşünüyor?” diye sordum.

Korumalarımından biri, “Kiminle konuşuyor bu?” diye sordu.

Diğer koruma homurdandı. Hangisinin Riggs, hangisinin

Murtaugh* olduğunu anlamak zordu, ama belli ki ikisi de onların şeytani versiyonlarıydı. Yüzlerini neden çıkaramadığımı da gözdüm. Suratlarında takım elbiselerine pek yakışmayan kar maskeleri vardı.

Çok geçmeden bir sandalyeye bağlı olmanın, sanıldığından çok daha rahatsız edici olduğunu fark ettim, ipler bileklerimi ve kollarımın üst kısımlarını kesiyor, zavallı Tehlike ile Will Robinson'ı gereksiz yere sıkıştırıyordu. Bir daha eskisi gibi olamayacaklardı.

“Şey, şeker numarasını denedim” diyen Angel hoplayıp sıçramaya, adamların tam olarak ne yaptığını görmeye çalışmaya devam etti. “Bilirsin işte, bana söylediğin gibi, ama kedisi şekeri yalarken ‘Charley’nin yardıma ihtiyacı var’dan çok ‘Lil kış sever’e benzeyen bir tavırdıydı.”

“Ubie’nin kedisi mi var?”

Öyle hızlı bir hareket parıltısı gördüm ki, sağımdaki paslı bir lavaboya baktığımı bile son anda fark ettim. O anda çenemde keskin bir acı hissettim ve başıma geleceklerin ne kadar berbat olduğu kafama dank etti. Of, işkenceden nefret ediyordum.

“Bana yine vurdunuz” dedim tuhaf bir öfkeye kapılarak.

“Yok ya?” dedi Şeytani Riggs. Çok bilmiş.

“Beynimin bir kısmı acıyor. Beynimin o kısmına ne dendiğini ve işinin ne olduğunu öğrenmek istiyorum.”

Şeytani Riggs duraksadı. “Bayan, beyninin o kısmına ne dendiğini bilmiyorum.” En iyi arkadaşına döndü. “Sen biliyor musun?”

Şeytani Murtaugh, “Dalga mı geçiyorsun?” dedi. Ama sorusunun samimi olmadığını hissettim.

Beni kaçırdıklarından şiddetle kuşkulandığım adamların kimliğini tespit etmek için elimden geleni yaptım, ama bir türlü odaklanamıyordum. Bana verdikleri şey şahaneydi. Tarifini almam şarttı.

* *Cehennem Silahı* filmindeki polisler, (yay.n.)

Sesleri, fazla yavaş çalan bir plağmkı gibiydi; renklerini görmek için gözlerine de odaklanamıyordum. Aslında, başımı aşağıdan başka bir yöne çevirmemi gerektirecek hemen hiçbir şeye odaklanamıyordum. Ayakkabıları güzeldi.

“Sabrımız da zamanımız da azalıyor, Bayan Davidson” dedi Şeytani Murtaugh. Sesi çok derin değildi, elleri de küçüktü. Kesinlikle tipim değildi. “Tek bir şansınız olacak.”

Tek bir şans, hiçbir şanstın iyiydi. Elimden geleni yapmam gerekecekti, ilk denemede hedefi on ikiden vurmaya çalışacaktım. Acemi şansı, beni yarı yolda bırakma.

“Mimi Jacobs nerede?”

Siktir. Neyse, elinden başka bir şey gelmiyorsa, yalan söyle. “Florida’da.”

“Floyd nerede?” diye sordu Şeytani Riggs ortağına. “Florida” diye tekrarlardım. Of. Bir daha denedim. “Flo-ri...” Başım yine sağa savruldu ve acı akkor dalgalar halinde çenemden sırtıma dek yayıldı. Yine de, içimden bir ses hayvani bir dozda ilaç almamış olsam Şeytani Murtaugh’un sevgi dolu darbelerinin canımı çok daha fazla yakacağını söylüyordu. Şimdi sağımı solumu tekrar belirlemem gerekecekti. Kızgınlıkla iç çektim.

Şeytani Murtaugh önümde diz çöktü ve kendisine bakayım diye çenemi kaldırdı. Bunun büyük faydası oldu. Neredeyse kristal mavisi gözlerinin rengini seçebilecektim. Diğerinin gözlerinin de kristal mavisi olduğuna bahse girerdim. Beni ürkütmelerinin bir sebebi olduğunu biliyordum. Kahrolası sahte FBI ajanları berbat şeylerdi.

Şeytani Murtaugh, namı diğer Özel Ajan Powers, “Bu senin canını, benimkini yakacağından çok daha fazla yakacak” dedi.

Gülümsedim. “Pencerenin dışında duran o adamın buna izin vereceğinden şüpheliyim.”

Beni kaçırın iki adam hızla arkasını döndü. Onlar bir şey yapamadan Garrett Swopes, Şeytani Riggs’in üzerine iki

kurşun sıktı; silahını öyle hızlı çekmişti ki, neredeyse görememiştım. Tabii, hiçbir şeyi net bir biçimde göremiyordum aslında. Şeytani Murtaugh silahını çekip ateşe karşılık verdi, Swopes'u duvarın arkasına saklanmak zorunda bıraktı. Epeyce gürültü kopmuştu. Şeytani Murtaugh'ya toslayarak Swopes'a yardım etmeye çalıştım, ama tek yapabildiğim başımı eğmek ve ayakkabılarını yine açık seçik görmek oldu.

Angel, "Vuuuhuuu!" diyerek tezahürat yaptı, bağırdı, hoplayıp sıçradı. Onu hiçbir yere götüremiyordum.

Birkaç el daha ateş edildi ve biri kapıyı tekmeleyerek kırdı. O kişinin de ayakkabıları güzeldi. Parlak. Birden Garrett'm iplerimi çözmekle meşgul olduğunu fark ettim. Ayağında tozlu botlar, üzerinde blucin vardı. Ve Şeytani Riggs ayaklarımın dibinde cansız yatıyor ya da yatmıyor olabilirdi. Yani, gözleri öyle açık ve kör gibiyken, epeyce ölü görünüyordu. Ama ani kararlar vermek istemiyordum.

Garrett, güzel ayakkabılı adama, "Diğeri arkadan kaçtı" dedi. Böyle kaliteli arkadaşların olduğu kimin aklına gelirdi?

Başımı Uç Ahbaplardan Ölümcül Ninja Adam'ın kimliğini tespit edecek kadar uzun süre yukarıda tutmayı başardım. O ve yordakçıları geçen sabah daireme girdiklerinden bu yana pek değişmiş gibi görünmüyordu. Büyük bir şaşkınlıkla, "Bay Chao" dedim, "beni nasıl buldunuz?"

Garrett iplerle boğuşurken, "Bay Chao'yla ikimiz, ben bir süre önce, onu seni takip ederken enselediğimde telefon numarası alışverişi yapmıştık" dedi. Pes ederek ortaya şeytani görünen bir bıçak çıkardı.

"Yani, o da mı beni takip ediyordu?"

"Evet. Hem de günlerdir."

Azarlarcasma "Bay Chao" dedim, "ama kığım güzel, değil mi?"

Bay Chao yumuşak bir sesle, "Adamın peşinden gitmeli miyiz?" diye sordu.

Garrett ipleri kesip beni serbest bıraktığında, bezbebek gibi öne, kollarına düştüm. “Kemiklerim ne cehenneme gitti?” diye sordum. Düz durma işi beni faka bastırmıştı.

“Sen ve arkadaşın bunu yapabilirsiniz” dedi Garrett Chao’ya. Benim sorum zaten etkileyiciydi.

Başımı kaldırdığımda Bay Chao’nun patronu Frank Smith’i gördüm; kömür grisi takım elbisesi tertemiz ve ütülüydü. Adamın yüzünde, böyle olaylar için yaşıyormuş gibi, büyük bir tebessüm vardı.

“Ben Charley’ye göz kulak olmak istiyorum” diye devam etti Garrett.

Eğlendiği belli olan Smith, “Altında LEZİZ yazan iç çamaşırın mı var?” diye sordu.

“Beni nasıl buldunuz?”

Smith başıyla işaret etti. “Bay Chao apartmanının arkasındaki sokakta iki adamın bagajlarına büyük bir şey koyduğunu fark etmiş.”

Birden alınarak, “Büyük mü?” dedim.

Garrett kalkmama yardım ederken, “Bana telefon etti” dedi. “O ne olur ne olmaz diye aracı takip ederken evine bakmamı istedi. Gerçekten de, evde yoktun.”

“Seni kaçırdıklarını anlayan dek Bay Chao beni de aramıştı; hepimiz şuradaki tepenin arkasında buluştuk.” Smith paramparça camdan dışarıyı işaret etti. Bense yalnızca sert bir ışık görebildim.

“Polisler geliyor” diye ekledi Garrett.

Angel üzerimize kurşun yağmadan bir salise önce, endişe li bir sesle, “Charley” dedi.

Garrett beni yere, şiltesi bayağı iğrenç görünen bir karyolanın altına itti, diğer iki adam da kendilerini yere attılar. Ses tuhaftı. Tamamen otomatik olan bir silahtan fırlayan kurşunların sesi etrafımızda tıngırtılarla yankılandı. Birbiri ardına

gelen kurşunlar alçıpam, kırık dökük mobilyaları deldi, metal lavabodan sekti. Sonra -adamlar herhalde silahlarını yeniden dolduruyorlardıates bir süre için kesildi. Bay Chao acıyla ho-murdandı. Vurulmuştu, ama yarasının ne kadar kötü olduğu anlaşılmıyordu.

Ayağa kalkmaya çalışarak Garrett'a, "Yardım çağırmamız gerek" dedim.

"Kahretsin, Charley." Adam beni tekrar aşağı, kırık ve paslı yatağın altına çekti. "Önce ne yapacağımızı çözmemiz gerek."

"Şey, ne bileyim, Bay Chao'yu alıp, buradan defolup gidebiliriz?" Adrenalin artışı, dilimi inceltmiş olmalıydı. Birden görüşlerimi dile getirmekte zorlanmamaya başlamıştım.

Garrett bana dikkat bile etmiyordu. Gerçekten mi? Yine mi böyle bir duruma düşmüştük? "Beklersek polisler her an gelebilir" dedi Garrett.

"Bay Chao'yu alıp o arka pencereye gidersek buradan kurtulup polisleri dışarıda bekleyebiliriz."

Etrafımıza yeni bir el ateşin patırtısı koptu. Kurşunlar sekerek her yöne uçarken Garrett, "Lanet olsun" dedi. "Bunu yapan kim ki?"

"Ah, evet, adını söylemişti, ama sana söylemeyi unuttum. Adı Buradan-Bir-An-Önce-Toz-Olalım Redenbacher."

"Al şunu." Arkasına uzandı.

"Ölüm-Evinden-Bedava-Kurtulma kartı mı?"

Sol avucuma ufak bir tabanca koydu.

"Dostum, ben tam bir sağlağım."

"Charley" dedi adam öfkeli bir sesle.

"Haberin olsun diye söyledim."

Garrett, "Sen burada kal" diye emretti. Dizlerinin üzerine çıktı; belli ki kahramanca bir şey yapmaya hazırlanıyordu.

Garrett'm vücuduna sapanarak hedefini bulan ilk kurşun beni şoka uğrattı. Metalin ete girme sesini duyduğum an

da dünya yavaşladı. Garrett inanamıyormuş gibi bana baktı. içinden ikinci bir kurşun geçtiğinde yan tarafına bakarak kurşunun giriş noktasını bulmaya çalıştı. Üçüncü bir kurşuna hedef olduğunda, artık ne yapmam gerektiğini anlamıştım.

Arkamızdaki duvarda kurşun geçidi yaşanırken silahlı ateş etmeyi kesip yönünü tersine çevirdi, standart bir tarama hareketi yapmaya başlayınca kurşunlar bana yöneldi.

Ben de ayağa kalktım, dizlerimi kilitledim ve bekledim.

Garrett çenesi ısırapla kasılmış halde duvara doğru yığılırken her gelen kurşun dizisi uyduruk duvarların alçıpanım parçaladı, metal lavaboya çarpıp sekti ve kırık dökük mobilyaları kâğıt gibi delip geçti. Oda bir cuma akşamı yastık savaşının talihsiz kurbanına benziyordu.

Şeytan'm oğlu ona ihtiyacınız olduğunda neredeydi? Belki de bana hâlâ kızgındı. Belki bu kez gelmeyecekti -şartlı tahliye olmuş adam kalbimi kesip yerinden çıkarmaya karar verdiğinde gelmemiştir, ki bu bir ilktima bu Garrett için göze almaya hazır olduğum bir riskti.

iki şeyden birinin olmasını bekledim. Ya hemen oracıkta vurulup öldürülecektim ya da Reyes gelecekti. Günü kurtaracaktı. Yine. Ve bütün bunlar, bütün gürültü ve kaos sona erecekti. Kurşunların sarsıntısını tenimde hissettim ve ses hızından daha büyük bir hızla hareket eden bir nesnenin ısısı sinir uçlarımla paralelinde titreşti.

Gözlerimi kapattım ve yumuşak bir sesle fısıldadığımda kurşunların sesinden kendi sesimi duyamadım. "Ray'aziel, seni çağırıyorum."

Bir dizi kurşunun yankısı yanımdan gök gürültüsü gibi geçti. Sonra yeni bir dizi kurşunun yankısı. Yaklaşıyorlardı. Bir sonraki kurşun boynuma isabet edecek, belki şahdamanımı delecekti.

Gözlerimi açarak kendimi darbeye hazırladım ve dünya

nın daha da yavaşlayışını hayretle izledim. Molozlar havada, zamanda donmuş renkli şeritler gibi asılı kalırken bir dizi kurşun, atmosferi yavaşça esneterek bana doğru uçtu. En yakınımıdaki kurşunu inceledim. Beni öldürmeye gelen kurşunu. Metal akkor gibiydi, o kadar hızlı ilerlediğinden sürtünme metali hemen ısıtmıştı. Sonra büyük bir güç beni yere fırlatıp nefesimi keserken dünya eski hızına kavuştu, izlediğim kurşunlar pıtır pıtır sesleriyle başımın üzerindeki duvara gömüldü.

Ve başta görüş alanım olmak üzere her şey karardı, karanlık etrafımı sardı, ben de güzelim, kapkara bir boşluğa düştüm.

Gözlerim bana birkaç saniye gibi gelen bir süreden sonra kırışarak açıldı ve kendimi tanımadığım, pul pul dökülmekte olan bir tavana doğru yükselirken buldum. Aşağıda kalan bedenime baktığımda, başımın etrafında kavisli bir biçimde büyüyen bir kan gölcüğü gördüm. Sonra beni gökyüzüne doğru kaldıran karanlık şekle baktım ve yumruklarımı sıktım.

Kahrolası Ölüm. Kıcına tekme basacaktım.

Kolumu onun elinden çekip kurtardım ve Dünya'ya düştüm. Reyes hemen önüme dikildi; kara cüppesi arkasında dalgalanıyordu. Ama o sırada çoktan savurduğum kolum Reyes'm çenesine isabet etti.

Reyes başlığını indirip kusursuz yüzünü ortaya çıkardı ve "Bunu neden yaptın?" diye sordu.

"Ah." Mahcup mahcup omuz silktim. "Senin Ölüm olduğunu sandım."

Reyes'm yüzünde bir sırıtış belirdi ve çekici gamzelerini ortaya çıkardı, benim de sırtımda bir ürperti dolaştı. "O sensin" dedi kaşlarını alaycı bir tavırla kaldırarak.

"Evet, Ölüm benim. Bunu biliyordum." Pek de çekici olmayan bir biçimde yere serilmiş olan vücuduma baktım. "Ee, öldüm mü?"

“Neredeyse ölecektin.” Bana yaklaştı, parmaklarını çenemin altına koydu ve Şeytani Murtaugh’un verdiği zarara bakmak için başımı sağa sola çevirdi. “Beni daha önce çağır malıydım.”

“Seni çağırıp çağıramayacağımı bile bilmiyordum. Şansımı denedim, o kadar.”

Reyes kaşlarını çatı. “Genelde çağırmana gerek olmaz. Duygularını yüzeye çıkmadan hissedebilirim.”

“Bana ilaç vermişlerdi. Çok mutluydum.”

“Ha. Bir dahaki sefere beni daha önce çağır.”

Başımı tereddütle eğdim.

“Ne?” diye sordu Reyes.

“Geçen gece bana bıçaklı bir adam saldırdı ve hatırladığım kadarıyla o anda duygularım epeyce güçlüydü. Ama sen gelmedin.”

“Öyle mi sanıyorsun?”

Gözlerimi şaşkınlıkla kırıştırdım. “Geldin mi?”

“Tabii ki geldim. Ama sen başının çaresine gayet güzel bakıyordun.”

Alaycı bir tavırla solumaktan kendimi alamadım. “Anlaşılan senin kurtarmaya gittiğin bıçaklı saldırıya uğrayan Charley başka Charley’miş, çünkü ben neredeyse ölüyordum, beyefendi.”

“Ama bununla baş edebildin. Bu arada, sana söylemiştim.”

“Ne söylemiştin?”

“Sandığından fazlasını yapmaya muktedirsin.” Dudaklarının kenarı son derece şehvetli bir tebessümle kıvrıldı ve Reyes aramızdaki mesafeyi aştı. “Çok daha fazlasını.”

“Garrett!” diye bağırdım ve bir saniye sonra adamın yanında uyandım. Tekrar vücuduma dönmüştüm; aceleyle ayaklandım ve Reyes’ı aradım. Olanları rüyamda mı görmüştüm? Bu tam bana göre bir şey olurdu. Ama ateş kesilmişti.

Smith'e, "Ne oldu?" diye sordum.

Adam Bay Chao'ya yardım ederken, "Silahlı adam öldü" dedi. "Polisler de gelmek üzere, o yüzden gidiyoruz."

"Dur bir dakika, onu sen mi durdurdun?"

Adam inleyen Bay Chao'yu ayağa kaldırdı ve koluyla onu tuttu. "Ben durdurmam."

Adam meslektaşını kapıdan zorla çıkarırken, "Bir dakika, Garrett ne olacak?" dedim. Direksiyonunda üçüncü adamları Dev André, namı diğer Ulrich olan bir arazi aracı eve yanaştı.

"Polisler neredeyse gelir. Yarasına tampon yap."

Adamın arkasından, "Sağ ol" dedim. Garrett'a döndüğümde başımın etrafına kavisli bir biçimde yayıldığını gördüğüm kanın bana değil, ona ait olduğunu fark ettim. Yaralarının en derinini arayıp buldum ve evet, tampon yaptım.

On altıncı bölüm

Ulusal alaycılar topluluğu: Sanki desteğinize ihtiyacımız var da.

– Tampon çıkartması

Garrett’in hastane odasına gizlice girdiğimde saat geç olmuştı. Hâlâ uyuyordu, ben de tepsisindekileri yemeye karar verdim. Ben beyin sarsıntısı, o üç kurşun yarası sebebiyle hastaneye yatırılmıştık. Yani o kazanmıştı. Bu seferlik.

Garrett yorgunluktan ve ilaçlardan ötürü boğuk bir sesle, “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

Ağzımda koca bir lokma vanilyalı dondurmayla, “Dondurmanı yıyorum” dedim.

“Dondurmamı neden yıyorsun?”

Öf, amma aptalca şeyler soruyordu. “Çünkü kendiminkini çoktan yiyip bitirdim. Başka ne yapacaktım?”

Garrett güldü, sonra acı içinde, çaresizce büzüldü. Neredeyse bin yıl süren bir ameliyat geçirmiş, sonra yoğun bakıma alınmıştı, ama sonra onu özel odaya almışlardı, çünkü çok kan kaybetmiş olsa da yaraları artık hayatını tehdit etmiyordu. “Buraya donumu çıkarmaya mı geldin?” diye sordu.

“Üzerinde don yok ki” diye hatırlattım. “Üzerinde ankastre kış havalandırması olan, kız işi bir önlük var.” Benim üzerimde de benzeri bir kıyafet vardı, ama Cookie altına giymem için bana bir eşofman altı getirmişti.

Doktorum, Ubie ve Cookie’ye on iki saat boyunca uyumama izin vermeyeceklerine söz verdirttikten sonra, beni iste

meye istemeye taburcu ediyordu. Şu anda evrak işlerini hal-letmekle meşguldü. Saat ilerlemişti, ama bilgisayarım evimdeyken ve ben orada da rahatlıkla oturabilecekken, bir hastanede oturmamın hiç anlamı yoktu. Bilgisayarımın başında olursam Reyes'm internetteki fotoğraflarına bakarak vakit geçirebilirdim.

Dondurmayı bıraktım ve yatağa, Garrett'm yanına tırmandım. "Battaniyeyi çekiştiren tiplerden değilsin, değil mi?"

Reyes'ı yakınımnda hissedebiliyordum. Garrett'la yatağa girdiğimde gerildiğini hissetmeden edemedim. Kıskanıyor muydu? Garrett'ı? Ben bir arkadaşımın yanındaydım. O kadar. Onu teselli edip rahatlatmak için.

Garrett, "Hiç rahat değilim" diye inledi.

"Saçmalama. Benim varlığım bile başlı başına rahatlatıcı."

"Pek sayılmaz."

Kolumu başının üzerinden aşırdım ve başını omzuma çektim.

"Ay!"

"Lütfen" dedim gözlerimi devirerek.

"Şu anda yaslandığın omzumdan vuruldum."

Başını kabaca okşarken, "Ağrı kesici verdiler sana" dedim. "Mızımızlanma."

"Uslu durmak ilgi alanına girmiyor, değil mi?"

Yüksek sesle iç çekerek başını bıraktım ve yana kayıp ondan uzaklaştım. "Böyle daha mı iyisin?"

"Tehlike ve Will Robinson'ı elleylebilsem daha iyi olurdu."

Odada statik elektrik gibi çatırdayan öfke dalgasını yok sayarak kızların üzerini korumacı bir tavırla örttüm. "Hayatta olmaz" diyerek Garrett'm kateterli eline vurdum.

Garrett yine alçak sesle güldü, sonra acıyla yan tarafını tuttu. Bir iki saniye kendini toplamaya çalıştı, sonra "Göğüs

lerin ile yumurtalıkların dışında adı olan bir uzvun var mı?" diye sordu.

Onu Tehlike, Will Robinson, Beam-me-up ve son olarak sağ yumurtalığım Scotty'yle daha geçen hafta tanıştırmıştım. "Aslına bakarsan ayak parmaklarım yakın zamanda, tuhaf bir şişe çevirmece oyunu sırasında fazla margarita içtikten sonra vaftiz edildi."

"Beni onlarla tanıştıırabilir misin?"

Biraz zorlanarak doğruldum, çoraplarımla güreşerek onları çıkardım ve yatağı Garrett'in ısırap dolu seslerle hafifçe iç çekmesine sebep olacak kadar kıpırdattım. "Amma mızmızsın" dedim, tekrar yanına yattım ve ayaklarımı kaldırdım. "Tamam, sol ayağınım serçeparmağmdan başlayarak sırayla söylüyorum. Uykucu, Doktor, Huysuz, Mutlu, Çekingen, Sümüklü, Mahmur, Üçüncü Kraliçe Elizabeth, Güzel Popoların Koruyucu Azize Kıçgüzel ve Pinkie Floyd."

Garrett bir an durup düşündükten sonra, "Pinkie Floyd mu?" dedi.

"Bilirsin işte, müzik grubu olan gibi, ama tam da değil."

"Tamam. El parmaklarına da ad koydun mu?"

Ona hayretle baktım. Ben inanmazlığın ustasıydım. "Bu hayatımda duyduğum en gülünç şey."

Garrett alınmış gibi, "Ne?" diye sordu.

"El parmaklarıma neden ad takayım, Tanrı aşkına?" Garrett bana ilaçlardan saydamlaşmış gözlerle baktı. "Bu senin dünyan" derken sesli harfleri hafifçe yuvarladı, ben de aldığı son morfin dozunun etkisini göstermeye başladığını anladım.

Ona doğru eğildim ve gözleri kapanırken yanağını öptüm. Reyes'tan yine bir öfke patlaması bekliyordum, ama onun gitmiş olduğunu fark ettim. Yokluğu, bedenimin yukarı taraflarında bir boşluk hissetmeme sebep oluyordu.

Hastaneler, üniformalar ve sorularla dolu bir geceden sonra sonunda kendi taahhüdümle taburcu edildim. Taahhüdün ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim olmadığından, sonradan işi batırdığım takdirde beni sorumlu saymalarının haksızlık olacağını hissediyordum. Garrett hayati tehlikeyi atlatmıştı ve ben bir kez daha süper yapıştırıcıyla birleştirilmiştim. Ya da en azından başım birleştirilmişti. Başım, bayıltilmanm nasıl bir his olduğunu bana hatırlatmak için hiç geçmeyen donuk bir ağrıyla zonkluyordu.

Polisler terk edilmiş motele vardıklarında silahlı adamı ölü bulmuşlardı. Adam anlaşılan bize arabasından ateş ederken arabasının arkasından kayıp düşmüştü ve boynu kırılmıştı. Peki. Bunun benim için sakıncası yoktu. Onlara Garrett'm, beni kaçırmış olabileceğini düşünerek adamları takip edip buraya geldiğini söylemiştim. Gerçekten öyle olduğunu fark ettiğinde polisi aramış, apar topar buraya gelmiş ve beni kaçıranlardan birini vurup öldürmüştü. Şeytani Riggs'i.

Ama dışarıda ölen silahlının gözleri kristal mavisi değildi. O halde Şeytani Murtaugh o değildi. Yani sahte FBI ajanlarından biri. Garrett'm vurduğu adamın adı Ajan Foster'dı. Minnesota'dan gelen, küçük suçlar işleyen biri olduğu ortaya çıkmıştı. O halde diğer sahte FBI ajanı neredeydi? Özel Ajan Powers? Kaçmayı başarmış olmalıydı. Silahlı da yeniydi. Onu hiç görmemiştim.

Daha "leziz" hayranım Bay Smith'ten haber almamıştım ve Bay Chao'nun iyi olduğunu umuyordum. Bob Amca'dan olay yerinde ona ilettiğimden fazla insanın olduğunu belli etmeden ondan hastaneleri kontrol etmesini isteyemezdim. Hey, onlar kimliklerinin tespit edilmesini istemiyorlarsa ben kimdim ki onları ispiyonlayacaktım?

Cookie ve Ubie beni daireme götürürken komşum Bayan Allen'in evinin kapısında durdum ve kapıyı çaldım. Saat geç

olmuştı, ama kadın gecenin her saatinde dairesinde dolaşırdı ve beni kaçırdıktan sonra ona zarar vermediklerinden emin olmam gerekiyordu. Kadın kapıyı araladı.

“Bayan Ailen, iyi misiniz?”

Kadın korku ve pişmanlık dolu bir yüzle başıyla onayladı. Adamlar beni kaçırdıktan sonra onun polisi çağırdığını öğrendim, ama arabayı da adamları da tarif edememişti. En azından çabalamıştı.

“Tamam. Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa...” Yaşlılıktan ve endişeden titreyen bir sesle, “Sen iyi misin?” diye sordu.

“İyiym” dedim. “Köpecik nasıl?”

Kadın omzunun üzerinden geriye baktı. “Çok endişelendi.” Ona elimden gelen en büyük, en güven verici tebessümle gülümsedim. “Ona çok iyi olduğumu söyleyin. Polisi aradığınız için çok teşekkürler, Bayan Ailen.”

“Seni onlar mı buldu?”

“Evet.” Bob Amca ve Cookie beni daireme götürürken içimden o kadının da süs köpeğinin de kıymetini bileceğime söz verdim.

“Tamam, bu gece bol bol kahve içeceğiz gibi görünüyor.” Cookie alete doğru yürürken, “Ah, hayır, sen içmeyeceksin” dedim. Alet derken, o aletten değil, kahve makinesinden bahsediyorum. “Sen biraz dinlen. Söz veriyorum, uyuyakalmayacağım, sen de benim hatırlım için bir saniye daha uyanık kalmayacaksın.” Neredeyse gece yarısı olacaktı ve bu hafta hayatımın en karışık haftası olmuştı -tabii Mardi Gras sırasında kaybolan bir turistin akıbetini araştırdığım haftayı saymazsak.

Cookie ile Bob Amca şüpheyle bakiştılar.

“İlk nöbeti ben alsam nasıl olur?” dedi Ubie ona. “Sen biraz dinlen, sonra ben seni uyandırırım.”

Cookie dudaklarını sımsıkı kapattı, ama sonra yine kahve

makinesine doğru gitti. “Tamam, ama kahve makinesini çalıştıracam. İşe yarar. Ve beni iki saat sonra uyandıracasına söz vereceksin.”

Amcam ona sırtıttı. Resmen sırtıttı. Flört eder gibi. Iyy. Tanrı aşkına, beyin sarsıntısı geçirmiştım. Midem zaten biraz bulanıyordu.

Cookie de ona sırtıttı! Cadı!

Cookie birden jilet gibi keskinleşen bir sesle, “Bu nedir?” diye sordu.

“Ne?”

“Bu not. Bu nereden geldi?”

Ah, sabah gelen tehdit notundan bahsediyordu. “Sana ondan bahsetmişim ya” dedim masumiyet abidesi bir yüzle.

Cookie dişlerini gıcırdattı ve elinde notla bana doğru yürüdü. “Bana sana not bırakıp bırakmadığımı sordun. Notta ölüm tehdidi olduğuyla ilgili bir şey söylemedin.”

“Ne?” Bob Amca oturduğu kanepeden fırladı ve notu Cookie’nin elinden kaptı. Notu okuduktan sonra bana kmayıcı bir tavırla baktı. “Charley, yeğenim olmasan yemin ederim seni adaletle engel olduğun için tutuklardım.”

“Ne?” İnandırıcı olmak için biraz tükürük saçtım. “Ne sebeple?”

“Buna kanıt denir. Gelir gelmez bana bu nottan bahsetmeliydin.”

“Ha” dedim. Şimdi elime düşmüşlerdi. “Ne zaman geldiği konusunda hiçbir fikrim yok. Uyandığımda kahve makinesinin üzerindeydi.”

“İçeri zorla mı girmişler?” dedi amcam şaşkınlıkla.

“Eh, onları içeri ben davet etmedim.”

Adam Cookie’ye döndü. “Biz bu kızla ne yapacağız?” Cookie bana hâlâ kötü kötü bakıyordu. “Bence onu dizime yatırıp kışına vurmalyım.”

Bob Amca neşelendi. Cookie hiç ders almayacak mıydı?

Amcam fısıltıyla, “Ben de izleyebilir miyim?” dedi. Sanki karşılarında durmuyordum.

Cookie kıkırdadı ve kahve makinesine yöneldi.

Ah, Godiva çikolatası aşkına. Bu gerçek olamazdı.

Biri banyo kapısını tıklattı. “Charley, tatlım?”

“Evet, Ubie, canım?”

“Uyanık mısın?”

Amcam çok komikti. Sırtımdaki sabunu durularken, “Hayır” dedim.

Amcam konuşmadan önce kızgınlıkla iç çekti. “Beni merkezden çağırdılar. Görünüşe bakılırsa Kyle Kirsch davasında bir gelişme olmuş.” *Kyle Kirsch* kelimelerini fısıltıyla söyleyince kıkırdamamak için kendimi zor tuttum. “Aşağıya iki adam koydum. Birini yukarı yollayacağım.”

“Bob Amca, söz veriyorum, uyanık kalacağım. Biraz araştırma yapmam gerek.” Araştırma dediğim, Bay Reyes Alexander Farrow ve Kötü Çocuk fotoğraf çekimiydi. Ben de olsam o kış fotoğrafları için bir servet öderdim. “Bana bir şey olmaz.”

Amcam uzun uzun düşündükten sonra, “Tamam” dedi. “Hemen gidip döneceğim. Benim adamlara nereye gittiğimi söyleyeceğim, bir şeye ihtiyacın olursa ne yapacağını biliyorsun. Uyuyakalma.”

Horladım. Hem de çok yüksek sesle.

Amcam, “Çok komiksin” dedi, ama hayranlığında pek içten olmadığını hissettim.

Süper yapıştırıcının tutacağını umarak saçlarımı çok nazik hareketlerle yıkadım. Beyin sarsıntıları çok can yakıyordu. Bu kimin aklına gelirdi? Bacaklarımı tıraş etmek için duşta yere oturmak zorunda kaldım. Dünya tam da dengemi bozmaya yetecek kadar sağa eğilip duruyordu. Ayağa kalkmak da çok zor oldu.

Suyu kapatacaktım ki, onu hissettim. Üzerimde kavurucu bir sıcaklık hissettim ve hava elektrikle yüklendi. Onun gece yarısı çıkan bir şimşek fırtımasınıninkini andıran topraksı kokusu etrafımı kuşattı, beni sarıp sarmaladı, ben de kokuyu derin derin içime çektim. Onun kalp atışlarını duyabiliyordum. Kalp atışlarının odada yankılandığını, göğsümde nabız gibi attığını hissedebiliyordum. Bu ses muhteşemdi ve ben onunla tekrar yüz yüze olacağım günü sabırsızlıkla bekliyordum. Kanlı canlı Reyes'la. Gerçek olayla.

Reyes hiç ses çıkarmadı, bana yaklaşmadı, ben de onda başka bir süper gücün olup olmadığını merak etmeye başladım. “Bu duş perdesinin arkasını görebiliyor musun?” derken şaka yapmıyordum.

Metalin şingirtisini duydum, bundan bir saniye sonra da Reyes plastik perdeyi kesip parçaladı. Perde süzülerek yere düştü. Reyes dolgun dudaklarını kıvrıran çarpık bir tebessümle, “Artık görebiliyorum” dedi, ben de kalbimin buna karşılık verir gibi takla attığını hissettim.

Reyes bıçağını cüppesinin altına kaldırdı, sonra cüppesi kaybolarak insan bedeninin tepeleri ve vadilerini ortaya serdi. Reyes'm üzerinde aynı tişört vardı, ama üzerinde kan lekeleri yoktu. Ama Reyes yeniden uyandığı takdirde, onun insan bedeninin yeniden paramparça bir adam haline geleceğini biliyordum. Bunu düşününce midem kasıldı, ben de bu fikri aklımdan uzaklaştırmaya çalıştım. Karşımda yeni bir şans vardı. Onu bana nerede olduğunu söylemeye ikna etmek için yeni bir fırsat. Ve ben rüşvetin hiçbir şekline, haline ya da ebadına karşı değildim. Buz gibi şantajın da.

Suyu kapatıp havluya uzandım. Reyes elini uzatıp havluyu benden aldı, beni çıplak ve sıırıslıkla bıraktı. Ben de bunu elimden geldiğince kullandım.

Kollarımı açıp ona her yerimi görme fırsatı verdim ve süper yapıştırıcıya aldırmadığını umarak, “istediğin bu mu?”

dedim. O zımbırtıyı yıkamak zordu.

Reyes gözlerinde aç bir bakışla öne çıktı ve beni kollarına aldı. Ama sonra duraksadı, tereddüt etti, gözlerini uzun bir an boyunca benimkilerden ayırmadı; sanki hayrete kapılmıştı. Parmaklarını çenemde dolaştırdı, başparmaklarını dudaklarıma sürttü. Gözleri, güneşin altındaki kahve çekirdeklerinin rengindeydi. Reyes gür kirpiklerini indirip dudaklarını benimkine bastırana dek, bu gözlerdeki altın rengi ve yeşil benekler sim gibi parladı. Öpücük beni yakıp kavuracak kadar ateşliydi; Reyes'm dili dudaklarımı araladı ve içeri daldı. Tadı karanlık ve tehlikeliydi.

Asi eli aşağı indi, kıcıımı avuçladı, ağzı da benimkinden ayrılarak nabzımı aradı. İçim zevkle ürperdi ve kulağına fısıldamak için bütün gücümü kullanmam gerekti. "Nerede olduğunu söyledikten sonra bana her şeyimle sahip olabilirsin."

Reyes hareketsiz kaldı, uzun bir an boyunca nefesini kontrol altına almaya çalıştı, sonra geri çekilip gözlerini kıstı ve bana baktı. "Sana söyledikten sonra."

"Sonra."

Oda birkaç saniye içinde hissedilir biçimde soğudu. Onu kızdırmıştım ve göz açıp kapayıncaya dek eski çıkmazımıza dönmüştük. Bu noktada bir geri tepmeden korkmaya başlamıştım; ilişkimizdeki iniş çıkışlar öyle sınırlı, öyle değişmezdi ki.

"İstedigini elde etmek için vücudunu kullanacaksın, öyle mi?"

"Hem de hiç tereddüt etmeden."

Reyes incinmişti. Bu hissin içinde yankılandığını hissedebiliyordum. Bana yine yaklaştı, yüzünü benimkinden birkaç santim uzak tuttu ve olabilecek en yumuşak sesle, "Orospu" diye fısıldadı.

Sözlerinin acısını bastırmayı beceremeyerek, "Artık gidebilirsin" dedim.

Reyes kaybolduğunda ardında çalkalanan acı bir boşluk bıraktı. Sonra birden aklıma bir fikir geldi. Orosu ya da şey... fahişe. Sinema yıldızı. Bunu niye akıl edememiştım?

“Cookie, acele et, uyan.” Onu dişlerini takırdatacak kadar sertçe sarstım, sonra doğruca gardırobuna yollandım.

Cookie ok gibi fırladı ve yumruklarını çizgi film karakterleri gibi kaldırdı. Sarsılmış beynim zonklamıyor olsa gülmekten iki büklüm olurdum.

Yine de kıkırdamadan edemedim. “Saçların fena dağılmış, kızım.”

Cookie saçlarını mahcup bir tavırla düzeltti ve gözlerini kısarak baktı. “Neler oluyor?”

“Aklıma bir fikir geldi.”

“Fikir mi?” Cookie bana bir dakika boyunca, bir eşofman altı yüzüne çarpmaya dek dik dik baktı. Kendime engel olamadım. Ne olacaksa olsun diyerek iki büklüm oldum ve kahkahayı patlattım. Bunun sebebi çoğunlukla intikamın soğuk yenen bir yemek olmasıydı. En azından biraz ılımış halde.

Cookie yüzündeki eşofmanı çekip uykulu uykulu kaşlarını çatarken, “Daha iyi nişan almak için çalışmalısın” dedi.

“Haberin olsun, kusursuz nişan alıyorum.”

İkimiz bizi izleyen polisleri atlatmak için utanç verici bir teşebbüste bulunarak arka kapıdan çıkıp Misery’ye ulaşmak için binanın etrafını dolaşırken başım nükleer bir felaketin eşiğinde gibiydi. Kendimi kötü hissediyordum, ama yanımda polislerle dolaştığım takdirde çabucak bir yere varabileceğimden şüpheliydim. Çikolatalı Kahve’nin önüne yanaştığımızda Cookie bana umutlu bir bakış attı. “Bir şey mi kaçırmışız? Yeni kanıtlar mı buldun?”

“Pek öyle sayılmaz.” Arabadan inmeden önce Cookie’ye doğru döndüm. “Aklıma bir fikir geldi. Norma ile Brad’e ve

orada olabilecek başka insanlara tuhaf gözükecek, o yüzden yardımına ihtiyacım var.”

“Direğe sarılıp dans etmem gerekmediği sürece...”

Kafeye girdik ve içeriyi taradık. Norma gerçekten işinin başındaydı, ama kimin yemek yaptığını göremiyorduk. Çok uygunsuz bir noktada oturan iki müşteri de vardı. Ama onlarla sonra ilgilenecektim.

Başım la barı işaret ettim ve Cookie'yle ikimiz oraya ilerledik. Sinema yıldızım dirsekleriyle bara yaslanmış, bacaklarını bileklerinden birbirinin üzerine atmış, ayakta duruyordu. Ten rengi fötr şapkası ve trençkotuyla tam da kırklardan fırlamış Humphrey Bogart havasındaydı. Adamın görüntüsünün tamamı beni biraz soluksuz bırakmıştı. Cookie de ben de Humphrey'e bayılırdık.

Ben adamın yanındaki tabureye geçerken Norma bize yaklaştı. “Hey, canlarım, aradığınız kişiyi buldunuz mu?” Cookie yanıma, ama yanlış tarafa oturdu. Tezgâhın altından ceketini tuttum ve onu etrafımdan dolaştırdım. Üzgün üzgün, “Hayır” dedim, “hâlâ arıyoruz.”

Norma cık cıkladı ve bize hiç sormadan iki fincan kahve doldurdu. Ben aslında başım öyle zonklarken kahve içmekten biraz endişeliydim, ama yine de, kahveye hayır demek dünya barışma hayır demek gibi olurdu. Olaya dahil olan herkes şöyle güçlü bir “evet”ten kârlı çıkardı. Biri kahveyi musluğa bağlama fikrini ortaya attığı anda ona destek verecektim.

Cookie oturdu, sonra bana kirpiklerinin altından gergin bir bakış attı.

“Repliklerini hatırlıyor musun?” diye sordum ona.

Cookie kaşlarını çattı, ama bozuntuya vermeyerek başını olumlu anlamda salladı.

Gülümsedim. “Güzel, yarınki kostümlü provadan önce hepsini ezberlememiz gerek.”

“Ha, evet” dedi Cookie kıkırdayarak. “Kostümlü prova.” “İkiniz tiyatroda falan mı oynuyorsunuz?” diye sordu Norma, bize m n y  uzatırken.

“Evet, Sahne Evi’nde. Öyle  zel bir şey değil.”

“ ahane” diyen kadın tezg h silme içine döndü. “Ben de lisede oyunculuk yapmı tım. Hazır olduğunuzda bana haber verin.”

“Sağ ol” dedikten sonra tekrar Cookie’ye baktım.

Bogart aramızdaydı. Bana yan yan baktı.

Ku ku uyandırmadığımı umarak, “Merhaba” dedim.

Adam ağzı kasvetli bir çizgiye d nm   halde ba ını bana çevirdi. “Dünyanın onca şehrindeki onca kafe arasında tutup benimkine giriyor.”

Kalbim tekledi. Adam Bogart’a çok benziyordu. Cookie’nin onu görememesi beni öldürüyordu.

“Buraya ruhumu almaya mı geldin?” diye sordu adam.

   tanımı ı bilmesi beni biraz  a ırtmı tı. “Sakıncası yoksa” diye cevap verdim. Mimi Jacobs’ın fotoğrafını çantamdan çıkarıp havaya kaldırdım. “Bu kadını gördün mü?”

Adam dönüp Brad’in sipariş penceresinden içeri baktı.

“Etrafıma fazla bakmam.”

Gülümsedim. “Ama bana baktın.”

“Seni görmemek biraz zor.”

Adam haklıydı. “Neden geçiş yapmak istemiyorsun?” Adam omuz silkti. “Başka seçeneğim var mı?”

“Elbette. Ben  l m meleği i inin ölüm kısmıyla ilgilenmiyorum. Seni geçiş yapmaya zorlayamam.”

Adam bana  a kınlıkla baktı. “Tatlım, bunu yapabilecek tek kişi sensin.”

Adamla tartı acak değildim. “Eh, ama yapmayacağım. Geçiş yapmak istemiyorsan seni zorlamayacağım.”

Adamın arkasındaki Cookie’ye baktım. Kadın oturduğu yerden bana bakıyor, performansımı değerlendirir gibi kafa sallı

yordu. Alaycı alaycı soludum, Cookie de utanarak etrafına baktı.

Konuşmuyormuş gibi yaparak dişlerinin arasından, “Bana mı gülüyorsun?” diye sordu.

“Hayır” diye onu temin ettikten sonra tekrar Bogart’a döndüm.

“Bebeğim!”

Brad başını sipariş penceresinden uzattığında döndüm ve sııttım. “Bana döndün.”

“Doğal olarak” dedim. “Ve açım, yakışıklı.”

Çocuğun yüzüne kendinden emin bir tebessüm yayıldı. “Sihirli sözcükleri söyledin, bebek.”

Başını içeri çekti ve Tanrı bilir ne pişirmeye başladı. Ama yaratısının resmen sanat eseri olacağından kesinlikle emindim.

“Bazen” dedim Bogart’a, “anılarımız özeldir. Ve insanlar geçiş yaptığıında anılarını görebilirim. Senin Mimi’yi görmüş, başka herkesin atladığı bir şeyi fark etmiş olabileceğini umuyordum. içimden geçersen anılarını tarayabilir, onu arayabilirim. Ama seni geçiş yapmaya zorlamayacağım.” Bunu zaten yapamayacağımı söylemeye zahmet etmedim.

Bogart başını iki yana salladı. “Beni bekleyen biri var diyemem.”

“Saçmalama. Herkesi bekleyen biri vardır. Sana söz veriyorum, sen bunu bilmiyor olabilirsin ama biri seni bekliyor.”

“Ah, tanıdıklarım var.” Derin derin iç çektikten sonra, “Sakıncası yoksa, sanırım pas geçeceğim” dedi.

Kalbim birazcık kırıldı. Onu bekleyen insanlar vardı ve bunu biliyordu, ama kendini geçiş yapmaya değer görmüyordu. Geçmişinde büyük ihtimalle ailesinde ayrılığa yol açan bir şey yapmıştı.

Onu ikna edebilmeyi umuyordum. Adam dünyaya bağlı kalmakla neleri kaçırdığını fark etmiyordu. Ama sebepleri vardı. Israr etmeyecektim.

Elimi koluna koyarak, “Hazır olduğunda” dedim. Adam

aşığı baktı, elimi tuttu ve serin ağzına götürdü. Elime yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra ortadan kayboldu.

Yenilgiye uğramış bir tavırla Cookie'ye baktım. "Razı olmadı."

"Anılarını görebiliyorsun, öyle mi?" dedi Cookie huşu içinde. Bu noktada onu herhangi bir şeyin neden huşuya sürüklediğini anlayamıyordum.

"Görebiliyorum, ama daha önce hiç onları taramaya, özel bir şey aramaya yeltenmedim. Ama sanırım bunu yapabilirim. Denemem gerek. Ve konuşacağım bir kişi daha var."

Cookie'ye fincanını alıp beni takip ederek masalı bölüme geçmesini işaret ettim, iki yanındaki duvarların kenarında bölmeler olan büyükçe odanın orta kısmında bir düzine masa vardı. Işıklar loştu ve kavşağa bakan büyük, dökme camın yanındaki bölmeye fısıldaşmakta olan genç bir çift oturmuştu. Arka taraftaki bir masada, hayattayken uyuşturucu bağımlısı bir fahişe gibi görünen bir kadın oturuyordu. Teninin görünüşüne bakılacak olursa zamanında yeterince metamfetamin kullanmıştı.

Sandalyeye, sonra Cookie'ye baktım. Üzüntülü bir sesle, "Üşüyeceksin" dedim. Ama Norma bize şimdiden tuhaf tuhaf bakmaya başlamıştı. Bu kadınla konuşurken Cookie'nin önümde olmasına gerçekten ihtiyacım vardı.

Cookie yumurta kabuklarının üzerinde yürür gibi dikkatle adım attı, sonra oturup olduğu yerde büzüldü. Kadın kişisel boşluğunun işgal edildiğini hiç fark etmeden Cookie'nin içinden geçti. "Bu o kadar çok bakımdan rahatsız edici ki" dedi Cookie.

"Biliyorum. Kusura bakma."

"Hayır" diye azarladı Cookie beni. "Mimi için bunu bütün gün yaparım. Sen parmaklarını oynatıp sihrini konuştur ve onun nerede olduğunu öğren, yeter."

Sırıttım ve karşısına oturdum. "Tamamdır."

Kadın kollarını masaya koymuş, pencereden dışarı bakıyordu. Bileklerini ovuşturup duruyordu; birden onları kesmiş olduğunu fark ettim. Ama yaralar iyileşmiş, kabuk bağlamıştı, o halde kadın bu yüzden ölmüş olamazdı. Onun işini bitiren her neyse, kadın çok sert bir hayat sürmüş gibi görünüyordu.

Masanın üzerinden uzanıp koluna dokunarak, “Canım” dedim.

Kadın takıntılı hareketine ara verdi ve bana boş bir bakış attı.

“Adım Charlotte. Buraya sana yardım etmek için geldim.”

Kadın elini yüzüme uzatarak, “Çok güzelsin” dedi. Parmaklarını yanaklarımda ve ağzımda gezdirirken gülümsedim. “Binlerce yıldız gibi.”

“İçimden geçmek istiyorsan bunu yapabilirsin.”

Kadın elini birden geri çekti ve başını iki yana salladı. “Yapamam. Cehenneme gideceğim.”

Uzanıp kadının ellerini tuttum. “Hayır, gitmeyeceksin. Cehenneme gidecek olsaydın çoktan gitmiş olurdun, tatlım. Benim yetki alanım yok ve cehennem kendisine ait olanlarla bizzat ilgilenmekte kararlıdır.”

Kadının kirpiklerinde yaşlar belirdi ve ağzı titremeye başladı. “Ben... cehenneme gitmeyecek miyim? Ama düşündüm ki... cennete gitmediğime göre...”

“Adın ne?”

“Lori.”

“Lori, itiraf etmem gerekirse ben bile birinin neden geçiş yapmadığını anlamıyorum. Bunun sebebi çoğu zaman merhumun bir şiddet suçuna kurban gitmesi oluyor. Bana nasıl öldüğünü anlatabilir misin?”

Cookie kollarını gövdesine sararak ısınmaya çalıştı.

Lori öne eğilip elini elimin üzerine koydu ve “Hatırlamıyorum” dedi. “Kendimi tanıdığım kadarıyla muhtemelen fazla

dozdan ölmüşümdür.” Bana utançla baktı, “iyi bir insan değildim, Charlotte.”

“Elinden gelenin en iyisini yaptığından eminim. Belli ki birileri öyle düşünüyor, yoksa dediğim gibi, diğer yöne gitmiş olurdun. Ama buradasın. Yalnızca kafan karışık olabilir.” Mimi’nin fotoğrafını çıkarıp kadına gösterdim. “Bu kadını hiç gördün mü?”

Lori gözlerini kıstı, başını düşünceli düşünceli iki yana salladı. “Tanıdık görünüyor. Emin değilim, o kadar. Bazen insanlara dikkat etmem. O kadar uzaklardalar ki.”

“Geçiş yapmaya karar verirsen, bunu yaparken hafızanı taramama ve onu orada bulup bulamayacağıma bakmama izin verir misin?”

Kadın gözlerini şaşkınlıkla kırpıstırdı. “Elbette. Bu mümkün mü?”

“Hiçbir fikrim yok” dedim usulca gülerek.

Lori gülümsedi. “Ee, ne yapacağım?”

Ayağa kalktım. “Yürüyüp içimden geçeceksin. Gerisi kendi kendine oluyor zaten.”

Lori derin bir nefes aldıktan sonra ayağa kalktı. Çevremizdeki hava heyecanla dans ediyordu. Lori’nin adına mutluydum. Gözüme tamamen kayıp görünmüştü. Belki de Roket’in bahsedip durduğu şey buydu. Belki de arkada kalanların çoğu kayıptı ve onların beni değil, benim onları bulmam gerekiyordu. Ama bunu ülkeyi hiç durmadan dolaşmak dışında nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Konsantre olmam, Lori’nin anılarını paylaşmaya odaklanmam gerekiyordu. Ben derin bir nefes alırken Lori öne bir adım attı ve onun, “Aman Tanrım” diye fısıldadığını duydum.

Hayatı bütün hızıyla üzerime geldi. Lori’nin çocukluk günlerinden, annesinin uyuşturucu almak için bir öğleden sonralığa onu komşularına sattığı zamandan lisedeki bir grup kızın soyunma odasından geçerken Lori’nin saçını çek

tiği güne kadar. Ama bir şiir yarışmasında birinci olduğunu gördüğümde üzüntüm çabucak gölgede kaldı. şiir Lori'nin bir fotoğrafıyla beraber yerel bir gazetede yayımlanmıştı. Lori kendisiyle hiç o günkü kadar gurur duymamıştı. Uyuşturucuyu bırakıp bir sömestriliğine üniversiteye gitmişti, ama çabucak geride kalmıştı ve başarısızlığın ağırlığı yine kök salmıştı. Lori bildiğı hayata, bir sonraki dozu için kendini sokaklarda pazarlamaya dönmüşü ve pis bir otel odasında aşırı dozdan ölmüşü.

Lori tamamen gitmeden anılarını tarayabilmek için çarpıcı kısımları geçmek zorundaydım. Onun kafeye ilk geldiğı anı buldum. Lori oturdu ve bir daha hiç kalkmadı, yıllarca kendi içinde kilitli kaldı. Yavaşça ilerledim, müşteri ardına müşteri gördüm; o kadar çoklardı ki hepsini inceleyemeyecektim, o yüzden Mimi'nin görüntüsünü öne ittim ve bir kadının ön kapıdan paldır küldür içeri girdiğini, yüzünün korku dolu olduğunu, gözlerinin fal taşı gibi açıldığını ve bir şeyler aradığını gördüm.

Kadın oturup bekledi, ama kafenin önüne birbiri ardına arabalar yanaştıkça sinirlerine hâkim olamadı, kasadan açılmamış bir kalem aldı ve tuvalete koştu. Bir dakika kadar sonra tuvalete başka bir kadın girdi ve Mimi kapıdan fırladı, gecenin karanlığı etrafını sardı.

Birden nefes alarak gözlerimi açtım ve havuzdan çıkıyormuş gibi göğsümü tuttum. Ciğerlerimi doldurdum ve gözlerimi şaşkınlıkla kırıştıtarak sandalyeme tekrar yerleştim. Başarmıştım. Lori'nin anılarını taramıştım. Gördüğüm her şeyi kavramam bir iki saniye sürdü. Beni sersemletmeye çalışan üzüntüyü bastırdım. Lori'nin hayatı kesinlikle kolay olmamıştı. Ama o kesinlikle daha güzel bir yere gitmişti; bu tabir kulağı ne kadar sahte gelse de.

Ve ben onu bulmuştum. Mimi'yi bulmuştum.

Dudaklarımdaki belli belirsiz tebessümle Cookie'ye bak-

tim. “Sana bir şey soracağım” dedim soluksuzca.

“Tamam.”

“Devasa bir evi, çok güzel çocukları olan, zengin bir iş adamının karısı olsan insanların seni en son arayacağı yer neresi olurdu?”

Cookie’nin yüzündeki ifade umuda dönüştü, “işe yaradı mı?”

“Yaradı.” Omzumun üzerinden bakıp sokağın karşısını işaret ettim.

“O kimsesizler yurdu mu?” diye sordu, inanmıyormuş gibi.

Ona bakıp omuz silktim. “Kusursuz bir yer. Daha önce aklıma gelmediğine inanamıyorum. Kadın baştan beri burnumuzun dibindeymiş.”

“Ama... Tanrım, tamam, şimdi ne yapacağız?” Avuçlarıyla masaya vurdu; heyecanını saklayamıyordu.

“Gidip merhaba diyeceğiz.”

On yedinci bölüm

Hani iyi insanların başına gelen kötü şeyler vardır ya? O benim.

. Tişört

Tezgâhın yanından koşarak geçerken oraya bir yirmilik bıraktım. “Brad, siparişimizi paket yapabilir misin?”

Brad sipariş penceresinden başını uzattı ve ellerini soru sorar gibi kaldırdı.

“Hemen döneceğiz.”

Sokağın karşısındaki, pencerelerinde parmaklıklar olan, büyük metal kapılı, tuğla binaya koştuk.

Cookie arkamdan nefes nefese, “Bence açık değiller” dedi. Kapıyı yumrukladım, bir iki saniye bekledim, sonra tekrar yumrukladım. Uzun bir süre sonra, kapıyı gözünden uyku akan bir Hulk açtı.

Gülümsemeye karar verdim. Çoğunlukla hiddetini uyardırmamak için. “Merhaba.” Kimliğimi kaldırıp gösterdim. “Adım Charlotte Davidson, bu da Cookie Kowalski. Albuquerque Polis Departmanı adına bir vaka üzerinde çalışıyorum” diyerek kısmen yalan söyledim. “Sizinle konuşabilir miyim?” “Hayır.” Hulk gecenin bir yarısı uyandırıldığında huysuz oluyordu. Televizyonda karakterinin bu yanından hiç bahsedilmemişti. Prodüktörlere mektup yollamam gerekecekti.

Ve Hulk belli ki kimliğimden etkilenmemişti. Onun yerine havaya bir yirmilik kaldırdım. “Size bir iki soru sormak istiyordum, o kadar. Kayıp bir kadını arıyorum.”

Adam yirmiliği elimden kaptı, sonra soru cevap seansını bekledi.

“Ha.” Miminin fotoğrafını çantamdan çıkardım. “Bu kadını gördünüz mü?”

Adam fotoğrafı bana bin yıl kadar gelen uzun bir süre boyunca inceledi. Derin bir iç çekerek ona bir yirmilik daha verdim. Böyle giderse bir an önce bir bankamatik bulmam gerekecekti, yoksa şansımız kalmayacaktı.

“Belki” dedi adam. Fotoğrafı elimden alıp daha yakından baktı. “Ah, evet. Bu Molly.”

“Molly mi?” Kadının adının Mimi olduğu düşünülduğünde, Molly kulağa mantıklı geliyordu. Guinevere ya da Hildegard gibi bir ismin aksine, buna cevap vermeye alışması biraz olsun kolay olurdu.

“Evet, bayağı eminim. Ama şu anda hepsi uyuyor.”

“Dinle, hani her an başımıza bir nükleer bomba düşecek olsa kışklarımıza veda etmek için sabahı beklemezdik değil mi?” Adam alçak sesle güldü. Hulk’ın espri anlayışının olmadığını kim söylemişti? “Komiksin.”

“Eh, evet, beni yüklü bir nükleer savaş başlığı olarak düşün. Sabaha kadar beklemem mümkün değil.”

“Yani kadını şimdi görmek istiyorsun, öyle mi?”

Adam acayip hızlıydı. “Işık hızındasın, dostum. Sen dâhi misin?”

Adam kaşlarını çatıp bana baktı; dalga geçip geçmediğimi anlamaya çalışıyordu.

One doğru eğildim. “Sonra da seninle şuradaki kafeye gidip bir fincan kahve içebiliriz, ne dersin?”

“Tipim değilsin.”

Kahretsin. Arada böyle şeyler olurdu. Bir kızın ne yapması gerekiyordu, yahu? “Peki, bizi içeri alacak mısın?”

“Benim tipim daha... yeşil.”

“Aman be...” Son yirmiliğimi çıkardım. “Canıma okuyorsun.”

Adam parayı parmaklarımın arasından çekti ve kapıyı aç

tı. “Kaydolmanız gerekecek, bir de dedektiflik kimliğinizin fotokopisini alacağım. Ondan sonra sizi kadına götürürüm.” Beş dakika sonra, Cookie devasa, spor salonuna benzeyen bir odanın orasına burasına saçılmış düzinelerce portatif karyoladan birinde, gri bir battaniyeye sarılmış uyuyan bir kadını dürttü. Cookie hafif bir fısıltıyla, “Mimi?” dedi. Cookie, Miminin korkmaması için Hulk’m el fenerini ödünç almış, yüzünün altında tutuyordu. Ona Geçmiş Noel’in Hayaleti’ne benzediğini söylemeye içim elvermiyordu. “Mimi, canım?” Mimi kıpırdandı, ağır gözkapaklarımın altından bize baktı, sonra hayatımda duyduğum -en azından bir insandanen yüksek, en kan dondurucu çılgılığı basıverdi. Etrafımızdaki kimsesizlerin tepkileri yerinden sıçramaktan horlamaya devam etmeye dek değişiklik gösterdi.

Cookie ışığı yüzüne tutarak, “Mimi, benim!” dedi. Bu da ince yaş çizgilerini yok edip Cookie’nin tenine o yumuşak, nükleer radyasyon parıltısını andıran ışıltıyı vererek kadının bu kez Şimdiki Noel’in Hayaleti’ne benzemesine sebep oldu.

Mimi bacaklarını havaya dikmişti ve itiraf etmem gerekirse bu, kaç ya da savaş tepkilerinden biri olarak pek bir anlam ifade etmiyordu. Sonra kadın karyolanın yan tarafına yuvarlandı ve yere düştü.

Bir adam arkadan bacağımı dürttü. “Orada ne oluyor, be?” “Şeytan çıkarıyoruz. Kaygılanmanıza gerek yok, beyefendi.” Adam öksürerek döndü ve uyumaya kaldığı yerden devam etti.

Mimi başını kaldırıp şiltenin üzerinden bize baktı. Az öncekinden çok daha yumuşak bir sesle, “Cookie?” diye sordu.

“Evet.” Cookie, Mimi’nin tekrar karyolaya çıkmasına yardım etmek için seğirtti. “Sana yardım etmeye geldik.”

“Aman Tanrım, çok üzgünüm. Sandım ki...”

Cookie çantasından bir peçete çıkararak, “Burnun kanıyor” dedi.

Mimi üstdudağma dokundu, sonra Cookie’nin ona verdiği

peçeteyle kanayan burnunu kuruladı. “Hayatım gözlerimin önünden film şeridi gibi geçtiğinde bu olur.” Sustu ve bir an için dümdüz önüne baktı. “Ve donuma işemiş olabilirim de, olmayabilirim de.”

“Haydi, *canım.*” Cookie kadının ayağa kalkmasına yardım etti, ben de Mimi’nin diğer yanma koştum. Yirmi dolar gibi düşük bir meblağ karşılığında -bu kez Cookie’nin cüzdanından Mimi’yle konuşabilmek için ofislerden birini ödünç aldık.

Ufak buzdolabında su ararken, “Ciğerlerin anıma güçlüymüş, kızım” dedim. Burnunun kanaması durunca suyu Mimi’ye verdim.

Mimi elini yüzünün önünde sallayarak, “Üzgünüm” dedi. “Sersemlemiştim. Kim olduğunuzu anlayamadım.”

“Eh, El Feneri Hayaleti Casper’ın yüzüne yapışmış olmasının da faydası olmadı.”

Cookie kaşlarını çattı. “Mimi, bu Charley” dedi.

“Aman Tanrım.” Kadın ayağa kalkmaya çalıştı, ama bacakları tutmadı ve Mimi tekrar sandalyeye yığıldı.

Elimi uzatıp kadının elini tuttum. “Lütfen kalkma. O kadar özel değilim.”

Kadın elimi tutarak, “Duyduklarıma bakılırsa” dedi, “son derece özelsin. Beni nasıl buldun?”

Cookie sırttı. “Bu Charley’nin işi. Sen iyi misin?”

Tanışma faslından ve Mimi’nin kimsesizler yurduna düşüşünün sarhoş bir taksiciyle ufak bir yangını konu alan heyecanlı hikâyesiyle geçen birkaç dakikadan sonra hikâyenin daha önemli kısmına, yani Mimi’nin *neden* kimsesizler yurdunda olduğu sorusuna geçebildik.

“Beni burada kimsenin aramayacağını düşündüm, o kadar. Beni bulamayacaklarını düşündüm.”

“Mimi” dedi Cookie azarlarca, “Warren ve annenler seni merak etmekten deliye döndüler.”

Mimi başıyla onayladı. “Bununla yaşayabilirim. Merak

lanmaları ölmelerinden iyidir.”

Kadın haklıydı. Saat geç olmuştu ve başım patlamanın eşiğindeydi. Kadına kuşkularımızı aktarmaya ve oradan yola çıkmaya karar verdim. “Bunu duyduysan beni durdur.”

Mimi başını kaldırıp bana baktı ve kaşlarını çatı. “Lisedeyken bir gece bir parti yapıldı. Hana Insinga evinden gizlice çıkıp bu partiye gitti ve ertesi gün anne babası kaybolduğunu bildirdi.”

Hana’nın adını söylediğimde Mimi yere baktı.

Devam ettim. “Bazı insanlar onu orada gördüğünü hatırlıyor, bazıları hatırlamıyordu. Bazıları partiden bir erkekle ayrıldığını söylüyor, bazıları ‘Daha neler, öyle bir şey olmadı’ diyordu.”

Mimi’nin nefesinin hafifçe kesilmesi, doğru yolda olabileceğimin kanıtı gibi geldi bana.

“Ve şimdi, yirmi yıl sonra, Hana’nın partiden bir erkekle ayrıldığını gören herkes tek tek ölüyor. Bunların herhangi biri sana bir şey hatırlatıyor mu?”

Mimi yüzümüze bakamıyormuş gibi başını eğdi. Cookie ona destek vermek için elini kadının omzuna koydu.

“Neredeyse tutturdun, ama Hana partiden tek bir erkekle **ayrılmadı**. Birkaçımızla ayrıldı.”

Cookie hareketsiz kaldı. “Ne demek istiyorsun?”

Mimi’yi aniden sarsan ve benim göğsüme baskı yapan üzüntüyle mücadele ederek, “Demek istediği” dedim, “o gece kızın cesedini evden birkaç çocuğun çıkardığı. Kız ölmüştü ve hep birlikte onu gömmeye gittiler. Haklı mıyım?” Bu mantıklı olan tek açıklamaydı.

Mimi kana bulanmış peçeteyle bir damla gözyaşını sildi. “Evet. Yedimiz. Yedi kişiydik.”

Cookie eliyle ağzını kapatarak iç çektiğini saklamaya çalıştı.

Diz çökerek Mimi’yle göz göze geldim. “Onu o partideki bi

ri öldürdü. Belki sen de bunu gördün? Sana da aynı şeyi yapmakla mı tehdit ettiler?”

Şimdi açıkça hıçkırmaya başlayan Mimi, “Lütfen, sus” dedi. “Okulda sana zorbalık mı ettiler? Seni koridorlarda itip kaktılar mı? Ellerindeki kitapları mı düşürdüler? Sana hatırlatmak için. Seni tasmanın ucunda tutmak için.”

“Ben yapamam... Ben...”

Tommy Zapata’yla başlamaya, Kyle Kirsch u büyük finale bırakmaya karar verdim. “Bunun birlikte öğle yemeği yediğin araba satıcısı Tommy Zapata’yla ilgisi var mıydı?”

Mimi hızla nefes alıp bana baktı. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Tommy üç gün önce ölü bulundu.”

Mimi ellerini ağzına götürdü.

“Bir an önce bunu onun yapmadığını kanıtlamazsak kocanı cinayetle suçlayacaklar.”

“Hayır!” Mimi ayağa fırlayıp kapıya doğru gitti. “Hayır, o hiçbir şey yapmadı. Anlamıyorlar.”

Kadının peşinden gidip kolunu tuttum. “Mimi, dur. Sana yardım edebiliriz, ama ne olduğunu öğrenmem gerek.” “Ama...”

“Seni de kocanı da bu dertten kurtarmam için oturup her şeyi bana anlatmalısın. O gece ne oldu?”

Mimi duraksadı, bocaladı, sonra titrek bir sesle iç çekerek bir kez daha koltuğa oturdu. “Partideydik ve bir arkadaşımla yukarı kattaki banyoya girdik. Kendimi iyi hissetmiyordum.” O arkadaş büyük ihtimalle Janelle York’tu.

“Tommy Zapata’nın evindeydik. Annesiyle babası şehir dışındaydı.” Bana umutsuzlukla baktı. “Eğleniyorduk. Bilirsin işte, saçma sapan şeyler yapıyor, müzik dinliyorduk. Ama biz Tommy’nin anne babasının yatak odasındaki tuvalete girdik. Sanırım bir süre orada kalıp konuştuk. Sonra sesler duyduk, o yüzden ışığı kapatıp bakmak için kapıyı araladık. Birile-

rinin Tommy'nin annesiyle babasının yatağında oynadığını düşündük ve onları korkutmak istedik. Şaka olsun diye." Cookie temiz bir peçete buldu ve onu Mimi'ye uzattı. Kadın bir an için susup sümküdü.

"Ama odada üç oğlan vardı. Uç futbolcu. Hana'yı yatağa yatırmışlardı. Onunla seks yapıyorlardı." Mimi peçeteye doğru hıçkırdı.

"içlerinden biri Tommy miydi?" diye sordum.

"Hayır, o köşede başka biriyle öpüşüyordu."

Adam o gün kesinlikle oradaydı ve şimdi ölmüştü.

Mimi bir an durup kendisini topladıktan sonra anlatmaya devam etti. "Bunun Hana'mn rızasıyla olduğunu sanmıyorum. Çok sarhoştı. Sonra oğlanlardan birinin üzerine kustı. Çocuk Hana'nın üzerinden kalktı ve bağırmaya başladı. Hana'yı korkuttu. Hana aceleyle ayağa kalktı ve kapıya gitmeye çalıştı. Olanlar o zaman oldu. Çocuğun onu itip itmediğinden emin değilim. Görmek zordu. Ama Hana düşüp başını şifoniyere çarptı ve kafası yarıldı. Tommy kanamayı durdurmaya çalıştı, ama Hana birkaç saniye içinde öldü."

Mimi'nin Kirsch'ün adını ağzına almamasını tuhaf buluyordum. Adamdan korkuyor muydu?

Mimi bize yalvarırcasına baktı. "O bir kazaydı. Açıklanabilirdi, ama oğlanlar çok korktular. Neredeyse yarım saat boyunca volta attılar, küfrettiler ve ne yapacaklarına karar vermeye çalıştılar. Tommy'nin babası mezarlıkta çalışıyordu ve içlerinden biri bir plan yaptı. Oğlanlar Hana'yı havlulara saracaklardı; bizi de o zaman buldular. Ben çok ağlıyordum. Oğlanlar daha da paniğe kapıldılar."

Yüzünde neredeyse Mimi'ninki kadar büyük bir çaresizlik olan Cookie, "Sana zarar verdiler mi?" diye sordu.

"Hayır" dedi Mimi, "verdiler sayılmaz. Hanayı birkaç havluya sardılar ve kanı temizlediler, herkes partiyi terk ettikten sonra da onu Tommy'nin kamyonetine taşıdılar. Arkaya

iki kürek attıktan sonra bizi de zorla bindirdiler. Sonra hep beraber mezarlığa gittik.”

“Tabii ya” dedim; kafam bir anda çalışmaya başlamıştı. “Tuvalete, Hana’nın adının yanına yazdığın numaralar. Onlar mezar adresleri. Onu yeni bir mezara gömdüler.”

“Yeni bir mezara değil, mezarın altına.” Alnımı soru sordurmasına kırıştırdığımda Mimi, “Cenaze evi ertesi gün yapılacak bir cenaze için mezar kazmıştı. Oğlanlar mezarı biraz daha derinleştirdiler, biz de onları izledik” dedi. Anılarını hatırlayınca sesi çatladı. “İzlemekten başka bir şey yapmadık. Onları durdurmaya bile çalışmadık. Doğru şeyi yapabileceğimiz bir an vardiysa da...”

Cookie kadının ellerini ellerine aldı. “Bu senin suçun değildi, Mimi.”

“Ama öyle olduğunu söylediler” diye karşı çıktı kadın. “Yardım ettiğimizi, suç ortağı olduğumuzu, bir şey söylediğimiz takdirde bizi öldüreceklerini söylediler. Tanrım, o kadar korkmuştuk ki.”

Mimi’yi yirmi yıldır tüketmekte olan korku uyandı ve onu tekrar pençesine aldı. Korku boğucu dalgalar halinde üzerime üzerime geldi. Onunla mücadele ettim ve Mimi söze devam ederken korkuyu savuşturmak için ciğerlerimi havayla doldurdum.

“Kesinlikle bizi de öldüreceklerini düşündük. Ama öldürmediler. Hana’nın cesedini mezara koyup üzerini örttüler. Ertesi gün Bay Romero’yı Hana’nın üzerine gömdüler. Ve kimsenin bir şeyden haberi olmadı.”

Olanların planlı bir cinayet değil de aslında bir kaza olması, bana göre Mimi ile Janelle’in hayatta kalmasının tek sebebiydi. O çocuklar gerçek, vicdansız katiller olsalardı bugün Mimiyle tanışabileceğimden şüpheliydim.

“O kadar titriyordum ki, nefes bile alamıyordum” derken neredeyse o zamanki kadar şiddetle titriyordu. “Zorbalık ko

nusunda da haklıydın.” Başını kaldırıp bana baktı. “Gitgide arsızlaştılar, durum katlanılmaz hale geldi. Okula gitmeyi kestim ve sonunda annemle babama burada, büyükannemle yaşamama izin vermeleri için yalvardım. Orada yaşamaya devam edemezdim. Bay ve Bayan Insinga’nın neler yaşadığını bile bile orada kalamazdım.”

“Janelle’e de aynı muameleyi mi yaptılar?” diye sordum. Mimi bana kafası karışmış gibi baktı. “Janelle’e mi?” “Janelle York’a.”

Miminin yüzündeki üzüntü tiksintiye dönüştü. “O onların süs köpeğine dönüştü. Olanların, o grubun bir parçasıydı.” “Anlamıyorum.” Ayağa kalktım, “İkiniz saklanıyordunuz...” Mimi kaşlarını çattı. “Ben banyoda Janelle’le saklanmıyordum ki” derken böyle bir şeyi aklımdan geçirdiğim için dehşete düşmüş gibiydi. “O odada, onlarla birlikteydi, köşedeki armut koltukta Tommy’yle öpüşüyordu. Onun için ne olsa yapardı. Tommy annesiyle babasının olanları öğreneceğini düşünüp paniğe kapıldığında Hana’yı o mezarın altına gömmek Janelle’in aklına geldi.”

Ellerimi açıp yukarı kaldırdım. “O zaman seninle saklanan kimdi? Ve kim Hanayla seks yapıyordu?”

Mimi güçlükle yutkundu. Bize söylemek istemediği belliydi. “Bunu yapan Jeffti. Üzerindeki... Jeff Hargrove’du.”

“Bir dakika, Hana’yla seks yapan Jeff Hargrove’du, öyle mı:

“Eh, evet, en azından o sırada. Sanırım... sanırım sıraya girmişlerdi.”

“Onlar dediğin kimlerdi?”

Mimi geçmişi düşünürken omuzlarını çaresizce silkti. “Jeffin yanında Nick Velasques ve Anthony Richardson vardı.” Neler oluyordu? “Mimi, seninle banyoda saklanan kimdi?” Mimi başını eğdi. “Bu aramızda kalacak, değil mi?”

Diz çöktüm ve kadının gözlerinin içine baktım. “Bunun

duyulmayacağına söz veremem, Mimi, ama orada kimin olduğunu bilmemiz gerek.”

Mimi içini çekti ve istemeye istemeye, “Kyle Kirsch” dedi. Cevabı nefesimi kesti. “Yani Kyle’ın Hana’nın ölümüyle hiçbir ilgisi yok muydu?”

Mimi şaşırmış gibiydi. “Hayır, hem de hiç yoktu. Kyle’a da neredeyse bana davrandıkları kadar kötü davranıyorlardı. Ama o şerifin oğluydu, o yüzden o kadar ileri gidemiyorlardı.” Mimi kolumu tuttu, tırnakları koluma battı. “Jeff Hargrove’u tanımıyorsun. O delinin teki. Şerif olsa da olmasa da ikimizi birden öldürürdü.”

“Tamam, o zaman mesele ne?” diyerek yüksek sesle düşündüm. Bakışlarım Cookie’ye odaklandı. “Kyle, bunların ortaya çıkmasını istemediği için herkesi öldürüyor mu?”

Mimi neredeyse haykırarak, “Ne?” dedi; tırnakları etime iyiden iyiye batıyordu şimdi. “Kyle bunu asla yapmaz. O kimseye zarar vermez.”

Anlayışlı bir sesle, “Mimi” dedim, “Kyle senatörlüğe aday olduğunu duyurduktan iki saniye sonra insanlar ölmeye başladı. Bunu açıklamak biraz zor.”

“insanların ölmeye başladığını biliyorum, ama bunu kimin yaptığını kimse bilmiyor. Kyle bile. Korkudan altına edecek halde.” Mimi Cookie’ye baktı. “Bir sürü koruma tuttu.” Bir an düşüncelere daldıktan sonra başını iki yana salladı. “Katil Jeff Hargrove olmalı. O hep deliydi.”

Cookie öne eğildi. “Mimi, Jeff Hargrove iki hafta önce yüzme havuzunda boğuldu.”

Mimi’nin yüzünde katıksız, dizginlenemez bir şok belirdi. Kadının kafası da bizimki kadar karışıktı. Bense yolumu tamamen kaybetmiştim.

“Nick Velasquez’in de üç hafta önce intihar ettiği iddia ediliyor.”

“Bunu biliyordum. Anthony Richardson da ölmüş, ama Jefften haberim yoktu.”

“Canım, Kyle ve senin dışında, o gece o odada olan herkes öldü. Başka bir açıklama yok.”

Mimi, “Hayır” derken başını sallayarak iddiamı reddetti. “Bu mümkün değil. Kyle’ı bir tamsanız.”

“İkinizin arasında bir şey mi vardı?” diye sordum ona. Aşkın gözü kördü kör olmasına, ama bazen kafası da zerrece çalılmazdı.

Mimi bana hayretle baktı. Böyle bakmakta çok başarılıydı. “Hayır, yoktu... Anlamıyorsunuz.” Susup altdudağımı ısırды, sonra bir şeye razı olur gibi iç çekti ve “Bunu hiç kimse bilmiyor, ama Kyle eşcinsel. Banyoya girdiğimizde oğlanlardan bahsetmiştik” dedi.

Ah, fırında patates aşkına. Bu iş gitgide güzelleşiyordu. Alnımı ovarak, “Tamam, bir düşünelim” dedim. “Bana tekrar söyle, geçen gün Tommy Zapata’yla neden yemek yedin?” Kadının alm kırıştı. “Benimle buluşmak istedi. Hayır demeye biraz korktum. Kendisine şantaj yapıldığını ve artık suçluluğa dayanamadığını söyledi.”

Şantaj insanları genelde yaptıkları şeyin suçluluğuyla daha fazla yaşamayacaklarına inandırırды. Bu hayret vericiydi.

“Kyle’la buluştuğunu ve ona ortaya çıkıp her şeyi itiraf edeceğini, olaydaki rolünün sorumluluğunu alacağını söylediğini iddia etti. Bana onu destekleyip desteklemeyeceğimi sordu. Yetkililere Kyle’ı ve beni nasıl tehdit ettiklerini, bizi nasıl onlarla gitmeye zorladıklarını anlatacaktı.”

Bunlar bana hâlâ son derece mantıksız geliyordu. “Kyle’m ailesinin parası var, sen de zengin bir adamla evlisin, ama ikinize de şantaj yapılmıyordu, öyle mi?” diye sordum hayretle.

“Hayır, ama bunu kimin yaptığını bildiğimizi düşünüyoruz.”

“Gerçekten mi?”

“Tommy, onun Jeff Hargrove olduğunu düşünüyordu.”

“Bir dakika, tecavüz ve cinayetten hapse girme ihtimali en yüksek kişi oyunu alan tip mi? O Jeff Hargrove mu?” “Evet. Tommy onun parasal sıkıntıya düştüğü için kolay bir hedef olduğunu düşünüyordu. Ve Tommy haklıydı. Jeffin mali kayıtlarına baktım...”

Vay be, kadın bayağı iyiydi.

“...ve Tommy’nin para yatırdığı gün kendi hesabına para yattığını gördüm. Uç kez.”

Vay anasını! Ama Tommy de Jeff de ölmüştü.

“Kyle sonradan beni aradı” diye devam etti Mimi, “bana Tommy’nin politik kariyerini muhtemelen mahvedeceği için ondan özür dilediğini söyledi.”

“Bu birini öldürmek için bayağı iyi bir sebep, Mimi” dedi Cookie.

“Hayır, bu Kyle’m umurunda değildi. O da Tommy yle birlikte ortaya çıkacaktı. Bugün Tommy’yi yanına alıp bir konuşma yapacak ve olanları duyuracaktı.”

Cesurca. “Fikrini değiştirmiş olabilir.”

Mimi hayal kırıklığıyla iç çekti. “Kyle’ı tamsanız böyle düşünmezsiniz. İma ettiğiniz şey karakterine öyle aykırı ki, gerçek olamaz. Kyle eşcinsel olduğunu sakladığı için zaten sahte bir hayat yaşadığını hissediyordu.”

Ellerimle yüzümü kapattım. Başım ağrıyordu ve bunun tek sebebi geçirdiğim sarsıntı değildi. Olanları çözdüğümü sanmıştım. İşte, düşünenin mükâfatı buydu. Hayal kırıklığıyla “Tamam” dedim, “peki, sen Albuquerque’den ayrıldıktan sonra Kyle ne yaptı? Onu rahat bıraktılar mı?”

Dudakları kasvetli bir çizgiye dönüşen Mimi omuz silkti. “Kyle iyi bir oyuncudur. Sonunda Jeffi onların tarafında olduğuna inandırdı. Sonra, okul bittiğinde o da benim yaptığımı yaptı. Şehirden ayrıldı ve yazı anneannesiyile geçirdi.” “Peki, Tommy Zapata’yla buluştuktan sonra biri seni tehdit mi etti? O yüzden mi kaçtın?”

“Çok geçmeden herkesin tek tek öldüğünü fark ettim. Ailemin tehlikede olduğunu biliyordum. Hedef olduğum sürece onlar da güvende olmayacaklardı. Ben de bir gün taksiye atlayıp kaçtım. O yangın olmasa şimdi Spokane’de olurum.”

“Sen hayatta kalmayı başardın” dedi Cookie. “Şimdi senin güvenliğini sağlamalıyız.”

Evet, ben neler olup bittiğini çözerken.

Işıklar titreyerek söndü ve üzerimize tekinsiz bir sessizlik çöktü. Herkesi susturdum, sonra çömeliş ofis kapısından dışarı baktım. Koridorun ilerisindeki acil durum ışığının altında muhtemelen Hulk’a ait olan iriyarı bir bedenin yere serilmiş olduğunu gördüm.

Olanlara inanamayarak, “Kahretsin” dedim. “Bizi takip mi ettiler?” Kıcımda kimin olduğuna daha çok dikkat etmeliydim. Durum gülünçleşiyordu.

“Kim?” diye soran Miminin tiz fısıltısı koridora ulaştı.

Cookie parmağını dudaklarına götürerek onu susturdu. Ben Mimi’nin elini tuttum, Cookie de kadının diğer elini tuttu ve üçümüz ofisten aceleyle çıkarken gördüğüm arka çıkışa seğirttik. Kutular ile valizlerin arasından elimizden geldiğince sessizce geçtik ve sonunda arka kapıya vardık. Çatıyı döven yağmur neyse ki bizi bir nebze gizleyecekti. Kapıda bir acil durum kilidi vardı, ama alarmı çalıştıracaktı, bu yüzden kapıdan geçmekte duraksadım. Ama bir alarm tam da ihtiyacımız olan şey olabilirdi.

Herkesi kapının yakınındaki karanlık bir köşeye götürdüm ve bu şekilde dikkat çekmek isteyip istemediğime karar vermeye çalışırken birbirimize sokulup orada bekledik.

Angel yanımda belirerek, “Hey, patron” dedi.

Yerimden sıçrayıp Cookie ile Mimi’yi ürküttüm, sonra Angel’a kaşlarımı çattım. “Angel? Cidden mi?” diye fısıldadım.

“Ne yapıyorsun?”

“Kötü adamlardan kaçıyorum? Düzenli yaptığım başka ne var ki?”

“Kiminle konuşuyor?” diye sordu Mimi.

“Hmm...” Cookie bir an için paniğe kapıldı, sonra, “Tiyatro oyunu için prova yapıyor” dedi.

“Şimdi mi?”

“Ee, işi sana bırakayım mı?” diye sordu Angel, boğuk bir sesle kıkırdarak.

Gözlerimi devirdim ve Cookie’ye döndüm. “Tamam” diye fısıldadım, “telefonunu hazırla, ikiniz o kapıdan çıkın ve ne olursa olsun durmayın. Ben kapıyı kapatıp dışarıdan önünü tıkamaya çalışacağım.”

“Neyle?” diye soran Cookie’nin sesi korkudan kapı gıcirtısı gibi çıkmıştı.

Cookie’nin elini tutup “Cook” dedim, “seni hiç yarı yolda bıraktım mı?”

“Beni yarı yolda bırakacağından endişelenmiyorum. Kendini yarı yolda bırakmandan korkuyorum. O insanlar soğukkanlı katiller, Charley.”

“Sanırım kusacağım” dedi Mimi. İkisi de öyle feci titriyordu ki düşüp bir yerlerini kırmadan güvenliğe ulaşabileceklerinden şüpheliydim. “Cook, Mimi’yi buradan çıkarmalısın. Bize güveniyor. Bunu yapabilirsin.”

Cookie derin bir nefes aldı. “Evet. Tamam. Yapacağım. Ama acele et. Benden çok daha iyi ateş ediyorsun.” Çantasından bir .380 çıkardı.

“Yok artık” dedim. Ben daha Glock’umu terk edilmiş moteldeki suç mahallinden alamamıştım. Cookie tam bir rock yıldızıydı. Ama silahın ağırlığına bakılacak olursa... “Ee, yanında kurşun da var mı?”

“Ah!” Çantasını yine karıştırdı ve tamamen dolu bir şarjör çıkardı. Gülümseyerek onu bana verdi. Ben şarjörü yerine takıp horozu indirirken, “Acele et” dedi. Tıkırtı sesi yankılanınca irkildim. Yağmur sesi biraz boğmuş olabilirdi, ama bir taş atımlık mesafedeki herkes tıkırtıyı duymuş ve silahım olduğunu anlamış olmalıydı.

“Kaç kişi olduğunu biliyor musun?” diye sordum Angel’a. “Tek kişi. Moteldeki gıcık herif.”

“şeytani Murtaugh mu?” diye sordum.

Angel omuz silkerek, “Öyle olsun” dedi.

“Kahrolası” dedim etrafı kolaçan ederken. “Cehenneme kadar yolu var.”

“Bayağı başarılı” dedi Mimi. “Etkileyici.”

“Ay.” Gülümseyerek Mimi’ye döndüm. “Teşekkürler.” Gözlerini devirme sırası Cookie’deydi. Kızgınlıkla iç çektikten sonra Mimi’nin elini tuttu ve koşup kapıya sertçe çarptı, ikinci teşebbüsü çok daha yapıcıydı. Kapı açıldığında tam da beklediğim gibi, bana şiddetle Mimi’nin çığlığını hatırlatan tiz bir alarm çaldı ve ben iki kadının peşinden dışarı çıkarken, aynı anda iki şey oldu: Cookie dışarıdaki basamaklarda tökezleyerek düştü ve çok, ama çok fena bir bıçak sırtımı yarıp geçti.

On sekizinci bölüm

İlk denemede başarılı olamazsan, başarısızlık kaderin olabilir.

. Tişört

insanlar bu hafta bir sebepten -muhtemelen Cadılar Bayramı yaklaştığı içinbeni balkabağı gibi oymak istiyorlardı. Bıçaklar prensipte can yakıyordu. Cookie'ye takılıp düşmüş olan Mimi'ye takılıp öne yığılırken kimseyi vurmamak için Tanrı'ya dua ettim.

Cookie'ye mazeret bulmak gerekirse, yağmur şakır şakır yağıyordu. Merdivenlerin dibine üst üste yığıldık ve Angel kapıyı bütün gücüyle itti -Tanrı onun o tuhaf, küçük, çete üyesi ruhunu kutsasın— ve kapıyı resmen Şeytani Murtaugh'un yüzüne çarptı. Kapı büyük bir gümbürtüyle kapandı ve bıçak basamaklardan aşağı yuvarlandı.

“Bravo, Angel! Süperdi!” derken beyni sarsılmış kafamı Cookie'nin dizine çarptım. Bu ona dersini verirdi.

Angel kızgınlıkla, “Kaçın!” dedi. Birden asabı bozulmuştu.

Üçümüz alelacele ayaklanıp ara sokağın en karanlık bölümüne koştururken kalbim fazla mesai yapmaya başladı. Adamın kuşkulandığım gibi, bir silahı varsa, sokağa varmak için koştüğümüz takdirde bizi rahatlıkla mıhlardı. Işıklar bizi saklayamayacak kadar parlaktı. Bana göre tek çaremiz binanın etrafını dolaşıp kafeye koşmaktı. Norma'mn kapıları kilitleyecek bir anahtar olması için dua ettim. Alarmın da polisi getireceğini umuyordum.

Cookie koşarken gözlerini deli gibi sağa sola çeviriyordu. O kadın gerektiğinde epeyce hızlı hareket edebiliyordu. Ama biz daha altı metre uzaklaşmadan kapı açıldı ve binanın tuğla dış yüzeyine çarptı. Mimi çok yararlı bir çığlık attı. Ne de olsa birileri kulağı sağır eden alarmı işitememiş olabilir.

Onlara, “Kaçın” dedim ve dönüp silahımla nişan aldım. Yağmur yüzüme nehir gibi akarken bu sandığımdan çok daha zor oldu. Bir el ateş ettim, adam da tekrar binaya sığınarak Cookie ile Mimi’ye toz olma fırsatı verdi. Ben de çabucak onlara katıldım.

Angel yine tavadaki çekirge hareketlerine başlayarak, “Ne yapacağım?” diye sordu.

“Ne yapabilirsen, canım.” Adımlarımı hızlandırarak öne geçtim ve kimsesizler yurdu ile yandaki şekerleme imalathanesi arasındaki sundurmaya baktım. Orada birtakım kasa ve kutular vardı, ama onları muhtemelen aşabiliydik ve engeller gerektiği takdirde bizi bir nebze saklayabilirdi.

Bunun gerekli olduğu maalesef çok çabuk ortaya çıktı. Bir el ateş edildi ve Mimi ciyaklayarak yere düştü. Kollarıyla başını örttü. Nişan alıp tekrar ateş ettim, ama adam ondan önce iki el daha ateş etmeyi becerdi.

Hayatımda ilk kez silahlı çatışmaya giriyordum. Kötü bir adamla sapma kadar hakiki bir silahlı çatışma. Ve görünüşe bakılırsa ikimiz de berbattık. Adamın başına nişan alıp üzerindeki lambayı vurdum. Ve onun neye nişan aldığı konusunda hiçbir fikrim yoktu; tabii şekerleme imalathanesinin pencerelerini indirmek bizi alt etme yönünde stratejik bir manevra değildiyse. Cookie ve Mimi saklanmak için yakınlardaki bir çöp konteynerine doğru koştular. şeytani Murtaugh bize doğru koşarken Angel ona çelme taktı. Adamın silahı yere düştü ve kayarak uzaklaştı.

Angel’a, “Silahını al!” diye bağırdım ve Cookie’ye katılmak için sokağın karşısına koştum.

Angel bana kötü kötü baktı ve kollarını havaya kaldırdı, “işler öyle yürümüyor.”

Ah, Tanrım. Kurallar vardı, öyle mi?

Çöp konteynerinin arkasına konuşlanırken nefes nefese, “ikinizden biri vuruldu mu?” diye sordum.

“Sanmıyorum” dedi Mimi. “Sence polislerin buraya gelmesi ne kadar sürecek?”

“Dayanabileceğimizden fazla sürecek” dedim dürüstçe. Angel adamın silahını tekmeleyip uzaklaştırmıştı, ama adamın onu bulup olduğumuz yöne yürümesi sadece birkaç saniye sürdü.

Şimdi bir çöp konteynerinin arkasına hapsolmuştuk ve kaçacak yerimiz yoktu. Arkamızdaki çitte bir açıklık olup olmadığına bakmak için kadınların yanından geçtim. Şansımız bu konuda da yaver gitmemişti. Çit en az üç metre boyunda olmalıydı. Ve cüruf bloklarından yapıldığından, çok gerileyip koşmadığım takdirde onu delip geçebileceğimden şüpheliydim. Konteynerin üzerine çıkarsak çite tırmanabilirdik, ama bu kendimizi adamın önüne atmak anlamına gelirdi. Ve onda muhtemelen bendekinden çok kurşun kalmıştı.

“Üzgünüm, Mimi” dedim. Kadının saklanması bir sebebi vardı, bizse kötü adamı ona götürmüştük. Bravo, Charlotte.

“Hayır, lütfen üzülme.” Ağlamaya ve kontrol edilemez bir biçimde titremeye başladığında kalbim sıkıştı. “Bunların hiçbiri senin suçun değil. Yalnızca benim suçum.”

Etrafı çabucak taradım. Şeytani Murtaugh yanımıza varmak üzereydi; silahını kaldırmış, tetikte tutuyordu. Aramızda bir kol mesafesi kalırsa ve adam hiç kıpırdamadan durursa onu vurma şansım olabilirdi.

“Yirmi yıl önce doğru şeyi yapsaydım...”

Cookie kadına sarıldı ve “Mimi” dedi.

Fikrimi değiştiremeden ,380’i kaldırdım ve konteynerin

arkasından çıktım; kendimi hiç olmadığım kadar savunmasız hissediyordum; Mexico City'deki günü saymazsak. Kahrolası tekila.

Şakır şakır yağan yağmurun sesini bastırabilmek için bağıarak, “Bana vurdun!” dedim. Reyes’ı çağırmaktan başka çarem yoktu, işkenceye uğramakla meşgulken onu rahatsız etmek hoşuma gitmiyordu, ama...

Rakibimin yüzünde şeytani bir sırıtış belirdi ve onun bu civarlarda neden Şeytani Murtaugh olarak tanındığını hatırlamamı sağladı.

“Rey’aziel...”

Şeytani Murtaugh bir an bile durup düşünmeden tetiğe bastı.

Bir dakika. Sözüm bitmemişti.

Ama dünya yavaşladı ve kurşun bana yaklaşarak önümde durdu.

“Zamanlama sorunlarını daha geçenlerde tartışmamış mıydık?”

Sağıma baktığımda Reyes’m bana baktığını, cüppesinin etrafında o başlı başına bir okyanusmuş gibi muhteşem dalgalar halinde dans ettiğini gördüm. Sonra Şeytani Murtaugh’un yüzündeki hiddet ifadesine, havada asılı kalmış olan yağmur damllarına, bir yağmur damlasını neşeyle delerek atmosferin içinden bana doğru gelen kurşuna baktım. O öne fırlarken havanın sarsıldığını adeta görebiliyordum. Kurşun kalbimden birkaç santim ötede süzülüyordu. Zaman kaydığı, bir mikrosaniye ilerlediği takdirde kurşun yerini bulacaktı.

“Bu nasıl mümkün olabilir?” diye sordum Reyes’a.

Gözümün ucuyla onun omuz silktiğini gördüm. “Biri sana bu kadar kısa mesafeden dümdüz ateş ettiğinde böyle olur” diye açıklama yaparken tok sesi içinde bulunduğum duruma rağmen beni sakinleştirdi.

“Hayır, o değil, bu. Her şey duruveriyor. Ya da çok yavaş-
lıyor.”

“Bu içinde yaşadığımız dünya, Hollandalı.” Bana yukarıdan
bakarken başını meraklanmış gibi eğdi. “Ee? Senin için onun
icabına bakmamı istiyor musun?”

istiyordum. Hem de çok. Ama hâlâ aramızda bir kazağın
gevşek ipine benzer, içimi kemiren bir mesele vardı. O ipi
çekmek istiyordum, ama bunu yaptığım takdirde her şeyi çözme
riskim olduğunu biliyordum. Chihuahua köpeklerinin ve kitle
imha silahlarının var olmasının sebepleriyle aynı belirsizlikte
olan bir sebepten, meseleyi arkamda bırakamıyordum. “Bana
nerede olduğunu söyleyecek misin?”

“Şimdi bu konuyu mu açacaksın?”

“Evet.”

“O zaman hayır.”

“O zaman bunu kendim halledebilirim.”

Bunu söyler söylemez, kelimeler ağzımdan dökülür dökülmez,
akli dengesizliğimle ilgili söylentilerin kendime inanma izni
verdiğimden daha gerçek olabileceğini fark ettim. Onu en başta
çağırmanın sebebi yardımına ihtiyacımın olması değil miydi?

“Bundan emin misin?”

“Kesinliklerin en kesiniyle.”

Durum resmiyete binmişti. Ben psikopattım.

Sırtımın ürpermesine sebep olan o homurtuyu koyuvererek
öfkeyle bana sırt çevirdi. “Sen hayatımda tanıdığım en inat-

55
cı...

“Ben mi?” dedim inanmazlıkla. “Ben mi inatçıyım?”

Ah, evet. Beni bir yere kilitleyin, anahtarı da atın gitsin.
Reyes bir anda önümde belirdi. “Katır gibi inatçısın.” “intihar
etmeni istemediğim için mi? Bu yüzden mi inatçıyım?”

Reyes eğildi, yüzünü gerçekten göremesem de benimkine yaklaştırdığını hissettim. “Kesinliklerin en kesiniyle.”

Bunu resmen benden çalmıştı. Çenemi kastım. “Yardıma ihtiyacım yok.”

“Pekâlâ. Ama şu yana azıcık ilerlemek isteyebilirsin...” Parmağını omzuma dayadı ve beni sola iterek kurşunun yolundan uzaklaştırdı. “Bir dahaki sefere, eğil.”

Dünyanın hızlanışının her seferinde bana verdiği his, gitgide hızlanarak bana çarpan bir yük treninin vereceği histen farksızdı. Darbenin gücü ciğerlerimdeki havayı boşalttı ve kurşun yoluna kaldığı yerden devam edip zararsızca yanımdan geçerken ses göğsümde titreşti, kemiklerimde yankılandı. Yan yan tökezledim ve Şeytani Murtaugh’un gözlerini şaşkınlıkla kırıştırıp tekrar nişan aldığını görecektim zamanı buldum.

Yeterince dikkat ediyor olsaydım ve gök gürültüsü ile yağmurun sesi o kadar sağır edici olmasaydı, ara sokakta hızlanan arabanın sesini duyabilirdim. Şeytani Murtaugh da duyabilirdi. Ama durum böyleyken, siyah bir arazi aracı paldır küldür üzerimize geldiğinde ikimiz de biraz şaşırdık. Sürücü frenlere yüklendi ve hızla kayıp dönen araba Şeytani Murtaugh’yu kasırga gibi kavrayıp şekerleme imalathanesinin duvarına çarptı, ama bana dokunmadı.

Ben öylece durup yüzüme çarpan yağmura karşı gözlerimi kırıştırırken arazi arabası ciyaklayarak durdu ve Uç Ahbap Çavuş’tan Ulrich arka koltuktan inip dışarı fırladı. O Şeytani Murtaugh’un üzerine yürürken yolcu tarafının camı açıldı. Bay Smith oturduğu yerden bana sırtıttı.

“Yemin ederim, Leziz, başını büyük teyzem May’dan bile fazla derde sokuyorsun, üstelik o bunak” dedi.

Ulrich’e baktım. Adam Şeytani Murtaugh’un nabzını kontrol etti, sonra herhalde ne olur ne olmaz diye ona bir tekme çaktı. Angel *Satıcının Ölümünün* dramatik bir canlandırma-

smı yapmak için iç rahatlığıyla diz çöktü, sonra da yere yığıldı.

“Bizi nasıl buldunuz?” diye sordum Smith’e.

“Bu adamı uzun zamandır arıyorduk. Takip edilmesi en mantıklı kişi şendin.”

“Siz polis misiniz?” diye sordum.

“Sayılmaz.”

O zaman ne oluyordu? Uzaktan siren sesleri duydum ve adamların birazdan gideceğini anladım. Bay Chao’ya baktım. “O yaralarla araba sürmenin iyi olacağından emin misin?”

Ulrich, Şeytani’ye bir daha vurdu. “Şimdi salaklık ediyor, o kadar” dedi Smith.

“Ben gidiyorum.” Angel doğruldu ve yok olmadan önce bana bir selam çaktı. Selam olayı hoşuma gidiyordu. Bunu ofiste standart prosedür haline getirebilirdim.

Cookie gölgelerin içinden, “Charley, iyi misin?” diye sordu. Onun bana selam çaktığından şüpheliydim.

“Şahaneyim, orada kaim.” Bu adamların kim olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Onlar da Mimi’nin ölmesini Şeytani Murtaugh kadar istiyor olabiliyorlardı.

Bay Chao sürücü koltuğundan indi ve arabanın etrafını dolaştı. Araya girerek çöp konteyneriyle cüruf çite; giden yolu kestim. Mimi Jacobs’ı istiyorsa önce beni çiğnemeliydi. Bu da en fazla saniyenin yedide beşi kadar sürerdi. Aşağı yukarı.

Adam yana eğildi ve omzumun üzerinden baktı. Tatmin olmuş halde bana döndü; saçları çoktan sıırılsıklam olmuştu. Elini yüzüme götürdüğünde irkildim, boynumu falan kıracağını sandım. Başıma hep böyle şeyler geliyordu. Oysa adam, parmaklarını kaşlarımda dolaştırdı, ıslak kâküllerimi geriye itti. Sonra hafifçe eğildi ve arabanın sürücü tarafına yürüdü.

Smith’e, “Yaşıyor” dediğinde onun Mimi’den söz ettiğini fark ettim.

“Herhalde bana kimin için çalıştığınızı söylemeyeceksiniz?” diye sordum.

“Büyük patron için çalıştığımızı söyleyebiliriz.”

“Tanrı mı?”

Adam sırtıtmamaya çalıştı. “Bir basamak aşağı in; başkometan diyelim.”

“O halde bunun senatörlükle bir ilgisi var.”

“Bir ilgisi var, evet.”

“Kahretsin, bu adamlar dalga geçmiyor. Dur bir dakika, yani bunları aslında Kyle Kirsch mü yaptı?”

Adam gözlerini kıstı ve omuz silkti. “Biraz daha kuzeye bak.”

“Ah, haydi ama. Başka bir şey demeyecek misin?” Kaşlarını kaldırıp, “Daha az önce hayatını kurtardık” dedi. Alaycı alaycı soludum. “Lütfen. Ben halledecektim.”

Smith alçak sesle gülüp başını iki yana salladı. “Bunun şimdiye kadar verildiğim en ilginç görev olduğunu söyleyebilirim.” Üzgün gözlerini bana çevirdi. “Seni özleyeceğim. **Boxer** larını da.” Öteme, gölgelere baktı. “O kadını polise götür. Anlatacak ilginç bir hikâyesi var.”

Ulrich son bir sağlam darbeden sonra başını sallayarak yanımdan geçti ve arka koltuğa bindi. Onları bir daha göremeyeceğimi hissettim. Uzaklaşırken Cookie ile Mimi bana arkadan yapıştılar ve çok geçmeden hayatımdaki en boğucu grup kucaklaşmasına maruz kaldım.

Sayısız polis aracı ve ambulans sokağın girişini keserken mavi ve kırmızı ışıklar binaları dalga dalga aydınlattı. İki acil yardım görevlisi kelepçeli Şeytani Murtaugh’yu bir ambulansın arkasına yüklerken bir başka görevli beyin sarsıntısı geçirmiş olan Hulk’la ilgilendi. Adam bol bol inliyordu. Ne hissettiğini biliyordum. Ben Şeytani’yi ambulansa bindirilerini izlemek için araca yaklaşırken jilet gibi takım elbiseleri olan iki adam bana doğru geldi. Son zamanlarda etrafımda bol bol jilet gibi takım elbise görüyordum.

Dillard's indirime girmiş olmalıydı.

Adamlardan biri, "Bayan Davidson?" dedi.

Başım la onayladım. Heyecan sona ermiş, sırtım yanmaya başlamıştı. Şeytani Murtaugh çok güzel bir ceket i mahvetmiş ve belkemiğim de sığ bir kesik açmıştı. Ceketimin içinde kıpırdanarak hissettiğim rahatsızlığı azaltmaya çalıştım.

"Ben FBI'dan Ajan Foster." Kimliğini kaldırdı. "Bu da Özel Ajan Powers."

"Evet, tabii" dedim alaycı alaycı soluyarak, "bunu daha önce de duydum."

Ajan Foster'm yüz ifadesi değişmedi. "Bundan haberimiz var. Bu yüzden bu adamı sorgulamadan önce sizinle konuşmak istiyoruz."

Ambulansın içine, Şeytani'ye baktım. "Gerçek olay gelince fena oluyor."

Bob Amca bana yaklaşarak, "Seni bir dakikalığına bile yalnız bırakamıyorum" dedi.

Ajanlara, "Herhalde merkeze gidiyorum" dedim.

"Sizinle orada buluşuruz."

"Yaralandın mı? Başın nasıl?" diye sordu Bob Anıca. Tam bir yufka yürekliydi.

"Seninkinden iyi. Hiç elektroşok terapisini düşündün mü?"

Amcam derin bir nefes verdi. "Bana hâlâ kızgınsın."

"Yapma ya?"

Şeytani Murtaugh ile Şeytani Riggs'in akraba olduğu ortaya çıktı. Kuzen talanlardı. Aman ne sürpriz, ikisi de Minnesota'dan geliyordu ve hayatları boyunca belaya batıp kurtulmuşlardı. Ama cinayete hiç bulaşmamışlardı. En azından bildiğimiz kadarıyla.

Merkeze gittiğimizde orası eski ve yeni vakaların içinde kaynadığı bir kazana benziyordu. Güneş ufku yakmaya baş-

larken Cookie ifade vermekte olan Mimi'ye destek olmak için onunla birlikte sorgu odasında oturdu, ikisi de battaniyelere sarılmıştı ve ellerinde sıcak çikolata vardı. Olan bitene rağmen bayağı rahat görünüyordı. Mimi'nin anne babası gelmişti ve onlar da odadaydı. Babası Mimi'yi bırakamamış, onu kollarında tutmuştu, bu da kadının sıcak çikolatasını içmesini zorlaştırmıştı, ama Mimi'nin buna aldırdığından şüpheliydim. Kimse babasının kollarının tadını çıkaramayacak kadar yaşlı değildi. Gördüğüm kadarıyla birçok kirli çamaşır ortaya çıkıyordu; donlar, çoraplar falan.

Bob Amca, Warren'm serbest bırakılması için uğraşıyordu ve bu arada Kyle Kirsch'e telefon etmişti. Adam her an gelebilirdi.

Ubie elinde bir tomar kâğıtla yanıma geldiğinde, "Bence yeterince para almamışlar" dedi. Ben omuzlarımdaki battaniyeyi düşürmemeye çalışırken -çoğunlukla sırtımdaki kesiğı saklamak için— bir yandan da bir fincan kahveye krema eklemekle meşguldüm. Yeni bir süper yapıstırıcı raunduna katlanabileceğimi sanmıyordum. "Cox kuzenlerin ikisinin de banka hesaplarına elli bin dolar yatırılmış."

"Cox kuzenler kimdi ki?"

Amcam içini çekti. Komikti. "Seni kaçırın adamlar, içlerinden biri seni az önce karanlık bir ara sokakta öldürmeye çalıştı. Art ve William Cox. Bu isimler sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Hayır." Kahvemden bir yudum aldım. "Çok azimlilerdi; muhtemelen iş bittikten sonra daha fazla para alacakları vaat edilmişti."

"Bundan eminim. Ama yatırılan paraları takip edemiyoruz. Ve motelde ölen silahlı da onların hapishaneden arkadaşymış. Onun mali kayıtlarına da hâlâ bakıyoruz."

Kyle Kirsch peşinde iki korumayla aceleyle müdürlüğe girdiğinde ona baktım. Onu kampanya posterlerinden tanı

mıştım. Adam durup masa başındaki muavine bir soru sordu ve o sırada Mimi sorgu odasından fırlayarak Kyle'ın kollarına koştu.

Mimi, "iyi misin?" diye sorduğunda Kyle ona ağzı açık bakakaldı.

"Ben mi? Asıl sen iyi misin? Ne oldu?" derken Mimi'ye yine sıkı sıkı sarıldı.

"Peşime bir adam takıldı ve Cookie ile patronu Charley hayatımı kurtardılar."

irkildim. Başta öldürülmesine ramak kalmasının tek sebebinin biz olduğumuz gerçeğini atlamakla kibarlık ediyordu.

Bob Amca, Kyle'm yanma yürüdü ve elini uzattı. "Hoş geldiniz efendim" dedi.

Kyle, amcamın elini sıkarken. "Siz Dedektif Davidson mısınız?" dedi.

"Evet, efendim. Geldiğiniz için teşekkürler. Başlamadan önce size bir şey ikram edebilir miyim?"

Kyle, saklayacak bir şeyi olmadığını söyleyerek ifade vermeye razı olmuştu. Yüzünde hüznü bir tebessümle Mimi'ye tekrar sarıldı. "Herhalde her şey buraya kadarmış" dedi ona.

"Bunu eninde sonunda yapmamız gerekecekti."

"Evet, öyle."

Onların gerçekleri daha önce söylemedikleri için tutuklanıp tutuklanmayacağını merak ettim. Tutuklanmayacaklarını umuyordum. Bu olayda onlar da kurbandı.

Mimi benim orada dikildiğimi görünce, "Bu Charley Davidson" dedi.

Kyle elimi tuttu. "Size çok şey borçluyum."

"Warren!" Adam her zamanki perişan görünüşüyle paldır küldür merkeze daldığında Mimi kocasının kollarına koştu.

Kyle'a alçak sesle, "Size bunu söylemek zorunda olmak hoşuma gitmiyor" dedim, "ama uzunca bir süre cinayetlerin ardında sizin olduğunuzu düşündüm."

Kyle, anlayış ve hüzünle gülümsedi. “Sizi suçlamıyorum, ama yemin ederim” dedi Bob Amca’ya, “cinayetlerle hiçbir ilgim yoktu. Ben de masum sayılmam, ama cinayetten suçlu değilim.” Cep telefonunu çıkardı. “Konuşmamız gerektiğini biliyorum, ama annemi aramamın sakıncası var mı? Babama ulaşamadım. Sanırım balığa çıktı ve cep telefonunu yanına hiç almaz. Yalnızca onlar beni haberlerde görmeden önce onlara nerede olduğumu ve neler olduğunu haber vermek istiyorum.”

“Buyurun” dedi Ubie.

“Teşekkürler.” Adam uzaklaşırken omzunun üzerinden seslendi. “Annem Minnesota’da, anneannemi ziyaret ediyor.” Bob Amca da, ben de donakaldık. Bir adım ilerledim ve elimi Kyle’mkinin üzerine koyarak telefonu kulağından indirdim.

Adam kaşlarını çatıp telefonu kapattı. “Bir sorun mu var?”

“Bay Kirsch...”

“Bana Kyle diyebilirsiniz, Bayan Davidson.”

“Cinayet şüphelileri Minnesota’dan kiralanmış adamlardı. Olanları annenize ya da anneannenize anlatmış mıydınız? Ruiz’de olanları? Hatta Tommy Zapata’nın ortaya çıkıp yaptıklarını itiraf etmek istediğini?”

Kyle gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırarak söylediklerimi düşündü, sonra hayret maskesine dönüşen yüzünü çevirdi.

“Kyle, Mimiyle ikiniz dışında o gece Hana Insinga’yla beraber o odada olan herkes öldü. Ve inan bana, o adamların istediği olsa Mimi geceyi sağ çıkaramayacaktı.” Adamın omzuna nazıkçe dokundum. “Geriye bir tek sen kalıyorsun.”

Adam eliyle gözlerini kapattı ve derin derin nefes aldı.

“Annen yakın zamanda senden yüz bin dolar borç almadı, değil mi?”

Kyle yüzünde teslim ifadesiyle bana dönüp, “Hayır” dedi,

“annemin ailesi zengin. Benden borç almasına gerek yok ki.”

Bu, kadının Taos’taki, içinde emekli bir şerifle birlikte yaşadığı saraydan bozma evi açıktıydı.

“Sence o böyle bir şey...”

“Annem her türlü şeyi yapabilir, inanın bana.” Sesinde aniden soğuk, affetmez bir acılık belirdi. “Ona yirmi yıl önce o gece olan biten her şeyi anlattım. Babama bir şey anlatmayacağıma dair bana yemin ettirdi. Tutuklanacağımı, insanların benim de diğerleri kadar suçlu olduğumu konuşacaklarını söyledi. Yaz tatili başlar başlamaz beni anneanneme gönderdi.”

“Baştan beri biliyordu, öyle mi?” diye sordu Bob Amca.

Adam başıyla onayladı. “Ona Tommy Zapata’yla birlikte ortaya çıkacağımı söylediğimde öfkeden kudurdu. Hiçbir şeyin senatörlükten daha önemli olmadığını söyledi. Ve en nihayetinde, başkanlıktan.” Kyle sert, yakıcı bir sesle güldü. “Bu zaten hiçbir zaman olamazdı. Geçmişimi, hayat tarzımı ortaya çıkarırlardı. Benim gibi insanlar başkan olmaz, ama annem denememde ve işe senatörlükle başlamamda ısrarlıydı.” Bana sert bir bakış attı. “O kadın deli.”

“Belki şimdi ifadenizi alsak iyi olur” dedi Bob Amca.

O Kyle’ı ayrı bir sorgu odasına götürürken biz geride kaldık. Başım hâlâ senfoni çalıyordu, ama Beethoven’in *Beşinci Senfoni* sinden Gershwin’in “Summertime”ına geçiş yapmıştı. Bir bakımdan kendimi daha iyi hissediyordum. Benim üvey annem deli olabilirdi, ama katil değildi. En azından bildiğim kadarıyla.

İki Ibuprofen aldım ve bekleme odasındaki koltuklardan birine oturdum. Gözkapaklarım istediğimden fazla ağırlaştı, ama Cookie’yi beklemek ve Bob Amca’nın ne öğrendiğini duymak istiyordum. Az önce bir cinayet gizemini çözdüğümüzden epeyce emindim. Ama bu gözkapaklarımm umurunda değildi. Dünya bulanıklaştı, kaydı, biraz döndü, dans etti ve

ters döndü. Sonra içeri babam girdi. Olanları duydüğünü ve bana bakmaya geldiğini düşündüm.

“Hey, baba.” Vücudumu koltuktan söktüm ve oabamı bitkin bir halde kucakladım. Onu saldırı gecesinden »eri görmemiştim ve bu çok kötü bir evlat olduğum anlamına geliyordu.

Babam beni sıkı sıkı tutarak, “Burada ne işin var?” diye sordu.

“Senin burada ne işin var?”

“Saldırıyla ilgili ifademi daha vermedim.”

“Ha.” Doğru ya.

“Neden battaniyeye sarındın? Neler oluyor?”

“Baba, ben iyiyim. Her zamanki şeyler. Dedektiflik işleri, falan.”

“Charley” dedi babam öfkeyle, “başka bir iş bulmalısın.”

Ben alaycı alaycı solurken içeri Deniše ve Gemma girdi. Babamın yanında kardeşimle birlikte ayak bağını da görünce şaşırdım.

Deniše, “Burada ne işin var?” diye sordu. “Onun gelmeyeceğini sanıyordum.” Babama soru sorar gibi baktı.

Babam dişlerini gıcırdattı. Kocakarı dilini tutamadığında onun için fena oluyordu. Gemma elini candan bir tavırla kaldırıp bana selam verdi, sonra esnedi. O da benim kadar yorgun görünüyordu.

“Neden gelmiyormuşum?” diye sordum babama.

Babam başını iki yana salladı. “Birkaç şeyin üzerinden geçeceğiz, o kadar. Burada olmak isteyeceğini düşünmedim” dedi sıkıntıyla. Bu ilginçti. “Sen de sonradan ifade vermek zorunda kalacaksın. Zamanını almak ya da ifadeni etkilemek istemedim.”

Yüzümü aydınlatan devasa bir tebessümle, “Eh, sanırım şansımız varmış” dedim, “zaten buradayım. Eğlenceye katılmak hoşuma gider.”

Babam çenesini kasarken Bob Amca yanımıza geldi. “Kyle

Kirsch her şeyi yazıyor” dedi Ubie bana. “Sanırım işi biraz sürecek. Şimdi o kasetleri dinleyebiliriz.”

Masumiyet ve erdem abidesiymiş gibi, “Kasetler mi?” dedim.

“Evet, Caruso’nun babanı aradığında kaydedilen kasetleri. Leland onları kaydetmiş. Ama itiraf etmem gerek” dedi babama, “DeniŖe ile Gemma’nın bunları duymak isteyeceğinden emin değilim.”

“Kesinlikle istiyoruz” diyen DeniŖe yanlarından geçip toplantı odasına seğirtti. Babam o kadar kılıbıktı ki, ben onun adına utanıyordum.

“Bu Ŗahane” dedim ve kadını yeni bir enerjiyle takip ettim. “Bir taŖla yirmi yedi kuŖ öldürmekten farksız. Merkeze yapılan bir ziyaretin bu kadar faydalı olacağı kimin aklına gelirdi?”

“Hâlâ biraz öfkeli” diye açıkladı Ubie babama.

Bu belli ki toplu bir faaliyetti. Biz, yani ailem ve iki dedektif, toplantı masasının etrafına oturduk ve çoğunlukla iyi ve çok iyi olmak üzere her ebat ve Ŗekilden polis duvarların dibine dizildi. Taft bile geldi. Bu ilginçti, ama herkesin, özellikle de DeniŖe ile Gemma’nın bu kasetleri neden bu kadar büyüleyici bulunduğunu bir türlü anlayamıyordum.

Kayıttaki konuşmacı Mark Caruso, “Önce kimi öldüreyim, Davidson?” diye sordu. Sesini çoğunlukla iyi kullanıyordu, telaffuzu da iyiydi. Ona gereken tek Ŗey ruh halini daha iyi yansıtmak için tonunda küçük değışiklikler yapmaktı. “Kimin ölümü seni yıkar?” Bu Ŗahane bir açılıŖ cümlesiydi. Bu küçük konuşmaları uzun uzadıya planlıyor olmalıydı. “Kimin ölümü seni öyle derin, öyle karanlık bir çukura atar ki, bir daha çıkamazsın?” Bu soru meraktan değıl, gözdağı vermek için sorulmuŖ gibiydi.

Odadaki herkes sırayla babama kaçamak bakışlar attı; Caruso’nun onun içinde ne gibi duygu kalıntılarını uyandı

rabileceğini merak ediyorlardı. Durum televizyondaki realite şovların neden bu kadar sevildiğini açıkça gösteriyordu, insanlardaki trajediye tanıklık etme, acı ile ıstırap arasındaki ince çizgiyi gözlemleme, her duygunun normalde güleç bir yüzü allak bullak edişini izleme isteği karşı konulmazdı. Bu onların suçu değildi. Hepimizin içinde belli miktarda marazılık vardı ve bu DNA'mız gibi, biyolojik yapımızın bir parçasıydı.

“Karin Denise’in ölümü mü?” diye sordu Caruso, izin ister gibi.

Üvey annem kendi adını duyunca yumuşak bir sesle iç çekti ve elini ağzına götürdü. Gözyaşları görevini yaparcasına gözlerine hücum etti. Ama insanları okuma yeteneğim on numaraydı ve kadının ona atılan anlayışlı bakışlardan hoşlandığını görebiliyordum. Ama bundan da fazlası, üvey annemin bana bakarken hissettiği iç rahatlığını duyumsayabiliyordum; ne de olsa Caruso onun değil, benim peşime düşmüştü. Herhalde onu bunun için suçlayamazdım, ama beni harcamak pahasına ilgi çekmese daha hoş olurdu.

Caruso bir tepki bekledi. “Hayır” dedi pes etmiş gibi bir sesle, “hayır, sen de benim gibi kızını kaybetmelisin. Gemma’ya ne dersin? Güzel olana?”

Gemma sabahtan beri yerinden bir santim bile oynamamış olmasına rağmen durgunlaştı. Yüzü soldu ve nefesi bana koca bir dakika gibi gelen bir süre boyunca kesildi, sonra Gemma başını kaldırıp babama baktı. Denise babamın koluna girdi ve o yapmacık tarzıyla ona destek olmak için yaslandı, ama ikisi ne Gemma’ya baktılar, ne de babam karısının ilgisine tepki verdi. Kendi içinde kaybolmuştu; bir zamanlar babamın olduğu yerde boş bir kabuk vardı. Ne tuhaftır ki babam şarıl şarıl terliyordu. Neden şimdi? Her şey olup bitmişti. Adam hapse atılmıştı.

Ve babam adama hâlâ cevap vermiyordu.

Sonra herkes neyin geleceğini bile bile bekledi. Kimin geleceğini.

“Ya senin o bomba?” diye soran Caruso’nun boğuk sesinden anın tadını çıkardığı belliydi. “Adı neydi? Ah, evet... Charlotte.”

Adımı dilinden yuvarlanan her sesin, her sessiz harfin tadını çıkarır gibi ağır ağır söyledi. Bütün gözlerin bana çevrildiğini hissettim, ama ben gözlerimi masaya diktim ve orada tuttum. Nedense özellikle Bob Amca’nın bakışını hissediyordum. Onun kalbinde hep benim için yumuşak bir yer olmuştu. Elime geçirdiğim her fırsatta yararlandığım bir yer.

Ama sonra babam kayıta kristal berraklığında bir sesle, her notaya yük bindirerek, her heceyi zorlayarak konuştu. Caruso Denişe ya da Gemma’dan bahsettiğinde tek kelime etmemişti, ama benim adımı duyunca kendini tutamadı.

“Lütfen” derken sesi eşikte tuttuğu duygulardan boğuklaştı, “Charley olmasın. Lütfen, Charley olmasın.”

Kalbim durdu. Odadaki hava neredeyse beni boğacak kadar yoğunlaştı. Olan bitenlerin gerçekliği öyle şiddetli şok dalgaları halinde üzerime saldırdı ki, başımı kaldırmadan önce koca bir dakika boyunca sersemlemiş halde oturdum. Şimdi herkes anlayışlı bakışlarını babama yöneltmişti. İstirap içinde bir adam görüyorlardı. Bense bir karar vermiş bir adam, emekli bir polis ve dedektif görüyordum.

Babam başını eğdi ve kirpiklerinin altından bana kaçamak, üzgün bakışlar attı. Yalvarışının beni gafil avladığını söylemek, yüzyılın en hafif tabiri olurdu. Babamın kontrol altına almak için dişiyle tırnağıyla mücadele ettiği duygu fısıltısı korkunun acısı değil, suçluluğun acısıydı. Gözlerini benimkilere diktiğinde her kirpik telinden sessiz bir özür döküldüğünü gördüm ve üzerime çöken tedirginlik sandalyemi oyun parkındaki zorba bir çocuk gibi hızla geriye itip kalkmama sebep oldu.

Battaniyeyi de, kaydın geri kalanını da unutarak aceleyle ayaklandım ve etrafımdaki yüzlere baktım. Denise kocası onunki için yalvarmazken benim hayatım için yalvardığı için dehşete düşmüştü. Sığ gerçeklik algısı, hakikati kavrayabileceği kadar derine inmiyordu. Dünyaya öyle tek boyutlu bakmak güzel olmalıydı.

Ama Bob Amca gerçeği biliyordu. Ağzı açık kalmış, babama aklını kaçırmış gibi bakıyordu. Gemma da anlamıştı. Gemma. Dünya üzerinde kendisinden anlayış istemediğim ve buna ihtiyaç duymadığım tek kişi.

Neyse ki babamın resmen alnıma bir hedef çizdiği bilgisinden kaynaklanabilecek gözyaşları bir hayret duvarının arkasında kaldı. Ciğerlerim içimdeki hava boşaltılmış gibi, hâlâ felç halindeydi. Yanmaya başladılar, ben de katıksız bir inanmazlıkla babama bakarken kendimi nefes almaya zorlamak zorunda kaldım.

Albuquerque Polis Departmanı'nda yirmi yıl polislik yapmış olan babam, böyle aptalca bir şey yapmayacak kadar zekiydi. Ve Bob Amca bunu biliyordu. Kahverengi gözlerinin arkasında birbirine karışan şok ve öfkeyi görebiliyordum. O da benim kadar afallamıştı.

Babamın yüzündeki ifade kınanacak türdendi. Üvey annemin bir ona bir bana diktığı gözlerindeki, hiçbir şeyden haberinin olmadığını gösteren bakışlar neredeyse komikti. Ama odada durumu çözen üç insan daha vardı. Bob Amca'yı anlayabilirdim, ama Taft'ın bile gerçeği gördüğüne inanamıyordum. Bana neredeyse özür diler gibi, şaşkınlık dolu bir bakış atmıştı.

Ama Gemma'nın yüzündeki inanmazlık katlanabileceğimden fazlaydı. Gemma şaşkınlıktan uyuşmuş bir yüzle babama sertçe baktı. Psikoloji doktorası nihayet işe yarıyordu. Babamın beni değil, onu seçtiğini anlamıştı. Beni değil, üvey annemi ve onu.

Ayaklarım beni kapı kolunun kalçamı dürttüğünü hisse

dene dek geri taşıdı. Arkama uzandım ve tam babam kalkarken tokmağı çevirdim.

Ben kapıdan fırlarken babam, “Charley, dur” dedi. Koridor üzerinde çalan telefonlar, tıkırdayan klavyeler olan masalarla dolu bir denize açıldı. O masaların arasından aceleyle geçtim.

Babamın arkamdan, “Charley, lütfen dur” diye seslendiğini duydum.

Durup da ne hale geldiğimi, nasıl şaşırdığımı görmesine izin mi verecektim? Bu söz konusu bile olamazdı.

Ama babam hiç beklemediğim kadar hızlıydı. Uzun, ince parmaklı eliyle kolumu tuttu ve beni kendisine çevirdi. O anda gözyaşlarımın serbestçe aktığını fark ettim. Babam bulanık görünüyordu; gözlerimi çat diye kapattım ve yüzümü elimin tersiyle sildim.

“Charley...”

“Şimdi olmaz.” Kendimi çekip elinden kurtuldum ve tekrar kapıya yollandım.

Babam yine, “Charley!” diye seslendi ve tam kapıdan çıkarken beni yakaladı. Beni içeri çekti ve kurtulmaya çalışırken kolumu elinden çektim. Beni tekrar tuttu, ben de tekrar geri çekildim; bunu tekrarlararken avucum yüzüne öyle sertçe çarptı ki, çıkan ses bütün polis bölgesinde yankılandı. Odaya sessizlik çöktü ve birden bütün gözler bize çevrildi.

Babam yanağına, tokatladığım yere dokundu. “Bunu hak ettim, ama açıklamama izin ver.”

Koridorda öylece dururken içimi acıtan ihanete uğramışlık ve aşağılanmışlık hissi, söyleyeceği şeyleri duymama engel oldu. Kendimi kapattım. Sözcükleri etrafımda beni koruyan görünmez bir güç alanı varmış gibi sekip gitti ve ona elimden gelen en kötü bakışları attıktan sonra dönüp tekrar gitmeye çalıştım. Bunun sebebi büyük ölçüde Gemma ile Denise’in geldiğini görmemdi. ilgisizlikleriyle baş etme fikri resmen midemi bulandırıyor. Güçlkle yutkunarak gırtlak-

ğimm gerisindeki safrayı savuşturdum.

Babam bu kez beni tutmadı. Kolunu duvara dayayarak yolunu kesmekle yetindi. Üzerime eğilerek kulağıma fısıldadı. “Seni tekmeler savurup bağıırırken kelepçeleyip o odaya geri götürmem gerekirse bunu yaparım.”

Ben ona ters ters bakarken Denişe hışımla yanımıza geldi. Dehşet içinde, “Az önce sana vurdu mu?” diye sordu.

Hayatımda hiç ona da vurmayı bu kadar istememiştim. Ulrich ona ihtiyacım olduğunda neredeydi?

“Bu konuda ne yapacaksın?” diye sordu Denişe babama. **Benim** babama. Kadın memurların öfke nöbetimi görmüş olmasının utancıyla etrafına baktı. “Leland...”

Babam öyle alçak, öyle tehditkâr bir sesle, “Kes sesini” dedi ki kadının dili tutuldu. Bir kez olsun.

Utanmış gibi, boynunu ovmak için elini kaldırdı. Beni babama tokat atarken gören bir polis memuru, kanunlara göre beni tutuklamakla yükümlüydü. Kimse öne çıkmadı.

Babam üzerime dikildi; vücudu ince ama taş gibi sağlamdı. O anda benimle güreşip beni yenmek istese bunu yapabileceğinden hiç şüphem yoktu. Ama bir kediyi kuyruğundan tutmuş olurdu. Kendisini bir dövüşün içinde bulurdu; üstelik yakın zamanda unutamayacağı bir dövüşün.

En az onunki kadar yumuşak bir sesle, “Peki” dedim, “beni kelepçele, çünkü herkes babam öz kızını öldürmesi için bir manyağı peşime taktığı için bana acısın diye o odaya dönme-yeceğim.”

Babam derin bir nefes aldı, omuzları çöktü. “Yaptığım bu değildi.”

Gemma öne çıkıp sert bir sesle, “Değil miydi?” dedi. “Baba, yaptığın tam olarak buydu.”

“Hayır, demek istediğı...”

“O çok özel. O eşsiz” diyen Gemma’nın sözleri nefesimi kesti. “Ne kadar özel olduğunu sen bile bilmiyorsun. Ve o

adamı onun peşine taktın, öyle mi?”

Denise, “Gemma” dediğinde ihanete uğradığını hissettiğini anladım. “Sen neden söz ediyorsun? Baban o adama Charley’yi incitmemesi için yalvarmış.”

Gemma kendini sabırlı olmaya zorluyor gibiydi. Mavi gözlerini uzun bir an için kapadı, sonra kadına döndü. “Anne, onu duymadın mı?”

“Her kelimesini duydum.” Denise’in sesinde birden acılık belirmişti.

Gemma, “Anne” derken ellerini Denise’in omuzlarına koydu, “aç gözlerini.” Bunu kocakarının hislerini incitmek istemediğinden yumuşak bir sesle söylemişti.

Benimse öyle endişelerim yoktu. “Bu imkânsız.”

Denise’in çenesi öfkeyle kasıldı. Babama, “Gördün mü?” diye sorarken anlamayabilir diye bir de beni işaret etti.

Gemma’nın tepkisinin sebep olduğu şaşkınlığı hâlâ üzerimden atamamıştım. Dürüst olmak gerekirse beni zerrece umursadığını sanmıyordum.

Bob Amca geride duruyordu; o anda öne çıktı. “Belki bunu ofisimde konuşabiliriz.”

“Ben gidiyorum” dedim; öyle yorgundum ki kusacağımı sandım. Yine kapıya yöneldim.

“Kaybedeceğini biliyordum” dedi babam arkamdan alçak sesle.

Durup döndüm. Bekledim.

“Onun sonunun da diğerlerinininki gibi olacağını biliyordum.”

Hangi diğerleri? Babam kaçını biliyordu?

Babam bana yaklaşıp gözlerimin içine yalvarırcasına baktı. “Canım, bir düşünsene. Adam biz onu bulmadan önce Gemma ya da Denise’in peşine düşseydi şu an ölmüş olurlardı.”

Babam haklıydı. Ama bu yaptığı şeyin canımı daha az yakmasını sağlamıyordu. Hayatımda hissettiğim hiçbir şeye

benzemeyen kıvrım kıvrım bir acı göğsümde bir oyuk açtı, soluk borumu tıkadı, beni nefes nefese bıraktı. Sonra aynı şey yine oldu. Kahrolası gözyaşları. Tanrım, daha zavallı olabilir miydim?

Babam elini yüzüme koydu. “Sana bir şey olmayacağını biliyordum. Sana hiçbir zaman bir şey olmaz, güzel kızım. Sende, ne bileyim, bir güç var. Seni takip eden bir güç. Hayatımda gördüğüm en hayret verici şeysin.”

Gemma, “Ama, baba” diye babamı azarladı, “ona söylemeliydin. Onu hazırlamalıydın.” Şimdi Gemma da ağlıyordu. Buna inanamıyordum. Alacakaranlık Kuşağı’na girmiştim. Artık bana bilimkurgu maratonları yasaktı. Gemma yanıma gelip bana sarıldı. Gerçekten sarıldı. Ve ben de ona sarılmadıysam ne olayım.

Yıllarca sorunlu, tuhaf kız, çirkin ördek yavrusu olmanın öfkesi ve hüsranı yüzeye çıktı ve ne kadar çabalasam da vücudumun hıçkırıklarla sarsılmasına engel olamadım. Babam da bize katıldı ve hepimiz kucaklaşırken benden fısıltıyla özürler diledi.

Başımı kaldırıp Denise’e baktım. Kadın öylece dikilmiş, etrafına bakıyordu. Kafasının karıştığı ve utandığı belliydi; ona neredeyse acıyacaktım. Ama acımadım. Sonra Bob Amcaya bize katılmasını işaret ettim. Amcam yüzünde hülyalı bir tebessümle dikiliyordu, ama onu yanımıza çağırdığını görünce kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. Ona lazer keskinliğindeki öldürücü bakışımı atıp tekrar işaret ettim. Amcam derin bir nefes verdi, sonra yanımıza gelip bizi kollarının arasına aldı.

APD binasının orta yerinde, rehabilitasyon merkezindeki ünlüler gibi birbirimize sarılmış, hıçkıra hıçkıra ağlıyorduk.

Gemma, “Nefes alamıyorum” dedi ve ikimiz lisede yaptığımız gibi kıkırdadık.

On dokuzuncu bölüm

Sırf umursamıyorum diye, anlamadığımı sanmayın.

.Tişört.

“Kusura bakma, ama yıllardır bana cadı gibi davranıyorsun.” Babamın barında, bir masada oturuyorduk; Gemma’ya bakıp gözlerimi kırıştırdım. Sammy bize Meksika usulü yumurta yapıyordu, babam da içecekleri getirmeye gitmişti. Denişe peşimize takılıp buraya gelmiş, hatta Bob Amca bile bir iki lokma bir şey yemek için işten izin almıştı.

“Kyle Kirsch bekleyebilir” dedi Bob Amca sırtarak. Ondan hemen sonra da, “Sırtındaki kesiği açıklamak ister misin?” dedi.

Sonra ben onun göbeğine hafifçe vurdum ve “Biliyorsun, bu şekilde yemeye devam edersen sana Şişko Amca demek zorunda kalabilirim.”

O da, “Bu pek nazıkçe değil” dedi.

Ben de, “Biliyorum. Zaten o yüzden söyledim” dedim.

O da, “Ha” dedi.

Sonra buraya geldik.

Gemma sandalyesinde kıpırdandı. “Bunu değiştirmeye çalışıyorum, tamam mı? Yani, inanılmaz Charley Davidson’ın ablası olarak büyümek nasıl bir şey, biliyor musun? Meşhur Charley Davidson’ım?”

Babamın bana verdiği buzlu çaydan bir yudum almıştım; aldığım yudum anında boğazıma kaçtı. Uzun uzun, gayretle

öksürdükten sonra Gemma'ya elimden geldiğince şaşkın bir bakış attım. “Dalga mı geçiyorsun? Sen hep mükemmel kızdın. Demek benimle derdi olan şendin?”

“Herhalde yanı” dedi Gemma gözlerini devirerek. Birbirimize hatırladığımdan çok daha fazla benziyorduk. Bu ürkütücüydü.

“Bana merhaba bile demiyorsun” diye karşı çıktım. “Odaya girdiğimde başını bile kaldırmıyorsun.”

“Bunları yapmamı istediğini sanmıyordum.” Bana utanmış gibi baktı.

“Neden böyle saçma bir şey düşünesin?”

“Çünkü bana seninle bir daha asla konuşmamamı söyledin. Merhaba bile demememi. Ve bir daha hiçbir koşul altında sana bakmayacaktım.”

Ne? Bunu hiç hatırlamıyordum. Şey, aslında bir keresinde öyle bir şey söylemiştim. “Dostum, dokuz yaşındaydım.” Gemma başını iki yana salladı.

Tamam, iki kez söylemiş olabilirdim. “On iki?”

Gemma yine başını salladı.

“Şey, her neyse, çok uzun zaman önceydi.”

“Bir zaman sınırlamasından bahsetmedin. Senin hatırlamadığın belli, ama ben dün gibi hatırlıyorum. Ayrıca hep sır tutardın. Ben çok daha fazlasını bilmek isterdim, ama sen bana söylemezdin.” Omuzlarını kaldırdı. “Kendimi hep senin hayatından dışlanmış hissettim.”

Rahatsız olmuş halde kıpırdanma sırası bendeydi. “Gemma, bilmemenin senin için daha iyi olacağı şeyler var.” Gemma ellerini havaya kaldırarak, “Yine başlıyor” dedi. Babam karşımıza oturmuştu; o anda güldü. “Bana da aynı şeyi yapıyor. Hep aynı şeyi yapar.”

“Cidden, millet, şaka etmiyorum” dedim.

“Charley haklı” dedi Deniše. “O tür şeyleri kendisine saklasa iyi olur.” Yine Margarita Köyü kadar eğlenceli olmayan

Inkâristan’a giriyorduk. Denise’in dünyada Charley’den bahsetmekten daha az sevdiği bir şey yoktu.

Babam elini onunkinin üzerine koyarak, “DeniŖe” dedi, “sence yeterince uzun süre ısrar etmedik mi?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Yani, sen onu hep bir kenara ittin, yeteneklerini görmezden geldin; kanıt burnunun dibindeyken bile.”

DeniŖe sert bir nefes aldı. “Ben hiç öyle bir Ŗey yapmadım.” “Anne” dedi Gemma. Kadından gerçekten hoŖlanıyordu. Bu aklımı altüst ediyordu. “Charley çok özel. Bunu biliyorsun. Bunu biliyor olmalısın.”

Babam utançla yere bakarak, “Ben de o yüzden öyle yaptım” dedi. “Caruso senin peŖine takıldığı takdirde, yara almadan kurtulacağını biliyordum, canım. Hep kurtuluyorsun.” Ben olsam o çetin sınavı yarasız atlattığımı söylemezdim. Göğsümün iki yanını süper yapıştırıcı bir arada tutuyordu. Eh, en azından birkaç dakikalığına tutmuŖtu. Kesik neredeyse hemen iyileŖmiŖti, ama bunu doktora söylemeye içim elvermemiŖti. Bu da ailemin bilmediğı başka bir özelliğimdi; ne kadar çabuk iyileŖtiğim.

“Baba, neden bana adamdan bahsetmedin?”

Derin, üzüntüyle karışık bir utanç babamı tek parça halinde yuttu; onun yok olacağından korkarak uzanıp elini tuttum. “Elimden geldiğı takdirde Caruso hakkında bir Ŗey bilmeni istemedim. Yaptığım Ŗey hakkında. Onu tehditlerini yerine getiremeden bulmayı umuyorduk.”

“Baba, bize her Ŗeyi söyleyebilirsin” dedi Gemma.

“Ama anlamıyorsunuz. O haklıydı.” Babamın yüzü rezil olmuŖ gibi düŖtü. “Kızının ölmesine ben sebep olmuŖtum. Arabasının peŖine düŖmüŖtük ve ona arkadan dokundum. Parmaklığa çarptı, sekti, diğerk taraftaki kısa setten aŖağı düŖtü. Arabası yuvarlandı ve kızı dışarı fırladı.”

“Baba... Lanet olsun” dedim sinirle. “Demek ki bu adamın

suçu. Cidden, arabada çocuğu varken polisle kovalamaca oynuyor, öyle mi?”

Babam uzun uzun iç çektikten sonra başıyla onayladı. “Biliyorum, ama bu durum olayı hazmetmeme yetmedi.” Tekrar bana baktı. “Sana söyleyemedim. Ama şimdi söyledim işte. Sıra sende.”

“Aman be, buna resmen tuzak denir.”

Bob Amca alaycı alaycı soludu.

“O haklı. Bize bir şey anlatman gerek.”

Kutsal makarna, ölüm meleği olduğumu öğrendikleri takdirde... Hayır. O konuya girmeye hiç niyetim yoktu.

“Her şeyden önce” dedi babam, “geçen gece o şeyi nasıl yaptın?”

Ben, “Neyi?” diye sorarken babamın Kızılderili barmeni Donnie yemeğimizi getirdi. Bir an durup adamın göğsüne baktım ve Gemma’nım da aynı şeyi yaptığını görünce kıs kıs güldüm. Masanın altından birbirimize bir beşlik çaktık. “Hey, Donnie.”

Adam başını kaldırıp kaşlarını çattı. Temkinli bir sesle, “Hey” dedi. Bana hiç ısınamamıştı.

“O şeyi?” dedi babam Donnie gittiğinde. “O şekilde hareket etmeyi nasıl başardın?” Bana doğru eğildi ve fısıltıyla, “Charley, hareket edişinde insani hiçbir şey yoktu.”

Gemma’nım gözleri fincan kadar oldu. “Ne? Nasıl hareket etti?”

Yumurtalarını ve kırmızıbiberlerini ezip püre yapmakla meşgul olan Denişe birden çok ilgili göründü.

Babam ne yaptığımı, *bu hareketi nasıl becerdiğimi* herkese açıklarken Çilekli Tart’a baktım. Kız yanımda belirmişti. Gemma’yı kalçamla iterek kıza yer açtım.

Kız bank şeklindeki koltuğa, yanıma otururken, “Hey, balkabağım” dedim. Babam sustuğunda ve bütün masa bana baktığında gözlerimi devirdim. “Tamam, cidden, buradaki

herkes ölülerle konuşabildiğimi biliyor.”

“Biliyoruz” dedi Gemma. “Kulak kabartmak istiyoruz, hepsi o kadar.”

“Ha. Eh, tamam, o zaman.”

DeniŒe yiyeceğiyile çok ilgileniyormuş gibi davranıyordu. Onun alaycı bir kakhaha atmasını ya da kriz geçirmesini beklemiyorum desem yalan olurdu, ama sanırım kadın azınlıkta kaldığını fark ediyordu. Hayatında ilk kez.

Çilekliye, “Ne oldu?” diye sordum. “Ağabeyin yine fahişelerle mi çıkıyor?”

Gemma, “Charley” diyerek beni azarladı.

“Hayır, bunu cidden yapıyor” diye açıklama yaptım. “Müdahaleye ihtiyacı olabilir.”

“Bilmiyorum.” Çilekli omuz silkti; sarı saçları omuzlarına dökülüyordu. “Mavi’nin evindeydim. O eski binada. Çok eğlenceli. Roket de çok komik.”

Kız Roket’ten bahsettiğinde kalbim bir anda hızlandı. “O iyi, öyle mi?”

“Evet. Şahane olduğunu söylüyor.”

İç rahatlığıyla göğüs geçirirken Mavi’nin Reyes’ın bedenini bulmuş olup olamayacağını merak ettim. Bunu yüksek sesle söylemek hiç hoşuma gitmiyordu, ama... “Onu bulmuş mu? Reyes’ı bulmuş mu?”

Bob Amca hareketsiz kaldı. Masada Reyes ve onun deyim yerindeyse hapisneden kaçtığı gerçeğı hakkında bir şeyler bilen tek kişi oydu.

Çilekli omuz silkti. “Hayır, onu yalnızca senin bulabileceğini söyledi. Ama yanlış uzvunla arıyormuşsun.”

Kendimi durduramadan gözlerim kasığıma kaydı. “Bu da ne demek?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Eh, sana şeyi söyledi mi...” Eğilip fısıldadım. “Hangi uzvumu kullanmam gerektiğini?”

Masadaki herkes öne eğildi.

“Sadece dinlemeni söyledi.”

“Ah.” Kafam karışmış halde arkama yaslandım. “Sana neye kulak kabartmam gerektiğini söyledi mi?”

“Bilmiyorum. Bir tuhaf konuşuyor.”

“Tamam, şey, bana tam olarak ne dediğini söyle.” “Yalnızca senin duyabildiğin bir şeye kulak kabartmanı söyledi.”

Alnımı kırıştıtarak yine, “Ah” dedim.

“Seksek oynayacağız.”

“Tamam.”

“Ah, bir de, acele etmeni söyledi.”

“Dur!” Ama Çilekli çoktan gitmişti. “Kahrolası ölüler.” ilgisi iyice artmış olan Gemma, “Ne?” dedi.

Bu kadar açık olmak bir bakıma güzeldi. Bob Amcaya bilmiş bakışlar attım. “Reyes’ı bulmak istiyorsam yalnızca benim duyabildiğim bir şeye kulak kabartmam gerektiğini söylemiş. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.”

“Charley” dedi Gemma, “ben senin ne olduğunu biliyorum.”

Kendime hâkim olamadan ağzım bir karış açıldı. Mahcup mahcup etrafıma baktım. “Gemma, bu masadaki kimse ne olduğumu bilmiyor.”

Babam, “Neden acaba?” diye sordu.

Gemma sıırttı. “Birine âşık olduğunu biliyorum” dedi. Sonra bana suç ortağımış gibi göz kırptı, ben de beni kolladığını fark ettim. Ne olduğumu gerçekten biliyordu. Bu ne zaman olmuştu? “Ve bize hiç sözünü etmediğin yeteneklerin olduğunu da biliyorum.”

Babam arkasına yaslanıp ikimizi birden süzdü. Vermek istemediğim cevaplar istiyordu. En azından henüz istemediğim.

“Güçlerimi yalnızca iyilik için kullandığımı bilerseniz bir faydası olur mu?”

Babamın dudakları incecik bir çizgiye dönüştü.

“Kalbin sana ne yapmanı söylüyor?” diye sordu Gemma.

Elimi çeneme dayadım ve tabağımdaki patateslere çatal saplamaya başladım. “Kalbim net bir biçimde düşünemeyecek kadar ona âşık.”

“O zaman dur ve kulak kabart” dedi Gemma. “Bunu yaptığını daha önce gördüm, ikimiz de küçükken. Gözlerini kapatıp kulak kabartırdın.”

Bunu gerçekten yapardım. Geçmişî hatırlayınca omuzlarım dikleşti. Gemma haklıydı. Bazen uzakta Büyük Şeytan’ı görürdüm —sonradan onun Reyes olduğu ortaya çıkmıştı— ve durup kalp atışlarını dinlerdim. Ama öyle zamanlarda yakınımda olurdu. Kalbini o yüzden duyabiliyordum. Yoksa öyle değil miydi?

Gemma kaşlarını çatarak beni azarladı. “Gözlerini kapat ve dinle.” Üzerime eğilip kulağıma fısıldadı. “Sen ölüm meleğisin, Tanrı aşkına.”

Şaşkınlığımı bir isteksizlik maskesinin altına sakladım. “Bunu nereden anladın?” diye fısıldadım.

“Angel denen çocukla ilk tanıştığında bunu ona söylerken duydum.”

Of be, bunu tamamen unutmuştum.

“Şimdi konsantre ol” dedi ve bana inancı sonsuzmuş gibi baktı.

Derin bir nefes aldım, nefesimi ağır ağır verdim ve gözlerimi kapattım. Aradığım şeyi neredeyse hemen buldum. Uzaktan gelen hafif kalp atışları. O atışlara odaklandım, başka her şeyi o sesin etrafına yönlendirdim. Ben konsantre oldukça ses yükseldi; ritmi çok tanıdık, ezgisi çok rahatlatıcıydı. Atan kalp gerçekten Reyes’a mı aitti? O hâlâ hayatta mıydı?

“Reyes, neredesin?” diye fısıldadım.

Aniden bir sıcaklık hissettim; sonra kulağımın dibinde bir ağız hissettim ve öyle derin, öyle boğuk bir ses duydum ki, al-

çok titreşim içimi şehvet dalgalarıyla ürpertti. “Beni aramayı akıl edeceğin son yerdeyim” dedi Reyes, dalga geçer gibi.

Sertçe nefes alarak gözlerimi açtım. “Aman Tanrım. Onun nerede olduğunu biliyorum.”

Etrafımdaki yüzleri taradım. Hepsi beklenti içinde oturuyordu. “Bob Amca, benimle gelebilir misin?” deyip ayağa fırladım. Amcam ağzına son bir lokma tıktı ve beni takip etmek için kalktı. Babam da kalktı. “Baba, senin gelmene gerek yok.”

Babam bana alaycı bir bakış attı. “Beni durdurmaya çalışsana.”

“Ama bu yanlış alarm olabilir.”

“Tamam.”

“Peki, ama yemeğin soğuyacak.”

Babam sırtıttı. Ne olduğumu bildiğine inanamayarak yine Gemma’ya baktım. Ama babamın bildiğini düşünmek göğsümün sıkışmasına sebep oluyordu. Ben onun küçük kıızıydım. Ve elimden geldiğince uzun süre öyle kalmak istiyordum. Tam kapıdan çıkmadan Gemma’ya doğru eğildim. “Lütfen, babama ne olduğumu söyleme” diye fısıldadım.

“Asla.” Gemma da bana uzandı ve güven verici bir tebessümle gülümsedi.

Vay be, bu çok hoştu. Tabii bu, Adams ailesine yakışacak türden bir hoşluktu.

Reyes’ı aramayı akıl etmeyeceğim tek yer neresiydi? Tabii ki, kendi evim.

Babamı da Bob Amca’yı da beklemeden, şahane çizmelerimin beni taşıyabildiği hızla otoparkı aştım ve bodrum merdivenlerini paldır küldür indim. Bu mantıklı olan tek açıklamaydı. Üniversite devam ettiğinden bütün daireler doluydu. Reyes bodrumda olmalıydı.

Sonunda çimento zeminde kayarak durduğumda üstte

ki kapı kapanmıştı ve ben bir şeyi unuttuğumu fark ettim. Işığı. Düğme merdivenlerin tepesindeydi. Tekrar çıkmak için döndüm, ama birden durdum. Tuhaf bir tedirginlik tenimin yüzeyinde dolaştı; açık sinir uçlarına hücum eden statik elektrik gibiydi. Fark ettiğim ilk şey bir koku oldu. Havada asılı ağır, ekşi bir koku vardı. Asidik koku boğazımı yaktı ve gözlerimi yaşarttı.

Burnum ile ağzımı elimle örttüm ve karanlıkta gözlerimi kırıştırdım. Etrafımda geometrik şekiller belirmeye başladı. Keskin açılar ve çıkıntılı uçlar gözlerimin önünde şekillendi. Gözlerim karanlığa alıştığında şekillerin kıpırdadığını, dev örümcekler gibi birbirinin üzerine emeklediğini, tavandan damladığını ve yukarıda bir yer bulmak için birbirini ezdiğini fark ettim.

Onların her yerde olduğunu fark etmeden önce tökezledim. Kendi etrafımda döndüğümde dört bir yanıma sarmış olduklarını gördüm.

“iki yüz bin gönderdiler.”

Hızla döndüm ve Reyes’ı gördüm; yüzü sertti, kılıcını çekmişti ve öyle vahşi, öyle nefes kesici görünüyordu ki ürpermeden edemedim.

"in numeris firmatis" dedi Reyes. Çokluktan güç doğar.

Reyes’ı öyle çok istiyorlardı ki, salyaları akıyordu. Üstelik mecazi olarak değil. Jilet keskinliğindeki dişlerinden kara bir sıvı damlıyor ve yerde gölcükler oluşturuyordu. O anda Reyes’m insan bedenini, onun eski halinin lime lime bir kabuğa dönüşmüş olduğunu gördüm ve dizlerim çözüldü. Ayakta durabilmek için tırabzanı tuttum, başımı sallayarak baş dönmesiyle mücadele ettim, sonra tekrar odaklandım. Reyes şuurunu kaybetmişti, kendi kanıyla iblislerin yoğun, kara salyasının karışımına bulanmıştı.

“Bu kadarı geçiş yapabildi” diye devam etti.

Bu kadarı mı? Bodruma küçük denemezdi, içeride iki ya

da üç yüz tane vardı, iblisler. Dişleri olan kara is ve küller gibiydiler.

Işık titreyerek yandı ve o anda gerçeği anladım. Onlar ışıktan kovulmuşlardı. Ve ışık varken gözden kayboluyorlardı. “Işığı söndürün!” diye haykırdım, çünkü onları göremez olmuştum.

Bob Amca merdivenin tepesinden, “Ne?” diye sordu.

“Işığı söndürün ve içeri girmeyin.”

Reyes’ın, “Hayır, ışık açık kalsın” dediğini duydum. “Sen onları görebilirsen...” diyerek önceki uyarısını tekrarladı.

Ama Bob Amca sözüme itaat etti.

Reyes öfkeyle homurdandı. Üzerinde cüppesiyle ayakta duruyor, siyah kitle etrafında dalga dalga kabarıyor, kılıcı bodrumun karanlık derinliklerinde bile parlıyordu. İblisler hiç durmadan üzerine üzerine geliyorlardı; deliklerden, yarıklardan sızıyor, tavandan düşüyor, birliklerin arasında öne çıkmak için mücadele ediyorlardı.

Kalbim göğsümde gümbürderken etrafımdaki varlıkları taradım. Ve tıpkı Reyes’ın uyardığı gibi, onlar da beni gördüler. Iskeletimsi başları tek tek bana doğru döndü. Kâbusumsu bir biçimde, optik yanılısama eseriymişçesine, gülümser gibi görünüyorlardı; geniş ağızları ve jilet keskinliğindeki dişleri başlarını saldırıya hazırlanmak için eğdiklerinde yukarı bakan hilaller oluşturdu.

Reyes gergin bir sesle tekrar, “Işığı yak” derken iblislerden biri fazla yaklaşınca dev kılıcını savurdu. “Işık onları kör eder ve sana zaman kazandırır.”

Ubie kapının diğer tarafından, “Charley, ne oluyor?” diye seslendi. Merdivenler şimdi tamamen tıkanmıştı; orada düzinelerce kanlı canlı, son teknoloji ürünü iblis vardı.

Çevremdeki gerçekliğin farkına varmam bir iki saniye sürdü. Hipnotize olmuş gibi, tamamen sersemlemiş halde, öylece durdum.

Ardından Reyes önümde belirdi. Sesindeki uyarıda öyle

bir çaresizlik, öyle bir azim vardı ki zaten zayıf olan nefesimi kesiverdi. Reyes kılıcını kullanmaya hazır halde üzerime eğilerek bana, “Beni seni öldürmeye mecbur bırakma” dedi.

Yaklaşıyorlardı. Reyes önümde kılıcını savurmaya hazırdı. Gözleri dehşetle açılan Angel yanımda belirdi. Bense kalp atışlarımın arasında, işi ne biçim batırdığımı tam olarak fark ettim. Reyes’ı dinlemeliydim. Uyarısına kulak aşmalıyım.

Ama bir yandan da, bunu yapmamalıyım. Onu dinlemiş olsam, ona yaklaşmamış olsam, bu daha ne kadar devam ederdi? Ona daha ne kadar işkence ederlerdi? Ölmeden önce ondan daha kaç parça koparabilirlerdi?

Reyes uyarı dolu bir sesle, “Hollandalı” dedi. Kılıcını kaldırdı. “Lütfen.”

Beni eninde sonunda zaten bulmayacaklar mıydı? Bu savaşta ne olursa olsun yüz yüze gelmeyecek miydim? Bu maalesef kazanamayacağım bir savaştı. Çok fazla iblis vardı. Reyes haklıydı. Geçiş yaptıkları, cennete giden bir yol buldukları takdirde yeni bir savaş patlak verirdi ve bu benim kabahatim olurdu. Bir savaşı tetikleyemezdim. Kapının kapatılması gerekiyordu.

Kirpiklerimin son kez inmesine izin verdim ve Reyes duraksamadı. Kılıcın atomları bölüyormuş gibi havayı yardığını duydum. Ve dünya bir kez daha yavaşladı. Kalbim durgunlaştı ve kaderimle yüzleşmeye karar verdim. Gözlerimi açtığımda, gözlerini şahdamarıma dikmiş bir iblisin üzerime sıçradığını gördüm. Reyes’m kılıcı bütün gücüyle savrulurken etrafımdaki hava titreşti. Bir mikrosaniye sonra, ben tek parça ve yarasız dururken iblis paramparça oldu. Reyes iblisin başını o havadayken kesmişti.

Sonra zaman yine hızlandı ve iblisler art arda bana saldırdı. Reyes dönüp kılıcını savurarak her birini parçaladı; kılıç kullanma yeteneği muhteşemdi. Aklımın gerisinde bir yerde, beni öldürmemiş olmasına, onları savuşturuyor, onlar

la benim için dövüşüyor olmasına sevinmeden edemedim, iblisler birer birer düştüler, ama hâlâ üzerimize geliyorlardı. Ve Reyes'm zayıf noktasını biliyorlardı.

Kargaşanın orta yerinde bir iblis duruyordu. Savaşın gidişatını izliyordu. Diğerlerinden daha zeki, daha azimli görünüyordu. Reyes'ı, onun dövüşme şeklini, darbelerinin keskinliğini inceledi, sonra ayaklarının altındaki insan bedene baktı ve saldırdı. Uzun, diş diş parmakları Reyes'm göğsünü yardı ve önümdeki tanrı tökezledi. Onu koruyan cüppe buharlaşıp yok oldu ve düzinelerce iblis akbabalar gibi üzerine üşüşüp o andan sonuna dek yararlanırken Reyes göğsünü tuttu.

Yalnızca irade gücüyle ayağa kalktı, iblisleri üzerinden attı, kılıcını savurdu. Cüppesi onu bir kez daha sarıp sarmaladı, kaslarının sert kıvrımlarının etrafında kendisini yenileyerek geniş göğsünü kapladı.

Ama cüppe cisimleşir cisimleşmez iblis ona yine saldırarak pençelerini Reyes'm omzuna gömdü. Cüppe yine yok oldu ve Reyes avuçlarının üzerine düştü. Öyle güçlü bir varlığın diz çöktüğünü görmek beni içten dışa paramparça etti. Öne fırladım, ama Reyes dönüp bakışıyla beni yerime mıhladı; omuzları kamburlaşmış, içindeki hayvan ipini koparmıştı.

Bir iblis denizinin altında kaybolurken, "Git" diye bağırdı. Bunu görünce dizlerim tamamen çözüldü. şok içinde yere yığıldım ve örümcek iblis yığınının çoğalmasını izledim. Benliğimin her molekülü üzüntüyle doldu. Sonra başka iblisler tek vücut halinde bana doğru döndüler. Acele etmeden üzerime gelirlerken dişlerinden kara sıvılar damlıyordu; tek engellerinin meşgul olduğunu açıkça görüyorlardı.

Angel beni çekip ayağa kaldırırken, "Charley, kaç" dedi. Yalpaladım ve bir ayağımı diğerinin arkasına attım, ama ensemdede hissettiğim nefes beni durdurdu.

Korku beni pençesinde öyle sıkı tuttu ki dünya ters döndü,
görüş alanım karardı ve gözlerimin yaşla dolmasına yetecek bir
şeyi fark ettim: Ölmek üzereydim.

Yirminci bölüm

Korkmamız gereken tek şey, korkunun kendisidir. Bir de örümcekler.

– Tampon çıkartması

Yaratıklar üzerime gelirken gözlerim kapandı. Tanrı aşkına, ben ölüm meleğiydim. Hem de kelimenin gerçek anlamıyla. Reyes onlarla savaşılabileceğimi söylemişti, ama bunu nasıl yapacaktım? Bir kılıcım bile yoktu. Ama ben de parlaktım. En azından böyle bir avantajım vardı. O kadar parlaktım ki ölümler beni kıtalarca öteden görebiliyorlardı. En azından bana öyle demişlerdi, iblisler ışıktan kovuldularsa bana nasıl yaklaşabiliyorlardı? Neden benim ışığımдан kovulmuyorlardı?

Gözlerim birden açıldı.

Ben bunu düşünür düşünmez, fikir aklımda belirir belirmez, içimde bir güç kıvılcımı parladı, enerjiyle titreşti, ihtiyaçla titrediy, çalkalandı, büyüdü, ben onu artık içimde tutamaz olana kadar şiddetlendi.

“Angel” derken içimdeki enerjiyi kontrol edemez oldum, “kaç!”

Aynı anda üç şey oldu. Angel’m eli benimkini bıraktı, jilet keskinliğindeki dişler ensemin tenini deldi ve içimden her yöne dağılan, odayı pırlıltıyla dolduran, bütün gölgeleri yok eden bir ışık patladı. Yolundaki her şeyi tüketen ham enerjinin kükreyişi iblislerin çığlıklarını boğdu, iblisler alev aldılar, kâğıt gibi yanıp kül oldular ve ışık bana geri döndüğünde, benliğimin merkezine güvenle yerleştiğinde, uzun bir sü

re öylece durarak az önce olanların ne kadar gösterişli olduğunu düşündüm.

Bob Amca içeri dalarak, “Charley” dedi, “o ses neydi?” Babam da onun peşine takılmış, merdivenlerden aceleyle iniyordu.

“Durun” diye seslenerek elimi kaldırdım. “Buraya hemen inmeyin.”

“O Farrow mu?” diye sordu Bob Amca.

“Ambulans çağırın.” Birkaç adım attım ve Reyes’m cisimsiz halinin etrafta olmadığını fark ettim. Kalbimdeki sıkışma, sesinin duvarlardan yankılandığını duyana dek geçmedi. “Hâlâ savunmasız.”

Hızla döndüğümde onun bir rafın üzerinde çömelmiş, topuklarının üzerinde dengede durduğunu gördüm; bir elini kaldırmış, kılıcının kabzasını kavramıştı. Kılıcın ucu yere yaslanmıştı. Kılıcın boyu neredeyse benimki kadardı. Reyes’in cüppesi etrafında dalgalanıyor, başının üzerine çıkarak odanın her köşesini dolduruyordu. Cüppesi kabarıyor, geri çekiliyordu; kapkara bir okyanus tarafından yutulduğumu hissettim. Reyes hayatımda gördüğüm en muhteşem varlıktı.

Ve buradaydı. Yaşıyordu. “Seni de kovduğumu sandım.” Reyes başını çevirdi, ama yüzünü göremedim. “Ben iblis değilim. Işıktan yaratıldım.”

“Cehennem ateşinin ışığından” diye hatırlattım. Reyes cevap vermedi. Birden öfkeye kapıldım. Neden ölüm meleğinin her şeyi bu kadar zor olmak zorundaydı? “Neden bana bunu yapabileceğimi söylemedin?”

“Dediğim gibi, bu yavru bir kuşa uçabileceğini söylemek gibi olurdu. Bunu yapabileceğini içinde bir yerde bilmelisin. Sana söyleseydim, sana iyilik yapmış olmazdım.”

“Ya bunu kendim çözemeseydim, Reyes?”

Reyes başını yana eğdi. “Böyle şeyleri neden sorguluyorsun? Becerdin. Başarılı oldun. Bitti, gitti. Ama o hâlâ savun-

maşız” diyerek insan bedenine, bir zamanlar olduğu adamın lime lime, paramparça kabuğuna baktı.

“Seni hastaneye götürdüğümüzde iyileşeceksin.”

“Ne amaçla?”

Ona döndüm. “Ne demek istiyorsun?”

“Bununla kalacağını mı sanıyorsun? Babamın vazgeçeceğini mi sanıyorsun? O kendince zafer kazandı. Şimdi Dünya’da bir kapının yürüdüğünü biliyor. Ne pahasına olursa olsun durmayacak ve seni haklamanın bir yolunu bulacak. Özüne, merkezine ulaşmak için seni paramparça edecek. Ve zaafını biliyor.” Yine kendi bedenine baktı. “Babam beni ele geçirdiği takdirde ne olacağını anlamıyorsun, insan bedenimden kurtulmak istememin bir sebebi var, Hollandalı. Bu riski göze alamam.”

“Charley, ona ulaşmam gerek. Ölmek üzere.”

Ambulans sirenlerinin yükseldiğini duyabiliyordum. “Bir dakika” dedim Bob Amcaya. Bob Amca ona yaklaştığı takdirde Reyes’m ne yapacağını bilmiyordum. “Ne demek istiyorsun? Ne sebebi?”

Reyes bir anda insan bedeninin önüne indi. “Beni bulabilirler. Beni bu bedeni kullanarak takip edebilirler” dedi.

“Bunu bana daha önce de söyledin. Ama başka bir sebep var. Nedir o?”

Reyes başını iki yana salladı. “Sen yolu açtın. Artık bunu bitirebilirim.”

Yaptığım şeyin gerçekliği beni ayak parmaklarıma dek uyuşturdu. Reyes’a yaklaştım. “Fırsat varken beni neden öldürmedin? Neden bunu seçtin?”

“Charley” dedi babam uyarırcasma bir sesle, “ne oluyor?” Reyes eldivenli elini kaldırıp yüzüme yaklaştırdı. Ondan yayılan ısı beni sıcak ipek gibi okşadı. “Seni öldürmeyi mi?” diye sorarken kadifemsi sesi kıvrılıp büküldü, benliğimin özünü buldu. “Bu güneşi boğmaya benzerdi.”

Reyes dönüp kılıcını kaldırırken çaresizlikle gözlerimi kırıştırdım; iki elini birden dev silahın kabzasına sarmıştı. Reyes kılıcı şimşek gibi hızlı bir hareketle aşağı savururken zamanın içinden fırladım, eğilip Reyes'm kollarının altından geçtim ve bedenini kendi bedenimle örttüm. Kılıç sırtımdan birkaç milimetre ötede duraksadı.

Reyes homurdanarak kılıcı kaldırdı. Sesinde sert bir uyarıyla, "Çekil!" dedi.

"Hayır." Duygularımı belli eden yaşların gözlerime dolmasına, onları yakmasına engel olamadım. Reyes'ın üzerinde yatarken dişlerimi sıktım. Kana bulanmış bedeni hâlâ cehennem gibi sıcak, canlı ve dolu doluydu. Kalbi avuçlarımin altında atıyordu. Nabızı kulaklarımda kükrüyordu. "Bunu yapmana izin vermeyeceğim."

Reyes tehditkâr bir tavırla ileri adım attı ve yüzünün sert çizgilerini görebileyim diye başlığını indirdi. "Beni buldukları, ele geçirdikleri takdirde ne olacağını anlamıyorsun."

Yalvarır gibi bir sesle, "Anlıyorum" dedim. "Sana işkence edecekler. Bu düzleme geçmek için anahtarı kullanacaklar. Ama..."

"O kadar basit değil."

Bu basit miydi? "O zaman, ne? Söylesene."

Reyes çenesini kastı; isteksiz olduğu her halinden belliydi. Sonunda, "Ben de senin gibiyim" dedi. "Ben anahtarım."
"Biliyorum. Bunu anlıyorum."

"Hayır, anlamıyorsun." Eldivenli eliyle alnını ovuşturdu. "Sen nasıl cennete açılan kapıysan..." başını utanmış gibi eğdi, "ben de cehennemin çıkış kapışıyım. Beni ele geçirirlerse iblis orduları geçiş yapacak ve bu düzleme geçmek için birinin sırtına binmeleri gerekmeyecek."

Bir an durup dediklerini sindirmeye çalıştım. Buna inanmak zordu. Birbirimize hayal ettiğimden çok daha fazla benziyorduk. ikimiz de anahtardık, ikimiz de kapıydık. Birimiz

cennetin, birimiz cehennemın kapışıydık. Ayna gibi.

“Beni kullanarak doğrudan geçiş yapabilecekler; tıpkı ölülerin seni kullanarak doğrudan cennete gidebildiği gibi. Ve yapacakları ilk şey seni bulmak olacak. Cehennemden çıkış yolu bulmuş olacaklar ve seni ele geçirdiklerinde cennete girebilecekler. Şimdi çekil, yoksa ben seni çekerim.”

Bunu gerçekten yapardı. Beni tutar, bedenine ulaşmak için yere fırlatırdı. Başımı kaldırıp ona baktığımda çok büyük bir umutsuzluk, çok büyük bir ıstırap hissettim. Ben de elimi kaldırdım.

“Rey’aziel, *te vincio*” dedim.

Reyes duraksadı, gözleri şaşkınlıkla açıldı.

Bana soru sorar gibi baktığında, “Aynen öyle” dedim. “Seni bağlıyorum.”

Reyes yüzünden açıkça okunan şokla geri çekildi. “Hayır” dedi ve etrafından yok olan cüppesini tutmaya çalıştı. Kılıcı düştü, yere çarptığında parçalanıp yok oldu ve Reyes yalvaran gözlerle bana baktı. “Hollandalı, hayır.”

Kalbime saplanan suçluluk sızısı, bana kılıcıyla yapabileceği her şeyden yüz kat kötüydü. Gözlerindeki suçlayıcı bakışlar ve ihanete uğramışlık hissi. Sonra yok oldu, insan bedeni bir anda sert bir nefes alarak hayata döndü. Nöbet geçirir gibiydi, dişlerini sıkmıştı, acıyla kıvranıyordu. Yüzündeki ıstırap çok açık, çok mutlaklı.

“Bob Amca!” diye haykırdım, amcam ile babam da bana doğru koştular. “Lütfen, yardım et ona.”

Reyes’ı bir ambulansın arkasına yüklediler. Ona oksijen vermeye başlamışlar, serum takmışlardı. Çelikten bedeni öyle savunmasız, öyle masum görünüyordu ki. En çok istediğim şey, ona sımsıkı sarılmak ve başına gelen bütün kötü şeyleri unutturmaktı. Ama bu ancak peri masallarında, sihirle olurdu. Sahip olduğum yeteneklerle bile —ya da muhtemelen on

lara rağmenvarlığına inandığım son şey sihirdi.

Bob Amca, babam ve ben, ambulans gelmeden önce hikâyemizin provasını yapmıştık. Hikâyeye göre üçümüz bir vakayla ilgili evrakı almak için benim evime giderken bodrumdan bir ses duymuştum. Reyes'ı orda baygın bulmuş ve ambulans çağırmıştık. Hikâye fazla yakından bakılmadığı sürece göze iyi görünüyordu. Ama onu yirmi bin kadar kez anlattıktan sonra biraz bayatlamaya başlamıştı.

Hastanenin bekleme odasında oturdum; kana bulanmış giysilerimin üzerine babamın ceketini geçirmiştim ve bir doktor beynimi sorularla ütülerken Reyes'm durumu hakkında bilgi alabilmeyi umuyordum. “Bakın, bildiklerim bundan ibaret. Nasıl yaralandığı ve neler olduğu konusunda hiçbir fikrim yok ve yaraların bazıları birkaç günlük görünüyorsa, üzgünüm. Ben onu o halde buldum.”

Neil Gossett doktoru yolladıktan sonra elinde iki bardak kahveyle yanıma oturdu.

“Bunu yaptığın için teşekkürler” dedim.

“Amcan nerede?”

“Merkeze dönmesi gerekti. Bayağı büyük bir vakayı çözdük, o yüzden ifade alması gerekiyor.” Amcam aynı zamanda Cookie'ye olanları haber verecekti. Cookie, Reyes'ı bulmamıza sevinecekti.

“Eh” diyen Neil bana bardaklardan birini uzatırken hâlâ kanlı olan ellerime bakıp kaşlarını çattı. “Bana göre Reyes o uzun-dönem-bakım ünitesinde amneziyle uyandı. Sonuçta başından yara aldığı için komadaydı. Kim olduğunu da, nerede olduğunu da bilmiyordu. Bunu yaptığına dair hiçbir fikri yokken kaçtığı için sorumlu tutulamaz.”

Neil'a ağzım açık halde baktım. Adam sırtarak uzandı ve ağzımı kapattı.

Sesimde bariz bir takdirle, “Bunu gerçekten yapar mısın?” diye sordum.

“Yaparım.”

İç rahatlığıyla göğüs geçirdim. “Neil, çok teşekkür ederim.”

“Lafını bile etme” deyip kahvesini yudumladı. “Hayır, cidden, lafını bile etme, işimi seviyorum.”

Gülümsedim. “Ah, şimdi yandın. Artık elimde sana şantaj yaparken kullanabileceğim bir şey var. Hmmm” dedim ve kahvemden uzun bir yudum aldım. “Neye ihtiyacım var?” “Kafanın muayene edilmesine?” dedi Neil. “Bu arada, bunu elde etmek için şantaj yapmana gerek yok. Bazı insanları tanıyan insanlar tanıyorum.”

“Kafama bakılmasını istersem ablamla konuşurum.”

“Ah, dostum, ablan acayip seksi.” Yüzünde anılarını düşündüğünü gösteren bir ifadeyle arkasına yaslandı.

“Iyy.” Ablam çok güzeldi, ama yine de... Neil Gossett’la, benim etimden ve kanımdan gelen biri, ha? Bu imkânsızdı. “Sana bir şey anlatmam gerek.”

Adam doğruldu. “Kulağa ciddi geliyor.”

“Öyle. Reyes’ı bağladım.”

“Ne?”

Derin bir iç çekerek, “Onu bağladım, yani tutsak ettim” dedim.

Neil bana doğru eğildi ve fısıltıyla, “Bunları bana anlatmasan daha iyi olmaz mı?” dedi.

“Öyle değil.” Elimin tersiyle omzuna vurduktan sonra ona anlatmak üzere olduklarımın verdiği utançla gözlerimi yere eğdim. “Cisimsiz varlığını insan bedenine bağladım. Vücudunu terk edemez. Ona bağlı.”

“Bunu yapabiliyor musun?”

“Anlaşılan yapabiliyorum. Öyle, birden esti.”

“Vay be.”

“Hayır, demek istediğim, çok kızgın.”

Neil duraksadı ve bana hayretle baktı. “Ne?”

“Öfkeden kuduruyor” derken dudak büktüm.

Neil ne diyeceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi, bir an çenesini kastı. “Charley” dedi, belli ki karara varmıştı. “Reyes’ı daha önce bir kez öfkeli görmüştüm, unuttun mu? Bayağı etkileyiciydi.”

“Biliyorum ve üzgünüm. Resmen intihar edecekti. Başka ne yapacağımı bilemedim.”

“Sen de onu öfkeliendirmeye, sonra da hapse geri yollamaya karar verdin, öyle mi?” diye sordu sert bir fısıltıyla.

İrkildim. O böyle deyince kulağa çok kötü geliyordu. “Aşağı yukarı öyle.”

“Tanrım, Charley.”

“Ee, bu sefer ne yaptı?”

İkimiz de başımızı kaldırdık. Lisede beni sakat bırakmaya çalışan adanı, Owen Vaughn, siyah polis üniformasıyla tepemize dikilmişti. Parlak rozetiyle, falan.

Neil, “Vaughn” diyerek adama soğukça selam verdi.

Owen rozetine tık tık vurdu, “Memur Vaughn” diye düzeltti. “O bodrumda ne olduğunu öğrenmem gerek.”

Ah, Pete’in Ejderhası aşkına. Adama gözlerimle meydan okuyarak, “Ben Dedektif Davidson’a ifade verdim” dedim. “Bob Amcaya mı yani?”

“Evet, ona.”

Owen koridorun iki tarafına baktı, sonra üzerime eğildi. “Hakkında ne düşündüğümü bilmek ister misin?”

“Bu hileli bir soru mu?”

Adam. “Boş ver” dedi ve doğruldu. “Bunu daha uygun bir ana saklayacağım.” Beklentiyle dudak büktü. “Kıcını hapishaneye yollayacağım gün gibi.”

Vaughn hışımla uzaklaşırken Neil, “Cidden, ona ne yaptın?” diye sordu.

“Onun arkadaşları olan sensin” dedim elimi kaldırarak. “Sen bana söyle.”

Neil bir süre yanımda kaldı, sonra Cookie gelip yemek ve temiz kıyafetler getirdi. Beni eve yollamaya çalıştı, ama ben Reyes'm durumunu öğrenmeden gidemezdım. Babam gelip gitti. Gemma gelip gitti. Sonunda yorgunluğu gözlerinden belli olan bir doktor dışarı çıktı. Reyes yoğun bakımdaydı, ama olan bitenler göz önünde bulundurulduğunda durumu gayet iyiydi. Bense yine gidemedim. Angel karanlık çökerken geldi ve bütün gece benimle kaldı. Ben ufak, minderli bir bankı sahiplenip ufak, minderli bir bankta uyuyabileceğim kadar uyurken yerde, başımın dibinde oturdu.

Bob Amca ertesi sabahın erken saatlerinde geldiğinde biraz sinirlendi. "Neden eve gitmedin?"

"Çünkü..." Gözlerimi, sonra sırtımı ovduım ve Angel'a baktım. "Bütün gece burada mı kaldın, bebek?"

"Tabii ki" dedi Angel. "Şuradaki adam seni kesip duruyordu." "Kim, o adam mı?" diye sorup karşımda uyuyan adamı işaret ettim. "Bence o gözleri öyle açık uyuyor, o kadar."

"Ah. Olacak iş değil."

"Evet. Ee, ne var ne yok?" diye sordum Ubie'ye.

"Ruiz'e gidiyoruz. Bay Saul Romero'nun naaşıım mezardan çıkarma izni aldık."

"Ah, iyi. Saul Romero kim?"

"Altına Hana Inginga'nım gömüldüğü iddia edilen adam." "Ha, doğru. Bunu biliyordum."

"Ee, gelecek misin?"

Omuz silktim. "Herhalde. Devlet zaten Reyes'ı görmeme izin vermiyor."

"O zaman ne halt yemeye bütün gece burada kaldın?"

Yine omuz silktim. "Obur. Duş almam gerek."

"Haydi, ben seni götürüyim. Zaten Cookie'yi de alıp şerifle buluşmamız gerek."

Mimi ile Warren Jacobs'm hemen arkasından Ruiz Mezarlığı'na girdik. Kyle Kirsch babasıyla çoktan gelmişti.

Gözlerinin etrafının kırmızılığına bakılacak olursa ikisinin de pek uyumadığı söylenebilirdi. Kyle'm annesi Minnesota'da tutuklanmış, New Mexico'ya nakledilmeyi bekliyordu. Ve maalesef Hy Insinga da oradaydı; kadının yüzü adeta ıstırabın tanımıydı. Onun için kalbim sızladı.

Mimi Mora County şerifine, "Şu mezar" diyerek Bay Romero'nun mezarını işaret etti. "Soldan ikinci."

İki saat sonra, Albuquerque'den gelen Adli Tıp ekibi, Hana Insinga'nın yirmi yıllık kalıntılarını mezardan çıkardı. Annesinin yüzündeki acı dayanılmayacak kadar büyüktü. Yanında bir arkadaş olduğu için minnet duyarak Ubie'nin arazi aracına döndüm ve Hy Insinga'nın tir tir titreyen, hıçkıran Mimi'ye doğru yürüyüşünü izledim. Bu kavuşmanın sonuçlarından endişeliydim, iki kadın çok uzun süre birbirlerine sarılmış halde kaldılar.

Üç gün sonra, Reyes Farrow takdire şayan ve açıklanamayan bir gelişme gösterdiği için New Mexico Kapalı Cezaevi'nin tıbbi ekibinin bakımına bırakıldı. Onu görmek için Santa Fe'ye gittim; diğer ziyaretçilerle birlikte sırada bekleyip uyuşturucu kalıntıları için taranmak üzere ilerlerken korkudan resmen titriyordum. Ama bir gardiyan beni sıradan dışarı çekti ve hapishane müdür yardımcısı Gossett'm önce benimle konuşmak istediğini söyledi.

Gardiyan beni ofisine götürdüğünde Neil, "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

Adamın ofisinin düzenli karmaşasına alışmaya başlamıştım; geçip karşısına oturdum, "iyiyim" dedim omuz silkerek. "Şu an için dedektiflik işine biraz ara verdim."

Neil endişeye kapılarak, "Her şey yolunda mı?" diye sordu. "Ah, evet. Çok acil bir şey yok, o kadar. Ee, ne oldu? Onu görebilir miyim, yoksa hâlâ revirde mi?"

Neil cevap vermeden önce yere baktı. "Bunun sana ziyaret alanında söylenmesi yerine, kendim söylemek istedim."

Az kalsın kalbim duracaktı. “Bir şey mi oldu? Reyes iyi mi?”

“O iyi, Charley, ama... seninle görüşmeyi reddediyor.” Başını üzüntüyle eğdi. “Devlet onun isteğiyle başvurunu reddetti.”

Bir dakika boyunca sersemlemiş halde, sessizce oturdum ve Neil’m sözlerine anlam vermeye çalıştım. Göğsüme bir mengene sarıldı ve yavaş yavaş kapanmaya başladı. Görüş alanım karardı. Nefes alamıyordum ve oradan çıkmam gerekiyordu. “Eh, o zaman gideyim.” Ayağa kalkıp kapıya yürüdüm.

Neil masasının etrafından dolaşıp kolumu tuttu. “Charley, fikrini değiştirecek. Öfkeli, o kadar.”

Ona gülümsedim. “Neil, sorun değil. Sen... ona iyi bak, olur mu?”

“Bakacağımı biliyorsun.”

Hapishaneden yüzümde bir tebessümle çıktım ve eve giderken arabayı, üzerime çöken üzüntünün boğucu ağırlığıyla dişimle tırnağımla mücadele ederek sürdüm. Ne kadar çabalasam da kirpiklerim ıslandı. Acınası durumdaydım. Yolda geleceğimi hayal etmeye çalıştım. Hayat Reyes Farrow olmadan nasıl geçecekti? O artık bedeninden ayrılamazdı. Artık bana gelemez, benimle konuşamaz, bana dokunamaz, her gün kıcımlı kurtaramazdı. Reyes bir ömür boyu resmen emrime amadeyken, şimdi birden yalnız kalmıştım.

Apartmanımın önüne yanaştığımda, artık o kadınlardan, onu görmeye çalışan, boşu boşuna ona yaklaştırmaya çalışan binlerce kadından biri olduğumu en acıklı, en küçük düşürücü biçimde kavramıştım. Ben Elaine Oake’a dönüşmüştüm.

Önemsiz biriydim.

Daireme girdim, bilgisayarımı açtım ve acil işaretli birkaç e-postayı -ikisi Bob Amca’dandığözden geçirdim. Bekleyebileceklerine kanaat getirerek çıkış yaptım, sabahın on birinde kafayı vurup yatmak için bahaneler uydururken sah

te e-posta adresime giriş yaptım. Üretken olmak istiyordum, ama içinde depresyon kırıntıları da olan atalet bana sesleniyordu. Ekranda Sahibe Kadifeçiçeği'nden gelen bir mesaj belirdi. Bu muhtemelen kadının Cookie ile Garrett'a gönderdiği mesajın aynısıydı. O noktada bu işle artık hiç ilgilenmesem de -ve bir daha nefes almama gerçekten gerek olup olmadığını merak etsem de— bağlantıya tıkladım ve mesajı okudum.

Uzun zamandır senden haber almayı bekliyorum.